

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

ФАЛШИВИТЕ ОГЛЕДАЛА

Част 2 от „Лабиринтът на отраженията“

Превод от руски: Васил Велчев, 2002

chitanka.info

Отраженията, с гримаси
се освобождават;
със усмивка хладнокръвна
или с сълзи, но без болка...
Огледалата ни следят,
научили са се и да ни слушат,
мислите и сънищата ни да
навестяват,
душите ни да изкривяват.
Потъват в огледалото
желанията,
движенията се забавят...
Ние всички сме обречени,
от отраженията хванати...
Rain

ЧАСТ ПЪРВА

ДИЙПТАУН

Все по-често ми се присънва този сън.

Отначало в него няма нищо страшно, всъщност абсолютно нищо няма. Виеща се на кълба сива мъгла. Само някъде отпред — далечно, почти незабележимо пламъче, бяла искрица в мъглата. Аз вървя — вървя към светлината, но мъглата изведнъж започва да оредява.

Колко странно — когато мракът изчезне, преставаш да виждаш светлината!

Замирам, опитвам се да запомня посоката, да я задържа в паметта си. Но вече няма защо да го правя. Пред мен изниква мостът. Тънък, като струна, опъната над пропастта. Прекосявал съм такива мостове. Неведнъж. Но сега е доста по-трудно. Трябва да премина между две израстващи от мъглата стени. Лявата е от син лед, а дясната — от аленочервен огън. Нишката е помежду им.

Тръгвам.

Върху лявата стена личат безброй отпечатьци от длани. Понякога са просто отпечатьци с късчета кожа и плът, обрасли със скреж. Понякога от леда стърчат и парчета замръзнали кости с остатъци от дрипи. А понякога се срещат разпнати върху леда фигури, покрити със снежни струпей.

С дясната стена нещата са по-прости. Изпепелява те моментално и докрай. Може би затова я избират по-рядко.

Вървя.

Нишката под краката ми вибрира. Може би я пърли огън. Или я облъхва студ. А може би някой върви пред мен или ме следва.

Трябва да стигна отвъд. На всяка цена.

Само че всеки път сънят завършва еднакво.

Нишката трепва. Може и аз да съм я разлюлял прекалено силно, знам ли...

Като падащ въжеиграч разпервам ръце в опит да запазя равновесие и се вкопчвам: в лявата стена от син лед и в дясната — от

аленочервен огън...

Отдавна не бях закъснявал за работа!

Кисна наред яко задръстване, проточило се през половин квартал. До мен е спряла дълга, тромава кола, май линкълн последен модел. Стъклата са свалени, мрачният шофьор ме поглежда накриво, сякаш точно моят мотор е виновен за всичкото безобразие.

— Да ти се намира огънче? — пита накрая той. Сигурно просто скучае. Не е за вярване, че в това разкошно вишнево на цвят чудовище няма запалка. Там като нищо ще се побере и газова печка с грил...

Мълчаливо подавам запалката. Обсипаната с пръстени ръка се протяга към пламъка, луксозната тънка цигара с невероятно дълъг филтър припламва. Какво ли би казал дядо Фройд за влечението към големите коли и дългите цигари? А... да си гледа работата! При нас би се чалнал, и то за нула време.

— Кво става? — интересува се шофьорът.

Лимузината е прекалено плоска, човекът няма видимост. Отговарям му:

— Препинава колона. Камиони.

Някой друг би реагирал съвсем заслужено с яд на тази ми реплика. Да пускат камиони в центъра, а-ма-ха! И то в руския квартал, в утринния час пик по московско време!

— Какво пък, случва се — с лекота се примирява шофьорът. — Щом трябва.

Значи предполагаемият линкълн не е само камуфлаж. Притежателят му за никъде не бърза и едно задръстване от пет-десет минути не е повод за възмущение.

А за мен е повод! И то какъв!

Закъснението от пет минути може да остане незабелязано. Десетте минути се вписват в досието. За четвърт час — удържане на половината надница.

А аз закъснявам вече с цели четири минути!

Цялото платно е задръстено, но стандартният мотор не е поръчкова кола. А якето ми в убит стомананеносив цвят, сивите ми

дънки, лицето под огледалния шлем... да, разбира се, нито външността ми е фрапантна и набиваща се на очи, нито съм изтупан с дрехи от кутюр, обаче...

Незабележимостта си има своите предимства.

Натискам газта, двигателят изревава. Собственикът на линкълна ме поглежда с най-жив интерес, пита:

— Какво, да не си решил да...

Не го доизслушвам.

Оставяйки върху асфалта следа от обгорял каучук, хондата префучава между колите.

— Давай! — изкрещават подире ми.

Това да гледаш как някой друг върши дивотии си остава вечно безплатно удоволствие.

Заприщилите движениято камиони лениво се точат по пресечната улица. Обикновени камази, но с надпис „2Т“ на платницата. Ясно, някоя яка фирма се е сдобила със спешна поръчка и предпочита да се изръси за извънреден трафик, наместо да плаща неустойка за забавяне на доставката. Разстоянието между камионите е метър и половина, движат се равномерно, един след друг...

Може и да успея да се промъкна...

Виждам отблясъците на обедното слънце върху стъклата на камионите, лицата на шофьорите, черните изригвания на дизеловите мотори. Шансът да се шмугна в процепа между два камаза е минимален.

Дълбина-дълбина, а бе я върви на...

Мигът на прехода от виртуалното в нормалното пространство винаги е забавен. Но този път разликите са минимални — вместо мотоциклетна каска съм нахлузил виртуален шлем и не яхам седалка, а клеча в креслото.

Само дето градът наоколо стана някак нереален. Всичко задебеля, детайлите изчезнаха, небето придоби равномерно син цвят с малки облачета (веднъж на денонощие те се подреждат, за да изпишат лозунга: „Спомнете си кой измисли и плати за вас това небе!“), драскотините, петната кал, стикерите по колите се заличиха — както всичко, доизмислено от въображението.

Колоната камиони с логото „2Т“ си е още там.

Ще успея да се промъкна!

В слушалките звучаха нечий гласове, някой махаше с ръка от колата си, опитвайки се да ме предпази. Поклащайки джойстика, се мушнах с мотора между камазите. Лек удар — сигурно съм закачил с бронята задното колело. Нищо страшно.

Във виртуалността като нищо щях да падна, да изгубя равновесие. Сега мога с едно движение на джойстика да изправа мотора.

Спрях след кръстовището. Погледнах назад. Пръстите ми сами се плъзнаха по клавиатурата.

deer

[Enter]

Още миг пред погледа ми останаха малките монитори, подплатата на шлема. После блискалата се през екранчетата дъгоцветна вълна отми реалността.

Дийп-програмата действа бързо.

Стоя на кръстовището между булевард „Гибсън“ и улица „А. Чертков“^[1] в руския квартал на Дийптаун. През пролуките между камионите, пълзящи по „Чертков“ по посока на клуб „Байт Биър BBS“, виждам доскорошните си колеги по задръстване. Мнозина свирят с уста, ръкопляскаят и изразяват възторга си по други начини.

И се чувствам супер.

Като човек, който е успял да зачука пиронче с любимия си микроскоп.

Пак натискам газта и отпрашвам по булеварда. Има шанс да не закъснея за работа.

Интересно, кой ли е тоя Гибсън...

Удрям спирачки пред съблекалнята със закъснение от седем минути. Лошо, но не и фатално.

— Ама Леонид... — посреща ме с упрек охранителят на входа. Разпервам ръце, опитвайки се чрез огледалния шлем да изразя цялата гама емоции — разкаяние, вина, срам, подмазване... — Хайде, побързай!

Шмугвам се в дългия коридор. Под таваните унило се кандилкат матовите кълба на лампите, подсещат ме за полузабравените училищни коридори. Покрай стените — върволица от шкафчета.

Почти над всички са запалени червени светлини, зелените са само две или три. Да му се не види, пак съм довтасал почти последен...

— Привет — подмята Иля.

И той е закъснял. Тутка се при съседното шкафче, отключва катинара.

— Днес си първа смяна, а? — питам аз и светкавично набирам кода — думата „gfhjkm“, която трудно се запаметява от балъци.

— Дойдох за малко, остана ми нещичко за довършване от вчера. — Иля мрачно наднича в шкафа. Той е на около трийсет, късо подстриган, умерено мускулест и стегнат. Лицето му е нестандартно. Едва ли сам си го е спретнал, явно работа на добър имидж-дизайнер. — Току виж успея още сутринта...

Най-после бръква в шкафчето и издърпва отвътре някакво отпуснато тяло. Кльоцаво и маломерно, на около дванайсетгодишен хлапак.

— По-смело, не хапе! — окуражавам аз.

Хлапакът потреперва като от токов удар и се извъръща към мен. В едната си ръка държи мъжа, който го е извадил от шкафчето — сега тялото на онзи е сплескано и безтегловно, а очите са празни, без никакъв проблясък на мисъл.

— Мамицата ти... — изстрелва хлапето с тънък глас. — Лесно ти е да остроумничиш!

— Мислиш ли? — питам аз и надзъртам в собственото си шкафче.

— Да! — Хлапето натъпква с ритници внушителния мъжага в шкафа. Тялото се огъва, сякаш е от восък. Кракът с лакирана обувка стърчи под нелеп ъгъл, вратовръзката се подава от сакото. — Колко! Ми! Писна!

— Хайде да се сменим? — предлагам аз. — Ти ще мъкнеш колети, пък аз ще разнасям телеграми.

Моето резервно тяло също е леко като перце. На мъж е. Около двайсетгодишен. Облечен с работно облекло. Мускулест. С лице на добродушен идиот.

Строител на комунизма от плакат отпреди двайсет години. Да не повярваш, че е рисуван в Щатите.

От какъв зор ще си моделирам или ще си поръчвам персонално тяло? Задоволих се със стандартна личност — „работник“. Надничам в

празните му очи, притискам челото си до неговото...

И с не по-малко бяс от Иля се залавям да натъпча бившия рокер в моето шкафче.

— Слушай — казва хлапакът и натраква кода за заключване, — а защо всичките ти тела са толкова еднакви?

Новата му личност също е поръчкова и също толкова добра като изработка. Симпатично червенокосо момче със сполучлив поглед и почти постоянна полуусмивка.

— Персоналният дизайн струва скъпо — прекратявам разговора аз.

— Айде стига бе! — Иля махва с ръка. — Нищо не струва, сядаш и си го рисуваш сам!

— Хич не ме бива за художник.

И аз утрамбовах предишното си тяло и заключих гардеробчето. Само дето не ми е ясно защо. Понеже тази облик наистина е безплатен. Влиза в двайсетте стандартни от комплекта на „Windows-Home“ — „дружелюбен работник“.

Сякаш някому в Дийптаун са изтрябвали недружелюбните...

— Хайде аз да ти нарисувам нещо, а? — внезапно се ентусиазира Иля. — Фасулска работа. При всички случаи ще си по-готин, обещавам.

— Става, някой друг път — отговарям. Май вече сме си приказвали по въпроса. И неговата оферта, и моето съгласие са чиста фикция. Размяна на нищо не значещи любезности.

— Е, чао засега! — Иля махва с ръка и хуква. Вече съвсем по детски. Добра модулация на движенията...

При мен нещата са по-зле. Движа се с тромавата походка на дресирана горила. На изхода е диспечерското гише. Иля вече е грабнал своя наръч с писма и е духнал. На момчетата-раздавачи се полагат велосипеди.

При мен нещата са по-зле. На хамалите дават мотопеди.

Но първо — поръчките.

Зад прозорчето на гишето скучае Таня. Чудесна девойка, стига наистина да е девойка.

— Закъсняваш — отбелязва тя. Добронамерено, защото това общо взето не я засяга. — Има две поръчки. Остана ли още някой в съблекалнята?

— Май не.

— Ще вземеш ли и двете?

— А какви са?

— За пиано и роял.

Тя май се шегува...

— Дай ги насам, все ще изкарам нещичко отгоре...

— Ъхъ — одобрително измърморва Таня. Подава ми формулярите, аз се подписвам и потеглям. Поглеждам първата поръчка — пише „пиано“. Във втората — „роял“.

Нямам сили да се обърна. Почти е сигурно, че Татяна се смее.

Има ли нещо по-нелепо от хамалската професия във виртуалния свят? Не, кажете, има ли нещо по-излишно в света на електронните импулси, където в действителност няма нито разстояния, нито тежести?

— Леонид! — подвиква Таня зад гърба ми. — Обади се Игор, щял да позакъснее. Нали двамата ще се справите?

А да има нещо по-абсурдно от нарисувано жилище, за което пазаруват рисуван роял? По-точно музикална програма, имитираща вида и звученето на роял?

Целият номер е в подсъзнанието. Ако знаеш, че не си способен да вдигнеш истински роял, тогава няма да се нагърбиш с мъкненето и на нарисувания. Ако доставеният роял е гумена играчка, наpomпана наред стаята, няма да повярваш, че звученето му е чисто и истинско.

Трябва яки момчета с работнически дрехи с яки псувни да мъкнат пред очите ти товара по стълбището, целите плувнали в пот... Въпреки цялата си елементарност, образът на „дружелюбния работник“ е снабден с имитация на потоотделяне.

В този момент ме хваща яд. Моят обичаен, чест гостенин.

Нехаейки за гузния глас на Таня, поемам към паркинга, мятam се на мотопеда си и хвърлям прощален поглед към симпатичната тантуреста сграда с емблема „HLD“ върху фирмената табела. „HLD — И нямате проблеми!“, „HLD — Доставка в срок и навсякъде!“, „HLD — Няма да замрази доставката ви!“

Ще се ръководим от рекламните слогани!

Мотопедът весело запърпорва и аз пак излизам на „Гибсън“, минавам в четвъртото платно и без да бързам, потеглям към първия адрес.

Сега, когато съм на бачкане, разстоянията тутакси се скъсяват. В малката ни страна, в нашия славен Дийптаун всичко е диференцирано. Дори слънцето изгрява по различно време — когато служителите са в обедна почивка, за босовете им едва приближава изгревът. Бързичко подминавам третата улица на Дийп-дизайнерите, първата сляпа улица на Оф-Лайн. Ето го и посочения в поръчката адрес.

Хубава семейна къщурка.

Насред чаровна градина. С дива лоза, пълзяща по стените от камък. В центъра на фонтана се кипри статуя на гол юноша, който държи в ръцете си змия с изригваща от устата ѝ към небето водна струя. Боже... що за алегория? Вглеждам и прочитам надписа на постамента: „Укротената Дълбина“.

Стъжва ми се.

Що не взема да се откажа от поръчката... нека сами си влачат измисления роял в измислената вила. Но в Дийптаун е фрашкано с безработни, така че укротявам топката.

— Господине!

По стъпалата от верандата слиза някаква девойка. Игриво полюшва бедра и се усмихва. Облечена е колкото да не е без хич, външността ѝ е моделирана в стил „манга“ — прекалено големи очи, момичешка фигура с тийнейджърски пропорции.

— Господине, вие хамалин ли сте?

— Да, госпожо — отвърщам мрачно аз.

— Дошли сте да носите рояла?

„Да носите“... Умница.

— Да.

— Знаете ли, ама те не го докараха... — в гласа ѝ липсва тъга. — Казаха, че имали много поръчки. Ще можете ли да дойдете утре?

— Подайте заявка, госпожо. Все някой ще дойде. Пък аз...

— Извинете, извинете, моля ви! — Девойката е изтъкана от чар. — Толкова ми е неудобно! Всичко е заради мъжа ми, вечно е зает, той е виновен... Но ме помоли да ви платя за притеснението!

Мълчаливо подавам заявката.

Девойката се подписва, без да я погледне и плаща пълната стойност на услугите за товаренето и разтоварването. Замисля се с намръщено чело. После ми подава още една банкнота.

— Благодаря — казвам аз и прибирам бакшиша в специалното джобче за целта, с което предвидливо е снабдено работното облекло. След миг вътре няма никой. Половината от бакшиша е отишла в сметката на компанията, а другата половина — в собствената ми сметка. Както си му е редът в сериозните фирми средна ръка.

— Може би ще пиете едно кафе? — погледът ѝ е умерено заинтригуван, умерено скромнен.

Поглеждам часовника си. Въздъхвам.

— Не знам... Толкова поръчки имам днес, че...

— Знаете ли, трябва да преместя и трикрилното огледало в спалнята! — сееща се девойката. — Няма ли да ми помогнете? Веднага ще оформим нова поръчка.

Ясна ми е.

Неопитна търсачка на приключения. А мъжът ѝ, изглежда, е умен човек.

Както и аз.

— Вие пожелавате — ние изпълняваме — позволявам си малка двусмисленост.

Преместването на трикрилното огледало ми отнема не повече време от попълването на формуляра на поръчката. После пием кафе с ликьор. Усмивкам се, развързката ми е крайно интересна. Куклата мига с големите си очи, лека-полека се намества все по-близо до мен. Накрая се озовава в скута ми и ние дълго и с удоволствие се целуваме. Внимателно наблюдавам придвижването на палавата ѝ ръчичка.

— А... а? — произнася девойката. Гласът ѝ вече потреперва, но възбудата се е смесила с недоумение. Очите ѝ стават все по-кръгли, като удрят в земята даже стандартите на японските комикси. Уви, *тая* няма да я бъде...^[2]

— Госпожо, та аз съм служител в сериозна фирма — обяснявам. — Това тяло е само за физически труд. Не е пригодено за развлечения. Нима не знаехте?

— Мръсник!

За смях си е, но аз седя с каменно лице. Ставам от дивана, като махам домакинята от скута си и закопчавам работното облекло.

— Госпожо, ако не сте доволна от поведението ми, обърнете се към шефовете за рекламация. И аз съм на мнение, че имам нужда от малки подобрения...

— Махай се оттук, говедо!

Изобщо не се засягам. Смешно ми е. А след като изляза от къщата и яхна мотопеда мога да си позволя дори да се разкикотя.

Тази органична функция е разрешена на „дружелюбния работник“.

Но аз не се засмивам.

В Дийптаун е вечер. Веднага след като приключих с работата, настъпи вечерта — и това ми харесва. Но например за оня несретник с дипломатическото куфарче, дето бърза по улицата, сега, разбира се, е ранно утро. А за някои купонджии никога не свършва шумната и празнична нощ.

Нека. Не ми е мъчно.

В офиса на „HLD“ на работа застъпва втората смяна. Над съседното шкафче свети червена лампичка — Иля или още го няма, или вече е тръгнал по задачи. Тук-там се преобличат колеги, но почти не ги познавам — на „здравей-здрасти“ сме...

А денят не беше лош. Три поръчки, две от които общо взето лесни. Плюс забавното недоразумение... нима някой не знае, че пролетарските тела от комплекта на „Windows-Home“ са безполови, както се полага на мулетата и на пчелите-работнички?

Весело си свирукам и издърпвам от шкафчето тялото на мотоциклетиста. Той е съвсем пълноценен мъж, само дето е толкова стандартен, че не му се отваря парашутът за любовни авантюри. Впрочем, причината да държа толкова на него е друга. Колкото по-обикновено, по-непретенциозно е едно тяло, толкова по-лесно се промъква през претоварени сървъри. Някои хора обаче не го разбират и упорито продължават да се кичат с дрънкулки, рисуват си сложни, индивидуални черти на лицето... Какво пък, тяхна си работа.

Чело в чело... Наблюдавам огледалния шлем, чакам да се задейства програмата. И натиквам „дружелюбния работник“ в шкафа. Почини си до утре, приятелче!

Аз също ще си почина...

В диспечерската стая все още дежури Таня. Когато ме вижда, се усмихва смутено, а аз се доближавам до гишето.

— Лъоня, извинявай, честно...

— Няма нищо, така успях да спечеля повече.

— Ама ти сериозно... самичък ли пренесе пианото?

— Да.

Тя ме гледа съвсем объркана.

Въздъхвам:

— Таня, мислиш ли, че просто така се хванах да хамалувам? Нали съм работил седем години в мебелен магазин! Всичко съм правил. И не ми е за първи път сам да мъкна пиано. Чао!

А така... Сега девойката ще има да се чуди колко са широки истинските ми рамене...

Сменям мотора с мотор и си мисля, че легендата ми е съшита с бели конци. Ще се наложи да се махна от „HLD“. Няма за какво да съжалявам особено, обаче... как ми е омръзнало всичко! Безсмислен труд, безумни фирми. Виртуално градинарство, разлепване на обяви, бояджийство, хамалска работа...

Само че на какво друго да разчитам?

Щом нямам нищо, абсолютно нищо от нещата, нужни на този ярък, празничен, щедър свят, който ме заобикаля?

[1] А. Чертков — руски писател-фантаст, голям почитател и популяризатор на киберпънка. След спор с него на тема възможен ли е „киберпънк с човешко лице“, Лукяненко написва „Лабиринтът на отраженията“ — Бел.прев. ↑

[2] Всъщност е „Уви, хентай няма да има...“. Хентай — порнографски поджанр в анимето. На практика целият текст е пълен с печатни (и тук-там преводачески) грешки, затова тук повечето от тях са поправени „тихомълком“, без забележки под линия. Бел.Mandor. ↑

Напоследък предпочитам да се напивам в *дълбината*. Както и всички виртуаладжии, впрочем. Първо, по-полезно е за здравето. Махмурлукът е възможен — организмът ще го измисли, но поне черният дроб няма да пострада. И второ, което е по-важно, във виртуалността пиенето е много по-евтино. Кой ще ти плаща за нарисуван алкохол същата цена като за реалния. Бутилка „Бейлис“ тук струва половин долар, отлично шотландско уиски — осемдесет цента. Руската водка е почти долар, но водка мога да пия и в реалността...

Има, разбира се, и нелегални кръчми, където всичко е още по-евтино. Там се намира петдесетгодишно бургундско от колекция отлежали вина за два-три долара. Само се чудя защо. Разбирачите на това питие не пълзят сред утайката на живота. Лично аз няма смисъл да го пия, все едно — не мога да го отлича от молдовското каберне.

Така че отивам в почтена, законна кръчма — „Цар-риба“. Тя е известна с три неща: с наличието на общодостъпни и ясни на руския човек напитки, хубава рибена кухня и музика на живо. Чужденци почти не стъпват там — и това е особено приятно. Освен някои единични екземпляри, поживели в Русия — виж, те са способни да оценят усещанията от рибената супа в димящото на огъня котле, бирата „Очаковско специално“ и стария рок.

Не знам как е при другите. Ама на мен най-много ми харесват именно такива места — и в реалния живот, и в *дълбината*. Не огромни и шумни ресторанти, не популярни и скъпи заведения, където нахълтват цели тумби туристи, а нещо малко, незабележимо, ненатрапващо се. Това важи за всички градове по света... освен може би за Москва. Прага си има „При Флек“ и „Черният вол“, Берлин — „Цитаделата“ и „Цур Летцен Инстанц“, а Париж — „Максим“ и „Ла Пти Вартел“. Избирай каквото те устройва — за всеки влак си има пътник...

„Цар-риба“ се е спотаил на площада на Свободата. Такъв си има почти всеки квартал на Дийптаун, само дето в американския или френския е окупиран от увеселителни заведения със съмнителна

репутация, а в нашия квартал целият площад е офис до офис. Какво пък — на всяка култура — своето.

Табелата не се набива на очи, подчертано примитивна е. В този примитивизъм са вложени доста повече сили и талант, отколкото в ярките светещи реклами над скъпите ресторанти. Линеарна, семпла рисунка, на която карикатурни бурлаци^[1] дърпат от реката огромна есетра^[2], небрежно написано наименование...

Побутвам вратата, влизам. Места има, значи супер. Напоследък кръчмата „Цар-риба“ става все по-популярна и се опасявам, че скоро ще престана да стъпвам тук. Или ще я разширят, за да се превърне в прочут ресторант, или ще трябва да си резервирам маса и да понасям шумни и чужди компании.

Но засега си остава заведението, където обичам да ходя.

Избирам си маса до вратата към кухнята. Сервитьорката е непозната, но пристига моментално. Хвърлям бърз поглед на менюто.

— Днешната печена пъстърва във фолио е великолепна! — казва момичето.

Ех. Ял съм пъстърва във фолио... вярно, отдавна. Но не ми хареса. Значи няма да я оценя и сега.

— Пълнена щука — решавам аз.

Това ястие още не съм го опитвал. Но сигурно ще е сервирано красиво, а фантазията ми ще доизмисли вкуса.

— Рибена чорбица... — продължавам аз, плъзвайки поглед по менюто. — И гарафа водка, най-обикновена, пшенична. Черен хляб.

— Това ли е всичко?

— Доматен сок...

Редуването на водка с безалкохолно е нещо вулгарно. Но сега ми се правят тъкмо вулгарни неща.

Оставам да чакам поръчката си. Естествено, всичко може да ми се сервира на секундата, но защо да се разваля илюзията? Седя, оглеждам залата. Някои от лицата са ми до болка познати. Други — не. На сцената се развива самотен китарист — или групата още не се е събрала, или човекът просто обича да свири сам. Вслушвам се в тихия глас...

Този начин е прост:

*Целият квартал върху платното.
Той не е художник, а ехо на века,
И на нас... Това е еталон!*

*Като бензинова дъга върху лицето на реката,
Проблясъци цветни върху черния асфалт.
Това сме ние. Ти виждаш, че сме ти и аз.*

*Той не очакваше награди,
Нито пък похвали.
Той правеше каквото не може да не прави.
На тебешира цветен Роб и Бог.*

*Като бензинова дъга върху лицето на реката,
Проблясъци цветни върху черния асфалт.
Това сме ние. Портрет до първи дъжд.*

*Да, има дъжд и сняг,
Да, не е вечен този век.
Но не бързай да крещиш: „Дръжте го!“ със смях;
Живеем в епохата на ехото.*

*Като бензинова дъга върху лицето на реката,
Проблясъци цветни върху черния асфалт.
Това сме ние. Портрет, като феникс от огън.^[3]*

Певецът сваля китарата. Гледа към залата. Никой не го е слушал внимателно, народът е погълнат от процеса на хранене. За миг погледите ни се срещат и аз изпитвам странното усещане, че песента е била предназначена именно за мен.

С хубавите песни обикновено е така.

Певецът става и си тръгва, хванал китарата по странен начин, за грифа. Инструментът не се държи така, но жестът, който знае защо, изглежда абсолютно естествен.

По дяволите, трябва да наминавам по-често. „Живеем в епохата на ехото...“

— Може ли?

Обръщам се. Аха...

В Дийптаун рядко можеш да срещнеш старец. Всички искат да са млади и хубави, ако не в живота, поне в омайния сън. Да се решиш на подобен облик — това се казва постъпка!

— Сядай, Ежко — каня го аз.

Ежко е прякорът на местния редовен клиент. Доста дълго го мислех за програма, докато не си поговорихме. Колкото и да е странно, оказа се, че човекът, прекарващ по-голямата част от денонощието в дълбината, е съвсем истински. Около шейсетака, с побеляла коса и бръчки, леко пълен. Подпухнало, но гладко обръснато лице. Къса офицерска подстрижка, заради която са му лепнали този прякор. Личи си, че е поизпаднал, но в рамките на добрия тон. Носи се старомодно, но с чисти и спретнати дрехи. Общо взето не буди неприязън, по-скоро — интерес.

— Чу ли за проникването? — интересува се Ежко и сяда на моята маса. Поглежда накриво сервитьорката, която вече носи водката и сока.

— Още една чашка — моля аз, макар че виждам двете чашки на таблата. Най-вероятно Ежко не виси в „Цар-риба“ по своя инициатива, той е наемен работник. Така, както девойките в публичните домове разгорещават клиентите да поръчват скъпи питиета, Ежко настройва тукашните посетители на пьянска вълна. Такава му е работата.

— Благодаря — запазвайки достойнство, кимва старецът. С леко трепереща ръка пълни чашите. Чукваме се, отпиваме. Ежко издава звук на удоволствие, но за мезе помирисва ръкава си. Това е нещо ново.

— Та за какво проникване спомена? — любопитствам аз, след като всички приличия са спазени. Изваждам пакет цигари и черпя.

— Има една фирма, ъ-ъ... „New boundaries“...

— Да, чувал съм — сеещам се аз. — Със софт ли се занимават?

Ежко се киска.

— Не, с разни дреболии. Нови ергономични клавиатури, дизайн на шлемове, специални кресла, от които не се хващат хемороиди... Приложни стоки.

— Ъхъ — неопределено измърморвам аз. Старецът е длъжен да отработи напитката си с някоя интересна история, но засега думите му не си струват дори цигарата.

— Трябва да ставам — с въздишка казва Ежко. — Ех, ако ти се намираше някое гущерче, можех да поостана...

Я виж ти! Гледам го в очите. Толкова ми са интересни новините, че трябва да му плащам, за да поостане в *дълбината*? Един долар е нищо, но все пак!

Към десет секунди си играем на мълчанка. После Ежко се надига да си върви и аз се предавам, хващам го за ръката.

— Остани малко. Днес съм в пачка.

— Благодаря. — Старецът се изхитря така ловко да седне, че иди разбери дали е искал ли да си тръгне, или просто се е понаместил на стола. — Та нали разправях — фирмата е малка... Май работи по договор с големите... с баш акулите...

Донесят ми рибената чорба. Ухае божествено. Нямам намерение да хрантутя Ежко, пък и той не настоява. Започвам да ям, демонстрирайки, че засега не съм чул нищо интересно.

— Та така, вчера са ги пробии — информира ме Ежко.

Странно...

— Вчера?

Виртуалността живее в шеметно темпо. Вчерашната новина вече не е новина.

— Аха. — Ежко разбира, че съм оценил дребната подробност. — Е, хванали крадеца веднага...

Сърцето ми лекичко се сви.

„Хванали крадеца веднага...“

Преди две години всеки би попитал: „Хакер ли е бил или дайвър?“

Защото имаше принципна разлика. И между начините на защита, и между методите на работа.

Имаше разлика... А сега никой не задава този въпрос.

Защото вече няма дайвъри.

— Пречукали са го, миличкия — въздъхва Ежко. — Щото охраната била яка, не на „New boundaries“, а на хората, чиято поръчка се изпълнявала...

— В *дълбината* стават прониквания всеки час — отговарям аз и дояждам гъстото. Наистина си я бива чорбичката! Същата ядохме на Волга, нощем, край лагерния огън... — Дори всяка минута. Крадецът я се измъкне, я не. Какво чудно има?

— И в реалността са успели да го издирят — съобщава Ежко.

— Значи е посегнал на нещо сериозно.

— Аха. Само че и в реалността бил мъртъв.

Докато бавно вдигам глава, оставям лъжицата и избърсвам устните си със салфетката, старецът успява да напълни чашката си.

— Успокой, Господи, душата на твоя раб Подляра, нелишения от талант хакер, който беше грубиянин, ала с добро сърце... — припряно бърбори Ежко. Отпиваме, без да се чукнем.

— *Подляра?*

— Така разправят. А как му е светското име — виж, това не съм питал.

— И полицията какво? — Прякорът не ми говори нищо. Но самият факт... Човек, убит в *дълбината*, да умре истински!

— Разправят, че било случайност. Викат, че може да е имал слабо сърце и да е умрял от претоварването. Какво чудно има?

Свивам рамене.

Всичко се случва.

Едни така се прехласват в *дълбината*, че ги удря инфаркта в обикновения свят. Други ги хваща такава депресия, че свалят шлема и надяват примката.

Всичко се случва. Всичко.

— Живот — съгласявам се аз. — Мрачна история, старче.

— Ами да... Освен това полицията още била на крака.

Виж това е съвсем интересно.

Какво ли не съм преживял. И мен са ме преследвали. И за моята глава са обявявали награда. Край, отказах се от тия игрички, те са за младите.

Но да спипат някой хакер и в *дълбината*, и в реалността, а пък хайката да продължава...

— Интересно — казвам. — Интересно. Благодаря, Ежко. Развлече ме!

— Струва ли историята ми един въшлив долар? — пита хитро старецът.

Разбира се, в разказа му не съдържа никаква тайна. Човек може да научи всичко и просто така, ако потърси информацията. Но няма как да е в крак с всичко ново, в това е и проблемът, и спасението. А Ежко припечелва, като преценява какво и с кого да сподели. За

деветдесет процента от седящите тук историята е напълно безинтересна. Другите девет процента ще я изслушат, за да я забравят.

А виж мен с нещо ме заинтригува...

— Струва, старче — съгласявам се аз. Протягам му еднодоларова банкнота.

Ежко ловко я скрива в дланта си и се оттегля. За да разправи някой друг поредното... всъщност, не е ли все едно какво? Сигурно е скътал по нещо интересно за всеки. Ежко не е алкохолик, а професионалист висша класа.

Затова толкова го ценим всички, като се почне от клиентите и се свърши със собственика на „Цар-риба“.

Междувременно ми донасят щуката.

— И как е сготвена? — интересувам се аз, оглеждайки грамадната риба.

— Нашият главен готвач — с усмивка отговаря сервитьорката — беше горд да изпълни такава интересна поръчка. Месото на щуката се смила и каймата се смесва с бял хляб, накиснат в мляко...

Всичко е както си му е редът. Щом не съм опитал ястието, трябва да ми бъде обяснено какво точно ще консумирам...

И в този миг околният свят потреперва като при земетресение, разчупва се, потъва в тъмнина.

Наядох се, няма що...

— Лъоня!

Разклатих глава, примигнах. Светът бавно, без особено желание, придобиваше цвят.

— Лъоня, тук ли си?

Вики ме гледаше с лека ирония. Държеше сваления ми виртуален шлем в ръка, дори не го бе изключила от захранването, и във вътрешността му още се мяркаха някакви картинки.

Първата ми работа беше да погледна монитора. Надписът „ненормативно излизане от дълбината“ не ме изненада. Обаче времето...

Пет часа вечерта. По дяволите, та аз можех още да съм на работа!

— Вики, не разбирам...

— Лъоня... — Тя приклепна пред креслото ми. — Забрави ли? Днес имаме гости. В шест часа. У дома. В реалния свят.

— По дяволите... — Прехапах устна. Да. Забравих. — Компютър, изход!

„Приключване на работата?“

Вики въздъхна, изправи се, отиде в кухнята. Заех се да смъквам виртуалния гащеризон. Компютърът поизчака, преди да угаси екрана и да се изключи.

Да... приключване на работата. Навремето щеше да ме попита с глас, който толкова прилича на Викиния: „Сериозно?“

Много е сериозно. Толкова сериозен съм станал, че чак ме е гнус.

— Какво трябва да се купи? — извиках аз.

— Сети се... — обади се от кухнята Вики.

— Картофи, зеленчуци, домати, краставици...

— Позна. А сега се сети и за останалото.

— Пиле? — изтърсих напосоки.

— Вече размразявам каймата. Ще направя кюфтета. Вземи олио, почти е свършило. И... ясно какво още.

— Водка искаш ли?

Вики понякога пие и водка. Ако е в настроение.

— Май, не — отвърна тя след като се замисли за секунда. — За мен вземи бутилка сухо вино. Или бира.

— Кое предпочиташ?

— Все едно. И побързай, става ли?

Да, издъних се. Вчера обсъждахме кога ще дойдат момчетата, че ще започна да готвя още преди Вики да се върне от работа. После нахлузих шлема и се *гмурнах*.

И съвсем забравих за уговорката.

На улицата беше студено. Гадничко, мокро, неудобно. Въпреки че температурата беше над нулата и листата по дърветата още зеленееха, пронизващата есенна влага вече се бе настанила във въздуха. Още с излизането ти се нахвърля, пропълзва под пуловера, кара те да настръхнеш.

Вики лесно ме убеди, че в сравнение с гнилото петербургско време Москва е почти в тропиците. И моето мнение за климата на

северната столица не е добро. Само дето две години след преместването още не съм видял златна пушкинова есен.

Сигурно в небесната канцелария всичко се е объркало. Цяло лято дъждове, цяла есен студ. Дано по-скоро дойде зимата.

„Как ти се струва руската зима? Докато още има трева — бива, но като завали снега...“

Размятайки празната торбичка, заобиколих сградата и се шмугнах в магазина. Така... картофи... домати... моркови... Или моркови май не трябваха? Както и да е, няма да са излишни.

Опашката за зеленчуци беше малка, нормалните хора тъкмо се връщаха от работа. Наредих се най-отзад, зад красива, макар и очилата девойка. Тя четеше самоучител по програмиране на „Ада“. Виж ти. Може и да влиза в дълбината. За да припечелва като хамалин или пощальон...

Не е хубаво човек да се запознава с девойки в реалния свят. Особено ако има любима жена. Подобни забежки са простени само във виртуалността.

А още по-тъпо е да се запознаваш на опашка за картофи.

— Два лимона — каза момичето.

Хванах се, че я изучавам с любопитство. При това съвсем неуместно любопитство. И че ми харесва покупката ѝ. Тя беше длъжна да купи два яркожълти лимона, а не кило кални картофи и кочан зеле! Сега вече можех да си я представя как седи в креслото, задължително под лампион, пие чай и чете... не, вече не справочник, а хубав роман. Нещо сериозно, истинско, а не булевардно.

Или как момичето нарязва лимона на резени, залива го със захар и кафе, налива в миниатюрни чашки коняк и чака... някого. Мен, например.

Мечти, мечти...

— Слушам ви?

Продавачът ме погледна. Продавачът в нашия плод-зеленчук е забавен — типичен интелектуалец, преминал по съветско време на работа в търговията и там намерил себе си.

— Два лимона — мрачно казах аз.

Момичето все не си тръгваше, мъчеше се да напъха лимоните в джобовете на якето си.

— Друго? — лимоните като живи скочиха върху кантара и прелетяха в торбата ми.

— Три килограма картофи. Кило домати.

Какво ми става? Защо, по дяволите, казах домати? Никога в живота си не съм срещал по-голям ненормалник!

— Други кореноплодни ще желаете ли? Нещо от кръстоцветните или от барабоевите?

Лицето на продавача оставаше все така учтиво и дружелюбно.

— Супер... — промърморих аз. — Още кило краставици и това е. Благодаря.

Когато платих и излязох от магазина, момичето вече го нямаше.

Така и трябва.

Преди, когато виждах на улицата интересно лице или просто забавна сцена, или дори такава дреболия като два лимона, купени на опашка за картофи и зеле, аз знаех, че това ще си остане с мен. Нали имах къща... голяма сграда с много жилища. Е, не в реалния свят, а във виртуалността. И в моя власт бе да заселя там когото си искам.

Щях да се прибера вкъщи, щях да кажа: „Вики, потапяне“... Щях да си спомня лицата и жестовете и да доизмисля онова, което не знам. Да обзаведа апартамента, в който ще се нанесе това момиче.

Глупаво е да се съжالياва за миналото. Още повече за едно фърашкано с вехтории малко жилище, където в мивката със седмици се трупат мръсни чинии, в хладилника има само фабрични пелмени, кренвирши и бира, а ризите от гардероба се избират на принципа „която е най-неизмачкана“...

Аз и не съжالياвам.

Олиото и водката се продават на едно и също място. Поколебах се за секунда, подозрително изучавайки асортимента. Водката „Кристал“ е по-хубава, „Топаз“ — по-евтина... Направих лесно избора си — взех по бутилка от двете. Момчетата също ще донесат пиене, но водката никога не е прекалено много.

Вече мога да се прибирам. Алгоритъмът е изпълнен, програмата е завършена.

Return.

End.

Понякога забелязвам, че мислено разпределям на етапи всичко, което трябва да направя в истинския, човешкия свят, като редовете от

програма. Затова пък в *дълбината* живея обикновен, човешки живот. Просто живея.

Сигурно си струва да го споделя с Вики. Това е нейната специалност... нейното бойно поле. Но не го правя. Срам ме е.

Излязох от магазина, погледнах към небето. Сиви облаци. Всеки ден може да завали сняг. Дано да е по-скоро... дано. Няма нищо по-хубаво от лошото време, прав е бил българският писател.

А това също е симптом. Очевиден и опасен. Не искам да излизам от виртуалността. Не желая да се появявам в човешкия свят. Тук е лошо. Тук е мръсно и неудобно. Понякога тук убиват.

Впрочем, вече не само тук. Ако Ежко казва истината...

Подляра... Успокой, Господи, душата на честния хакер...

Някога можех да се усмихвам при среща с хакери. Да се чувствам равен с тях и дори малко нещо повече. Защото те бяха много, а ние — малко. И ние можехме това, което за тях си оставаше недостъпно.

Но тия времена свършиха.

Дори и в това няма нищо страшно. Не съм аз първият, чиито способности са станали ненужни за обществото. Къде сте сега, виртуози-печатари; къде сте, седлари; къде сте, майстори-стъклари? Останали сте в миналото, в детските книжки с картинките, в историческите филми и енциклопедиите.

От нас изобщо нищо не остана.

Но сигурно само аз от дайвърите... от бившите дайвъри, съм развил дийп-психоза във възможно най-тежката ѝ форма. Толкова тежка, че дори и Вики засега не забелязва какво става.

[1] Бурлак — в предреволюционна Русия — работник, който тегли шлеп или гемия с въже срещу течението на реката. — Бел.прев. ↑

[2] Есетра — едра речна хрущялна риба. — Бел.прев. ↑

[3] Песента „Рисунка на асфалта“ е на Юлий Буркин. — Бел.авт.

— Не можа ли да си отвориш сам? — отключвайки вратата, попита Вики. Сложила беше престилка, а ръцете ѝ бяха изцапани с кайма. Отдръпнах пръста си от звънеца като малък пакостник, хванат на местопрестъплението.

— Забравих си ключа.

— Занеси всичко в кухнята...

Вики се върна при кюфтетата — първата партида вече се пържеше. Припряно изсипах зеленчуците в кутията на хладилника, сложих водката в камерата, оставих маслото на масата. Попитах:

— Нещо да помогна?

Вики погледна накриво към мен, после — към часовника.

— Няма нужда. Ако искаш — гмуркай се. Само че си нагласи таймера на половин час, ще ми помогнеш да наредя масата.

Прободоха ме неловкост и срам — светкавично бързо и мимолетно.

— Сигурно ли е, че нямаш нужда от помощ? — застраховах се аз.

— Ако толкова настояваш... — подзе Вики и замълча. — Ама хайде, гмуркай се, какво толкова, все ще обеля сама картофите...

— Ъхъ. — Изскочих от кухнята. На половин час. Таймера. За да помогна за сервирането.

Компютърът оживя моментално, щом докоснах мишката. Мониторът още не беше просветнал, а аз вече бях нахлузил шлема и гащеризона и бях свързал кабела със слота на кръста.

Пръстите ми пробягаха по клавиатурата.

deer

[Enter]

И побеснялата дъга, рожба на спонтанния гений на Дима Дибенко, избухна върху екраните на виртуалния шлем.

Цялата работа е тъкмо в нея, в дийп-програмата. В тези хаотични преливания на цветовете; в запалващите се и угасващите звезди; в дъгоцветните капки, разливащи се по екрана като пръски бензин във

водата. Без нея *дълбината* е мъртва. Само дийп-програмата превръща схематичния виртуален мираж в осезаема и убедителна реалност. Никой досега не е успял да обясни как си взаимодействат със съзнанието и с подсъзнанието цветните отблясъци върху екрана, защо дийп-програмата се задейства на всички компютри и почти с всяка видеокарта, защо доизмислените детайли на виртуалния свят са толкова сходни при хора от всички възрасти, пол и култура. Издадени са хиляди монографии и популярни книги, бодро се пердашат на конвейер статии във вестниците и списанията, провеждани са и ще се провеждат експерименти в академичните и секретните лаборатории...

Всичко е напразно. Има дийп-програма, която работи. Има програми, които на практика пресъздават същата картина върху монитора, но не са ефикасни. И никой не е в състояние да обясни защо работещата само с визуалното възприятие дийп-програма въздейства чудесно на далтонистите, но е безполезна за хората с вродена глухота.

Дълбината...

Първият миг е най-труден. Ставам от креслото, вече освободен от примката на кабела. Поглеждам наляво, надясно...

Стаичка в евтин хотел. Може да се формулира и по-грубо — стаичка в хотел от съветско време. Креват, нощно шкафче, гардероб. Бюро с компютърен терминал и въртящо се кресло — само този детайл не се вписва в аскетичния интериор. Врата с пощенска кутия, до вратата предвидливо е поставено кошче за боклук. Прозорец с гледка към запустяла и посърнала уличка.

— Привет — казвам аз.

Дълбината мълчи. Много важно. Ние не сме от горделивите.

Защо съм тук? Именно сега — защо? Когато току-що прибралата се от работа Вики приготвя в кухнята вечерята за гостите — не са само за нейните, но за моите гости^[1]. Когато разполагам само с половин час... по дяволите, така и не пуснах таймера...

А тя се надяваше да ѝ помогна. Отказа ритуално предложената помощ, но все пак се надяваше. Обидно е да осъзнаваш, че постъпваш като последна отрепка. Но вече почти съм свикнал да обиждам себе си по този начин. Чувството е сладко и гнусно, като страданията на мазохист.

— Половин час. — Сякаш заповядвам на самия себе си. — Не, четвърт час.

Отварям пощенската кутия, проверявам насъбралата се поща. Десетина рекламни листовки, пачка вестници, три писма. Нищо важно.

Но защо всъщност се гмурнах?

Да поработя?

Смешно. Времето е прекалено малко.

Да приключа с обяда?

Защо, след като ме очаква истинска храна.

Да си побъбря с някого?

Но с кого, и най-вече — за какво?

Изведнъж осъзнавам, че стоя наред с нея, хапейки устни, загледал в изхвърлената в кошчето поща. Какво ме повлече към дълбината?

Успокой, Господи...

В дълбината не се умира. Е, всичко става, естествено. Слабото сърце може да не издържи натоварването. Ако някой се изхитри да изключи контролните вериги, нищо чудно да се изпадне в шок от болката от измислената рана. Но това едва ли се отнася за „нелишения от талант хакер“.

А мен какво ме засяга това?

Хакерът се е наврял в охранявана територия. Бил е забелязан и убит — в дълбината. Умрял е и в реалния свят... Изобщо не е изключено да са го проследили светкавично и изпратените главорези да са го сгасили право пред компютъра, както си седи с шлема и по гащеризон. Да. Най-вероятно точно така е станало. Не е нито първият, нито последният, пострадал за виртуални грехове от съвсем реални охранители с обръснати глави.

Но нещо ме кара да съм нащрек, неспокоен, тревожи ме...

Отварям вратата, излизам в коридора на хотела. Оглеждам се. Сивото, безлично тяло на мотоциклетиста става само за скоростно придвижване по улиците. Сега ми трябва нещо друго.

Разбира се, ако наистина ми трябва.

Стоя, облегал на оцветената в посърнало зелено стена. В този цвят боядисват клозетите в евтините сгради с множество апартаменти. Мазилката е зацапана и на места се лющи. Крушките под тавана са прашни, светят с мъждива светлина. Хотелът преживява не най-

добрите си времена, повечето хора предпочитат да влизат във виртуалността от собствените си домове, а не от подобна кочина.

Какво правя...

Защо ми е всичко това?

— Лошо ли ви е?

Обръщам се — камериерът се е приближил с котешка стъпка. Обаче по-рано все едно щях да го забележа...

— Не, благодаря.

Обликът на камериера е стандартен — „внимателен чиновник“. В работно време не се забранява използването на собственоръчно направени тела, но мнозина предпочитат стандартните. Особено ако работата им е скучна и досадна, да речем, ако са хамали, продавачи, служители в хотел...

— За пръв път ли сте в дълбината? Имате ли нужда от помощ?

— Благодаря. Всичко е наред.

Разбрал ме е. Кимва и си тръгва. Не е прието да се досажда, поне служителите са наясно...

Трудно ми е да се реша. Много ми е трудно. И все пак вървя по коридора, поглеждайки номерата, закрепени накриво върху вратите.

2008

Лекичко дръпвам дръжката. И изобщо не се учудвам, че стаята не е заключена. Свободно е, заповядайте, настанявайте се...

А какво друго очаквах? Хотелът да пази за мен стаята, за която съм престанал да плащам преди година?

По нататък...

2017

Вратата е заключена.

Това още нищо не означава, абсолютно нищо. Предплатих я за пет години, но с крадена кредитна карта. Във всеки момент са могли да се усетят, че за тази стая се плаща от собствената сметка на хотела.

Възможно е да са дали стаята на друг посетител на виртуалността. Или да са уведомили полицията — и тогава още с отварянето на вратата, ще се натреса на засада.

Докато си повтарям мислено всичко това, ръцете ми си вършат работата. Опипват вратата, отместват предпазителя на ключалката, докосват клавишите.

Дванайсетте цифри на кода — вече не ги и помня съзнателно. А пръстите ми не са ги забравили. Изчаквам още миг, преди да въведа данните.

Ключалката изщраква и се отключва.

Стаята е почти като моята, която наемам за постоянно. Само картината на стената нарушава еднообразно-евтиния уют. Това не е стандартна репродукция на някой стар майстор, с каквито обожават да окичват стените в *дълбината*. Не е Айвазовски, не е Шишкин, нито Дали.

Стоя на прага, мъча се да се овладее. А някъде в гърдите ми трака студен метроном.

Засада — или всичко е наред?

Полицейският участък е срещу хотела. Няма да им отнеме повече от минута или две.

В коридора е все така тихо и пусто. Никакви служители на реда. Хакнатата парола върши работа почти две години. Гледай ти... Добре се е потрудил Маниака.

Трябва само да вляза.

И изведнъж разбирам, че не мога, нямам сили да го сторя.

Да вляза тук е същото като да отворя стар фотоалбум или да заредя във видеото полузабравена касета. Това е минало. Мъртво. Погребано, оплакано, забравено.

Никога не се връщай по следите си. Там те чакат само сенки.

Дълбината дарява тази възможност с необичайна лекота. По-сигурно и впечатляващо е от снимките и видеото. От миналото винаги те дели само една крачка. Стига да пожелаеш, възкръсва.

Обаче само на Бога е позволено да вдига мъртъвците от гробовете.

Притварям вратата, внимателно, предпазливо, сякаш се страхувам да не събудя някой, който спи в празната хотелска стая. Ключалката се заключва с разочаровано щракване. От моята стая ме делят двайсет крачки, но аз нямам сили да направя дори една-единствена.

Дълбина-дълбина, а защо не вървиш на...

Свалих шлема, окачих го на специално монтираната навремето кукичка на стената. Промърморих:

— Компютър, изход.

Така, редно е да се преоблека... Не е учтиво да посрещам гостите по виртуален гащеризон, който би отивал най-много на някой чалнат професор от холивудски филм. Разсъблякох се по гащета, грижливо сгънах гащеризона и го наместих на перваза до бюрото с компютъра. Надникнах в гостната — масата вече беше сервирана. Ослушах се — в кухнята беше тихо. Подвикнах:

— Вики?

— В спалнята съм... Вече си тук?

Нехаейки за престореното учудване в гласа ѝ, влязох в спалнята. Вики се преобличаше.

— Закопчай ми ципа...

Помогнах ѝ да закопчае роклята. Вики наистина се бе поразкрасила. Дори си беше накъдрила.

— Много ли се забавих там? — попитах тихо аз. Зарових лице в косите ѝ. Тя сви рамене.

— Не много. Към четирийсет минути.

— Извинявай. Стори ми се, че е минал не повече от четвърт час.

— Нищо, очаквах да се върнеш по-късно.

Продължавах да стоя с ръце на раменете ѝ.

Кога всичко между нас рухна? Кога се превърна в минало — където можеш да надникнеш, но не и да се върнеш?

Не знам. Не мога да разбера. Не го забелязах — оттам, от дълбината...

Най-жалкото е, че поне външно нищо не се е променило. Нито за пред хората, нито когато сме двамата насаме. Не се караме, не трошим чинии, не се разправяме заради пари, семейните задължения, пиенето, гостуванията на майката на Вики или на моите приятели.

Всичко е прекрасно. Деветдесет процента от семействата могат да ни завидят.

И е невъзможно да се определи с думи онова, което е изчезнало.

— Искаше нещо да ми кажеш ли? — без да се обръща, пита Вики.

Забавих се за секунда:

— Обичам те.

— Аз също те обичам — много. Как мислиш, дали да не си сложа обещите?

— Сложи ги... — Дори не разбирам кое е водещото в нейната фраза — дали е измъкване в отговор на празните ми и ненужни думи, или знак за взаимност... този чифт обеци с жълти топази са ѝ подарени от мен преди сватбата.

— А дали ще се връзват със синьото?

— Мисля, че да.

— Добре... А ти сложи сивите джинси и карираната риза, подаръка на мама. Много ти отива.

Вики се изплъзна от дланите ми леко и непринудено. Още секунда прегръщах въздуха, после отворих гардероба. Джинсите бяха чисто нови, прехапах със зъби пластмасовата нишка с етикета.

— А ножиците още ли не са измислени? — упрекна ме Вики.

— Не. Мързеливците предпочитат да действат със зъби, вместо с ножове и ножици.

В антрето издрънча звънецът.

— Хайде побързай, аз ще отворя. — Вики се втурна към антрето, като преди да излезе от стаята ми подметна: — И си смени чорапите, да не забравиш...

— И си измий ушите... — прошепнах аз, нахлузвайки прекалено изопнатите, още неразносени джинси. Къде е тая дяволска риза? Не я харесвам, но ако не я сложа, това ще е обида за тъщата, а значи и за Вики...

Всяка постъпка, независимо от какво е предизвикана, повлича след себе си цяла верига от последици. А какви ще са те, изобщо не зависи от самата постъпка, а само от отношението към теб.

— Благодаря, Андрей... — долетя от антрето.

Закопчах ризата. Като че ли наистина ми отива, само дето доста ме стяга яката.

Последвалата реплика на Андрей Недосилов прозвуча едва доловимо. Той винаги говори тихо и с кадифен глас.

— Не се изгуби, нали? — попита Вики. Андрей идваше у нас за първи път.

— Аз съм този, който се изгуби... — прошепнах. — В самия себе си.

— Лъоня!

— Идвам! — Напъхах ризата в дънките и излязох в коридора.

Едно време Андрей Недосилов ми беше много симпатичен. Той е психолог, колега на Вики, занимава се с проучване на дълбината и на всички феномени, свързани с нея. Сега... сега дори не знам.

— Леонид, добър вечер. — Андрей се здрависа така, сякаш сме се разделили преди два-три часа, а не преди година на гарата в Петербург, когато ние с Вики потегляхме за Москва. В едната ръка държеше увита в целофан роза, а в другата — бутилка с някакъв ликьор.

— Нали не се изгуби? — повторих въпроса на Вики аз.

— Всичко е наред. Много хубаво е у вас. — Той одобрително огледа антрето. — Усеща се семейният уют и топлотата.

Андрей е едър, но от странните, грамадни и някак меки типажи, които с лекота си ги представяш седнали в масивно кресло или на трибуната пред смълчана аудитория, но не и да въртят щурвала или миньорския чук. Освен това той смайващо лесно буди доверие и уважение — още с първите думи, с тихия си и уверен глас.

— Влизай — поканих го аз. — Значи си сам?

— Моите момчета се бавят. — Последва странен жест, сякаш Андрей наместваше несъществуващи очила. Точно от такива дребни подробности се гради един образ — от лукавото лениново присвиване на очите, от заслепяващата гагаринова усмивка и по леоновски съдържаната тъга. Всеки необикновен човек измисля — съзнателно или несъзнателно — своята запазена марка: движение, мимика, интонация. И я развява като знаме на собствения си чар.

— Как мина конгресът? — попита Вики и взе от него бутилката и цветето. — Лъоня, донеси вазата, оная, голямата...

— Крайно интересно. — Недосилов сне дрехата си. Думата „съблече“ никак не му подхожда. — Витя Архонтов направи интересен доклад...

Отидох за вазата, продължавайки да надавам ухо за отчета му за конгреса.

— Марк Петровски все така развива темата си... май няма нищо ново за цяла година, макар че е събрал интересна статистика...

Вазата беше прашна. Кога за последен път подарих цветя на Вики? На Осми март... не, и след това, лятото... до изхода на

магазина, от една бабичка, дето продаваше гладиоли, евтини, от вилата й...

— Багрянов и Богородски прекрасно са поработили, трудно е да се направи оценка веднага, но резултатите са многообещаващи...

Усетих се, че стоя и бавно почиствам с парцала отвора на вазата. Можеш да се гордееш с прашна бутилка вино, но не и с ваза за цветя...

— Плотников пак действа в своя аспект... Мнозина го критикуват, но според мен тази насока е перспективна...

„Интересно“, „прекрасно“, „многообещаващо“, „перспективно“. Професионална етика, съдържана и солидна...

— Виктория, а ти защо се отказва да участваш в конгреса? Изпратиха ли ти покана?

— Нали знаеш, че вече съм профилирана в друга насока, Андрюша... А твоят доклад как мина?

— Не съм аз този, който трябва да му даде оценка...

Те влязоха в гостната, а аз престанах да се занимавам с глупости и понесох вазата към банята.

— Каква беше темата?

Вики можеше да се прави колкото си иска на непринудена. Все едно — долавях в тона й глождеция я ненаситен интерес. Със сигурност не може да заблуди и Андрей.

— „Неомитология, базирана върху легендата за дайвърите в субкултурата на виртуалното пространство“. Феноменът вече е изследван, но за съжаление твърде безкритично...

Забавих ход, но все пак излязох от стаята. Рязко дръпнах вратата на банята. Пуснах водата, бутнах вазата под струята. Кристалът звънна при сблъсъка с чугунения ръб на ваната, но издържа.

Легенди за дайвери, значи?

Изплисках мътилката, пак напълних вазата и се втурнах към стаята. Може би прекалено избързах, но на Андрей и Вики не им беше до мен.

— А сега точката сложена ли е?

— За момента — да. — Недосилов вече се бе настанил на дивана. Въртеше се, за да се намести по-удобно. С хората си пасваше веднага, но не и с пространството. Има хора, които още с влизането в чужда къща, стават част от нея, независимо дали става дума за лъскав богаташки апартамент или за разхвърляна стая в комунално жилище^[2].

Андрей не спада към тях, сигурно само в своя дом е адекватен към околната среда. — Събрал съм целия съществуващ материал за така наречените дайвъри...

Махнах целофана и пъхнах розата във водата. Вики ме погледна притеснено, взе вазата. Лицето ѝ моментално промени израза си.

— Какво правиш, Лъня? Ама тая вода е вряла...

Тя се юрна в коридора, в движение издърпвайки горкото цвете от вазата.

Аз седнах до Андрей. Мълчаливо махнах капачката на бутилката водка. Въпросително погледнах госта.

— Ако нямаш нищо против... — Недосилов отвори предвидливо донесения ликьор, някаква ирландска измишльотина от сливи. Напълни чашката с бяла мътна течност. — Ти какво ще пиеш, Виктория?

— Понеже ние имаме само водка — каза Вики, влизайки, — ще пия ликьор...

По дяволите. Забравих, че ме беше помолила да взема бира или вино...

— В магазина нямаше нищо свястно, Вики... — измънках аз.

— О, няма страшно — махна с ръка Вики и нагласи вазата с цветето в центъра на масата. — Нали Андрей се е сетил...

— За дома ви — провъзгласи своя тост Недосилов и си сипа в чинията лъжица салата. — Най-последно успях да се измъкна и да дойда при вас...

Чукнахме се. Преглъщайки леко топлата, но не прекалено гадна водка, се помъчих да си представя какви ще са следващите тостове.

За домакинята. За домакина. За гостенина и за успешната му научна работа. За страната и народа... не, първо за здравето на присъстващите, а после — за страната и народа. А после за насрещната ни визита.

Впрочем, надценявам Андрей — дори три-четири чашки слаб ликьор ще му дойдат много за една вечер. Така че страната и народът могат да са спокойни, няма да им дойде ред.

— А вашата работа как върви? — попита Недосилов и си хапна като мезе за ликьора руска салата.

Въпросът май бе отправен и към двама ни с Вики.

Ние се спогледахме.

— Нормално — отвърна Вики. — Нали ти писах... Работя върху развиването на пространственото и образното мислене при учениците от прогимназията... С използване на *дълбината* като коригиращ метод при разстройство на възприятията...

— Скоро ли ще е готов докторатът? — делово се осведоми Андрей.

— Аха — безгрижно отговори Вики.

— Покани ме на защитата, непременно! И дай да ти напиша хубава рецензия.

— Ами ако докторатът не ти хареса? — попита Вики.

— Как може да не ми хареса нещо, направено от теб? — учуди се Недосилов. — Нали познавам нивото ти! Леонид, а при теб как е?

— Работя в голяма дийптаунска фирма — казах аз. — Като специалист по транспортирането.

Андрей кимна.

— Хамалин — уточних аз.

Недосилов се усмихна. Май сметна, че съм прибягнал до жаргон.

— Та разкажи за дайвърите, Андрей — попитах аз. — Има ли ги или ги няма?

Психологът най-сетне се настани удобно, погоди се с дивана. Въздъхна:

— Разбираш ли, Леонид, ако се изходи от общата картина на света като съвкупност от базовите представи на обществото и съпътстващите субкултури на множеството социални микросреди, съществува абсолютно всичко. Реалността на Кашчей Безсмъртни или Баба Яга също не бива да се подлага на съмнение — щом тези фигури се разглеждат в контекста на конкретната историческа и културна обстановка. Какво всъщност е митологията? Внасяне в света на недостигащите компоненти, родени в човешкото съзнание, но не съществуващи в материалната реалност. Съгласен ли си?

— Може да се каже.

Вики погледна часовника, стана и преди да се изнесе в кухнята, предупреди:

— Скоро ще стане яденето...

— Та така — Андрей май повтаряше фрагменти от днешния си доклад, — за създаване на пълноценен, жив — именно жив — мит, са необходими следните обстоятелства. Първо: обществото, по-скоро

неговата организирана и устойчива прослойка, трябва се нуждае от съответния мит. Съществувал ли е този фактор в началния етап на създаването на виртуалността? Разбира се — поради несъвършенството на програмното и техническото оборудване. Поради многобройните инциденти бил необходим митът за спасителите — за дайвърите, които намират, помагат, закрилят... Сега второто! Трябва да се наблюдават едни или други реални прояви на действията на митологичните персонажи. Зевс е бил реален за древните гърци именно защото всички са виждали мълнии.

— Значи са виждали и дайвъри?

Недосилов ми се заклани с пръст.

— Не дайвъри! Наблюдавани са събития, които можело да се припишат на дайвъри. А именно ситуации, когато някои хора са успявали самостоятелно да излязат от виртуалността, нещо непосилно за обикновения човек. Как са можели да ги възприемат? Само като факт за съществуването на феномени, които изцяло контролират съзнанието си и запазват контакт с реалността!

— А ти как си обясняваш тези случаи?

Андрей тихо се засмя.

— Леонид... та всичко е толкова просто! Разбирам, че редовно ходиш във виртуалния свят, в същия този Дийптаун, свикнал си с неговия сленг, с културата и митовите му... Но пробвай да се абстрахираш и си представи ситуацията разумно, от гледната точка на нормалния, здравомислещ човек!

— Трудно е, но ще пробвам... — Сипах си още чаша водка. От кухнята долиташе някакъв шум, бързо изпих чашата и я оставих на мястото ѝ. Андрей деликатно се престори, че нищо не е забелязал.

А може и наистина да не е забелязал...

— Отначало поех по грешен път — самокритично каза Недосилов. — Реших, че няколко съобразителни младежи са рисували върху виртуалните си облекла специални бутони — бутони за изход. И с едно натискане във виртуалността са въвеждали в компютъра команда за изход в реалния свят.

— Не става — казах аз. — Разбираш ли, ти можеш да си нарисуваш хиляди бутони. По цялото тяло. Но под въздействието на дийп-програмата съзнанието няма да повярва в тяхната реалност. Защото дълбината е наистина много сладка илюзия. По-сладка от

хероиновата. Ще натискаш бутона „изход“, но няма да подадеш никаква команда наяве. И знаеш ли защо? Да направиш това е същото, като да признаеш нереалността на *дълбината*. Плъхът с електрод, свързан с центъра на удоволствието, няма да прехапе жицата. А ще предпочете да натиска педала, докато умре от изтощение. Хората с нищо не са по-добри от плъховете.

— Съгласен! — Андрей вдигна ръце, в знак, че се предава. — Леонид, та нали се консултирах с блестящи специалисти по виртуалния свят. С тези, които прекарват там по няколко часа всеки ден!

Преглътнах ироничния смях. Когато някой се хвали, че познават хора, способни да изпият чаша водка, разбира се, ти се ще да му кажеш, че можеш да изпиеш две-три бутилки. Но... някак те досрамява.

От колко години насам излизам от *дълбината* само за по няколко часа на ден?

— Грешният резултат е не по-малко ценен от верния — с наставнически тон произнесе Недосилов. — Заех се да изследвам проблема по-задълбочено. Ако техническият фактор не дава отговора, остава човешкият фактор...

— Ама да — живнах аз. — Естествено. Дайвърският феномен си беше тъкмо човешки. Те усещаха границата между фантазия и реалност...

Недосилов тъжно поклати глава:

— Ето, сега ми преразказваш мита. Сляпо се доверяваш на легендата. И знаеш ли защо? Защото вярваш в мита за героите-единици!

— Не разбирам — признах си честно аз.

— Дайвърите са работели по двойки — с присмех каза Андрей.

— Понякога — казах аз. Спомних си за Ромка, смръщих се и посегнах към бутилката. — Но те, общо взето, са страхотни индивидуалисти и...

— Мит! — тържествуващо произнесе Недосилов. — Мит! Дайвърите, така наречените дайвъри, са залагали именно на човешкия стремеж към индивидуализъм. Но те самите винаги са работели в екип. Единият се е намирал във виртуалното пространство. — Той направи пауза. — А вторият в това време е седял до него, за да

наблюдава какво става на екрана и за да даде при нужда команда за изход!

— Но... — Млъкнах, опитвайки се да си представя подобна схема.

— Разбираш ли? — Недосилов сякаш бе готов покровителствено да ме потупа по рамото. Но неговата дистанцираност за комфорт при общуването беше по-голяма и от тази на японците — дори когато се здрависваше, го правеше припряно, половинчато. — Цялата тайна на дайвърите е в това, че са работели по двойки!

— Андрей, разбираш ли, работата им не беше от онези... — Замълчах. Не това беше аргументът. Но как да му обясня, дявол да го вземе... — Андрей, нали си бил в *дълбината*?

— Не, разбира се — с нотка на учудване се отзова Недосилов. — Аз съм изследовател, Леонид. Аз съм учен, а не опитно свинче.

Преглъщайки „опитното свинче“, продължих:

— Ами тогава, повярвай ми, работата по описания от тебе метод няма да даде абсолютно никакви резултати. Картинката на монитора няма почти нищо общо с онова, което виждаш и усещаш, намирайки се *там*. Дори най-внимателният и съобразителен партньор не може да разбере кога наистина ти е необходимо да излезеш от *дълбината*.

— Само така ти се струва, Леонид — Андрей меко се усмихна. — Аз обаче говорих със специалисти. Те са убедени, че всичко е ставало точно по тоя начин. Нещо повече! Експериментите потвърдиха, че схемата работи!

— В отделни случаи — може би действа. — Не се опитвах да оспорвам неговата истина. Моята истина беше диаметрално противоположна на неговата, но това още нищо не означаваше. — Но не във всички, уверявам те! Пък и не бива да се сравнява днешната *дълбина* с предишната. Преди две години повечето хора се намираха в Дийптаун благодарение на телефонната връзка, на модемите. Скоростта на предаване на данни беше много ниска, а разработката на света върху дисплея — минимална. Как мислиш, защо бяха необходими всичките тези компании, да речем, „Дийп-разводач“?

— За удобство при виртуалното придвижване — спокойно отвърна Андрей.

— Да, ама не! Просто докато човек пътуваше с такси из виртуалния свят, машината му бързо зареждаше данните за мястото,

където трябва да пристигне. И сега става същото, но доста по-бързо. А преди из Дийптаун се пътуваше бавно и колкото бяха по-лоши компютърът и телефонната линия, толкова по-дълго траеше придвижването от една до друга точка...

— Много интересно — кимна Недосилов. — Ще го имам предвид, благодаря. Но по принцип не си прав.

— Защо?

— Ами защото си в плен на мита, Леонид! Прекалено си романтичен, не ми се сърди. Романтиката си е нещо чудесно даже! Разбира се, дайвърите са съществували. Като мит. Като елемент от населената среда. Като символ. А донякъде дори и физически — като добре сработена група хакери. Но само толкова. Да анализираме, например, най-известните легенди за дайвърите. Създадените в края на началния период на усвояването на виртуалността, в златната ера на виртуалното митотворчество. Легендата за моста от конски косъм и вълшебната ябълка на Ал-Кабар, легендата за Неудачника, легендата за „Лабиринт на Смъртта“...

— Легенди ли? — попитах тъпо аз.

— Момчета!

И двамата едновременно погледнахме Вики.

— Не се карайте, а? — Тя сложи пред нас чиниите. — По-добре похапнете преди следващата чашка. А ти, Лъоня, ми сипи водка.

— Нали искаше да пиеш ликьор? — троснах ѝ се аз.

— Размислих.

Погледнахме се в очите.

Тя беше чула всичко. Или почти всичко. И разбира какво изпитвам сега.

Това ние го разбираме.

Въпреки всичко.

— Благодаря, Вики — казах. — Не ми се пие водка сам.

Дори успяхме да опразним чашите си, преди да се позвъни на вратата.

Наближаваше единайсет и аз стоях на балкона с Вася и Володя, младите аспиранти на Недосилов. С пълна чаша в ръка, с бръмчаща глава и с пустота в душата.

— И така, какво имаме като резултат? — долиташе от гостната гласът на Недосилов. — Както се убедихме, неквалифицираните програмисти на развлекателния център „Лабиринт на Смъртта“ са допуснали срыв на сървъра. Евентуалното признаване на грешката би довело до наказание. И тогава се ражда версията, че за всичко е виновен някакъв дайвър. Ако разгледаме останалите митове, ще установим, че в основата на всички лежат некомпетентността, непрофесионализмът и самонадеяността. През средновековието е било по-лесно да се посочат като причина за епидемиите злите вещерски магии, а не потоците фекалии, заливащи улиците на градовете. В наше време изкупителни жертви са несъществуващите дайвъри...

Дълбоко всмукнах от цигарата, изпросена от Володя. Пуша рядко, но сега ми се пушеше.

Момчетата до мен жадно попиваха гласа на шефа си. Правилно постъпвате, скоро ще станете кандидати на науките. Ще срутите всички митове, ще възстановите справедливостта, ще сложите здрава база под нестабилната надстройка.

— А защо именно дайвъри, а не хакери? — попита Вики. Тя вече половин час седеше с чашата си пред Недосилов, слушайки вдъхновения разказ на колегата си.

Интересно, не разбира ли Андрей, че и него самия го изучават в момента?

— Всички програмисти, или почти всички, се изживяват като хакери — моментално обясни Недосилов. — Признаят ли, че вината е на хакерите, все едно са потвърдили собствената си некомпетентност. Виж, дайвърите са друго нещо. Те са свръхсила, хора със специални способности. Загубата от тях не е срамна... Виктория, нали и ти изучаваше дайвърите?

— На мен ми омръзна, Андрей.

— Бъркаш... Крайно интересно е.

— Но нали тях ги няма, Андрей?

Иронията в гласа й беше толкова подмолна, че и аз едва я долових.

— Реалността на предмета на изследването не е важна, Вики! Изследването е ценно само по себе си!

Погледнах дълбокомисленото лице на Василий. Кимнах му, вдигнах чашата:

— За значението на несъществуващото.

Чукнахме се.

— Време е да си вървим. — Володя погледна приятеля си: — Кажете на Андрей Петрович... ще закъснеем за влака.

— Кажете му го ти — озъби се Василий.

— Андрей! — извиках аз, като се извърнах. — Да не изпуснете влака? Тук момчетата се притесняват!

Настъпи неловка пауза.

— Вярно... — През прозрачното тюлено перде видях как Андрей неохотно се отлепя от дивана. — Виктория, трябва да дойдеш в Петербург, ще се опитаме да подновим старите ти разработки. Обещавах ли?

— Ще опитам. — Вики стана.

Приготвиха се за нула време — и Недосилов, и аспирантите му. Виж, това го ценят у хората — умението да си тръгват бързо.

— Леонид, ще се радвам да ви видя отново! — Андрей дори стисна ръката ми изненадващо здраво, изглежда, наистина бе доволен от прекараната вечер. Как не, първо — бляскава реч на конгреса, после още една — пред навремето известна, а сега затънала в битовизми колежка и наивния ѝ съпруг...

— И аз — отговорих.

Когато си тръгнаха, заключих вратата много внимателно. Май бях попрекалил с пиенето.

— Лъоня...

Погледнах Вики. Тя стоеше, облежната на стената, изглеждаше някак отпусната и остаряла.

— Няма ме — отвърнах аз. — Нали ни го доказаха, Вики? Няма ме и никога не съм съществувал. Аз съм легенда. Мит. Няколко абзаца в чужда дисертация.

Тя мълчеше.

— Не съм ходил в Ал-Кабар. Не съм измъквал Неудачника от „Лабиринта“. Не съм се крил в публичния дом, нали неговата съдържателка също не е съществувала в природата. Аз съм просто олицетворение на чуждата некомпетентност. Доказано е от човек, който никога не влизал в дълбината.

— Леонид, разбери, той е много талантлив учен...

— Виждам.

— Той просто много се увлича. Приеме ли някаква теза за истина, никога не отстъпва от нея. Намира опровержение на всичко, което не се вмести в теорията, както и доказателства дори за най-съмнителните факти.

— Прекрасен учен...

— В едно е прав. — Вики ме погледна в очите. — Дайвъри няма. Вече няма. И това не можем да не го признаем.

Можех да кажа, че отдавна съм го разбрал и признал. Но предпочетох да си затрая.

— Хайде да почистим утре? — тихо каза Вики.

— Добре.

— Ще си лягаме ли?

— Не ми се спи... наистина не ми се спи.

— Ти си сова... — тихо, с едва доловим присмех рече Вики. И за миг ми се прииска да плюя на всичко.

Да си легна. А утре, като се наспя, рано сутринта да започна да въртя на познатите си, за да си търся нормална работа.

— Не съм сова — казах аз. — Нито съм сова, нито съм чучулига. Няма такова животно, което да има моя режим на спане.

— Лека нощ, Леонид. — Вики се извърна и тръгна към банята.

— Лека нощ — промърморих аз. Преди две години самата мисъл, че мога да седна зад компютъра, когато Вики си ляга, би ми се сторила чудовищна.

Как се променя всичко.

Когато вратата на банята се затвори и шурна водата, бързо влязох в гостната. Леко се олюлявах — все пак бях попрекалил с пиенето. В движение свалих джинсите и ризата, хвърлих ги на дивана. Взех парченце кашкавал от масата, пийнах глътка портокалов сок.

Оказа се, че гащеризонът е влажен, време е да го изсуша добре... Свързах се с компютъра, погледнах как оживява екранът.

Няма ме. Никой от нас го няма вече. Нали така?

В душата ми кипна бяс, студен и зашеметяващ.

Под нозете ми се стели жълт пясък. Жега е, адска жега и съм принуден да примижавам от поривите на вятъра. Отпред е пропаст, към сто метра широка, отвъд нея има ориенталски град. Минарета, куполи, всичките в оранжево, жълто и зелено.

Всичко това не го е имало. Наистина ли?

Стръмен склон, обрасъл с ниски бодливи храсти. Вятърът е толкова силен, че примижавам. Небето е покрито с облаци. Не може да се каже, че реката е планинска, но е бистра, с много прагове. В далечината се вие ято едри птици... Не знам точно какви са, те никога не се доближават.

Ала такова нещо не е имало! Не!

Небесносиният пламък блести ярко сред тревата, без да изгаря и без да образува сенки. Звездата е паднала в долчинката между два хълма. Малко по-нататък има струпване на скали, напълно необичайно за това място, сякаш изтръгнато от друг свят.

Всичко това е измислено. От неопитни потребители и бездарни програмисти, сринали сървъра си. Нова митология. А е имало и ще има само прашни екрани на мониторите, прегрели от напъване компютри, изцъклени очи и застинали лица на хора, забучили буксата на виртуалния си гащеризон в дийп-порта на компютъра...

Пръстите ми докоснаха клавиатурата. Почувствах как до болка прехапвам устни. Сега Вики ще излезе от банята и ще ме открие на обичайното място — клечащ пред компютъра, с пръсти, които дращят по клавиатурата, със скрити зад шлема очи — очи, свикнали да се взират в нищото, в потока от безразлични импулси, струящи из мрежата. Ще ме погледне, може би ще се доближи и ще разплете усукания кабел, може би ще притвори по-плътно балконската врата, за да не става такова голямо течение.

И ще излезе, за да заспи в самота. Ноутбукът на шкафчето до леглото напразно ще чака притежателката си.

deer

— Няма такива животни... — казах неизвестно на кого. Може би на Недосилов, който се върти на седалката в таксито и не спира да обяснява нещо на шофьора, на внимателните си аспиранти, на заобикалящата ги студена нощ...

[Enter]

Дъга, свила се на кълбо, ухапала опашката си.

Дълбината.

[1] Всъщност е „не само нейни, но и мои гости, между другото“. Бел.Mandor. ↑

[2] Комунално жилище — в СССР след Октомврийската революция — многостайно жилище за няколко семейства, с обща кухня и баня. — Бел.прев. [↑](#)

Затръшвам вратата на стаята, озовавам се в коридора. Както винаги в *дълбината*, опиянението отстъпва. Само движенията ми все още са поривисти и все така изпитвам стремеж да правя нещо.

Било ме нямало, а?

Ще видим.

Тръгвам към стая номер 2017. Оглеждам се — коридорът е пуст. Прекрасно, макар че няма нищо странно в това човек да излиза от една стая, за да се насочи към друга.

Набирам кода, вратата широко се отваря.

Онова, което преди няколко часа не ми се удаде, сега става от само себе си. Прекрачвам прага, затръшвам и тази врата.

Тишина.

Не такава, както е в обикновените, обитаеми хотелски стаи. Тишина на гробницата, на изоставен хангар, на влажно дърво. Може и сам да съм я измислил, тази тишина, обаче в момента тя се е превърнала в реалност.

Старая се да не поглеждам картината, окачена на стената, отивам при гардероба. На него няма никакъв катинар — успеят ли да разбият външната врата, тази няма да е проблем за никого.

Дано там, в истинския свят, Вики не гледа в монитора...

Отварям вратичките — те тихо, тъжно изскърцват.

— Привет... — казвам аз.

В дъхащите на прах и нафталин недра на шкафа висят човешки тела, смачкани досущ като надуваеми кукли, от които е изпуснат въздухът. Протягам длан и докосвам един от обитателите на шкафа. Слаб и висок мургав мъж, очите му имат цвят на избеляло небе, на кръста му са окачени два кобура.

— Здравсти, Стрелец...

Той мълчи. Без мен той е нищо.

Всички те са нищо без мен.

Брадат мъж със странно облекло...

— Здравей, Елениум...

Възрастен, вдъхващ респект джентълмен...

— Здравей, Дон...

Червенокосо момиче с пищна плът...

— Здравей, Луиза...

Незабележителен човек на средна възраст...

— Здравсти, Хлъзгав...

Грохнал старец...

— Здравей, Протей...

Млад, симпатичен момък...

— Здравсти, Ромео...

Патрони в барабана. Смачкани карнавални маски. Стари оръжия от арсенала.

Или нещо по-лошо?

Музейни експонати?

Пресягам се и свалям стареца от закачалката. Надничам в очите му — празни, избелели, покрити с тънка белезникава пелена...

И подхващам падащото тяло — нищо и никаквото тяло на мотоциклетиста, толкова удобно за разходки из Дийптаун. Дори не го окачвам в гардероба — хвърлям го към ъгъла, върху кревата.

Отивам при огледалото, разглеждам облика си. Докосвам лицето си с длани, изглаждам бръчките, изтеглям нагоре краищата на устните, изправям носа... Изтеглям се нагоре, изправям рамене...

Вече не съм старец. Човек на средна възраст, най-обикновен човек, даже с умни, мъдри очи.

И все пак не това ми е нужно.

Усещането е такова, сякаш съм прояден от молци и прашасал. Две години... Те не са преминали без да оставят следи.

Мога да се намъкна в сексапилната хлевоуста Луиза. Или да си нахлузя кожата на коравия Стрелец. Мога дори в Хлъзгавия да се промуша, колкото и да мразя този облик.

Но пак няма да улуча.

Те прекалено дълго са ме чакали, предани като кучета, безропотни и готови да ми служат. Те са уморени — старите маски на дайвъра Леонид.

Но на мен ми трябват за едно-единствено нещо. Набързо, за последно...

Бръквам в джоба на вехтото сако. Вадя пейджъра. Виж ти... Действа. Има стотина съобщения, но последното, най-прясното е от тази пролет. Изтривам всичко, без да чета.

За разлика от реалността, в *дълбината* пейджърът е средство за двустранна връзка. Извеждам на екранчето списъка на контактите. Дълъг-предълъг списък...

До името „МАНИАК“ тлее виолетова светлинка. Маниака е в мрежата, но е страшно зает.

Дяволът си няма работа...

Въвеждам съобщение, изпращам го.

— Шурка, привет...

Няма нужда да се представям — той и така ще види от кого е съобщението.

— „Трите прасенца“, тази нощ... Ще те чакам осем часа, смятано от момента на съобщението. Постарай се да дойдеш.

Няколко секунди гледам екранчето — сякаш в очакване на незабавен отговор. После прибирам пейджъра в джоба си.

Май това е всичко, от което имам нужда от моето минало.

— Извинявай, Стрелец — казвам аз и изваждам револвера от кобура. — И всички вие... извинявайте...

Отдалечавам се на няколко крачки, преди да открия стрелбата.

Шест тела в гардероба — шест заряда в револвера. Гледам как припламва и изчезва тялото на лудетината Луиза, как се разпада и става на пепел романтикът Ромео, как изгнива непредсказуемият Хлъзгав, как се изпарява учтивият Дон и се пръсва като облаче от искри мъдрият Елениум. Стрелеца е последен. Прехапвам устни, преди да натисна спусъка.

Тялото на Стрелеца потреперва, сякаш е галванизирано. И продължава да виси.

Ама разбира се... Нали е защитен от собственото си оръжие. Трябваше да взема камата на Хлъзгавия или щипка отрова от Елениум. Но сега вече е късно.

А Протей, в чието тяло се намирам, убива с голи ръце. Но не мога да постъпя така със Стрелеца.

Дори със собственото си минало е трудно да си уредиш сметките без чужда помощ.

Колебая се секунда, после смъквам тялото на Стрелеца, грабвам непотребния мотоциклетист и ги помъквам по коридора към сегашната си стая. Докато отключвам вратата, за миг забелязвам движение при стълбището. Замирам, вглеждам се в полумрака на коридора.

Сигурно ми се е привидяло.

Захвърлям двете тела на леглото. Мотоциклетистът и Стрелеца лежат лице в лице и ревниво се вглеждат един в друг.

Това ли е всичко?

Май не.

Излизам, заключвам вратата. Правя няколко крачки, замирам, бързо се оглеждам. Коридорът е празен.

Привидяло ми се е.

Връщам се в стая 2017. Свалям от стената картината... За миг замръзвам, загледан в нарисувания пейзаж.

Там няма нищо особено. Просто планини — неестествено високи са, но кой знае защо не будят усещане за нереалност. На склона, при пропастта, е кацнала малка планинска хижа. Във високото небе се реят тук-там бели облаци. Това е всичко.

С картината в ръце излизам в коридора.

И в мен стрелят — от упор.

Звукът от изстрела е приглушен, не прилича на грохота на полицейските уинчестъри, и това вече е добра новина. Но виж, светлината ме заслепява. Падам възник, усещайки тъпа болка в гърдите. Пред очите ми плуват цветни кръгове, тялото ми е вяло и не ми се подчинява.

Над мен се свежда тъмна фигура, дулото на пистолета със заглушител матово проблясва на милиметри от лицето ми.

Отдавна не ме бяха убивали. Може би от момента, в който умрях окончателно...

— Това е предупреждение. — Гласът е глух, неестествен. — Разбра ли ме?

Протей мълчи, Протей е зашеметен, Протей няма сили да направи каквото и да е...

— Чуваш ли ме? Ей...

Когато ръката на непознатия докосва рамото ми, започвам да се променям.

Ноктите разпарят чуждото тяло, мощната лапа с един удар избива пистолета. След миг вече съм изправен — и на четирите си лапи, озъбвам се. Снежният барс не е много едро животно, но работата не е в големината.

Само че продължавам нищо да не виждам! Цветовете се сменят като при опит да стартираш дийп-програмата на древен компютър със стара видеокарта. Насечени, накъсани движения, едва доловим силует...

— Повтарям — това е само предупреждение.

Ни най-малка паника в гласа. Кое е много лошо.

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Дори не свалих шлема. И така е ясно какво стана. Екранчетата са запълнени с неясна, мътна, груба картина. Шестнайсетте цвята не могат да възпроизведат шарения свят на Дийптаун. Докато се намирах в *дълбината*, виждах значително по-добре, отколкото в момента — подсъзнанието отчаяно филтрираше нередностите, доизмисляше изображението.

deep

[Enter]

— Кой си ти? — изкрещявам или по-скоро изръмжавам аз.

Карикатурната фигура разперва ръце.

— Всичко ли разбра?

— Не!

— Мисли...

Изстрел.

Беззвучен. Звуците са мъртви. Напълно. Сега освен полусляп, съм и оглушал...

Тялото на Протей реагира от само себе си — с ярко припламване. Барсът изчезва, превръща се в огнена вихрушка. Сега дори докосването ми сее смърт.

Обаче аз не знам до кого да се допра. Нищо не виждам, нищо не чувам... понасям се през коридора с разперени ръце...

Който и да е стрелял в мен — вече не е тук.

Направил е това, заради което е дошъл, и си е тръгнал.

Оставам да стоя насред коридора — изтъкана от огън, могъща и абсолютно безпомощна фигура.

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Сега бъркотията на екрана беше пълна. Нещо малиново-жълто-алено. И пълна тишина в слушалките.

Добре ме изработиха. Качествено. Отначало ми прецакаха зрението. Когато не се вразумих, се погрижиха и за слуха.

Пресегнах се и натиснах „reset“. Компютърът недоволно изписука, преди да рестартира.

Оставих шлема на края на масата и се извърнах, за да погледна часовника.

Само дванайсет и половина. Зад вратата на спалнята бе тъмно — значи Вики вече спи.

На екрана се показаха стандартните редове на BIOS-а, небесно синият фон с облачетата, после — работният екран. Замислих се за секунда.

След което извадих от най-долния рафт едно DVD. Сложих го в дисковото устройство. И отново рестартирах компютъра.

Отначало всичко е както обикновено.

Само върху синьото небе няма облаци.

А иконките върху работния екран са прозрачни, едва забележими. Иначе биха закривали лицето.

— Здравсти, Вики — казах аз.

— Добър момент от денонощието, Леонид. — Лицето върху екрана се намръщи. Нарисуваната Вики може да изразява малко емоции. Радост, тъга, любопитство, съмнение. Всичко е изчистено и опростено, всичко е много по-различно, отколкото е в живота. — Има значителни промени в апаратната база от момента на последното включване. Да започвам ли адаптацията?

— Да — потвърдих аз.

Честно казано, хич не съм наясно дали Вики — моят индивидуален потребителски интерфейс — ще се спогоди с новата версия на „Windows-Home“. Пробвах дали е съвместима с бета-версията, но това беше почти преди година.

На екрана Вики търпеливо чакаше.

Станах, откачих кабелите на виртуалния гащеризон, отидох в банята. Пъхнах главата си под струята студена вода. Вече бях изтрезнял, само ме понаболяваше стомаха и устата ми бе пресъхнала.

Кой ме причака? И най-вече — защо? Мен, безобидния обитател на Дийптаун, хамалин в компанията „HLD“...

На кого съм изтрябвал?

Значи, не им трябвавам аз, а дайвърът Леонид...

Също безсмислица.

Дайвери вече няма... Доказано е...

И изведнъж се усетих, че се усмихвам. Не е важно от кого получавах потвърждение за собствената си значимост — от приятели или от врагове. Важното е, че те ценят.

Така вероятно се усмихва някой запасняк, уволнен по болест войник, получил повиквателна. Като че ли няма на какво да се радва, защото късчето хартия не предвещава нищо добро...

И все пак!

— Не съм мъртъв — прошепнах на отражението в огледалото. — Дявол да го вземе, нали не съм мъртъв...

Отражението размърда устни, беззвучно повтаряйки думите ми.

Като омагьосан прекарах длан по студеното стъкло. Глупава усмивка до ушите... нека. Взех старата самообръсначка, пръснах в дланта си малко пяна, започнах да се бръсна. Бавно, грижливо. Понаплисках се с одеколон. Постоях още малко, опитвайки се да придам на лицето си сериозно изражение. Но на какво се радвам? На това, че ме наритах като кутре?

— Кого ли настъпих по опашката? — попитах отражението си. — А? Как мислиш?

...В хладилника открих кола и сок. Изпих сока, защото хич не вървеше да пресушавам лигавицата на устата с ортофосфорната киселина, добавяна от акъллиите производители в другата напитка. Така... един без четвърт. Или Вики е заредила всичките си файлове, или машината е увиснала.

Компютърът работеше. Вики се усмихваше от екрана.

— Статус? — попитах аз, свързвайки кабелите.

— Системата е стабилна. Ресурсите са достатъчни.

— Вход в мрежата. Обикновен режим. Личност номер три — „Протей“.

— Готово — само след секунда забавяне. Оптичната линия не е като скапания телефонен кабел...

Надянах шлема. Облегнах се в креслото.

Дявол да го вземе... всичко е като преди...

Почти като едно време.

deer

[Enter]

Мотоциклетистът и Стрелеца все така скучаят на леглото. Ставам от креслото, поглеждам се в огледалото. Аха, Протей е запазил внесените от мен промени. Мъж на средна възраст с мъдри очи...

Отивам при вратата на пръсти, сякаш това ще промени нещата, рязко я отварям и изскачам в коридора.

Предпазните мерки се оказват смешни и излишни. Там няма никой. Само на пода се въргаля надупчената от куршума картина.

Повдигам я, заглеждам платното. Куршумът е пронизал тъкмо нарисуваната хижа. Сега от нея е останало само размазано петно боя, разложено на шестнайсет нюанса.

Хижата вече я няма.

Отнасям картината в стаята, оставям я върху неподвижните тела. Излизам, заключвам, слизам по стълбите. Мога да наема мотор или кола от паркинга до хотела, но по-добре да се доверя на „Дийп-разводач“.

Вдигам ръка — зад ъгъла веднага изскача малка кола. Кара мязащ на пънкар младок, един от базовите типажи на програмите-шофьори.

— Ресторант „Трите прасенца“ — казвам и сядам вътре.

— Пътуването ще отнеме три минути — отговаря шофьорът с лек акцент, май прибалтийски.

Колата потегля и в този момент изписуква пейджърът ми. Натискам бутона за приемане, вече досещайки се кой се обажда.

— Хай... — с приглушен глас казва Маниака. — Ще дойда, чакай ме.

Кратко и ясно.

Дали само ми се стори, или той наистина говори с не по-малък акцент от шофьора? Сигурно ми се е сторило. Минала е само година.

Маниака замина за Щатите някак твърде внезапно. Много момчета заминаха, но обикновено за намеренията им се знаеше отдавна. А Шурка си траеше — сподели чак когато си беше купил билета за Сиатъл. Сигурно в съветски времена така са потегляли евреите за Израел — криейки до последно.

А най-смешното е, че можех да науча за това чак след година. Точно тогава ние с Вики се преселихме в Москва и все едно бихме могли да се виждаме с Шурка само в дълбината.

Всъщност не, нямаше да можем. Нощем, когато се разхождам из виртуалността, Маниака бачка. Виртуалността елиминира разстоянията, но не и времето.

Колата се плъзга из някакви мрачни пресечки, веднъж мяркам в далечината кулите на „Майкрософт“, после изскачаме на булеварда и спираме при ресторанта.

Плащам, слизам. Поспирам се за миг, загледан в сградата. Забелязвам доста промени наоколо — част от сградите са съборени, други са реконструирани. А ресторантът си е останал същият. Еклектична постройка — едната трета е от камък, другата е дървена, а последната — само рогозки.

Разбирам, че най-умно е било прасенцето, иззидало къщичката си от камък. Готов съм му ръкопляскам. Само че най-хитро май е било най-малкото братче, което се е задоволило със сламените рогозки. Към зимата то все едно се е преместило под сигурния керемиден покрив, обаче и лятото си е поживяло чудесно.

Усмихвам се и се отпращам към сламения дял на ресторанта.

Интересно само какво е станало след като мъдрото най-голямо прасенце е подслонило мързеливите си братчета? С това голямо домакинство... Двама ратаи, които да му работят срещу храна и подслон, никак не биха му били излишни...

Чак при входа, когато се пресягам да отдръпна бамбуковата завеса, осъзнавам какво се е случило. Протей се е усмихнал.

Аз се усмихвам.

С тази усмивка на лицето, ехидна, но все пак усмивка, влизам в азиатската зала на заведението.

Шумно е.

Не съм стъпвал в „Прасенцата“ от година. За това време фасадата на ресторанта изобщо не се е променила, но вътрешността му е станала значително по-голяма. В източната му зала се е появил басейн с малкото каменисто островче по средата, откъдето се е устремила към тавана цъфтяща сакура. Част от масичките наоколо са си същите, но има и нови. Келнерите са доста повече на брой и аз съм готов да се закълна, че до един са живи хора, а не обслужващи програми.

Дали да не си потърся тук работа? Собственикът сигурно ще ме вземе, заради доброто старо време. Не е като да мъкнеш рояли. Никак не е зле, все пак се работи с хора...

Насреща ми доприпква усмихнат младок, костюмиран в бяло. Лицето му е по-скоро корейски, а не китайски или японски тип, но чертите са разработени чудесно.

— Сам съм, чакам приятел — уведомявам го аз.

— Моля, заповядайте...

Сервитьорът ме отвежда до въртящата се маса в ъгъла, чевръсто отнася някъде двата излишни стола, изчаква ме да седна и слага на масата менюто.

— Оризова салата, темпура, саке — поръчвам аз, без да погледна менюто. Не сме четвъртък, но да смятаме, че днес ми е личният рибен ден...

Върху лицето на сервитьора се изписва съмнение.

— Ако предпочитате японската кухня, бих ви предложил да се преместите...

Ясно, дори самата масичка по-скоро подхожда на китайски ресторант.

— Няма проблем — махам с ръка аз. — Приятелят ми най-вероятно ще предпочете китайска храна. И моля сакето да не е претоплено, обичам го почти хладко.

Сервитьорът учтиво ми се покланя и отпрашва.

Какви изтънчени гастрономи ставаме в дълбината!

В реалния свят нагъваме преварени макарони и загорели кюфтета от полуфабрикати. А във виртуалността — ту сакето ни е прекалено горещо, ту бифтекът ни е препържен...

Е, как да не хванеш дийп-психоза...

Маниака засега го няма, сигурен съм. Появи ли се — веднага ще ме намери, това ми тяло е негова изработка и със сигурност притежава известни само нему особености.

Точно сега е моментът да поседя и да обмисля нещата.

С какво разполагам? Освен с чифта остарели дайвърски тела, с няколко бойни програми, които е пресилено да бъдат наречени ефективни, и с позатрилите се контакти?

Не... стоп. Не си струва да правя оглед на арсенала си, първо трябва да си изясня дали искам да взема оръжието в ръце.

С какво разполагам? С разказа на Ежко, който изненадващо ме заинтригува, и с атаката на непознатия, последвала веднага след като се отбих за дайвърските си вехтории...

И това не е.

За какво ми е изтрябвало всичко това — там е въпросът.

Трябва да се направя на ударен за чутото в „Цар-риба“ и да се вслушам в предупреждението на непознатия. Точка. И няма да имам никакви проблеми.

Отдавна трябваше да зарежа тъпото бачкане в „HLD“ и да се заема с нещо полезно и доходно. Все пак мога това-онова. Дизайнерите и художниците се търсят в дълбината, особено сега, когато тя се разраства толкова устремно, вече без изобщо да реагира на кризите и проблемите на реалния свят.

Само че...

Мъкненето на нарисувани тежести беше моята подигравка в отговор на тази на съдбата. Това приложение на вече напълно излишните дайвърски дарби е същото като безработен музикант да свири на китара в някой подлез. Показно, демонстративно изпълнение. Сякаш в очакване на нещо... на успех, на признание или осветена сцена над тъмната бездна на претъпканата зала... Какво пееше онзи китарист? „Той правеше каквото не може да не прави. На тебешира цветен Роб и Бог...“

Но виж, ако музикантът извади от шкафа си пожълтялата диплома от хранително-вкусовия техникум и си намери работа в близката столова — тогава е загубил играта. Веднъж и завинаги. Ще стане почитан човек, наместо изпаднал просяк. Ще е сит и горе-долу осигурен.

Само дето ще престане да свири на китара. Съвсем. Дори вечер, когато му дойдат на гости приятели... вече не мизерстващи музиканти, а нормални, обикновени хора.

Не искам.

Чаках този миг две години. Добре де, година и половина. Откакто дайвърите станаха излишни. Откакто осъзнах, че се превръщам в човек без професия. Не знаех кое ще стане предзнаменование за това ми завръщане. Само за едно се молах — да не дава Господ да го пропусна.

Първото — съвсем тихо — звънче беше разказът на Ежко.

Насмалко да не го чуя. А преди щях да съм сред първите, научили за случилото се с хакера Подляра...

Но все пак го чух. Изминах двайсетте крачки по коридора в отдавна забранената за мен посока.

И бях възнаграден — с изстрел от упор.

Известният изследовател на дълбината Андрей Недосилов може колкото си иска да смята дайвърите за мит.

Но някой друг не споделя мнението му — там е работата!

Ако продължават да те смятат за опасен — значи си жив. Трупове на враговете ги подритват, хвърлят ги в деретата или ги оставят за храна на чакалите. Но по мъртвите не се стреля.

Отново се усмихвам, загледан в бързания с табла в ръка сервитьор. Аз съм дайвър. А бивши дайвъри няма. Аз съм жив.

...На два метра от масичката младокът поглежда към кухнята, препъва се — и пада. Подносът полита нагоре...

Дълбина-дълбина...

Не, аз не съм за първи път в японската част на ресторанта. И знам, че не се задават никакви неприятности. Просто... просто ми се иска да постъпя така.

...не съм твой...

Картината изгуби реалността си. Чух нечий вик на уплаха, видях как момчето пада по очи, бързо се преобръща, вдига ръце. Сега ще улови двете чинии, ще подхвърли с крак подноса, ще скочи, за да сложи пълните чинии върху падащия поднос, който ще хване на сантиметри от пода, превръщайки движението в сконфузен поклон. После ще направи серия поклони пред клиентите, хванал подноса с лявата си ръка, докато притиска дясната към гърдите си.

Малко шоу за разтуха на обядващите.

Само че аз обърквам сметките му.

Плонжирам — та това е толкова лесно. Не е игра, в която трябва да се изплъзваш от изстрелите и от рутещите се стени. Прелетях над сервитьора, хванах чиниите във въздуха и завъртях с удар на лакътя подноса. Обърнах се и изпълних трика на сервитьора самостоятелно — цялата програма, от игла до конец. Дори не забравих да се поклоня във всички посоки.

Хлапакът лежеше на пода с изпружени ръце. Нямаше как да се види какво изразява лицето му.

deep

[Enter]

Сервитьорът става, смутено притиска ръце към гърдите си. После започва да ръкопляска.

Браво на него! Все пак успя да превърне случката в шоу.

Усмивам се и церемониално му подавам подноса, връщам се на масата си.

— Господинът се занимава с кунг фу? — пита сервитьорът, който ми сервира ястията от подноса.

— Малко — отговарям уклончиво аз. Наоколо е шумно, посетителите обсъждат случката. Сигурно ще решат, че съм подставено лице. — Извинявайте, дали няма да си имате неприятности? Разбирам, че се нагърбих с вашите задължения.

Сервитьорът се подсмивва. Май наистина не се сърди.

— Нищо-нищо. Даже стана по-интересно. Сега ще донеса сакето...

В джоба на Протей има пакет цигари, вадя една и запалвам, за да избегна храненето, докато всички са зяпнали в мен. Нека се поуспокои обстановката.

— Да не припечелваш в цирка?

Обръщам се — и виждам Маниака.

Той има доста тела, но са лесни за разпознаване. По тяхната незабележителност, ако може така да се каже, по предизвикателната им незабележителност и обикновеност. И присъщия им общ тъмен фон. Нито веднъж не съм виждал Маниака с руса или червена коса, винаги е някаква вариация на мургав brunet.

— Привет!

Здрависваме се. С неизбежната след дълга раздяла скованост. Маниака сяда до мен:

— Ти... пак ли?

В погледа му се чете любопитство. Той е в течение на цялата ситуация с дайвърите... не току-така ми предлагаше помощ при търсенето на работа — в Щатите или в Русия. Даже ме питаше дали бих се заел с програмиране... Смешки. Старото куче не се научава на нови трикове...

— Трябва ми помощ — без заобикалки казвам аз.

Приближава се сервитьорът, аз млъквам, а Маниака подхвърля:

— Юдзу хао мин, яйца с шунка, „Драконови очи“ и зелен чай...

Сервитьорът с усмивка се отдалечава. Загрива ме любопитство. Имам спомен, че Маниака обича пържените спагети, но не се сещам някога да си е паднал по екзотични ястия като вмирисани яйца, змийски органи и други карантии...

— Какви са тия „Драконови очи“?

Маниака се усмихва:

— Едни пастички...

— Ъ...

— Та какво се е случило?

Мълча си.

Шурка се потрива между веждите. Май наистина е страшно ангажиран с нещо свое. И все пак аз отново си затрайвам.

— Тогава — какво искаш?

— Оръжие — отговарям директно.

— Мен не ме търси за това. — Маниака мрачно вдига поглед. — С нищо подобно не се занимавам, вече отдавна.

— Как така? Нали работиш във „Virtual guns“!

— В отдела за защитни средства — уточнява Маниака.

— Шурка...

— Трябва да се разтърся, така веднага нищо не мога да намеря — предава се той. — Разбери, при нас всичко е покрито, измъкването на файл извън сървъра си е чисто самоубийство.

— А можеш ли да ми подскажеш къде да търся?

— Нищо ли не ти е останало?

Свивам рамене:

— Някакви вехтории. Револверите на Стрелеца. И това тяло... Протей, разбира се, също може това-онова, но...

Маниака кимва с разбиране:

— Могат да уплашат само ламерите... Дай хартия и нещо за писане.

Подавам му бележника си, Маниака бързо надрасква нещо.

— Ето.

Прочитам и се намръщвам. Името е Чингиз. Само толкова, без фамилия. Адресът... Странен адрес. Опитвам се да схвана каква е работата.

— Нали сега живееш в Москва? — Маниака явно се чуди на недоумението ми.

— Да... А това къде се намира, Маниак?

— До спирката на метрото „Червените порти“, ако не се лъжа.

— По дяволите...

Май станах за смях...

— Щях да реша, че имаш дийп-треска — бърбори Маниака, взема цигарите ми, пали една и жадно всмуква дима. — Ако не беше дайвър... Мамка му, как ми се пушеше! На работата ни забраняват...

— Защо?

— За опазване на здравето!

— Че каква е вредата от виртуалните цигари?

— Забрави ли къде живея сега? — мрачно пита Шурка. — Тия тъпи, побъркани американци...

— Никой ли не пуши?

— Пушат като комини — злорадо отвърща Маниака. — Плюскаат холестериновите си хамбургери, мляскат и се давят. С часове плещят по мобилните си телефони. Отвъртели са едни задници — всеки втори. Но се борят за здравето си, яко се борят! Както ние преди се борехме за мир, когато имахме най-много танкове в света... Май всички знаят, че Земята е кръгла, но само се досещат, че на нея има и други неща, освен Америка. Писна ми...

Сервитьорът му донася поръчаното, а на мен — сакето. Този път без никакви показателни изпълнения, въпреки че посетителите ни поглеждат с надежда...

— Ами връщай се — не успявам да се въздържа от иронията.

Маниака само изхъмква. Смуква от цигарата и я оставя в пепелника, пита:

— Та какво се е случило?

— Днес наминах при старите си тела. Общо взето просто така, без повод...

— Е, и?

— Нападнаха ме.

Подробно му разказвам за случката.

— Полицията на Дийптаун — еднозначно решава Маниака. — Отрядът за борба с демонстрантите.

— Защо?

— Шокови куршуми. Наша разработка са. И то неотдавнашна... Тъкмо ги взеха на въоръжение.

— Какви са последиците от тях? Простреляха ме два пъти...

— Няма необратими последици. Рестартирах компютъра и влизаш в *дълбината*. Специалитет за разпръскване на митинги и несанкционирани изказвания. Оръжието е хуманно, но много мощно. На практика въздейства на всички звукови и видеокарти, които се използват в момента. Но още не е прилагано, пазят го за сериозни размирици.

— А има ли защита?

Маниака мълчаливо кимва към листчето.

— Ясно. Могат ли да намерят този Чингиз в *дълбината*?

— Че ще го намериш, ще го намериш. — Шурка се усмихва. — Само дето това изобщо не те топли. Докато не те погледне в очите, не разчитай на сериозен разговор.

— Ще ми помогне ли?

Маниака хапе устни.

— Кажи му, че аз те пращам. И че много го моля да ти помогне. Но всичко ще зависи и от впечатлението, което ще му направиш.

— Какво може да му се каже?

— Почти колкото на мен. Ако случайно не се досети веднага, напомни му за шлепа на Василиевски остров.

— За шлепа?

— Точно така. За ръждясалото корабче без мотор. Шлепа. На Василиевския остров.

— Благодаря.

— Де да имаше за какво... — Маниака ме поглежда замислено.
— Слушай, ти как изобщо... как го понасяш?

— Кое?

— Ами... всичко, което се случи с дайвърите.

— А какво толкова има за понасяне? — отговарям с въпрос. —
Имаше ни, а сега ни няма.

— Как пък не! Нямало ви...

— Като дайвъри сме аут.

— Със сигурност може да се намери някакво приложение на
способностите ти.

Съгласявам се:

— Търся си работа. Заедно с един познат, голям спец по
изработване на каменни брадви и кремъчни върхове за стрели.

Маниака кимва и сменя темата на разговора:

— Чувал ли си нещо за колегите си?

Заставам нащрек. Неволно. Можех да се разкрия пред него даже
в онези времена, когато дайвърите се търсеха от всички по-яки фирми.
И решението, и постъпката са си мои. Но само мои.

— Почти нищо. Нали разбираш, почти с никого не съм се
познавал реално.

— С какво се занимават сега?

— С каквото им падне. Едни програмират, други работят като
дизайнери, а трети — в обслужващия персонал. Някои пък съвсем
напуснаха виртуалността. Нали разбираш... за нас тя беше по-слаб
наркотик, отколкото за обикновените хора.

— А да си чувал за Тъмния Дайвър?

— Не, не се сещам. Кой е той?

— Хех — въздъхва Маниака. — Разбираш ли... обикалят разни
слухове... че въпреки всичко един дайвър се изхитря да упражнява
способностите си.

— Как?

Той свива рамене.

— Де да знаех. Всичко това са слухове, нали разбираш. Може и
да няма такъв. Но общо взето... занимава се с кражби, нищо особено.

— Дайвър — с кражби? — Не вярвам на ушите си. — Сега? Как?
Чакай... не, щях да чуя за това.

— Опитай се да научиш нещо — предлага Маниака. — Ами ако е истина? Смятай, че ще има много работа за твоя приятел, специалиста по каменните брадви.

— Ти нали сега разработваш защиты? — отбелязвам. — Каква ще ти е далаверата от появата на дайвъри?

— Е, нали не само на бачкането седя пред машината... — доста прозрачно се изплъзва Маниака. — А що се отнася до защитите... Знаеш ли колко ще живе пазарът, ако отново се появят дайвърите? Нещо повече — колко ще се ценят спецовете, запознати с методите им на проникване?

Разменяме си пълни с разбиране погледи и започва да ми се струва, че двете изминали години са се изпарили някъде.

— Едно саке? — питам аз и напълвам догоре чашата си.

— Не, не бива, още половин ден съм на работа — със съжаление отговаря Шурка.

— Та какво можеш да ми кажеш за Тъмния Дайвър?

Ох, този негов маниер да отговаря кратко и с недомлъвки...

— Питай Чингиз. Точно той ми разправи за него.

Хм. Каква интересна личност.

— Шурка, а ти да знаеш нещо за компанията „New boundaries“?

— Дето я хакнаха тия дни?

— Май само са пробвали.

— Хакнаха я, и още как.

— Тъмния Дайвър? — с любопитство предположих аз.

— Не, това е работа на Подляра. Приятелче на Чингиз, между другото. Добър хакер.

Надявайки се, че челюстта ми не е увиснала твърде очебийно, поглеждам бележката, която все още стои на масата. Маниака с удоволствие яде пасти — жълто-зелени топчета от полупрозрачно желе, и пие чай.

Сгъвам бележката, внимателно я скривам във вътрешния джоб на сакоето.

Изглежда утре... не, днес, ще ми се наложи да отида на гости. При това не в дълбината, а в реалния свят.

— Шурка, а какво са крали? Нещо сериозно ли?

Маниака свива рамене.

— Ами, Господ знае... Предполагам, някоя твърде ергономична мишка. С моторче и автопилот. Или шлем с турбозареждане. Или виртуален гащеризон с шило в задника за имитация на инжекции със спринцовка... Че в тая компания съвсем са се чалнали, произвеждат всякакъв боклук за ламери, който никога няма да потрѣбва на нормалните хора.

— А защо се е заврял там оня опитен хакер?

— Ама, Лъонка, нали може да се шитне и най-голямата тъпня, стига да има търсене. Само че оня ударил на камък, щото защитата се оказала добра... — Маниака се ухилва.

— Ти ли си майсторът? — досещам се аз.

— Аха. Само не казвай на Чингиз, че ще се разстрои.

— Подляра е загинал в реалността — предпазливо казвам аз. — Умрял е истински.

Шурка вдига глава, внимателно ме изучава с поглед:

— Какви ги говориш, Леонид? Повярвал си, а?

— Така приказват...

— Сигурно те самите са разпространили тоя слух! За да се отърват от евентуални неканени гости. Колко пъти вече са се пускали подобни слухове!

— Навремето и вирусите, скапващи хардуера, изглеждаха измислица.

Маниака поклаща глава:

— Слушай... Лъоня... Ама ти сякаш си вчерашен в дълбината! Сегашната ми приятелка работи в отдела за събиране на информация. Пръв научавам всички новини. Вярвай ми, че ако се появи оръжие, способно да убива истински от дълбината, аз ще науча за това преди президента на „Virtual guns“!

Не мога да не му повярвам. И усещам как ме отпуска нещото, цяла вечер притискало гърдите ми.

— Мацката бива си ли я?

Маниака се намръщва:

— Нищо особено... симпатична е. Обаче е адски тъпа. Вярваш ли ми, аз я чукам, пък на мен ми се реве...

Започвам да се смея пръв. Шурка мрачно ме гледа, мръщи се, сякаш се мъчи да се спомни какво точно е казал. После и той се усмихва.

— Няма такова оръжие, повярвай ми. Може да се ликвидира компютърът. Ама човек — забрави. Появи ли се подобно нещо, аз ще съм първият, който ще офейка от дълбината.

— Защо? И на улицата е опасно — може да те блъсне кола...

— Хайде, Льонка, само си представи какво ще стане в дълбината, ако там стане възможно да се убива! Ако всеки докопал се до компютъра пикльо започне да пречуква онези, които го обидят — истински!

— Представям си — казвам. Вече не изпитвам желание да се засмея.

— Нали виртуалността все още няма здрава юридическа база — размишлява Маниака. — Ще е невъзможно някой дори да бъде обвинен в убийство.

— Ама не е там работата — казвам аз. — Представи си някой пиян в дълбината. Или дрогиран. Хлапак без задръжки. Психопат. Яко депресиран. Когато не се вижда истинската кръв. Когато всичко е като на игра. Мрак!

— Именно. Появи ли се такова нещо, с дълбината е свършено...

Маниака се мръщи, сякаш се ослушва за нещо.

— Време е да си вървя, Льонка. Обедната почивка свърши!

Едва успявам да му стисна ръка — Маниака хвърля на масата парите и изхвърча от ресторанта. Да, Америка го е научила на трудова дисциплина. Това не е Петербург, където понякога се отбиваше у нас по обяд за по бира.

Сигурно и на мен ми е време да си вървя.

Трябва да поспя, поне малко.

Когато плащам на сервитьора, за миг долепям длани и преплитам пръсти... Това е най-безобидният и обикновен „външен“ нишан на дайвърите. Известен е дори на начинаещите. Момчето прекалено добре жонглира с чиниите... дали пък не прилага моята техника?

Поздравът ми остава напълно пренебрегнат.

Какво пък, глупаво беше да се надявам на нещо друго.

Събудих се към десет часа.

Зад прозореца потропваше дъжд. Тих, монотонен. Идеално време за пътуване с влак. За взиране през мокрия прозорец в коридора на вагона със запалена цигара в ръка... А пък в купето да са се настанили приятелите ти... не, по-добре аверите, с които човек сяда да пие, а не да разголва душата си. И на масичката вече да те очаква първата бутилка, и някой вече да разопакова сандвичите и да подрежда обичайното мезе.

В такъв дъжд трябва да отпътуваш от своята любима. Не... не е задължително да е любимата жена, а изобщо от нещата, които обичаш. Любимия град, любимата работа.

И все пак най-доброто е да отпътуваш далеч от любимата жена.

При това завинаги.

— Имам дийп-треска — казах аз. — Чухте ли?

Няма кой да ме чуе. Защото Вики няма дийп-психоза. Тя отиде на работа, нормална, човешка работа. А аз останах, за да се помотая из апартамента, да свърша това-онова... и за да нахлузя сивия пластмасов шлем.

Да, ама не. Днес имам други планове.

Трябва да намеря оня тип, Чингиз. И да получа от него онова, което ще ми трябва в *дълбината*.

С тази мисъл скочих от кревата.

Бях си легнал към шест сутринта и още бях напълно замаян. Отидох в банята, смъкнах фанелката и гащетата, влязох под душа, въртнах кранчето.

Бликна леденостудена вода. Изпсувах и я спрях. Значи затова вчера пред блока буча оня багер и разравяха тръбите.

Една от най-големите радости в живота е да се пъхнеш полусънен под горещия душ и след няколко смени на топло и студено да се избършеш с грапавата кърпа.

Но дори това не ми се урежда.

Лятото бих рискувал да взема леден душ, но не и сега, в тоя студ и дъжд.

По дяволите, ами работата дори не е в хигиената, ще изтрая до вечерта. Цял ден ще се разкарвам сънен, това е!

Макар че...

В хотелската ми стая в Дийптаун също има баня.

Един душ в *дълбината*... чудесна идея...

И да се опомня чак вечерта, когато Вики си дойде от работа.

— Мамка му! — подметнах си в отговор аз. Пак влязох във ваната и с див крясък се пъгнах под ледената вода.

Май допреди малко ми се спеше? Докато се бършех трескаво с кърпата, потърсих у себе си остатъци от сънливостта и не открих нищо.

Бележката на Маниака беше разпечатана и стърчеше от принтера. Браво на Вики. Помни как трябва да се подхожда към информацията. Дръпнах листа, погледнах.

Никакъв телефон, само адрес. Чингиз живее в центъра, до метростанцията Червените Порти. Това е добре, стига се по пряката линия и за нула време...

Скрих листчето в джоба си и отидох да се обличам.

Ето за това трябваше да бъда предупреден...

Постоях пред ажурната плетеница на металния портал, зад който прозираше будката на охраната и двете мутри с каменни физиономии и полувоенна униформа. Зад будката се виждаше добре поддържана градина, чак в дъното — сградата. Не много висока — към петнайсететажна, обаче с такава странна конфигурация, сякаш съм в Дийптаун, а не в Москва.

— Жалко, че забравих да сложа смокинга — измърморих под носа си.

Значи Чингиз бил новобогаташ.

Пък аз си мислех, че е хакер.

Вдигнах ръце към портала и двете му половини се разтвориха плавно, без звук. Върху каменните мутри на охранителите цъфнаха усмивки.

Най-сетне!

Отидох при будката. В погледите им се четеше любопитство, но не бързаха да ме поздравяват. Изобщо не мязах на човек, който живее или е поканен на гости в тази сграда. Не заслужавах никакво уважение.

— Отивам в трийсет и първи апартамент — казах аз, след като скришом погледнах адреса.

Привидно не нарушиха добрия тон:

— Някой чака ли ви?

— Не... предполагам.

— Ами тогава?

Яки момчета, освен това явно доста скучаят. Ако по цял ден се усмихваш на новобогаташите, ще хванеш бръчки. А тук им се изтриса някакво недоразумение с протрити дънки и старо яке, кисне без чадър под досадния дъжд...

— Трийсет и първи... — каза изведнъж вторият охранител.

— А-а...

Физиономиите им се вкиселиха. Така... май в този апартамент идват най-различни гости...

— За кого да предам? — охранителят вдигна слушалката.

— Кажете, че ме изпраща... — Аз се запънах. Как пък не! Колко пъти съм се забърквал в недоразумения, а сега направо може да ме наричат. — ...изпраща ме Александър Летов.

— Как ви е името?

— То е без значение.

Май охраната беше на друго мнение за процедурата, обаче в този момент отсрещна вдигнаха слушалката на домофона.

— Добро утро — рапортува момъкът. — Безпокоим ви от пропуска. Чингиз Сергеевич има посетител. Да, имайте добрината да го извикате, моля.

Той чакаше, поглеждайки към телевизорчето с изключен звук, по който даваха футболен мач. Колегата му се беше изтегнал на дивана и наблюдаваше мониторите — очевидно по целия периметър на зданието имаше камери.

Аз също чаках. Свит под дъжда.

— Чингиз Сергеевич? Безпокоим ви от пропуска... Да. Мъж на средна възраст, обикновена външност, не се представи. Каза, че го изпраща Александър Летов.

Когато охранителят вдигна глава, в очите му се четеше искрена радост:

— Кой е тоя Александър Летов? А?

— Маниака! — изтърсих аз.

— Маниака — с присвити очи, повтори в слушалката охранителят. Колегата му леко се изопна, сложи длан на бедрото си. А кобурът на пистолета, между другото, не беше скрит под дрехите... — Кой е тоя Маниак?

— Кажете му да се сети за шлепа на Василиевски остров, в Петербург! — с отчаяние възкликнах аз с ясното съзнание, че вместо в апартамента на Чингиз ще се озова в килията за предварителен арест.

— Разправя за някакъв шлеп на Василиевски остров... — охранителят замълча. — Да. Ясно. Благодаря, всичко хубаво.

Слушалката тракна. Последва упътване, изречено с престорена доброжелателност:

— Като извървите пътеката, завийте вляво. Трети вход. Охраната ще ви пусне. Всичко хубаво.

С два забити в гърба погледа, се потътрих към сградата. Чувствах се така, сякаш в последния момент са ме помилвали и току-що са ме свалили от електрическия стол.

Не съм и предполагал, че в обикновения, реален московски живот може да има такава тръпка.

Дали пък...

Не! Не! Това не бива дори да си го помислям!

Ами ако пак имам пристъп...

Не.

Това не е *дълбината*. Не е виртуалното пространство, където блуждае съзнанието ми, за да гради дворци и да руши градове. Това е само Москва, просто една обикновена милионерска къща с обикновена охрана.

Всичко е наред, спокойно.

Не знам колко бяха общо входовете. Май три. С по дванайсет апартамента.

Вътре имаше още един пост, пак с двама охранители. Толкова си приличаха с ония на входа, сякаш и в реалния живот отдавна са създадени типови комплекти тела. „Новобогаташ“, „бивш интелектуалец“, „бдителен охранител“... Тези тук са от третия тип.

— Документите — наредиха ми с нетърпящ възражения тон.

Наложи се да подам паспорта и да изчакам, докато охранителят с мъка нацели клавишите, за да въведе данните ми в компютъра. Като че ли попълни дори графите „пол“ и „националност“.

Интересно дали постъпват по същия начин с всички гости? Едва ли. По-скоро ги пресяват по външност.

— Ще натиснете дванайсет — упътиха ме, след като най-последно върнаха паспорта. — Асансьорът ще се задвижи до четиринайсетия етаж.

Асансьорите бяха два. Като във всяка нормална „по-така“ кооперация. С тая разлика, че двата обслужваха общо дванайсет апартамента.

Интересно, а защо ще се кача на четиринайсетия етаж? След като на копчето пише дванайсет?

Да не би част от апартаментите да са мезонети?

И какво беше това изказване, че асансьорът „ще се задвижи“? Да не би през повечето време асансьорите им да са развалени?

Самата кабина беше с такива размери, че просто ти се приискваше да монтираш вътре джакузи. Приликата с баня се допълваше от огледалните стени и от черния матов таван. На пода имаше постлан килим. Идеално чист.

А бутоните наистина са само дванайсет. С тесни процепи като за магнитна карта до всеки. Май човек не може просто така да се качи на етажа?

Но когато натиснах цифрата дванайсет, асансьорът плавно запълзя нагоре. Някъде от стените бликна тиха музика.

По дяволите, какви ще ги дробя при тоя Чингиз? Заврял в някое къоше на хола, ще врънкам жално домакина за някакви забранени, класифицирани като оръжия програми? Ще се позовавам на някакъв шлеп, където не съм стъпвал?

Не успях да довърша мисълта си, защото вратите на асансьора зейнаха.

Право в апартамента!

Е, имаше и нещо като антре, и монументална дървена врата, сто на сто яко блиндирана. Но тя беше широко отворена.

Предпазливо пристъпих напред, в хола. Квадратен, към седем на седем метра. Горест, във висините, таванът се увенчаваше с нещо като

стъклена пирамидка, по която тропаше дъждът. Апартаментът наистина беше на две нива, към втория етаж водеше спираловидна стълба.

И никаква жива душа наоколо.

— Ей... — подвикнах аз.

Тази дума пасваше на обстановката точно колкото старите ми дънки. Все пак успях да постигна някакъв ефект. От една от двукрилните врати тихо излезе някакво куче и се насочи към мен.

Обожавам златистите ритривъри!

— Здравсти, куче — казах аз и коленичих. — А стопанинът ти къде е?

Ритривърът подуши дланта ми и учтиво ми позволи да го почеша зад ухото.

— Може би ти си Чингиз? — предположих аз. — Тогава имаш поздрави от Маниака.

— Поздравите са за мен. А той се казва Байт.

Мъжът се появи след кучето, също толкова безшумно. Приблужи се и ми подаде ръка:

— Чингиз.

Да се чудиш откъде родителите му са изкопали това име. Може да има някакви съвсем далечни източни корени, да речем, татарски. Но общо взето приличаше по-скоро на швед. На типичен чист швед. Висок, як. С руса коса до раменете и лице северен тип. Със слънчев загар, обаче си личеше, че инак има много бяла кожа. Носеше спортен екип, ама марков, „Адидас“, а не китайско менте, и маратонки. Никога не бях виждал хора, които се разкарват из апартаментите си с маратонки „Рийбок“. Както и подобни апартаменти, всъщност.

— Леонид...

— А защо не каза името си на охраната?

— С какво би помогнало?

— Логично — кимна Чингиз. — Нали не бързаш?

Премина на „ти“ толкова непринудено, че маниерът му не будеше никакви възражения.

— Не много...

— Е, добре... Байти, не досаждай на човека!

Песът издърпа носа си под дланта ми и обидено се оттегли.

— Какво пиеш? — поинтересува се Чингиз. — Дрехите се окачват тук.

Гардеробът в хола беше голям почти колкото нашето преддверие. Свалих якето, мъчейки се да подреда мислите си. Не яко, а супер яко. Откъде Шурка има такива познати? А и какъв хакер може да бъде тоя тип с войнствено име и обноски на виден мафиотски бос?

— Та какво пиеш, Леонид?

— Всичко, което гори. — Реших да не падам по гръб.

— Виж, това е добре. Хайде на първо време да идем в кухнята.

Потътрихме се натам по страшно дълъг и просторен коридор, с картини на едната стена, а на другата — прозорци с изглед към площада при метрото. Чингиз вървеше пред мен, под мокрия от пот анцуг се очертаваха яки мускули. Здрав е като канара. И не му пука от нищо, за разлика от царящата по-долу параноя. Сега като нищо бих могъл да извадя нож и го наръгам в гърба.

Впрочем, ако бях килър, все едно не бих го направил. Как пък не, да убия домакина, а после да взема да се изгубя. Ще има да бродя седмици из тоя апартамент, като от време на време се натъквам на източници на вода — разни бидета и писоари, и на залежи от храна — да речем, някакви скулптури от шоколад под стъклени похлупаци...

В кухнята наистина имаше шоколадова статуя, почти метър висока. Само че без похлупак. Негърче с какаово клонче в ръка. Едното му ухо беше отчупено — явно някой е бил много гладен.

За сметка на това самото помещение въздействаше някак успокояващо... приличаше по нещо на нормалните. Сякаш някой беше разтегнал двойно една обикновена кухня във всички посоки, след което се беше кротнал. Е, и беше запълнил допълнително отворилите се пространства с уютни мебели от лакирано дърво, техника, пакети с храна...

Ама всичко тук има много ергенски вид. Май човекът живее сам.

— Коняк за запознанство... не става... — размишляваше на глас Чингиз. — Водка... ще се напием.

Той ме погледна втренчено и кимна, сякаш бе останал доволен от нещо.

— Точно така, ще се напием... Бира не искам, макар че... Ти искаш ли бира?

Разглеждах кухнята, опитвайки се да открия на бар плота в ъгъла кранчетата за бира. И ги видях. „Гинес“, „Килкени“ и още две други марки...

— Ако алтернативата е вино или уиски, предпочитам бира — с някак чужд глас казах аз. Сетих се за оная стара кинокомедия за момчето, което за миг порасна, забогатя и сложи наред апартамента си автомат за кока-кола, който се задейства с ритник...

— Решено — съгласи се Чингиз. Отиде до хладилника — със същите чудовищни размери, както и всичко останало. Отвори го, порови се из пакетите с лъскави и прозрачни опаковки. Извади няколко, с резенчета най-различен кашкавал. — А нещо за ядене искаш ли?

— Засега не.

— И правилно. Разпечати това, какво гледаш. Там на масата има нож.

Заех се с кашкавала, а Чингиз извади две огромни кристални халби и ме погледна въпросително:

— Каква бира искаш?

— Чешка има ли? — попитах аз с тайната надежда, че ще го затрудня.

— Само „Пилзнер Урквел“.

— Става — съгласих се аз с тона на човек, който използва най-хубавата в света светла бира, за да си плакне краката.

С халбите в ръце се настанихме в кожените кресла до бара.

— Прозит — казах аз.

— Прозит — съгласи се Чингиз.

Бирата беше върховна.

— Ти си бил готин — изненадващо заяви домакинът. Пресегна се и ме потупа по рамото. — Не те ли потиска прекалено всичко това?

Отново огледах кухничката, открих още една симпатична подробност — стълба към втория етаж, и попитах:

— Какво има там?

— Трапезария. Със стъклен покрив.

Преди да се сдобиеш със стъклен покрив в Москва, трябва да имаш железен гръб. Поклатих глава.

— Не ми се мисли колко струва тая барака. Със сигурност само милионер може да си я позволи.

— За съжаление — без капка позъорство се съгласи Чингиз. —
Значи, става?

— Шокира... но поносимо.

— Това е добре. Когато хората се шашкат, започвам да се притеснявам. Пък аз хич, ама хич не обичам да се притеснявам, Леонид... Та как я кара нашия приятел Маниака?

— Жив и здрав е. Поне в *дълбината*.

— А къде се намира в момента телом?

— В Сан Франциско.

Чингиз кимна. Проверяваше ме протичко и без да го скрива.

— Как мислиш, каква бира би предпочел той?

— „Гинес“.

— Колко човека се събраха на шлепа първия път?

— Не знам.

Чингиз учудено приповдигна вежди.

— Не съм бил там. Изобщо не знам за какво става дума. Беше ми казано да спомена за шлепа, ако не се сетиш кой е Маниака.

— Преди му викаха Тъмната — промърмори Чингиз. — Добре. От каква помощ се нуждаеш?

Дотук с церемониите, така ли?

— Трябват ми бойни и защитни програми на „Virtual guns“. Най-новите.

Чингиз прехапа устни, отпи глътка бира. Изглеждаше така, сякаш с по-голямо желание би ми подарил мерцедес, отколкото диск с програми.

— От какво се издържа?

— Работя като хамалин в *дълбината*.

— Ти не просто работиш там... Ти живееш там. А защо ти е оръжие от „вигите“?

— Длъжен ли съм да отговарям?

— Да. — Чингиз остави празната халба. — Отговориш ли — получаваш играчките...

— Тогава ще ти отговоря. И аз самият не знам.

— Ама че хитрец — довольно каза Чингиз. — Още един въпрос... Ще ги препродаваш ли?

— Не. Трябват ми само за лично ползване.

Чингиз мълчаливо бръкна в джоба на горнището си. Нямаше да се учудя, ако беше извадил диск с програми. Но в ръцете му се появи мобилно телефонче с големината на запалка.

— Не си помисляй, че съм се чалнал от толкова имане — каза той, като ме погледна накриво. — Наистина е удобно...

Е, богатите си имат своите прищевки... Странно е, разбира се, да се обаждаш от клетъчен телефон, когато е под ръка домашният...

— Пат? — измърмори в „слушалката“ Чингиз. — Отлепи се за миг от компютъра. Вземи подаръка ми, изкопирай го... Да. Точно така. И слез в кухнята.

Странно е, разбира се, да телефонираш до другата стая...

— Имам усещането, че съм в дълбината... — казах аз.

— Симптом на дийп-психоза — откликна Чингиз. Прибра клетъчния. — Вземаш програмите и си тръгваш, така ли?

— Ако ме пуснат. — Аз се подсмихнах.

— Ще те пуснат. Но бих предпочел да си поприказваме. Ти ме заинтригува.

— Взаимно е. — Аз се надигнах и напълних халбата си. — Още повече, че имам няколко въпроса към теб.

Чингиз ми подаде своята халба с думите:

— Ами питай. Ама първо ми сипи нещо.

— Познаваш ли Подляра?

— Познавах го — лаконично отвърна Чингиз.

Значи все пак Ежко е бил прав. А Маниака бърка...

— Той ли е проникнал в „New boundaries“?

— Да.

Чингиз явно не го беше страх от нищо. Впрочем, човек с неговия начин на живот едва ли си има проблеми с дийптаунската полиция.

— Трябва по-подробно да разбере какъв е случаят, Чингиз.

— Да не си решил да ставаш хакер, Леонид? — Чингиз се усмихна. — Или да пишеш книга за живота на великите хакери?

— А Подляра велик ли е?

— Ако не беше най-мързеливият, щеше да е най-великият.

— Никога не съм чувал за него — казах аз, без да се усетя, че излизам от образа на обикновен обитател на Дийптаун.

— Онези, за които са чували всички, не са никакви хакери, Леонид. Хакерът работи в мрак и самота. Хакерът не оставя следи.

— Ти хакер ли си?

Чингиз се засмя:

— Бях. Интересно ми е... ти кой си. Сега е мой ред да питам, не смяташ ли?

Кимнах. Но Чингиз не успя да попита нищо.

— Чинга...

Извърнахме се към вратата.

— Ето ти диска...

Хлапакът беше пълна противоположност на Чингиз. Непохватен тийнейджър, мургав, тъмнокос, тромав, с мрачно, навъсено лице. Издокаран с протрити дънки и бяла тениска.

— Дай диска на Леонид — каза Чингиз. — Чист е, надявам се?

— Със софт... — момчето се приближи с явно нежелание и ми подаде диска.

— Имах предвид маркерите, Пат. Няма да следим Леонид и всичко, записано на диска, ще работи както трябва. Разбрахме ли се?

Хлапето хвърли на Чингиз отровен поглед. Онзи се усмихваше. Ставащото ми заприлича на някаква тяхна стара, позната игра.

— Аз... сега ще проверя... — Пат скри ръката с диска зад гърба си.

— Така ще е най-добре — спокойно каза Чингиз. — Разбрахме се, нали?

— Тоя софт ми го обеща на мен! — развилия се хлапакът. — Само на мен!

— Обстоятелствата се промениха — Чингиз не изглеждаше никак смутен. — Обещал съм на един човек да изпълня всяка негова молба. И съм го обещал още по времето, когато ти още си се напишквал.

По погледа на тийнейджъра разбрах, че според него аз съм онзи гнусен „човек“.

— Ясно... — Продължавайки да крие диска от мен, момчето отиде на бара, взе някаква чаша, напълни я с „Гинес“ и излезе от кухнята.

— Побързай! — извика Чингиз подире му.

— Не му ли е рано? — впечатлих се аз. Хлапакът беше на иманяма тринайсет.

— Да пие бира ли? А как да му забраня? — Чингиз изглеждаше учуден.

— Ами...

— Не съм му баща, че и роднина... Добре, хайде да се върнем към теб, става ли?

— Да — отговорих аз. И реших да си затварям устата и да зарежа опитите да разбере каквото и да било за Чингиз и Пат, за произхода на този чудовищен апартамент или за отношенията между онези, които го обитават. Едва ли ще е здравословно.

— Кой си ти?

— Леонид...

— Паспортните данни ги запази за себе си. Стига да поискам, ще ги науча и без твоя помощ. Кой си ти?

Поех дълбоко въздух, преди да отговоря:

— Дайвър.

Чингиз замислено изучаваше пяната по дъното на халбата. След като не откри нищо интересно, попита:

— Бивш дайвър? Настоящ? Не вярвам.

Виж ти! Не само той можел да ме смайва.

— Няма бивши дайвери.

Той помълча.

— Заедно с Маниака ли работеше?

— Понякога. Той ми помагаше по техническите въпроси. Оръжието... и защитата...

— И сега пак работиш, така ли?

Замълчах си. Нямах желание да обяснявам, че от сума време няма работа — и едва ли някога ще има.

Пък и той би трябвало да е наясно...

— Не съвсем.

— Добре, няма да се изтезваме, я... Наел ли те е някой?

— Не.

Чингиз стана, като взе и моята празна халба. На мен ми сипа „Урквел“, а на себе си — „Гинес“.

— А тогава какво?

— Интересува ме един въпрос и смятам да си го изясня.

— Хубави са ти отговорите, няма що... наситени с информация като инструкциите за ползване на тоалетна хартия. Да допуснем, че

това не е моя работа... обещал съм на Маниака и ще изпълня обещанието си. Сега Пат ще донесе диска... — Чингиз стовари с трясък халбата на масата, наведе се и се взря в очите ми. — Но нали ти искаш още нещо от мен? Прав ли съм, дайвър?

— Прав си.

Погледът му беше пронизващ. Не заплашващ, не тежък, а именно пронизващ.

— Тогава решавай какво искаш да научиш и какво ще дадеш в замяна.

Забавих се за секунда.

— Чингиз, къде е най-близката тоалетна?

Домакинът се усмихна.

— Съвсем близо. Три метра по коридора. Върви да си помислиш.

Не беше съвсем прав. Не се опитвах да печеля време, все едно щеше да ми се наложи да изплюя камъчето. Чингиз разполагаше с информацията, която ми трябваше, и най-вече — с информация от реалния свят, а не от *дълбината*.

Наистина трябваше да посетя заведението!

Вратата на клозета също беше сгъваема, нещо като параван от дъб и матово стъкло. Влязох и дори не се впечатлих от интериора. Нежнорозови, като мечтите на нимфетка, плочки. Таван от черни огледала, като реализация на същите тези мечти.

Не обикновен клозет, а общ санитарен възел... колко е неуместен тук този термин от съветско време! Гигантска тоалетна чиния... да не би тук да се отбиват баскетболисти? Биде. Писоар... леле божке, вярно бе — писоар в апартамента. Малко встрани, под скосения като в мансарда и гледащ към небето прозорец имаше триъгълно джакузи. Пълно с бълбукаща вода.

Наведох се над джакузито, напълно подготвен да зърна жив крокодил или човешки труп.

Реалността се оказа по-земна и същевременно надмина всички очаквания.

Джакузито беше пълно с половинлитрови бутилки. Етикетите отдавна се бяха отлепили и кръжаха сред пенливите струи. Топнах ръка — водата беше ледена — и хванах една от хартийките.

„Жигульовска“.

При това не е прясна... С изтичащ утре срок на годност.

Аз съм полудял. Сто на сто. Даже не става дума за дийп-треска, това си е чиста шизофрения. Подобна къща може да се намери в *дълбината*, но не и в центъра на Москва!

Или пък съм във виртуалното пространство. Все още. Не съм излязъл от *дълбината*, а съм си измислил това излизане. Сега е сутрин, Вики отдавна е отишла на работа, а аз седя пред компютъра и вцепенените ми пръсти се плъзгат по скъпата сензорна клавиатура, която Вики ми подари за Нова година...

Сторило ми се е, че съм изплувал. Само ми се е сторило. Веднъж вече имах подобно изживяване...

— *Дълбина-дълбина, не съм твой...* — прошепнах аз. — *Пусни ме, дълбина...*

Нищо не стана. Но това нищо не означава. През последните две години — чисто и просто нищо.

Трябва да се успокоя. Първо трябва да се успокоя.

Не *дълбината* е тази, която ни погубва. Виртуалният свят е безразличен, той само отразява онова, което е вътре в нас. Нищо страшно не се случва...

Освен това аз си имам начин да проверя къде съм.

Извадих джобното си ножче и оголих малкото, добре наточено острие. Навих ръкава на ризата си.

Така... със самия връх... Обаче как не ми се иска да го правя...

Внимавайки да не засегна вената, забих острието. И завих.

Леле, как боли! Особено когато сам се порежеш.

Облизвайки плитката, но кървяща драскотина, измъкнах от задния джоб на дънките пликчето с лейкопласт. Псувайки полугласно, го залепих върху раната.

Това не е *дълбината*. Болката беше прекалено силна, би трябвало да ме изхвърли от виртуалността. Това е реалният свят и апартаментът е реален. Тук просто живеят психари.

Приблжих се до писоара и все пак свърших работата, заради която бях дошъл. Наплисках лицето си със студена вода, мрачно огледах физиономията си в огледалото. Зачервени очи, лека брадясалост... сега е ясно защо толкова се опъвах да ме пуснат тук. И защо Чингиз лесно се досети, че живея постоянно във виртуалния свят...

Домакинът продължаваше да пие бирата си в кухнята. Сигурно моята поява е голямо развлечение за него.

— Готов съм да говоря — казах аз и седнах.

— Аз пък — да слушам.

— Вчера научих, че хакерът, известен като Подляра, е пробил защитата на компанията „New boundaries“, занимаваща се с разработка на компютърна периферия.

Чингиз кимна. Това вече е добре.

— Изловили го — продължих аз. — Охраната на фирмата се оказала неочаквано добра и хакерът закъсал.

— Имало нещо такова — с лекота се съгласи Чингиз. — Предполагам, че Маниака им е слагал капаните. Почеркът е негов.

Бързо продължих, измъквайки се от неудобната тема:

— Охраната надушила следите на крадеца и го ликвидирала при опита му да се измъкне. Но работата е там, че хакерът е загинал и в реалността. Това може да означава... ако отхвърлим невъзможните съвпадения, а те си заслужава да бъдат отхвърлени... Това означава, че е разработено и взето на въоръжение виртуално оръжие от трето поколение.

— А какво е това трето поколение?

На вратата се беше изтъпанило странното приятелче на Чингиз. Отново държеше диск, но може би вече без разни капанчета.

— Нали ти обяснявах — лениво каза Чингиз. — Първото поколение виртуално оръжие унищожава програмите ти. Второто, дето само полицията има право да го прилага, може да убие и машината ти. Прегряване на процесора, изтриване или променяне настройките на BIOS-а, изгаряне на монитора...

— Знам, не съм дебил — озъби се момчето. Мили отношения, няма що. — Обаче за трето поколение нищо не си ми казвал!

— Ами то просто не съществува — отвърна Чингиз. — Това е фантастика. Оръжие, което убива човека от виртуалното пространство. Пълни глупости. Драсканици на жълтата преса, на някой клюкарски таблоид.

— Но нали са убили хакера — възразих аз. — Налице е труп. И то реално.

— Дай на човека диска, Пат — нареди Чингиз. — И се качи в трапезарията. Там на пода се търкаля едно тяло. Виж дали се е

вмирисало съвсем и го подритни два-три пъти.

— Просто ей така да го ритна? — очите на тийнейджъра светнаха.

— Да, по моя молба. И на моя отговорност.

Хлапакът засия. Пъхна в ръцете ми диска, с който толкова не му се разделяше и хукна нагоре по стълбичката. Аз погледнах смаяно Чингиз.

Новобогаташът се ухили. Новобогаташът лениво се изправи, взе от плота пакет цигари, масивна запалка „Ронсън“ и кристален пепелник, наполовина пълен с угарки. Новобогаташът запали цигара и лениво ми подхвърли пакета.

Досущ като автомат извадих една цигара, щракнах със запалката... и едва не я изпуснах.

Горе, в трапезарията „със стъклен покрив“, проехтя зверски вик.

— А тялото все още някак си реагира... — меланхолично рече Чингиз. — Това е добре. Това ме радва.

Отказах се да паля и оставих цигарата.

Горе нещо падаше. Чу се детски писък, пронизващ като звука на кабелен модем, който се кънектива на 115200 бода, шум от падане на нещо тежко и звън от счупване. Животинският утробен рев се повтори.

— Там... да не вземе да стане нещо? — попитах аз. Не преливах от симпатия към Пат, нито от желание да зърна човека, способен да издава подобен рев, но все пак ставаше дума за дете...

— Всичко чупливо вече е строшено. — Чингиз тъжно поклати глава. — Освен тавана, но неговото стъкло е бронирано.

Откъм стълбата се разнесе трополене, тънките дървени перила затрептяха. Отначало видях два чифта крака. Едните бяха на Пат и опираха в стъпалата само епизодично. Вторият чифт беше бос и гол, обрасъл с червеникава козина.

След миг се показва и цялото „тяло“.

Около четирийсетгодишен набит мъжага, среден на ръст. Пропорциите му най-добре биха се вписали в квадрат. Късият му врат бе скрит под величествена брада, бакенбардите му също биха предизвикали трепет у някой бръснар. За сметка на това главата беше абсолютно гола.

Отгоре на всичко новото действащо лице в тази пиеса на абсурда бе облечено само с черни сатенени боксерки. Впрочем, някъде из

гъстата козина на гърдите му се беше оплело миниатюрно кръстче, а опулените очи се криеха зад очила с тънка позлатена рамка.

— Чинга!!! — от рева на здравеняка бирата в халбите се разлюля. — Ти ли нареди на Пат да ме срита?

— Наредих му — без особен страх съобщи Чингиз. — Да те срита два пъти. Послуша ли ме?

— Той ли? — Мъжагата погледна дясната си ръка, в която се клатушкаше Пат. — Послушал те е. Много печено хлапе. Обикновено никой, независимо кой, не е успявал да ме срита втори път. Какво искаш в замяна на него?

— Ноутбука ти, Подляр.

Естествено, не се изненадах. Веднага се бях досетил за какво тяло става дума. Само дето ми беше трудно да повярвам на късмета си.

Обаче може ли да се нарече късмет срещата и запознанството с този тип?

Подляра гледаше замислено мълчащия Пат. Дори успях да се изненадам от невероятната съдържаност на малкия, преди да забележа, че е впил зъби в косматата ръка на хакера.

— Не, той не струва толкова — съобщи Подляра и изтръска хлапето на пода. Пат веднага отскочи встрани и започна да плюе.

— Поне се здрависай с госта — предложи Чингиз.

Подляра бавно премести погледа си върху мене. Изпъшка. И заговори с почти нормален, само че малко висок глас:

— Моля за извинение. Прекалено емоционалната ми реакция беше предизвикана от ранното и донякъде необичайно събуждане.

Станах и отказал се от всякакви опити да осмислям събитията, казах:

— Леонид...

Подляра внимателно, сякаш преценявайки с каква сила да го направи, стисна ръката ми:

— Подляра. Ще разрешите ли?

— Какво? Да...

Хакерът взе халбата ми, отпи. Направи гримаса.

— Пак се наливате с помия... Чинга, мръснико, от какъв зор нареди на хлапето да ме срита? И то два пъти?

— Нали си труп, Подляр. Значи не те боли. А освен това... — разположилият се баровски в креслото Чингиз кимна на нацупеното

хлапе. — Ами Пат отдавна се чудеше дали ти се будиш от ритник...

Малкият се шмугна зад креслото му с учудваща ловкост. Но Подляра май не бързаше да го преследва.

— Защо съм труп? — почесвайки се по гърдите, попита той.

— Убили са те. Във виртуалността, с оръжие трето поколение. И ти си умрял наистина.

Чингиз се разсмя. Обаче Подляра не се присъедини към веселбата:

— Убили са — потвърди той. — И е умрял. Само че не аз.

Той остави опразнената ми чаша и излезе в коридора. След миг се разтракаха бутилките от джакузито.

Погледнах Чингиз и Пат. Лицето на момчето беше радостно и възбудено. А на Чингиз — каменно.

— Значи — фантастика? — попитах аз.

Когато хакерът се върна от банята, вече се беше пооблякъл. С разкошен халат, наистина, прекалено дълъг и възтесничък в раменете, явно собственост на домакина. На краката му бяха цъфнали чехли, толкова малки, че петите и част от ходилата стърчаха навън.

Във всяка ръка Подляра държеше по две бири „Жигульовска“.

— Пак ли си изстудявал бирата в джакузито? — зададе риторичен въпрос Чингиз.

— Че как иначе... — измърмори Подляра. — В хладилника трудно се постига необходимата температура. Само течащата вода придава вкус на бирата.

— И си ми облякъл халата...

— Свиди ли ти се, а? Съвсем си се изкопелдачил, а? — хакерът премести едно кресло до нашите и се настани, скръствайки нозе. Изтръгна с пръсти капачката на бутилката, лакомо надигна бирата.

— И си ми облякъл чехлите! — изписка Пат.

— О-ле-ле! — подигравателно изимитира гласа му Подляра. — Кой е ял от паничката ми, кой е седял на столчето ми, кой ми е форматирал харда... И не облякъл, а сложил! Шибан всезнайко!

— Подляр, не ни баламосвай — доста спокойно каза Чингиз. — И не псувай пред детето, моля.

— Да беше чул само... — Подляра вдигна бутилката, опразни я до дъно и я остави под масата — ...какво ми каза вчера вечерта същото това дете...

— Вечерта, ха! — възмути се Пат. — В два и половина! Ти си дойде пиан като гъз!

— Видя ли? — Подляра отвори нова бутилка.

— Чух — кимна Чингиз. — Май ще си сапунисваш езика, Пат.

— Ама той беше пиан! И се опита... — момчето замълча за миг, сякаш подбирайки думата — да вкара проститутка! Със сака!

— Какво, сериозно? — възхити се Чингиз. — Със сака?

— Да!

— Доносник — оставяйки бутилката, отвърна Подляра. — Предател, мамка му. Е, добре, ръцете ми са развързани, бási. Да кажа ли къде ходи в Дийптаун миналата седмица? И какво прави там?

Пат задиша учестено. Много неуверено възрази:

— Ти не знаеш. Не можеш да знаеш.

— Знам. Какво, да разправам ли?

— Изтрих всичките ти скриптове!

— Да бе, да. Изтрил си. Когато изтриеш всичко, ще ти подаря ноутбука си.

Хлапакът и възрастният се гледаха така, сякаш всеки момент ще извадят ножове. Господи, те и двамата са психари! При това малолетни!

— Лъжеш — продължи да упорства Пат.

— Да вървим — Подляра се изпрати, доближи се до Пат и го сграбчи. — Ще ти издам един троянец. Като пример. По-нататък се оправяй сам.

— Подляр, измъкваш се от разговора... — напомни Чингиз.

— Три минути — отдалечавайки се с хлапето под мишница и с бутилка в ръка, отвърна хакерът. — С цел намаляване на високомерието и повишаване на уважението към възрастните.

— Ще се наложи да почакаме. — Чингиз въздъхна. — Няма да рискувам да го спирам, Леонид. Още бира?

— А защо Подляра пие „Жигульовска“?

— Харесва му. Прост отговор, нали?

Мълчаливо взех халбата. Четвърта на брой. Ако бях изпил толкова „Жигульовска“, вече да ми е станало неудобно.

— Подляра потвърди, че са убили някого — каза Чингиз. — Така че... моля да ме извиниш за недоверието. Докато Пат го няма. Инак ще се ядоса, че ти се оказа прав, а аз — не.

— Няма нищо. И на мен не ми беше лесно да повярвам.

— Какви според теб ще са последствията, дайвър?

— Смъртта от дълбината е смърт на дълбината.

— Не е сигурно.

— Я помисли. Дийптаун винаги е бил свободна територия. Свят със специфични закони, със свой морал и култура. Отношението към престъпленията тук винаги е било специфично. Свикнали сме, че можем да затворим устата на събеседника си с бойна програма, че

проникването в чужд компютър не е престъпление, а изкуство, повод да се похвалиш на приятелите си...

— Убийството е нещо различно. Ако знаеш, че след изстрела ти няма да зависне компютър, а ще спре нечие сърце...

— Чингиз, кажи, би ли дал оръжие трето поколение на Пат?

— Все още не съм се чалнал.

— А колко такива пубери бродят из Дийптаун?

— Едва ли всяко хлапе ще успее да намери...

— На Подляра би ли го поверил? — попитах аз.

— Ето тук не бързай с изводите. — Той поклати глава. — На Подляра може да се повери и ядреното копче. Впрочем той и без това имаше достъп до него, макар и без знанието на президента.

— Чингиз, имаш ли охрана?

Домакинът се усмихна.

— Да допуснем.

— Ясно, имаш. В една или друга степен. И сигурно имаш и врагове.

— Врагове има всеки. Без тях животът е скучен. Пък и изобщо... с някои врагове човек може да се гордее точно както с приятелите.

— Ти нали ходиш в *дълбината*? Ако някой реши да поръча убийството ти? В реалността е едно. Задават се неприятности. Ответен удар. А какво може да се противопостави на изстрела в *дълбината*? Където дори не остават следи? Където не важат нормалните закони? Където...

— Разбрах всичко. — Чингиз махна с ръка. — Достатъчно, убеди ме. Просто не мога да приема случващото се.

— Аз също. Затова и се съпротивлявам.

— Май е късно. Всяка новопоявила се програма става достъпна в цялата *дълбина*. Въпрос единствено на време.

Подляра и Пат се върнаха. Хлапето се влачеше след хакера като пребито.

— Кой спечели спора? — попита Чингиз.

— Не е честно! — ядосано възкликна Пат. — Терминалът беше вграден в антивирусната програма! Която самият Подляр ми даде! За защита от други хакери!

— Като ти я дадох, ти защо не я провери? — Подляра скри празната бутилка под масата и отвори последната. — Тичай за бира!

— Не е често! Ама хич не е честно! — продължи да се пени Пат.
— Ти ме излъга!

— По кой начин? Програмата пазеше ли те? Да, и още как. Какви са ти претенциите тогава? Даденото от приятели трябва първо да се проверява! Донеси ми бира!

— Разправяй, Тоха. Веселбата свърши. — Тонът на Чингиз неуловимо се промени. — А ти, Сашка, заминавай за бира.

Достатъчно беше домакинът на премине от прякорите на имената, и държанието на шантавата двойка се промени. Пат си замълча и отиде в банята. Подляра въздъхна и се погали по бръснатата глава.

— Гладен съм, Чинга...

— Ти разправяй, пък аз ще ти сваря кренвирши.

— От какъв зор ще ги вариш, подръж ги в микровълновата, за да се разтопи леда.

— Както кажеш. Слушаме те. — Чингиз се надигна, отиде при хладилника и измъкна отвътре дълга гирлянда кренвирши.

— Имах поръчка, за проникване. — Подляра сви рамене. — Нищо особено... освен поръчителя.

Дойде Пат, притиснал към гърдите си наръч мокри бутилки. Подляра, без да прекъсва разказа си, започна да ги подрежда на масата.

— Накратко... не знам как е попаднал на мен. Не ми се разкри. А знаеш, че аз съм обикновен човек, не изисквам препоръки, когато някой реши да ми плаща.

— И напразно — каза Чингиз, натиквайки гирляндата в микровълновата. — Къде те издири? В реала или в дълбината?

— Естествено, в нея, родната... Седях си в Дийптаун, в една кръчма. Приближи се. Изповяда ми се от игла до конец. Оказа се, че е дайвър...

Сърцето ми се разтуптя.

— А, значи това бил поръчителят? — каза стоящият до бучащата печка Чингиз. — Не съпоставих двете истории... Хайде, продължавай.

— Сашка, преоблечи си тениската, целият си мокър — посъветва Подляра момчето. Отвори поредната бира. Въздъхна:

— Работата по принцип не беше нещо особено. Проникване, копиране, изход... чист изход, дори без да се оставят скрити скриптове

за използване в бъдеще. Процент от спечелените пари, е, и половин бон в зелено при всички случаи.

— Сигурен ли си, че този човек е бил дайвър? — попитах аз.

— Да, напълно. Демонстрира ми всичките им дяволии: вход-изход по команда, нечувствителност към болка, още това-онова...

— Подляр, разбираш ли, че той просто може да е седял пред компютъра, без да пуска дийп-програмата...

— Не би могъл. Какво, да не би да не съм виждал дайвъри? Или онези, които се опитват да се придвижват из дълбината без дийпа? Дайвър беше. Трябваше да проникне в „New boundaries“, а там работата беше за хакер, не за дайвър.

— За дайвърите вече няма никаква работа — казах аз. — Не са изтрябвали никому.

— Този някак се беше приспособил. — Подляра сви рамене. — Все пак не беше на изповед, така че няма да разкажа подробностите... Така... поговорихме си. Спогодихме се за цената, за условията. Разузнах — защитата беше стандартна, нищо особено. Явно никой не виждаше смисъл в това да ги ограбва. Само тоя откачен дайвър... страшно му трябваше проекта „Sweet immersing“. Той се състои от два дяла: „Deer box“ и „Artifical nature“. Най-добре беше да се свият и двата, но в краен случай поръчителят беше съгласен и само за „Artifical nature“. Изрично подчерта, че тази част от информацията е по-важната. Е, и аз се захванах. Взех със себе си един момък и тръгнахме.

— Що за момък? — поинтересува се Чингиз. Микровълновата най-после престана да бучи.

— Не го знаеш. Наивен, неопитен, но упорит. Все ме молеше да го взема за ученик. Мислеше си, че уча на нещо добро учениците си...

Пат се закикоти. Но Подляра така го погледна, че хлапакът моментално млъкна.

— Вече е мъртъв — рязко каза хакерът. — Досади ми с упоритостта си и реших да го взема при проникването. Опасности не се предвиждаха, а аз исках да го видя как действа.

— И какво ви сполетя? — Чингиз халеше устните си. — Подляр, не го усуквай, за Бога!

— Няма да го усуквам — Подляра отвори поредната бутилка. — Преодоляхме без проблеми общата защита на фирмата. Някои неща

момъкът откри сам. За други му помогнах... Имаше някакви заложби, макар и не високи. Бяхме си подготвили тела на сътрудници на фирмата, всичките им пароли... Общо взето... нормално. Без проблем достигнахме до кабинета на „Sweet immersing“, разполагахме си и с право на достъп. Никакви проблеми, мамицата му, не се очакваха! Затова и останах в коридора, а той влезе — трябваше му три минути за измъкване на файловете. Докопа ги и почти беше получил оперативен достъп, когато сработи още някакъв скрипт.

— Как изглеждаше той? — попитах аз.

— Стоманена врата, която се спуска от тавана. Прозорците, изглежда, също се блиндираха. Вой на сирени, охрана... всичко като си трябва. Защитата беше двойна — и от хакери, и от дайвъри. Някой дайвър би пукнал.

— Хакерът също е умрял — напомних му аз.

— Не веднага, Леонид. Аз го измъкнах.

— Как?

— Разбих вратата. — Подляра се ухили. — Въпреки че хлапакът се е паникьосал, успешно беше приключил трансфера на файловете. Само че нямах време да прибирам данните. Пробих изход направо към улицата и започнах да прикривам партньора си, за да успее да се измъкне. Той веднага се юрна... опули се и офейка... сигурно беше адски уплашен.

— Ти откъде работеше? — любопитства Пат.

— От едно дийп-кафененце — Подляра погледна момчето. — Бягай за тютюна ми...

— Добре, ама спри засега да разказваш!

Едва Пат беше изчезнал по стълбите, и хакерът бързо каза:

— Постъпих глупаво. Увлякох се. Първата вълна на охраната беше от самата фирма. Аматьори. Трима живи човека и двайсетина програми. Увлякох се. Трябваше да последвам хлапака, да прибера данните и кой откъде е, а на мен ми се прииска да пострелям. Като в стрелбище, голям майтап...

Върна се Пат. Подляра взе от него пакета „Беломор канал“, измъкна една папираса и със същия тон продължи:

— Нямаше друг изход, освен да се бия до последно. Отблъснах първата вълна. Пречуках трийсетина човека... Какво си ме зяпнал, Пат?

Момчето, взиращо се в него с пламнал поглед, неистово заклати глава.

— Обаче после нещата се скофтиха — с въздишка каза Подляра. — Отнякъде се появи двойно по-многобройна охрана. Едната част заварди сградата, а другата се зае с мене... Пат, а кибритът?

— Но нали тук има запалка! — изписка момчето.

— От газ не припалвам! Това е гавра със святата идея за Вечния Огън! Трябва да се пали от кибрит, мамка му!

Пат отново се изстреля като куршум нагоре по стълбите. И Подляра сниши глас, за да уточни:

— Бяха седем човека. Всичките живи, а не *ботове*. Програмите ми не ги ловяха.

— Хич? — учуди се Чингиз.

— Просто абсолютно. Дори не ги зашеметяваха. Не знам откъде имаха такава защита, но сякаш стоях гол срещу танкове.

Върна се Пат, в движение отваряйки кутийката, драсна клечката, поднесе я на Подляра. Хакерът запали, снизходително кимна. Допи поредната бутилка и каза:

— Поиграх си и с тези ламери, какво пък толкова... Е, и си тръгнах, мирно и тихо...

Пат щастливо се засмя. Той седеше отстрани на Подляра и не забеляза гримасата, която направи хакерът.

— А хлапето взели, че го стигнали. След пет и половина минути. На площад „Бил Гейтс“. И го разстреляли. Народът позяпал и се разотишъл; отмъкнали тялото за експертиза.

Юмрукът на Подляра изведнъж се стовари върху масата.

— Но откъде можех да знам, мамка му и прасе! Откъде можех да знам, че съществува оръжие трето поколение!

Чингиз изправи обърналата се чаша. Ето колко е полезно да си допиеш бирата навреме. Попита:

— Сигурен ли си, че е умрял и в реалния свят?

— Да... познавах го. Срещали сме се два-три пъти. Беше си още съвсем хлапе, само на седемнайсет! Едва излязох, и веднага започнах да му звъня — заето. Работеше през телефонна линия, представяш ли си? В наши дни — влизаше в *дълбината* по телефона!

— Сигурен ли си? — гласът на Чингиз изведнъж опасно се извиси.

— Да! Веднага тръгнах към тях, рутерите са си рутери, но ако са го проследили? А щом се оказа, че има такава яка охрана, всичко може да се очаква... и посещение на ченгетата също...

— От какъв дявол забърка в тоя хак детето? — Чингиз запали цигара, аз също си взех една. — Знаейки, че е дете?

— Той имаше опит с проникванията! — изръмжа Подляра. — Е, какво, да разказвам ли нататък или вече всичко е ясно?

— Разправяй — промълвих аз. — Хайде.

...Подляра пристигнал при партньора си след десет минути. Той живеел недалеч от дийп-кафенето, от което действал хакерът. Родителите на младежа познавали хакера и го пуснали, макар че приятелят на сина им не предизвиквал у тях особен възторг.

Хлапето седяло пред компа си. С шлем и гащеризон. С ръце, вкопчени с мъртва хватка в клавиатурата...

— Че не го проследиха — не го проследиха. — Подляра мрачно мачкаше в ръка незапалената папираса. — Бяха на път, но не успяха. Включих аварийния изход от *дълбината*... само дето нямаше кой да гледа светлинките. Извикаха бърза помощ, но беше късно.

— Как е умрял? — попитах аз. Беше ми мъчно. Представях си този непознат младок прекалено реално. Сигурно е гледал Подляра със същия възторг, с който го зяпа Пат... Впрочем, Пат сега гледаше в краката си. Човъркаше пода с крак, като не беше ясно дали се опитва да подравни плочките, или да разшири дупката в чорапа си до размерите на палеца.

— Умря гадно — мрачно отвърна Подляра. — Тетаничен спазъм.

— Тетаничен спазъм? — учуди се Пат. — Това пък какво е?

— Тетаничен. При който всички мускули се свиват конвулсивно. Изглежда се е задушил, чисто и просто се е задушил.

— Може би момчето е било болно от нещо? — попита Чингиз. — Епилепсия, например? Имало е много емоции, възбуда, преследване, престрелка... И той не е издържал. Обикновено съвпадение.

— Родителите му казваха, че е абсолютно здрав. Те не говориха много... но тези думи майка му непрекъснато ги повтаряше и повтаряше...

— Какво имаше в логовете му? — Чингиз явно не беше предразположен към лирика.

— Нямах време да гледам логовете, Чинга. И не ми беше до логове. Видях, че плячката я няма в компютъра — значи не беше успял да свали файловете. Намерих там една програмка, стара, но вярна — „Pure conscience“. Стартирах я и излязох. Казах на родителите, че просто сме разговаряли в *дълбината*, когато хлапето е млъкнало и е престанало да се движи.

— Все едно, Подляр. Изобщо не е задължително да са убили момчето от *дълбината*. Колко случая вече имаше — инфаркти, инсулти...

— Убили са го. Усещам го — Подляра взе нова бутилка. — Настъпва нова епоха, Чинга. Шибана епоха. Сега в *дълбината* ще започнат да убиват наистина.

— Чу ли, Пат? — Чингиз погледна момчето. — Край на разходките ти из Дийптаун.

— Не!

— Да. — В гласа на Чингиз отново прозвуча ледена суровост. — И не спори. Утре ще свалят оптичния кабел. Просто ще го отрежат физически и ще го отнесат. И ще разкарам модемите. За да няма недоразумения.

— Ама аз не хаквам!

— Но мечтаеш да го правиш. И вече си опитвал. За дребните игрички с фалшиви кредитни карти няма да те убият, разбира се. Но рано или късно ще ти се приискат истински подвизи... и ще получиш куршум от *дълбината*.

— А пък ти ще отмъстиш за мен... — измърмори Пат.

— Бих предпочел да не отмъщавам — с неочаквана нежност каза Чингиз. — Не обичам да ходя на гробища и да нося цветя на умрелите. Той погледна Подляра:

— А на теб, стар пръч такъв, това тепърва ти предстои! Дълго време ще изкупваш греховете си! Забъркал си едно дете в проникването! При това без да оцениш както трябва евентуалните трудности! Решил си, че една малка фирма не може да има сериозна защита!

— Да! — изрева Подляра. — Виновен съм! Но нима винаги и всичко може да се предвиди? Пък и момчето не беше новак в *дълбината*! Преди две години той е хаквал Ал-Кабар!

...Тетаничен спазъм — сигурно е това, а?

Когато ръцете ти леко започнат да треперят, коленете ти се вкочаняват, а челюстите се стискат конвулсивно и не можеш да произнесеш нито дума?

— Обикновена детска гоненица — намръщи се Чингиз. — Ти нито веднъж ли не си чул, че Пат прецаква другарчетата си?^[1]

...Не, не е това. Нали мога да дишам, а белият ми дроб усърдно поема дима. Мога да виждам как се плиска бирата в халбата, която за малко не изхвърча от ръката ми. И сърцето ми продължава да си бие, макар да го прави истерично, обаче си тупти, изпомпва кръвта, не му пука, че ме боли, нали си има своя работа...

— Как му беше името? — попитах. Стори ми се, че го казах със съвсем нормален глас. Но не знам защо и тримата трепнаха.

— Имена не казвам... — започна Подляра.

— На него му кажи! — изведнъж го срязва Чингиз.

— Казваше се Ромка.

— Той проникна в Ал-Кабар — казах аз. — Преди две години. Беше на петнайсет, само че аз не го знаех.

— Ти какъв си, Леонид? — Подляра се опули.

— Д-дайвър — изведнъж започнах да заеквам аз. — И Ромка беше дайвър. После станахме никои. Аз се примирих. А той, значи, е решил да става хакер...

— Мамка му, жив дайвър! — изстреля Подляра. — В реала! Истински! Жив!

Колко смешно. Него повече го учудва моето отишло си минало, отколкото несъстоялото се бъдеще на Ромка!

Помитайки бутилките, аз се пресегнах над масата и цапардосах Подляра по мутрата с още почти пълната с бира халба. И почувствах, че излитам във въздуха.

Силата на действието е равна на силата на противодействието — този закон е верен само за физически обекти. С биологическите е сложно.

Особено ако големината на юмрука, приложен към моята глава, почти се равнява на нейната големина.

— Не там, глупако! Къде в бидето!
Това е Чингиз...

— И какво от това? То си е супер за измиване!

А това — Подляра...

— А ако му дам да помирише оцет?

Пат...

Ледена вода. Бутилки „Жигульовска“ на дъното на джакузито. Ето как свършват прекалено наглите дайвъри. Потапят ги във вана с бира. Спират им въздуха...

Събрал последни сили, направих опит да се изскубна.

И бях измъкнат от водата.

— Жив ли си? — с тревога попита Чингиз. — Не виждаш ли двойно?

В джакузито ме беше напъхал той.

Подляра стоеше отстрани. Потриваше бузата си и аз с удоволствие видях, че на нея се мъдри синина. Едното стъкло на очилата му беше пукнато. И погледът му беше смутен.

— Можеш ли да говориш? — с още по-голяма тревога попита Чингиз.

— Д-да... — процедих аз. Челюстта ме болеше, от носа ми течеше струйка кръв. Водата във ваната също беше придобила нежнорозов оттенък.

Но да говоря можех.

— Той си е виновен! — възкликна Подляра с интонацията на ученик, оправдаващ се пред директора. — Ами че аз имам рефлекс, мамка му! Получавах — връщаш!

— Ти си убил Ромка... — казах аз. — Ти... шибан хакер...

— Не съм го убивал!

— Ти си жив. Ромка — мър...

Чингиз напъха главата ми в джакузито толкова ловко, че не успях да довърша фразата и се задавих. И веднага ме измъкна.

— Ей, Лъоня. Недей така. Ако Подляра не си скубе косите, това не значи, че се радва на смъртта на хлапето. Той е виждал прекалено много смърти, разбираш ли? А твоят Ромка за него е бил един от стотиците дребни хакери. Успокой топката!

— Наистина ми е много жал — каза Подляра. Свали очилата си. Погледът му стана късоглед и беззащитен. — Дайвър... фрасни ми сега един, ако искаш. Ще усмиря природата си!

— Той наистина веднага се е юрнал при хлапето — меко каза Чингиз. — И между другото, пътьом ми телефонира. Каза, че може да се наложи да се скрие един чайник от издирване. Пари там, фалшиви документи...

— Не знаех, че тая гадост вече съществува — Подляра продължаваше да стои в очакване на удара. — Оръжие трето поколение... Удари ме, хайде. Ще ти олекне. Знам.

— Той наистина ли умря? — попитах аз. Плачеше ми се. Но е много трудно да плачеш с мокро лице.

— Наистина.

— Бързо ли беше?

— Не мисля — отвърна Подляра след кратко колебание. — Шибана му беше смъртта, дайвър. Извинявай... ама такава е истината.

Изтръгнах се от ръцете на Чингиз и направих крачка към хакера.

Подляра по детски прикри очите си.

Клекнах до разкошното биде и все пак заплаках.

Лошо. Наистина лошо. Съвсем.

Чух ги как излизат от банята. И още дълго време седях така, хлипайки, като ту бършех сълзите си, ту опипвах челюстта, която ме болеше, преди една ръка да докосне рамото ми и да разбере, че все пак не съм съвсем сам.

— Той най-добрият ти приятел ли беше?

— Не... не знам... — прошепнах аз. — Сигурно не.

Пат приседна до мен:

— Не плачи — сериозно каза той. — Та нали Ромка е загинал в бой. В дълбината. Като истински хакер. Значи все пак е станал хакер. Искал е да стане и е станал.

— Момче, да загинеш — това не е доблест...

— Знам. И Подляра така казва. И Чинга. Само че нали Ромка е знаел, че ще е опасно?

— Знаел е... вероятно... Той изобщо не беше хакер. Нямаше необходимия манталитет.

— Но все пак се е наел. За него това е било подвиг. Значи е рискувал. И е победил.

— Загубил е, момче. Загубил е.

— Дали наистина е така?

Погледнах Пат, без дори да се притеснявам от сълзите си. Той прекалено дълго бе стоял до мен, слушайки как плача. Прекалено дълго, за да се притеснявам изобщо.

— Какво имаш предвид?

— Нали никой не е знаел, че вече го има? Оръжието, де. Сега всички знаем. Ромка сякаш ни е предупредил.

На външен вид най-обикновено хлапе. Обаче да се чудиш каква е тая неподозирана дарба да съпреживява с непознати хора, това умение да убеждава.

— На кого си се метнал толкова умен, младежо?

— Не знам — сви рамене Пат. — Татко е шлосер. Мама — мазач. Дядо беше учител, освен да съм се метнал на него.

— Да вървим — казах аз. Изправих се, понаплисках лицето си с вода от джакузито. Взех няколко шишета и двамата с Пат поехме към кухнята.

Оказа се, че не съм счупил всички бутилки „Жигульовска“. Една част все пак беше оцеляла. Но въпреки това оставих пред Подляра онези, които носех. Затоплените, но вече изстинали кренвирши бяха грижливо подредени в чиниите — повечето в тази на хакера, останалите в моята и на Чингиз.

— Мерси, брато — Подляра все още държеше очилата си в ръце. Чак сега си ги сложи. Сякаш за да покаже, че вече не очаква удар. — Не се сърди. Не исках приятелят ти да пострада.

— И аз самият съм не по-малко виновен — казах, сядайки на предишното си място. Погледнах през прозореца. Вече се стъмваше. — Чингиз...

— Никакъв проблем — побърза да каже той и разпери ръце. — Остани. Аз също не бих рискувал да се прибера в къщи в такъв вид.

— Ами рефлексии... — изскубвайки капачката от бутилката, произнесе Подляра. — Дори и на психотерапевт ходих... Отучи ме, казвам, да млатя по муцуните без да мисля...

— И не успя? — попитах, масажирайки челюстта си.

— Каза, че е невъзможно... та не успях да се сдържа — измърмори Подляра. — А ти пък за какво си виновен?

— Познавах Ромка само виртуално — казах аз. Сякаш скачайки в студена вода. — Когато дайвърството изчезна като професия... всички ние бяхме много объркани. Сигурно му е било доста трудно. Той,

хлапакът, вече беше свикнал да издържа семейство, разбирате ли? Е, и себе си, естествено... да води момичета по баровете, да се облича добре, да плаща за скъп колеж... такъв като него няма какво да прави в обикновено училище.

— Молил те е да му помогнеш, а? — попита Подляра и се навъси.

— Да. Не с пари, разбира се. Просто търсеше с какво да се заеме в *дълбината*, вече не можеше да живее без нея. Математиката не му вървеше. Беше отличен дайвър, по природа. Хакер... като хакер беше калпав. Искаше да се заеме с дизайн, и там можех да му помогна.

— И какво? — попита Чингиз.

— Не се напънах. Нямах време да му помагам. Реших, че хлапето спокойно ще мине и без *дълбината*, даже ще е за негово добро. А той вече не можеше без нея. Макар че беше дайвър.

— Никой от нас не може... — Чингиз стана и отвори хладилника под плота на бара. Върна се с бутилка водка. Пат, без да чака покана, домъкна два пакета сок.

— Правилно — рече Подляра. Отмести бирата.

Помълчах, загледан как Чингиз разлива в големите стограмови чаши скъпата датска водка. Пат сипа на всички сок.

— На тебе да ти капна ли водка? — попита Чингиз хлапака.

— Да. Нали така се полага?

Пат не прояви нормалния тийнейджърски ентусиазъм по повод легалното питие. Или много умело се престори на незаинтересован.

Вдигнахме чашите. Пат, който беше клекнал до масата, се пресегна, за да се чукне с явен проблясък на ентусиазъм, но се усети овреме и с изохване дръпна назад ръката си.

— За хакера Роман, загинал като истински хакер — рече Подляра. И ме погледна.

— За дайвъра Ромка, който си остана дайвър — казах аз.

— За човека, който си е отишъл — кратко допълни Чингиз.

— Нека *дълбината* бъде добра към него. — Пат неуверено погледна Подляра, после — мен.

Аз кимнах.

Отпихме.

— Не може да изживееш живота на другия — каза Чингиз. — Недей да страдаш, Леонид.

— Да го изживееш можеш, то е ясно — измърмори Подляра. Отпи от чашата и замези с подушване на ръкава на халата си. — Само че това означава да му откраднеш живота, а кое му е хубавото на това?

Замълчах си. И двамата бяха прави. Обаче някъде има още една истина. Че вината за всеки приятел, независимо дали е умрял наистина или в *дълбината*, е твоя вина.

— Погребението е утре — неочаквано каза Подляра. — Ти ще дойдеш ли, Леонид?

Поклатих глава.

— Не.

— Защо така? — попита Подляра.

— Познавах го само в *дълбината*. Там той е жив. Все още. Дори тя да го е убила...

Чингиз ме погледна втренчено:

— Дали? Не виртуалността е натиснала спусъка. Тя няма какво да натисне. Леонид... помисли върху следното... твоя приятел са го убили с оръжие, съществуването на което по-рано се е смятало за немислимо.

— Да, Пат вече каза същото.

— Пат е умна глава, естествено. А ти направи ли втората крачка?

Погледнах го с недоумение.

— Леонид, ако отидеш в малък офис в покрайнините на Москва... с цел да свиеш кламерите и остатъка от сапуна в тоалетната, а охраната насочи към теб лазерни пистолети, какво ще си помислиш?

Той беше много сериозен.

И изведнъж почувствах как ме побиват тръпки. Стадо пияни мравчици, втурнало се през кожата ми. Сякаш съм отворил вратата на гардероба и съм открил скелет в единствения си приличен костюм.

— Че файловете са били много сериозни... — казах аз. — Толкова сериозни, че освен привличането за охрана на най-добрата фирма за виртуално оръжие, са използвани някакви наистина съвсем засекретени разработки. Военни... правителствени...

— Или корпоративни... — меко ме поправи Чингиз. — Все пак възможностите на една нормална, желязна, ориентирана към печалба корпорация са значително по-големи. После идват разните ЦРУ-та и ГРУ-та.

— Какво може да бъде по-сериозно от такова оръжие, Чингиз? Само по себе си то е бомба с невиджана сила. Цялостна промяна на отношението на обществото към компютрите, към *дълбината*! Какво може да е по-важно?

Чингиз и Подляра се спогледаха.

— Това ти ще го изясниш, дайвър — мрачно каза Подляра.

— Защо пък аз?

— Защото аз се измъкнах от онези куршуми случайно! — вече без да се опитва да отпрати Пит и да запази авторитета си, изкрещя Подляра. — Измъкнах се само защото по стар глупав навик бях настроил таймера на плюс пет минути от началото на проникването! В противен случай щях и аз щях да пусна кървави слюнки от прехапвания език...

Той замълча, но твърде късно. Разбрах какво е видял, когато е смъкнал виртуалния шлем от Ромка.

— Та аз нищо не умея — казах. Обгърнах ги с поглед всичките — новобогаташа-хакер, хакера-пънкар и хлапето, бленуващо да стане хакер. — Момчета... нали вие прекрасно разбирате всичко! Къде беше силата ни и в какво се превърна? Та аз не мога да разбия и най-простата защита!

— Не знам какво можеш реално — рече Чингиз. — Но би трябвало да умееш да излизаш от *дълбината*, щом стане напечено. А Тоха няма да успее. Нито пък аз.

— Вие сега е по-добре хич да не се пъхате там. Чингиз, разбирам, че ти си сериозен човек, но...

— Пат повече няма да влезе в *дълбината* — спокойно заяви Чингиз. — Ще зазидам всички входове. Освен на моята машина, но нея той няма да я докосне... Нали така!

— Пък аз все едно не влизам оттук, освен като ходя по кръчми и по мацки — Подляра се ухили. — Където живея, там не цвъкам! Пък и той не да може да стартира моя ноут...

— Не е честно! — по гласа на Пат си личеше, че му се плаче.

— Погледни Леонид. И го питай за мнението му.

Чингиз отново се пресегна към бутилката. С поглед помолих за разрешение, взех от масата телефона му.

— Най-вече наблегни на заетостта си и на финансовия интерес! — посъветва ме Подляра. — Тоест договорът е трепач, парите сами

валят от небето... Нещо такова, жени са това...

— Вики?

— Лъоня? — в гласа ѝ прозвуча искрено учудване. — Къде си?

— Ами... отбих се при едни приятели. Пийнахме бира, после водка... как ще реагираш, ако се прибера много късно? Може дори да остана за нощувка.

Искаше ми се да ѝ кажа за Ромка. Имах нужда да се накрещя, да споделя всичко, от игла до конец. Още повече, че тя познаваше Ромка.

Но премълчах. Аз не съм сам. Имам с кого да си попсувам на воля, да се оплача, имам с кого да пийна водка.

Отново си намерих компания. Някак неочаквано лесно и бързо.

А тя няма.

И не бива да я шашардисвам по телефона с тая история.

— Защо не я повикаш... — предложи Чингиз.

— Естествено, поостани, ако трябва, пренощувай... — каза Вики. Неуверено и объркано. — По гласа ти не личи да си пиян... Ако се върнеш късно, отключи си сам и не вдигай шум...

— Сигурно ще се върна по съмнало — казах аз. — Така че не викай любовници, да не стане излагация. Слушай... защо не дойдеш при нас? Интересна къща... интересни хора.

Буквално усетих как се колебае. Никъде не сме излизали от дяволски много време. Вики спря да ходи в *дълбината*, а в реалността... оказа се, че интересите ни в реалността са прекалено различни.

— Знаеш ли, сигурно няма да се накая. Късно е вече. Не прекалявай с пиенето, става ли?

— Разбира се.

— Разпускай. Наистина се радвам, че си отишъл някъде.

Когато оставих слушалката, срещнах възхитения поглед на Подляра.

— Ей, откъде си намери жена, на която спокойно да кажеш, че си решил да пийнеш бира и водка с приятели?

— В *дълбината*.

Подляра мрачно кимна.

— Да... Случва се. И аз срещнах там веднъж такава... А после се оказа, че тя е на четирийсет години и е мъж, председател на клуба на мазохистите...

— Подляр, няма ли начин да научиш нещо за работодателя си? От оня... дайвър.

Хакерът рязко сви рамене.

— Едва ли. Парите бяха преведени веднага, и то много професионално. А среща се предвиждаше само при успех на операцията.

— Ти все пак го потърси.

— Ще го потърся, много ясно. Но не очаквай успех. Трябва да разчитаме само на онова, с което разполагаме — компанията „New boundaries“ с хитрата ѝ охрана.

— Той е знаел — казах аз. — Сто на сто е знаел, че в работата има нещо гнило...

— И какво от това?

— При нас не е прието така... не беше прието. Да се накисват привлечените сътрудници. Как изглеждаше този дайвър?

— Срецахме се три пъти. Първия път се яви като кльощав младеж очилатко, един такъв наивен... с европейски черти. Нестандартна, но не и перфектна изработка. После беше пищна блондинка, единичен модел „от кутюр“. А третия път — мъж на възраст, уморен, някак угрижен...

— Ясно. Запазваше ли поне някакви общи детайли в лиците?

— Европейец. И трите пъти. — Подляра се замисли. — Не, повече нищо особено.

— А не успя ли да го проследиш?

— Той използваше стара защита, Леонид. На около година и половина. Но много качествена и изпипана. Не рискувах да си давам много зор да го проследявам, можеше да се окаже, че крие две-три резервни аса в джобовете си.

— Е, какво, оставаш ли? — попита Чингиз. — Легло ще ти намерим, със сигурност.

— Наше легло е подложката на компютърната мишка! — изрева Подляра и се разкикоти. — Хайде, дайвър. Остани.

Погледнах към DVD-то на масата.

— Не... сигурно все пак ще си вървя. Докато метрото още движи.

— Осъзнай се, метрото ще движи още три часа — поглеждайки часовника си, отсече Чингиз. — И изобщо — ще те закарам аз.

— Та ти си пиан! — подскочи Пат.

— Добре, ще поостана, но си тръгвам с метрото... — предадох се аз.

Чингиз мълчаливо побутна към мен една чаша.

[1] Тук вече грешките са повече; идиомите са преведени буквално. Всъщност е: „Обичайното детско фукане — намръщи се Чингиз. — Никога ли не си чувал какви небивалици разправя Пат на приятелчетата си?“. Бел.Mandor. ↑

Мъгла.

Сив сумрак.

Отново няма нито посоки, нито разстояния. Вървя бавно през наслояващите се млечнобели пластове. На нещо ми замирисва... дали на пране, прибрано от зимния мраз, или на отминала гръмотевична буря...

Оглеждам се — нито пламъче, нито проблясък.

Но нали го имаше... помня, че го имаше...

Някъде там, отвъд моста-нишка, там, където се срещат стените от огън и лед...

Не избирам посоката. Не знам защо, но съм сигурен, че накъдето и да вървя, накъдето и да тичам, рано или късно отпреде ми ще пламне светлинка — и ще изникнат от мъглата мъждукащите стени: от ален огън и син лед.

И светлината блесва. Едва-едва, като призрачно, омагьосващо огънче, мътно и неясно.

Не тичай след блуждаещите светлилки, когато вървиш по тресавище!

Аз тичам.

И все по-ясно усещам, че някой се движи съвсем наблизо. Не е ясно дали се прокрадва зад мен, или ме съпровожда, или ме охранява... Стъпва меко, без да бърза, но и не изостава.

Нека.

Лявата стена е от син лед, а дясната — от аленочервен огън. Те се губят в небето, в сивата мъгла без начало и край, те се издигат от безкрайната бездна.

Стоя, вдигнал крак, за да стъпя върху изопнатата струна. Лявата ми ръка зъзне, пронизана от студ, а дясната пари от огъня. Това е като игра, ако паднеш, можеш да започнеш отново. Това е като игра, игра...

Само че много боли.

И всеки път се почва от началото.

— Няма да преминеш, Лъоня...

Нещо ново!

За първи път в това царство на мъртви мъгли и изгарящи скали чувам глас.

Познат глас.

Опитвам се да се обърна, но сянката зад гърба ми се изплъзва, премества се настрани толкова бързо, че не успявам да видя лицето ѝ.

— Но нали съм длъжен? — питам аз.

— Да. Но това не означава, че ще преминеш...

И това е всичко. Гласът си отива, разтваря се...

Остава само нишката под краката ми. Само стените около мен.

И слабата, мъждукаща, умираща светлинка отпред...

Тръгвам.

Днес е по-лесно. Не знам защо, но е по-лесно. Може би този, който върви отзад, най-после е влязъл в крачка. Може би е останал от онази страна на моста.

А може и аз самият да съм се научил да стъпвам в такт...

На лявата стена, върху бодливите игли на синия лед е разпнат някакъв силует. Той е предпочел да падне на тази страна, изплашил се е изпепеляващите пламъци на дясната стена.

Може това да е и собственото ми тяло...

Не успявам да довърша мисълта си. Нито пък да се отклоня. Онзи върху стената потреперва, когато минавам покрай него. Движението на мъртвия въздух или топлината на тялото ми — нещо го откъсва от стената, хвърля го върху нишката. За миг ми се струва, че мостът ще го пререже надве, но всичко е далеч по-прозаично, заскреженото тяло се сурва, пада надолу, в безкрайната пропаст. Струната под краката ми вибрира, разлюлява се, амплитудата нараства, сякаш падането е отместило някакъв спусък.

Лявата стена е от син лед, дясната — от аленочервен огън, лявата — от лед, дясната от огън, лявата... дясната...

И отгласвайки се от потрепващата нишка, аз се хвърлям към дясната стена...

— Какво си се разкрещял?

Отворих очи.

— Да не ти се присъни някой кошмар?

В колата беше топло. Не горещо като в сауна, просто топло. Може би затова избрах в съня дясната стена?

Шофьорът дори не извърна глава. Късо подстриган квадратен тил, светлинки върху таблото с приборите, тих шум на климатик. Моторът не работи.

Да, Чингиз не ме е откарал лично до вкъщи. За целта е викнал е шофьор... или охранител...

Да можех да си живея така...

— Какво, пристигнахме ли? — попитах, оглеждайки се.

— Адресът е този — меланхолично откликна шофьорът. — Погледни. За пръв път те карам.

— Да не смяташ, че ще ти се наложи пак да ме караш? — Погледнах часовника си. Така... от Чингиз излязох в два през нощта. Сега е четири. Изключено е да сме пътували цели два часа!

— Разбира се — равнодушно се обади шофьорът. — Май те хареса, значи пак ще му гостуваш...

— Ами ако не пожелае да гостувам?

Шофьорът се изсмя късо.

— Бих искал да видя оня, дето не му е харесало у Чингиз.

Донякъде е прав. Сигурно за някой друг гостенин — също допаднал на домакина — всичко би било организирано другояче. Не бира с водка и кренвирши в кухнята, а аристократичен прием с марково шампанско, хайвер и есетра.

— Отдавна ли дремем пред нас?

— Час и половина. Чингиз нареди, ако си откъртил, да поспиш в колата. До пет часа.

— Аз да взема да си вървя — измънках аз.

— Добре. — Охранителят изскочи от колата и когато се измъкнах от задната седалка на скромния форд, вече се беше строил до мен.

— Ама ето го моя вход — опитах се да го разубедя аз. — Ей... да не съм девойка, че да ме изпращаш...

— Наредено ми е — късо отвърна шофьорът и аз кандисах.

Това му е работата.

Отворих вратата с ловкостта на печен крадец, профилиран за обири по домовете, със сръчността на заклет алкохолик или млад

компютърджия. Влязох тихо, заключих двете ключалки съвсем безшумно, при това в пълна тъмнина, без да паля лампата.

Беше тихо. Съвсем необичайно за този час. Нощем би трябвало да бучат вентилаторите на компютъра, да шумоли хардът, да трака клавиатурата... Може би затова Вики ми подари сензорна?

В банята припряно наплисках лицето си със студена вода, влязох на пръсти в гостната. Съблякох се, възможно най-грижливо сложих дрехите върху дивана. Погледнах в спалнята.

Е точно това не го бях очаквал.

Вики седеше на крайчето на кревата и слабите отблясъци от екрана на ноутбука падаха върху шлема ѝ.

Изключително изящния шлем, не нов, но все още твърде ценен от познавачите „Creative-Diana“, типов женски модел отпреди две години, тъмносин на цвят, в когото навремето инвестирах половин хилядарка в зелено... Тялото на Вики леко потрепваше, набелязвайки движенията. Понякога ръката докосваше клавиатурата и отскачаше, притискайки се към гърдите.

Вики беше в *дълбината*.

Едновременно е и красиво, и плашещо. Омагьосващ танц на тялото, което вече сякаш не принадлежи на нашия свят. Ето, главата бързо се повдигна — Вики гледа в небето или в тавана, не знам... Под еластичната лента, прикрепваща шлема отдолу към брадичката, се мърна ивица бяла кожа.

— Не — достигна до мен. — Това не ме интересува.

Отдавна не беше влизала в *дълбината*. Скъсала беше тотално с нея. И дори пишеше докторската си дисертация на съвсем различна тема, която няма общо с виртуалността. Какво я бе накарало да се върне в призрачния свят? Бих могъл да се приближа, да се наведа през рамото ѝ. Да седна до нея, в края на краищата. Да увеличи звука във високоговорителя на ноутбука.

И да стана свидетел на анимационния филм, който за Вики е абсолютна, ужасяващо достоверна реалност. Да надзърна в късче от нейния сън. Тя, все едно, нищо няма да забележи. Изходът ѝ от *дълбината* е достатъчно дълъг, средно около десет секунди, ще успея да избягам.

Ах, Недосилов... умничкият и разумничък Недосилов. Едно не си разбрал, когато си размишлявал за двойката дайвъри — единия в

шлема, а другия — пред екрана...

Никой никога няма да допусне чужд човек в съня си. Дори най-близкия човек.

— Приятна дълбина, Вики... — прошепнах, затваряйки вратата.

Мога да легна на дивана.

А вече мога и да не лягам.

Тихичко се приближих към машината. Прошепнах, наведен над микрофона:

— Вики, събуди се...

Хардът зашумоля. Вентилаторите тихо запяха — освен стандартните ми се бе наложило да добавя още два, поради многото допълнителни платки върху дъното. Иначе машината прегряваше след четвърт час работа.

— Изключи звука. Състояние, Вики?

„Състоянието е нормално. Ресурсите са достатъчно.“

Кимнах на появилите се надписи и намъкнах гащеризона.

— Вход в мрежата. Режим — обикновен. Личност номер три — Протей.

„Изпълнено.“

Разбира се, заслужаваше си да наглася таймера.

Но аз не знам колко време ще ми се наложи да прекарам в дълбината.

Не отивам да работя или да се забавлявам.

Отивам да отмъщавам.

Шлемът... допир на мека подплата. Екранчетата са пред очите ми. Тихо-тихо шуми вентилаторът, докато подава въздух — засега още не охладен или пък нагрят, а съвсем обикновен. Тишина в слушалките.

deep

[Enter]

И въртяща се дъга пред очите, завихряне, водовъртеж...

Зейналата паст на дълбината.

ЧАСТ ВТОРА

ХРАМЪТ НА ДАЙВЪРА-В-ДЪЛБИНАТА

Излизам от хотела в тялото на Протей. Леко променен — сега съм на четирийсет. В джобовете ми са револверите на Стрелеца. Все още със старите програми — новите ще се наложи да ги разучавам, и то достатъчно дълго.

Къде да отида, накъде да поема...

Знам къде трябва да намина. Спирам кола на „Дийп-разводач“, давам адреса и загледан в прелитащите зад прозореца сгради, си повтарям като заклинание: „Трябва. Трябва. Трябва.“

Само че това е много страшно.

Същото е като да отидеш на пепелище. Същото е като да видиш любимата в чужди прегръдки. Или да срещнеш стар приятел, който ти се е разсърдил за нещо и не ти подава ръка. Или да пристигнеш някъде, откъдето си бил позорно изгонен.

Не закъснявай. Никога не закъснявай. След боя не размахват юмруци. Разрушеното доверие не можеш го възстанови със сълзи и сополи. Безсмислено е да се хвърля спасителен пояс на удавилия се.

А аз съм закъснял.

— Пристигнахме — уведомява ме жената шофьор, млада негърка с огромни обеци на ушите и заплетена татуировка на шията. За пръв път виждам подобна татуировка — от бели шарки. Сигурно е специално за чернокожи.

Много красиво, между другото.

— „New boundaries“ — уточнява шофьорката.

Плащам, слизам. Колата заминава, за да търси следващия клиент. Оглеждам се.

Улица като улица. Обикновена дийптаунска улица с офиси. Сградите са с мярка оригинални и сложни. Входът към офиса на компанията, в която са проникнали Подляра и Ромка, е на две крачки.

Но аз не отивам там.

Вадя цигара, паля я.

Хвърлям поглед на часовника си и бавно поемам към площад „Били Гейтс“. Той се вижда отвсякъде, този облицован със синьо-бели плочки правоъгълен площад, в центъра на който се извисява статуята на самия Били. Любимото място за сбирки на противниците на „Windows-Home“, между другото. Статуята редовно я взривяват, мацат я с боя, нашарват я с надписи, веднъж годишно я замерват с торти с крем.

А компанията „Майкрософт“ безропотно я реставрира, като всеки път се сдобива с безценна информация за методите на виртуалния тероризъм. Гейтс честно си бе признал, че доходът от тази нещастна скулптура е надхвърлил дори и най-смелите му очаквания. Умен човек...

Но малолетните хакери продължават да не жалят силите си...

Приближавам се до статуята — наоколо са насядали някакви хипарстващи личности, фиркащи бира и пафкащи марихуана — спирам се и поглеждам часовника си.

Четири минути. Е, четири минути и десет секунди, ако трябва да бъда точен.

Ромка е стигнал до площада за цели пет и половина минути.

Защо?

Нека машината му да е била по-маломощна. Нека даже да е влязъл в дълбината през телефонна линия. Нека да е заличавал следите си, да е обикалял наоколо, да се е борил с преследвачите си...

Но нали освен всичко друго той е бягал! А виж, да бягат, дайвърите винаги са умеели...

Както и да го въртиш, минута, а може би и две, се губят някъде.

Не знам къде точно е бил убит Ромка. И не искам да знам, не желая да питам. Просто е станало тук. Купувам от близката лавка бутилка водка. Отпивам глътка, а остатъка го изливам върху кокетния паваж.

Ромка винаги пиеше алкохол в невероятни количества. Пиеше и не се напиваше. Защото не умееше да се напива, не беше близвал алкохол в реалния си живот, на своите петнайсет години.

— Лека ти дълбина, партньоре — прошепвам аз. — Прости ми, че не бях до тебе.

Макар че с какво бих могъл да му помогна?

Та нали той самият е дайвър... беше дайвър...

И би могъл да излезе от виртуалния свят във всяка една секунда. Между другото, още нещо странно. Защо Ромка не е излязъл?

А защо преди две години прие безнадеждната битка с „дракона“ — охранителната програма на Ал-Кабар, докато аз бягах с откраднатия файл?

Ромка е печелел време. Нали всъщност не е знаел, че изстреляния в него куршум може да го убие наистина, а компютъра си е бил готов да пожертва. Изчакавал е... какво?

Файлът да се изкопира?

Но къде?

Подляра не е намерил нищо в компа на Ромка. А на този колоритен тип аз му вярвам.

Стоя, гледайки лукаво присвитите очи на Гейтс зад очилата. Може би Ромка е имал още един партньор?

Не. Едва ли. Той не обичаше да работи в тълпа. Пък и би предупредил Подляра.

Може би докато е бягал, Ромка е срещнал някой познат... и му е прехвърлил файла...

Също едва ли.

Просто е скрил придобитата информация по пътя?

Но как?

Това все пак не е истинският свят, където можеш да спреш, да пхнеш дискетата в процепа между камъните или да я хвърлиш в канавката — и да се втурнеш да бягаш. За подобен фокус е необходимо предварително подготвено скривалище... или мощна програма, която ще успее за минута да пробие защитата на чуждия сървър, да прибере там файла и да преустанови действието си...

Съмнително. Възможно, но съмнително.

И все пак фактът си е факт. Не съм бил тук. Но поведението на Ромка говори еднозначно за случилото се. Той някак е скрил откраднатото и се е защитава, печелел е време, изчакавал е. Сигурно най-страшното, което е очаквал, е било скапването на машината му. Употребата на оръжие от второ поколение.

Стоп. Ами дори това е странно.

Компютърът, още повече за нас, дайвърите, не е просто комплект от микросхеми и програми. Даже на счетоводителя, пресмятащ годишния баланс на древна „четворка“, не му е все едно с каква

машина работи. Свиква се с всичко — със старата разбριцана клавиатура, с мишката, която е безполезно да се почиства и отдавна плаче за смяна, с шумния китайски вентилатор, с бавния раздрънкан хард диск...

Да, ние много обичам да ъпгрейдваме машините си. Да слагаме нови платки, да качваме пресни програми...

Но да се натъкнеш на толкова яростна съпротива на охраната, да разбереш, че тук е възможно да има оръжие второ поколение... и всичко заради едно ниско възнаграждение и съмнителен процент в бъдеще?

В такава ситуация аз бих изплувал. Ромка — още повече, той винаги е треперел над машината си...

Успял ли е да разгледа файла? Или поне да разбере за какво става дума?

Ако не се е налагало да преодолява нови пароли, с които е бил защитен самият текст, сигурно е успял.

Да хвърли бегъл поглед. Поне в онзи момент, когато се е озовал заключен в кабинета и е очаквал помощ от Подляра. Вече е имал достъп до информацията, било е безполезно да я прехвърля цялата — процесът е прекалено дълъг. Стоял е до отворения сейф, държейки в ръка „етикетчето“ — достъпа до файловете. Не знам как е изглеждало етикетчето. Може би като вълшебната ябълчица на Ал-Кабар. Или като компютърна дискета, или като обикновена на вид хартиена папка? В последния случай Ромка сигурно е погледнал вътре.

И нещо така го е разтърсило, че е забравил за себе си, за компютъра и за Подляра, останал да прикрива оттеглянето му. Хукнал е да бяга... с ококорени очи, май така се изрази хакерът.

— Какво имаше там, Ромка? — питам аз. — Какво те изплаши?

Какво те уби...

Облизвам устните си. Ритам бутилката, която за нищо не ми е виновна.

В Дийптаун не са необходими чистачи, празното шише ще просъществува два-три часа и ще изчезне...

Да можех да намеря файла... Той е ключът към всичко. Към поръчителя на проникването. Към далия заповед за стрелба. Към онзи, който е измислил и е дал на охраната оръжие трето поколение.

В „New boundaries“ вече не може да се припари. След опита за проникване там е мазало. Още повече, че опитът е бил успешен. Подляра може да се бие в гърдите и да реве, че ще изтърбуши всички файлове от недрата на компанията, включително досиетата на сътрудниците и фалшифицираните данъчни отчети, а не само оня мижав бизнес проект. Но няма да успее. И да повика приятели — пак няма да се справи. Идеална защита от проникване все пак съществува и е твърде вероятно компанията да се възползва от нея. Да прекъсне връзката с *дълбината* на отдела, занимаващ се със „Sweet immersing“.

Върви после да проникваш на майната си.

А и какво наименование са измислили... „Сладко потапяне“. Не обичам прекалено захаросаните неща.

Ще намеря сладкаря, чиито торти ухаят на горчиви бадеми.

Изминавам разстоянието от „Нови хоризонти“ до площад „Гейтс“ още три пъти. При първото преминаване просто внимателно оглеждам местността. При второто — излизам от *дълбината* и разглеждам истинската скица на мястото. Третия път пак го правя във виртуалността, но с програма-скенер, способна да открива следи от проникване.

Нищо.

Във всеки случай при бегъл оглед.

Хващам си такси и поемам към „Трите прасенца“. Според моя часовник, а най-вече според стомаха ми, вече е време за закуска.

— Улиците са задръстени — съобщава шофьорът. — Бързате ли?

— Не...

Няма смисъл да плащам за използването на резервните канали на „Дийп-разводач“. Абсолютно никакъв смисъл. Все едно ми трябва време за размисъл.

Как бих постъпил лично аз, ако бягах с много, ама много ценен файл? Да го прехвърля в моята машина — нямаше да ми стигне времето. Да се крия — никаква полза. Да скрия „етикетчето“?

Ама и това не помага. Програμισтите на компанията се залавят за работа и премахват достъпа до „етикетчето“. Златната ябълка от Ал-Кабар също щеше да изгние в ръцете ми, ако не бях я замъкнал до моята машина...

Значи Ромка е дал на някого файла. Дал го е с молбата да бъде записан и запазен за него. Следователно по пътя е срещнал познат...

В задънена улица съм. Не познавам сегашните му приятели. Никого, освен Подляра. А и с Подляра почти не са се познавали реално.

Не мога да тръгна по Дийптаун с плакат „Търся познати на Ромка“...

Какъв Ромка, какви ги говоря?

Биха могли да го знаят под най-различни имена.

Абсолютна безизходица.

Най-вероятно е файлът да съществува. И да пази тайната за смъртта на Ромка. Причината, поради която не са се поколебали да го убият реално.

Но у кого е, няма да узная никога.

Така.

Да отхвърлим затворените пътища. Няма да намеря файла и не мога да го открадна отново. Какво ни остава?

Дайвърът.

Тъмния Дайвър, който е поръчал кражбата на файла. Който продължава да „работи по специалността“, когато за всички това е станало невъзможно.

Той знае поне част от истината за „Нови хоризонти“. И носи част от отговорността за случилото се с Ромка, между другото.

Има слаба надежда, че той ще се свърже с Подляра.

Ами ако не го направи?

Или ако се свърже, обаче се окаже, че шумният хакер не е толкова як, на какъвто се прави? И не успее да изиграе „митичното същество“?

Вадя от джоба пейджъра. Въвеждам защитения с парола списък от абонати... той е твърде кратък. Шестима са. Дайвърите не обичат да дават адреси. Дори на свои.

На всеки от абонатите изпращам една фраза.

Cito.

Не знам работят ли още пейджърите им. Моят лежа, забравен, почти две години... и може би е чувал тази дума безброй пъти...

А дори да работят — кой ще реши да отвърне на повикването? На кратката латинска дума, изписвана понякога върху рецептите.

Cito.

Наистина е спешно, знам. Нямам никакви доказателства, нищо — освен шесто чувство, освен усещането, че небето над Дийптаун е готово всеки момент да рухне.

— Ресторант „Трите прасенца“.

Плащам. Зле съм с парите. А съм толкова закъснял за работа в „HLD“, че няма начин да не са ме уволнили. В дълбината тия работи стават бързо.

Все още мога да се свържа с Маниака. Мога да намеря и Зуко — най-разхвърляния специалист по компютърна защита, когото познавам.

Но всичко това — после. Подстъпи към Тъмния Дайвър трябва да търся от своите хора.

Преди да вляза в ресторанта, забавям крачка. Дърво, камък или рогозка...

Решено. Камък.

Днес ще сме на европейска кухня...

На стената до входа се мъдри плакат. С преднамерено забързан и нечетлив почерк е изписано: „Ден на чешката кухня“.

Чудесно.

Хвърлям поглед към барчето. В европейската част на ресторанта понякога забърква коктейли лично Андрей, собственикът на заведението. Разбира се, обикновено в тая работа го замества програма-барман...

А в момента?

Приближавам се.

— Здравсти. Аз съм, Леонид.

Андрей вдига глава. Мръщи се, заглежда ме. И лицето му се разтяга в усмивка.

Настроението ми веднага се подобрява.

Напоследък рядко наминавам. А през изминалите две години премълчавах кой съм. Нямам желание да изслушвам въпросите, нито пък да ме съжаляват и утешават.

— Виж ти... Лъоня, всичко е за сметка на заведението! Как си?

— Нормално. Няма да пия много, на работа съм.

Андрей с разбиране кимва.

— Чувал бях, че някакъв дайвър се изхитрял да бачка... така си знаех, че си ти. Защо се покри?

Ей така!

Свил се бях в ъгъла. Тихичко си въздишах. Мъкнех рояли. Зачеркнал бях и себе си, и бъдещето.

Докато в същото време всички са знаели — от безизходицата е намерен изход. Някой от дайвърите работи.

— Работех... — уклончиво отговарям аз.

Андрей хваща за ръкава претичващия покрай нас; сервитьор. Посочва ме с поглед.

— Почетен клиент. За сметка на заведението. Действай!

Сервитьорът замира в очакване. Не за дълго, нямам нужда от меню.

— *Печена глиганска кълка* и халба „Будвайзер“ светло. И — наистина бързо.

Сервитьорът отправва към кухнята.

— Добре, няма да преча. — Андрей разперва ръце. Към бара вече се приближава поредният клиент. — Ще дойда после, става ли?

— Слушай, а какво разправят за работещия дайвър?

Андрей се намръщва:

— Ами нищо конкретно. Просто някакъв дайвър работи в Дийптаун... вече от година, струва ми се.

Идиотска работа!

Цяла година да не знам, че някакъв колега е намерил изход!

А най-тъжното е, че това е много лош знак.

Ако се бяха възродили всички дайвъри, щях да съм в час. Значи Тъмния Дайвър предпочита да си остане единак.

Много, много тъжно...

За кого именно — ще преценим по-късно.

Оглеждам залата, за да си избира свободно местенце. И ненадейно се натъквам на познато лице.

На една от масите седи с подвити крака червенокосо хлапе, мрачно втренчило поглед в чинията си. Приближавам се, сядам насреща му. Питам:

— Защо не си на работа?

Иля ме дарява с мрачен поглед изпод вежди. Пита:

— Ти пък кой си?

Да, наистина...

— Леонид. Шкафчето вляво от твоето.

— А-а... — Следва проблясък на дружелюбие. — Привет, Лъоня. Защо си се нагласил така?

— Е, няма да се разхождам насам-натам с мотоциклетна каска.

Свивайки устни, Иля ме изучава, после казва:

— Скапана физиономия. Наистина рисуваш зло. Макар че е по-добре от мотоциклетиста.

— Благодаря, утеши ме — отговарям аз. Вече ми носят „печената глиганска кълка“ — или пържения свински крак. Изумително вкусно нещо. И ми го сервират както трябва — върху груба дървена дъска, цялата на резки от ножове, с купчинки хрян и горчица, лучец и краставички...

Разбира се, ястието не е съвсем подходящо за закуска. Но ако не си спал цяла нощ, защо да не броиш закуската за късна вечеря?

— Отврат — изрича Иля, с погнуса взирайки се в яденето.

— Ти си отврат — парирам аз. Съдейки по празните опаковки от сос, Иля е ял в „Трите прасенца“ макдоналдсови хамбургери. Всеки си е башка луд, впрочем...

Отрязвам си парчище меко, сочно месо. Натъпквам го в устата си и го поливам с яка глътка бира.

— Хубаво де, добър апетит — измърморва Иля и става да си върви.

— Та защо не си на работа? — все пак уточнявам аз, докато разфасовам свинското краче.

— О! — Иля се спира. — Тебе още не съм те питал! Ти чувал ли си за Храма на Дайвъра-в-Дълбината?

Отначало се задавам с парчето месо, закашлям се и чак после се опитвам да отговоря:

— Д-да... Чувал съм.

— Наистина ли? — Иля отново сяда срещу мен. — Хайде, разправай! Къде се намира? И ми вземи бира, става ли?

Отпивам голяма глътка и викам сервитьора, като се мъча да се съсредоточа.

Днес нещо май прекалено много неща се изговориха за дайвъри, а? Жалко, че Недосилов не е тук... историкът-теоретик... майсторът на умните думи.

— Ти никога ли не си чувал за тая сладка измишльотина? — питам аз. Много рязко, без да искам ставам зъл и циничен. Защитна реакция на организма...

— Чувал съм, ама почти нищо.

— Преди две години из целия Дийптаун бяха плъзнали слухове.

— Тогава още не съм бил в *дълбината*. Хайде, разказвай!

— Когато всички дайвъри умряха... — започвам аз.

— Наистина ли? — очите му се опулват.

— Не, бе... — отмествам великолепната творба на виртуалния готвач и не по-малко виртуалното прасе. — Де да беше така. Е... когато станаха напълно излишни.

— Разправяй! От самото начало!

Поглеждам с недоумение Иля. За какъв дявол? Нима толкова бързо се топи славата?

— Никой от посетителите на *дълбината* не може да излезе от нея самостоятелно — казвам аз.

— Това всички го знаят...

— Нали искаше „от самото начало“? — уточнявам аз. — Тогава слушай.

Същото е като да изстискваш гнойна пъпка е. Болезнено, гнусно и приятно.

— Дийп-програмата, създадена от Дмитрий Дибенко, предизвиква у човека особен вид хипнотично състояние — казвам аз. — Човекът, видял дийп-програмата, без значение дали я гледа на голям монитор, или върху екранчетата на шлема, изпада в състояние на контролируема психоза — *дълбината*. При това той възприема нарисувания свят като истински. А като се добавят звукът, обемното виждане, благодарение на виртуалния шлем, усещането за допир от гащеризона, то илюзията става пълна. Подсъзнанието добавя мириса, вкуса, накратко всичко, което не е предвидено от програмистите. Както разбираш, ресторантчето е нарисувано, храната не съществува, аз си седя в къщи, ти — у вас...

Върху лицето на Иля е изписано отношението му към подобни лекции и аз приключвам с известната на всяко пеленаче част.

— Когато възникнали *дълбината* и виртуалният град Дийптаун, станало ясно, че влезият там човек може да излезе в реалния свят само през специално оборудвани точки на изход. От мястото, където работи същия като неговия компютър, за да може човек да набере команда за изход и да види дийп-програма, пусната наобратно...

— А за Храма какво знаеш? — изписква с тъничко гласче Иля.

— Слушай... — включват се садистичните ми наклонности. — На кого е нужно това? На теб ли? Тогава имай търпение!

Може би очаквах друга реакция. Изглежда, детският облик ме провокира, сигурен бях, че ще го разкарам. Но Иля се облегна назад и недвусмислено показва, че е готов да ме слуша и до посиняване.

— И много, много рядко се срещали хора, способни да излязат от *дълбината* във всеки един момент — изговарям аз с тона на малолетния Гайдаров герой, издал на буржоата главната военна тайна срещу пакет бисквити и лъжичка сладко. — Тях ги наричали ги „дайвъри“. Били единици и работата им се ценяла високо...

...Как да не се цени, я! Когато порядъчен глава на семейство увисваше в Градините на Семирамида, плащайки едномесечна предплата, когато тийнейджър забегнеше с „визата“ на баща си за седмица-две в „Лабиринт на смъртта“ или току-що пръкнал се новобогаташ устройваше във виртуалността индивидуална зала за мъчения на нарисувани конкуренти — тогава играта жестоко загрубяваше. Друго си беше да има кой да махне виртуалния шлем, защото макар да провокираше така лека психоза, той все пак измъкваше човека от дълбината.

Но ако нямаше такъв човек?

Ние бяхме стражите на границата между истинския и измисления свят. Хората, които никога не губеха връзката с реалността. Които умееха да уговорят, успокоят, утешат и да разберат истинския адрес — за да могат после, в реалния свят, да разбият вратата и да издърпат далеч от компютъра пресъхналият от жажда, изпускащия се в гащите и потънал в сладостен сън човек...

Това беше една граница. Хубава. Добра. Заради нея всички ни обичаха.

А се намериха и фирми, които съобразиха, че във виртуалния свят е далеч по-удобно упражняването на интелектуален труд. Те започнаха да строят за персонала си разкошни офиси, струващи копейки... и наемаха опитни хакери за охраната на тези офиси...

А дълбината живееше по свои закони. И почти неуловимият гаф в чуждата програма или дупчицата в защитата, за чието намиране добрият програмист би изгубил месеци, за дайвърите бяха нещо очевидно. Във вид на дупка в стената, открехнато прозорче, прекалено широка решетка.

Не ми се мисли с какво си плащахме за тия благини. Главоболие, мъчителни пристъпи на мигрена — само онзи, който никога не си е патил, може да смята мигрената за болест на истеричните, преситени дамички... Понякога — инсулти. Често — психози, депресии, самоубийства. Нашите мозъци изгаряха, работейки с онзи стопроцентов КПД, какъвто няма и никога не го е имало по света.

И пробивахме програмната защита, дори без да разбираме как го правим. Може би затова много от дайвърите бяха руснаци? Ние нали сме свикнали... ей така... на аванта. Не умееш нещо, ама го правиш. Не работиш, ама получаващ...

Това беше онази страна на дайвърството, заради която се криехме...

— Кеф... — кратко казва Иля. — Но тия работи ги знам. Ами Храма?

Започвам все повече да се безпокоя. Нещо не е наред. Нещо не е както трябва. Именно при него, дето от половин година ми е колега — а половин година в *дълбината* е доста повече от половин година в реалния свят...

— Преди две години кефът свърши — рязко казвам аз. — Тотално. Първо... хората престанаха да затъват. Дийп-програмата потапяше в *дълбината*, но потапянето вече беше контролируемо. Сякаш си се изстрелял във водата с тарзанка, онова ластично въже, с каквито са скачали от мостовете. След денонощие, точно след денонощие плюс-минус десет минути, всички се връщат в реалния свят.

— Досега не ми се е налагало да престоявам цяло денонощие — мрачно ме уведомява Иля. — А пробиването на чужди сървъри?

— Дайвърите престанаха да виждат пролуките в програмите — казвам аз. И се ухилвам, сякаш изпитвам дълбока радост от този факт. — Те можеха да влизат в *дълбината* и да излизат от нея във всеки един момент, без да слагат таймер. И още — ограничението във времето от двайсет и четири часа не им въздействаше. Само че... всичко това са глупости. Не остана работа за дайвърите. И те угаснаха. Започнаха да се занимават с всякакви дреболии.

— Мамка му... жалко... — изглежда, Иля наистина не бе запознат с всички детайли относно недългия възход и падението на дайвърите. — А защо се получи така?

— Не е известно.

Отговорът е достатъчно кратък, за да изключи дългите разпити.

— А Храмът?

Въздъхвам. Абсолютно искрено. И това също тежи на грешната ми душа.

— Когато н... хм. Когато дайвърите разбраха, че са на изчезване... един от тях предложи да се създаде паметник... нещо като клуб... и да го кръстят Храма на Дайвъра-в-Дълбината. Всички трябваше да участват в създаването му. Нали все пак умееха това-онова покрай своите особени дарби. Замислено е било като сграда

само за дайвъри, абсолютно недостъпна за всички останали. Каквото и да става, вътре да може да влиза само дайвър...

— Построиха ли го?

— Ами не знам... Мнозина се отказали. Веднага и категорично. Всички се притеснявали как ще я карат занапред. Светът се преобърнал. Изчезнала възможността да се печели, заедно с особения, привилегирован статут. И да се изразходват време, сили и пари за подобни глупости...

— Така има ли го в крайна сметка?^[1] Храмът на Дайвъра-в-Дълбината?

Иля продължава да ме гледа въпросително. Неволно се заглеждам в него — дяволски изразително лице. Живо. Истинско.

Аз умея да рисувам лица. Всякакви. Не върху планшет — не така се рисуват истинските лица в дълбината. Но аз съм дайвър. А той — не.

— Иля, този твой облик... Той истинският ли е?

— Какво значение има, мамка му? — Иля веднага се напруга.

— Ти наистина ли си... хлапак?

— Да! Та за онзи Храм?

Прииска ми се да поклатя глава. Да общуваш половин година, макар и мимоходом, с възрастен човек и изведнъж да научиш, че си имал работа с дванайсетгодишен дечко!

— Не знам — отговарям аз. — Честно — не знам. Може и да го има.

Не. Сигурно Иля лъже. Не може да е толкова малък. Аз ли не съм ли виждал деца в дълбината? Или са малолетни вундеркинди, неописуемо скучни и някак остарели, или... или са си деца. При Ромка възрастта почти не се усещаше, но той все пак беше по-голям...

— Ясно... — Иля става. Добре, че не вижда в момента истинското ми лице. Върху него сигурно е изписана такава гама от емоции! — Мамка му, ще го потърся...

— А за какво ти е всъщност?

Запасът от изненади за днес е изчерпан до дъно. Но ние сме свикнали да се гмуркаме и под дъното.

Сякаш отново виждам пътя си от офиса на „Нови хоризонти“ до площад „Били Гейтс“. Стени. Прозорци. Водосточни тръби... макар още никой да не се е сетил да пусне дъжд над Дийптаун.

Не може да бъде!

— Имам писмо за тоя скапан Храм! — Иля губи контрол над гласа си, който съвсем изтънява. — Ето!

Протягам ръка и вземам плика. Голям плик от плътна хартия, с монограм на компанията и няколко марки. Пликът изглежда празен... и ще бъде празен, докато не го доставят където трябва... Адресът е написан на ръка... С познати изчанчени букви.

Нали аз даже помня как Ромка ми се хвалеше с планшета, когато го купи. С възможността да пише на ръка, със своя почерк.

Храм на Дайвъра-в-Дълбината.
Ром.

В момента съм блокирал. Опитвам се да скъсам плика... сякаш съм забравил всичките прехвалени — и то не напразно — лозунги на „HLD“.

— Какво правиш? — смаяно пита Иля.

— Сядай — казвам, държейки плика в ръце. — Седни. Общо взето... работата е такава...

Той сяда, продължавайки да тъне в неизвестност. А аз съм готов да вия от ярост и нетърпение. Фирмата ни наистина е надеждна. Невъзможно е да се отвори писмото, преди да бъде доставено на посочения адрес. Всеки опит за разпечатване води до унищожаване на цялата пазеца се в него информация. И да се открадне е невъзможно. Същият номер... шепа изгнила хартия в дланите в мига, в който писмото се озове недопустимо далеч от пощальона.

Храмът на Дайвъра-в-Дълбината.

Значи има такъв?

Построили сте го, а, момчета?

Стени. Прозорци. Водосточни тръби.

Пощенски кутии.

Ти си видял нещо, което е трябвало да направиш всеобщо достояние, Ромка. Непременно. Спрял си до пощенската кутия. Взел си от неизчерпаемата купчинка върху кутията плик. Написал си адреса. На мястото, където са длъжни да ти повярват, където ще успеят да ти помогнат.

Сложил си в плика етикетчето от откраднатия файл. Пуснал си писмото в кутията. И си хукнал да бягаш. Криволичел си, защитавал си се, стреляйки с някакъв допотопен боклук, докато „HLD“ е източвала безценния файл чрез теб... чрез твоя, вече обречен, вход в *дълбината*.

А после — може би не са ти стигнали секунди. Може би си решил да се надсмееш над преследвачите си.

Така и не си разбрал нищо, когато конвулсията е свила тялото ти, когато белият ти дроб е отказал да диша, а от прехапаните устни в шлема е потекла струйка кръв...

— Ето каква е работата, Иля...

Трудно ми е да говоря. Сякаш съвсем съм се разучил да го правя.

— Няма да намериш този Храм. А дори да го намериш — няма да успееш да влезеш вътре. Може да го направи само дайвър.

Много ми се иска да добавя, че точно аз съм дайвър. Да го видя как се ококорва. Но се спирам навреме.

Дайвър — това е като проказата.

Не се лекува.

И не е за хвалба.

Компанията „HLD“ вече от три години прави транспортни услуги в Дийптаун. Заела е почти целия пазар. И напълно заслужено.

Първо — извършва превоз на тежки товари. Глупаво, но необходимо занимание, за придаване на пълноценна реалност на нереалния свят.

Второ — доставя проблемна кореспонденция. А това понякога е крайно наложително.

Дийптаун непрекъснато се променя. И то доста. Компаниите фалират или пък забогатяват, съответно се местят в друг район. Човекът, престанал да се появява в *дълбината*, се завръща, но вече с ново име и на друг адрес. Какво да направим, когато трябва да намерим някого, но не знаем точно кого и къде да търсим?

Правилно. Изпращаме писмо чрез нашата фирма. Лично на мен разнасянето не писма не ми допада, предпочитам да мъкна рояли. Но за мнозина тя е удоволствие. Пристига например писмо за някоя си Олга Н., работила преди три години в библиотеката на Мошков. И се започва.

Библиотеката отдавна се намира на друг адрес. Целият персонал се е сменил. Не можеш да им хванеш дирите. Дори да изровиш досиетата на персонала, изобщо не е сигурно, че ще има за какво да се качиш. И започва едно лутане из Дийптаун, в търсене на краищата на отдавна прекъснатите нишки. С каква енергия ще се върши това, зависи от цената на залепените върху писмото марки, нали половината сума остава за пощальона...

Най-накрая, с цената на невероятни усилия, интриги и чист късмет получателят е намерен. Само че сега се казва Олег М. Със смаян вид той отваря писмото и намира бележка от отдавнашен ухажор на Олга... Признания в любов, молби за прошка и за нова среща... След което със смях разказва, че под името Олга Н. в библиотеката са припечелвали по нещо трима бедни студенти психолози, които се редували да влизат в *дълбината*.

Впрочем, това вече не е твоя работа. Важното е, че писмото е доставено.

Естествено, не такива случаи са определящите. Лудо влюбените и обхванатите от носталгия приятели не са чак толкова много...

А виж, издирването на делови партньори, например, осигурява съвсем приличен доход.

Задължени сме да издирим всяка сграда в Дийптаун. Рано или късно, дори ако адресът не фигурира никъде.

Ромка е направил великолепен ход, изпращайки писмото в Храма на Дайвъра-в-Дълбината.

Ако Храмът все пак е построен — там ще получат писмото с файла и ще могат да го прочетат само свои. Имахме добри специалисти по безопасността.

Ако Храмът го няма или Иля просто не го намери — пликът ще постъпи на безсрочно съхранение в офиса. И ще го пазят много-много грижливо. Донякъде съм запознат с правилата. Във всеки един момент Ромка може да дойде в „HLD“ и да си поиска писмото обратно.

Идеално скривалище.

Великолепно.

Само дето Иля няма да открие Храма, а дори да го намери — няма да успее да влезе в него. Нали не е дайвър.

А Роман никога няма да си прибере писмото. Не знам паролата, с която го е защитил, и не мога да се представя като изпращач.

Ама че лош късмет...

— Дай го — мърмори Иля, издърпва от ръцете ми писмото. — Ще намеря адреса и ще вляза... да не ми е за пръв път...

В последния миг успявам да хвърля поглед върху марките. Две по двеста долара. И една — от петдесет.

Ето каква била работата!

Ясно защо той се е разтичал из Дийптаун, търсейки несъществуващото...

Да...

Ромка е платил за писмото повече, отколкото е могъл да спечели от проникването. Сигурно е прахосал всичките си спестявания.

— Иля, говоря ти абсолютно сериозно... — започвам аз. И в този момент лицето на хлапака се замъглява. За миг ми заприличва на кукла от матово стъкло, после чувам тих звън и стъклото се пръсва.

Програмен изход от *дълбината*. Таймерът се е задействал.

Колко лошо е всичко. Колко досадно.

Намерих нещото, заради което е загинал Ромка. Намерих го съвсем случайно.

И не мога да го взема.

Вече нито ми се яде, нито ми се пие. Седя на опустялата маса, гледайки изстиващото месо и бирата, упорито увенчана с шапка от пяна.

— Може ли да седна?

Вдигам глава — до масата стои ефектна брюнетка. Висока, стройна, дългокрака, красива. Както повечето жени в Дийптаун, работата е ясна...

Вечното търсене на приключения...

— Може — отговарям аз.

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Смъкнах шлема. Погледнах в екрана — девойката продължаваше да стои, сякаш очаквайки още някакъв отговор.

Наистина добра работа на дизайнера, тя не е загубила индивидуалността си и без сложения от *дълбината* грим.

— Вики, изход — казах аз.

„Наистина ли?“

— Млък.

Картината върху екрана изчезна.

— Приключване на работата — наредих аз и се изправих. Погледнах часовника — седем без пет.

Истинската Вики изглежда още спи. Свалих гащеризона, хвърлих го върху креслото. Полегнах на дивана, придърпах върху себе си вълненото одеяло... явно Вики го е приготвила още вечерта, в случай че си дойда и легна да спя тук...

В главата ми е пълна каша.

Ромка е мъртъв.

Из Дийптаун бродят хора с оръжие, убиващо наистина.

Информацията, в която е ключът към всичко, е в ръцете на хлапе, с което половин година сме работили заедно. Но да се добера до нея е също толкова лесно, колкото ако дискетата с файла беше захвърлена на Луната.

Прекалено много неща се случиха за едно денонощие. Такова бурно начало не предвещава нищо добро. Това е подигравка на съдбата.

Сякаш са ми връчили закуп всички брави, които трябва да се отключат. И са забравили само една дреболия — ключовете.

Естествено, за всяка брава може да се намери подходящ ключ. Стига да има време.

Но както винаги, времето не достига...

Затворих очи, за да пропадна в онзи тежък, накъсан сън, който идва само сутрин, след безсънна нощ.

[1] Всъщност е „Значи той съществува?“. Бел.Mandor. ↑

...Лявата стена е от син лед.

Дясната — от аленочервен огън.

Но този път не блуждая в мъглата. Започвам пътя си, вече стоейки над пропастта.

„Как ще строим, надлъж или нашир?“ — питаше героят от някаква стара басня...

Мостът е опънат на дълж на пропастта. Точно това е най-неприятното. И стените от лед и огън не помагат... даже напротив.

Проверено е, и то многократно.

Оглеждам се — да не би неочакваният спътник отново да се е появил.

Не. Няма никой. Зад гърба ми е само мъглата.

Странни са те, тези сънища за моста над пропастта... Сънища, в които винаги разбираш, че спиш. Сънища, в които помниш какво си сънувал предишните пъти.

И още — в тях я няма чудната власт над случващото се, която дава само сънят. Аз не мога да се издигна във въздуха и да прескоча пропастта, не мога на един дъх да се пренеса при бледото огънче в далечината.

Впрочем... има още едно нещо, което досега не съм опитал да направя...

— *Дълбина-дълбина, не съм твой* — прошепвам аз.

Отначало ми се струва, че нищо не става. Все пак сънят не е виртуалният свят.

После пространството леко се променя.

Сякаш в него възниква някакъв намек за нереалност. Цветчетата на огъня вече не шават толкова чудновато, замръзналите върху ледената стена тела закоравяват, превръщат се в силуети, покрити с лек слой скреж.

Сега стоя пред тесен каньон, пробит от удар на чудовищно острие. Острие, което е превърнало лявата стена в лед, а дясната — в огън...

Дори се усмихвам в съня си, повдигайки крак над пропастта. Сега вече нямам никакви проблеми. Какво му е трудното да преминеш по тебеширена линия върху асфалта? Когато животът стане анимационен филм, можем да направим чудеса...

Само дето него вече го няма, мостът-нишка над пропастта. Щом реалността изчезне, изчезва и той. Мостът липсва, а пропастта си е там...

И падайки надолу, аз с вик се хващам за лявата стена.

Студът се вкопчва в дланите ми и ги пронизва.

Чувствам как кръвта ми изстива, разкъсвайки съдовете, чувам как пукат чупливите ми крехки кости, виждам как кожата ми се покрива със скреж...

После ръцете ми се строшават при лактите.

После падам надолу, прилепвам към стената, откъсвам се...

И окървавени парцалчета върху синята стена бележат моя път...

— Леонид!

Отворих очи. Поех въздух — ненаситно, задъхано. В съня вече не можех да дишам. От болка, от ужас, от безкрайния вик.

Все пак огнената стена е далеч по-хуманна.

— Лъоня, какво ти е? — Вики седна до мен. Тя сигурно вече се готвеше да тръгва на работа. Беше нагласена, начервена, дори обута...

— Виках ли? — попитах, сядайки на дивана.

— И още как. Сякаш те режиха на части.

В очите ѝ се четеше истински страх.

Май имаше от какво да се уплаши. Още помнех собствения си вик.

— Сънувах — казах аз. — Същински кошмар.

— За моста над пропастта?

— Аха.

Бях ѝ разказал за първите си две срещи с ледената и огнената стена. Не защото ме бяха потресли още тогава — всеки редовен потребител на дийп-програмата сънува ярки и динамични сънища. Смая ме повторението на един и същи сюжет.

Но когато Вики отбеляза, че редовните еднотипни кошмари са признак за дийп-психоза, престанах да споделям с нея сънищата си.

— Вече за трети път — засмя се Вики малко напрегнато.

Де да беше трети...

— Не прекаляваш ли с престоя си в дълбината?

— Не повече от останалите — почти честно отговарям аз.

— Лъоня, „не повече от останалите“ е отговорът на алкохолика, когато го питат не пие ли прекалено много. Как прекара вчера с приятелите?

— Нормално... беше много интересно.

— А когато се върна, влезе във виртуалността?

— Да... за малко. Обещал бях да свърша някои неща.

Вика кимна, ставайки.

— Това изобщо не ми харесва. Бих заподозряла, че имаш дийп-психоза... ако не беше дайвър.

— Може и да съм първият дайвър, изгубил имунитета си към дълбината...

— О... — Вики се засмя. — Тогава ме очаква бляскава научна кариера! Такъв уникален случай, и то на ръка разстояние... от време на време на ръка разстояние... Тръгвам, Лъоня, вече и без това съвсем закъснях.

— Вики...

Запънах се — в ъгъла тихичко се включи компютърът. Не знам защо, но не ми се искаше да признавам, че отново съм инсталирал старата програмна обвивка.

— Помниш ли Храма на Дайвъра-в-Дълбината?

— Да, разбира се... — Вики не забелязва оживелия компютър. — Защо се сети така изведнъж?

— Разпитвах ме за него... — пробвам да лавирам, да се движа между истината и лъжата. С Вики това е адски трудно, но сега тя бърза. — Имаш ли представа дали са го построили?

— Та нали заедно решихме да не се включваме в тоя проект? — Вики припряно си обличаше шлифера в антрето. — Ти имаше куп приятели дайвъри, не аз. Питай ги тях.

— Вече никого няма да намеря...

— Ами обърни се относно Храма към адресното бюро на Дийптаун.

— Като че ли там ще го има адреса.

— И да го няма, пак ще ти кажат дали съществува... Чао, Лъоня. Прибирам се в шест, сготви нещо, става ли?

Вратата се хлопна.

А аз едва се удържах да не се плясна по челото.

Разбира се, адресното бюро на Дийптаун е пълна галимация. Никоя организация, която в някаква степен се занимава с конспиративна дейност, не оставя там адреса си. Но има една хитрина...

— Вики, вход в мрежата — извиках аз. Притичах до машината.

„Изпълнено.“

— Режим на работа — без потапяне. Свързване с адресното бюро на Дийптаун.

„Изпълнено.“

Поех си дъх, загледан в отворилия се прозорец на терминала.

— Намери списъка на религиозните и култови учреждения. Влез в подкаталог „Храмове“.

Оказа се, че списъкът изобщо не е малък. Какво ли не имаше там... и храмове на истинските, стари религии, и Храм на Изгряващото Слънце, и Изгубен Храм, и Храм на Здравия Сън, и даже Храм на Вкусната и Здравословна Храна.

Хората не са лишени от фантазия, пък и петдесет долара годишно не са кой знае колко пари.

В списъка не се намери Храм на Дайвъра-в-Дълбината. Но това още нищо не означаваше.

Седнах, с лява ръка върху клавиатурата и с дясна върху мишката.

„Започни регистрация на строеж.“

Изпълнено.

„Оформяне на заявката.“

Върху екрана се появи бланка. Огромна бланка, но за мен в момента бе важен първият ред...

„Храм на Дайвъра-в-Дълбината“ — набрах аз.

Бланката изчезна.

Смени я съчувствен надпис:

„За съжаление строеж с настоящото име вече е регистриран. Сменете наименованието или повторете опита по-късно.“

Това е.

Цялата информация за Храма е закрыта. И най-вероятно е подправена.

Да се построи сграда в дълбината може и тайно, при наличието на достатъчно количество машинни ресурси. Разбира се, тя ще е извън закона и ще подлежи на събаряне, но това едва ли би уплашило строителите.

Регистрацията на Храма е преследвала само една-единствена цел — да се избегне появата на двойници. На Храмове на Дайвъра-в-Дълбината, които са мените.

— Това е... — прошепнах аз. — Това е то...

Оставаше само една дреболия. Да намеря този Храм, да замъкна там Иля... нека си получи парите за доставката на писмото и радостно да заприпка към къщи. Пък аз ще взема файла. В Храма писмото ще загуби защитата си и ще стане достъпно за мен... та нали съм дайвър. Едва ли създателите на Храма са разделили всички на праведници и изменници. Някои са строили Храма, други — не. Но вътре ще могат да влязат само дайвъри.

— Вики — помолих аз, — провери пейджъра на Протей.

Изобщо не се надявах дори на един отклик. Но го имаше. Срещуника „Крейзи Тосър“.

„Чакам те в офиса на «Лабиринт на Смъртта». Попитай за Ричард.“

Гледай ти.

От онзи, от когото най-малко очаквах... пък и най-малко желаех отговор, ако трябва да бъда честен.

Веднъж му отсякох главата. Макар и виртуално, но от своя брат-дайвър подобни мизерии не очаква никой... и никой не ги прощава.

Ако не беше случилото се на следващия ден... ако изведнъж не бяхме открили, че сме станали излишни...

Щях да го закъсам.

Крейзи Тосър беше един от най-старите и уважавани дайвъри. Би трябвало да ходя на пръсти пред него, а не да се репча...

А нали той трябва, длъжен е да знае къде е Храма! Ако не той, тогава кой!

Едва се сдържах да не нахлузя шлема и гащеризона, за да се гмурна. Страшно ми се ядеше — виртуалната храна утолява глада за няколко часа, но нали дори в „Трите прасенца“ не успях да се наям.

В кухнята намерих оставената от Вики закуска. Две варени яйца, два-три увити в найлон сандвича с кашкавал... явно не е очаквала, че ще се събудя в близките часове. Чайникът още не беше изстинал, направих си нес кафе и набързо похапнах.

Дълбината ме чака.

А освен това някъде там, в *дълбината*, тиктака невидим часовник, отброявайки часовете и минутите до деня, в който ще избухне паниката.

Вече не ми е останало нищо, което да броя като предимство. Нищо.

Освен някои стари връзки.

Освен желанието да победея.

Плюс дийп-психозата...

Оставих чашата в мивката и се запътих към компютъра.

Бавно, сякаш печелейки време, се намъкнах в гащеризона. Свързах се с машината, пуснах тестващата програма, разходих се и подскочих няколко пъти.

Всички отклонения бяха в допустимите норми. Може да се работи.

И да се отиде на среща с човека, когото преди две години направих свой враг... А сега го молах да ми помогне.

Нахлузих шлема, постоях известно време, гледайки екраните. Слушалките едва доловимо шумяха. И вентилаторът в шлема бръмчеше по-силно от обикновено.

Свърхчувствителността също е признак за дийп-психоза. Впрочем, отдавна е време да сменя и шлема...

— Вики, вход. Личност... номер седем. Стрелеца.

deep

[Enter]

Лежа и гледам мотоциклетиста в лицето. Очите му са празни, кожата е гладка, розова, а устата — полуотворена. Кукла. Серийно производство. Няма да ми е мъчно да го изхвърля...

Ставам, оглеждам се в огледалото.

Ех, Стрелец, Стрелец...

Бойният кон се е уморил от препускане из стръмните планини...

Стрелеца е старомоден. Преди две години обликът му не просто беше добър за Дийптаун, а даже ставаше за еталон. Сега са други времена. Вече не са на мода дънките и кожените якета върху жилави тела без грам излишно тегло. Сега се котират яките и набити простаци със скъпи костюми и инфантилните хубавици в полупрозрачни дрехи, мязащи на пеньоари. На мода са големите изразителни очи и засуканите накити. На мода са унисексът и варварската разточителност.

Рязко посягам към своето отражение в огледалото, към ловката ръка, която се протяга насреща ми.

— Ти винаги си бил последният Стрелец на този свят — казвам на отражението. — Точно затова ми харесваше.

Няма да боядисвам косата в ярки цветове, нито ще сменям дънките с кадифе и грубата щавената кожа с фино обработена.

Аз съм Стрелеца.

Проверявам револверите. Зарядите засега са стари, но аз отивам при Крейзи, за да се сдобрявам, а не да воювам.

Широко отварям вратата, излизам от стаята. Заклучвам, като с периферното си зрение контролирам коридора. Но времето за поредните изненади изглежда още не е настъпило.

Излизам от хотела, хващам такси.

Колко странно — отново да съм в това тяло и пак да назовавам същия адрес!

— „Лабиринт на Смъртта“ — казвам на шофьора. Навреме се усещам и добавям: — Административната сграда...

Пътят не е дълъг. „Лабиринта“ има добри машини, пък и посетителите, желаещи да общуват с администрацията, едва ли са прекалено много.

Плащам, с тревога забелязвайки, че кредитната ми карта свети на жълто. Предупреждение, че ми остават по-малко от петдесет долара.

Трудно се воюва, когато нямаш пари за патрони...

Сградата си е същата: грамадна двуетажна кооперация, облицована с черупчест варовик. Солидните фирми понякога ценят стабилността повече от външните ефекти. Само охранителят на входа е въоръжен с нещо ново... с някак дивашки хибрид между харпун и метла с футуристичен дизайн...

Впрочем, какво ме засяга?

Бюрцата в приемната са три. Пред едното стои младо момиче, което тихо обяснява нещо на младежа администратор. Другите две са свободни. Там, разбира се, ме очакват две усмихнати девойки. Блондинка и брюнетка.

Общо взето, все ми е тая.

— Добър ден — казвам. — Как да се видя с Ричард?

— Ричард ли? — тъй като съм застанал някак по средата, администраторките се споглеждат и сами правят избора. Отговаря ми блондинката.

— Вашият сътрудник на име Ричард...

Момичето едва забележимо се смръщва.

— Ричард... Имате предвид Ричард Паркър?

— По всяка вероятност.

Който и да е — Паркър, Зипо или Ронсън...

— Как да ви представя?

— Леонид.

— Запишете се, моля...

Докато девойката избира номера през телефонната централа и говори нещо в слушалката, аз записвам името си на специална бланка.

„Опит за външен контрол над системата — прошепва невидимата Вики. — Получено е питане за идентификация. Да разреши ли достъпа до системната информация?“

— Да — отвърщам аз.

Моят „Windows-Home“ е регистриран на името на „Потребител“ от компанията „Компания“.

Това е извънредно ценна информация, разбира се, обаче аз съм готов да я жертвам...

— Следвайте указателя. — Блондинката ми се усмихва. Наредили са й да ме пусне.

Във въздуха пламва розова светлинка. Поклащайки се, полита към една от вратите. Кимвам на секретарката и тръгвам след светлинката.

Коридорът е къс и табелките по вратите са достатъчно впечатляващи. Особено тази, която ми трябва.

„Ричард Паркър.

Служба за външна безопасност.“

Отварям вратата и влизам.

Дявол да го вземе, не само аз съм намъкнал старо тяло!

Крейзи Тосър също е в облика си, познат ми от дайвърските сбирки.

Пълничък, застаряващ, с оредяваща и грижливо сресана коса. Костюм, вратовръзка... всичко е съвсем цивилно.

Стоя в очакване на първите му думи. Дали ще започнем с неприятните спомени?

— Лъоня, дърт скапаняко! — радостно възкликва Крейзи. Изскача иззад бюрото с пъргавина, достъпна само в дълбината. — Изобщо не си се променил!

Стискайки ръката му, продължавам да очаквам клопката. Каквато и да е. И чак след като съм седнал в креслото и съм взел предложената ми чаша уиски, разбирам, че той ми се радва съвсем искрено.

— Къде изчезна? — разперва ръце Крейзи. Той е канадец и в момента говори или през програма-преводач, но усъвършенствана и перфектно изпитана, или здравата е практикувал езика. Преди владееше руски превъзходно, но имаше акцент, който сега липсва изобщо. — Проверих... метнал съм ти двацет и четири писма!

— Бях зарязал пейджъра си.

— Защо? — учудва се Крейзи.

— А каква полза от него? — отговарям на въпроса с въпрос. Вдигам чаша. — За срещата ни!

— За срещата! — съгласява се бившият дайвър. — Как я караш?

— Нормално.

— Бизнес?

— Никакъв. — Не виждам смисъл да се докарвам.

— Виж ти! — Крейзи Тосър сякаш леко се променя. Не външно, а поведението му, интонацията на гласа... Сега наистина е Ричард Паркър, високопоставен чиновник в „Лабиринт на Смъртта“. — Бях ти изпратил оферта за работа при нас.

— А по-точно?

— Началник на отдела за вътрешна безопасност. — Дик се усмихва. — Разбираш ли?

— Честно казано, не... — признавам си аз.

— О'кей. — Дик въздъхва. — Ти доста добре се движеше по „Лабиринта“... преди две години. Естествено, сега дайвъри-спасители не са ни необходими, сам разбираш. Обаче водач...

Крейзи прави пауза, но аз все още не разбирам.

— За повишаване на интереса към всяка масова игра тя се нуждае от ярко изразен лидер. Кумир. Култова фигура. Той не е длъжен да бъде в играта постоянно — иначе всички ще почувстват своята непълноценност. Но виж, понякога... понякога може да се появява и да бъде пример...

— И си избрал Стрелеца за тази роля, така ли? — питам аз.

— Да. Нали той вече е станал една от легендите на „Лабиринта“. Не ти ли харесва работата?

Свивам рамене. Работа като работа. Интересна, спокойна и сто на сто по-добре платена от мъкненето на рисувани рояли. Съгласявам се:

— Може би бих склонил.

— Още не е късно! — възкликва Дик. — Разбира се... онова беше твърде отдавна. Но две-три твои минавания през „Лабиринта“ — и...

— При вас със сигурност всичко се е променило.

— И още как! Но ти ще потренираш...

— Крейзи, не за това съм дошъл.

Дик сяда в креслото си, кимва:

— О'кей. Тогава говори. Но после ще обсъдим предложението ми още веднъж.

— Ти наистина ли не ми се сърдиш? — интересувам се аз за всеки случай. — За... оня инцидент.

— Кой инцидент? А... с „Warlock“-а... — Крейзи се усмихва. — Тогава бях бесен... Но сега какъв смисъл има?

— Добре. — Аз кимвам. — Работата е следната...

Крейзи Тосър целият е в слух.

— Помниш ли Храма на Дайвъра-в-Дълбината?

— И още как! — Оживлението за миг напуска Ричард. — Помня го. Ти нали веднага се отказа да участваш в построяването му?

— Да. — Аз отмествам поглед.

— Браво. — Дик кимва. — Прав си бил. А аз дълго протаках... почти до самия край.

— Защо?

— Не бива да се вкопчваме в миналото. В отишлия си свят. — Дик наставнически вдига пръст. — А пък да си строиш собствен

монументален паметник... е глупаво и смешно!

Така значи...

Да, разбира се. Той е прав. А излиза, че аз съм още по-прав. Само дето, не знам защо, се срамувам... че в този Храм няма нито една моя тухличка.

— Построен ли е Храмът? — питам аз.

— Да, почти от година. Бил ли в него?

Колко просто е всичко!

— Не, Дик. Но трябва да отида там. Можеш ли да го уредиш?

Крейзи поради някаква причина се поколебава.

— Виждаш ли, Леонид... Отначало над Храма работеха над сто човека... но само след половин година бяха останали само седем души. Когато всичко беше на практика готово, останахме само трима. И ние го завършихме... общо взето...

— Браво на вас — казвам. — Много е хубаво, че Храмът е построен. Къде го сложихте?

— В размито пространство.

— Какво?

— Изобщо ли не си в час? — въздъхва Дик. Вади пакет цигари, запалва. Или статутът му е по-висок от този на Маниака, или собствениците на „Лабиринта“ не са такива идиоти като притежателите на „Virtual guns“. — Проектът беше съвсем особен, Леонид...

— И какво от това?

— Храмът трябваше да е вечен. Като самата дълбина. Следователно — да не зависи от нито един сървър. Изграждащите Храма програми бродят свободно из мрежата, фрагментите им се дублират, комбинират се, самостоятелно се организират за работа. За да изчезне Храмът, трябва да се унищожат *всички* машини в мрежата. По-точно — над деветдесет и три процента от функциониращите в този момент.

— Яко — пестеливо коментирам аз. — На базата на вирусната технология ли го направихте?

— Разбира се. С това се занимавах не лично аз, повечето дайвъри работеха над създаването на самия храм. Програмната му основа се написа от професионалисти.

— Значи Храмът съществува... и не се намира на определено място в Дийптаун... — прехапвам устни. — Така. И как да попадна в него?

— Когато останахме трима — казва Дик, — разбрахме, че трябва да приключваме с проекта. Макар резултатът да бе далеч от замисъла. Тогава създадохме три входни точки, всеки измисли своя собствена и я скри в дълбината... и така всичко свърши. В момента Храмът дори не съществува. Но е достатъчно някой от нас тримата да доближи един от входовете и сградата ще се самоорганизира в произволна свободна точка на Дийптаун. Не е ли красиво?

— Красиво е — съгласявам се аз. — И къде е твоят вход? Можеш ли да ми го кажеш?

— Естествено. Нали си дайвър. Ама... нали разбираш...

— Какво? Стига си протакал, Крейзи!

— Тогава вече ми беше писнала цялата тази история — признава си Дик. — И от яд натиках своята входна точка на много особено място... на последното ниво на „Лабиринт на Смъртта“.

— Идиот... — е единствената ми реакция, докато калкулирам евентуалните метаморфози на най-голямата игра в Дийптаун. — Колко бързо може да се премине „Лабиринта“?

— Станал е отборна игра — измънка Дик. — Изминава се за месец... два. Леонид, ако искаш да видиш какво сме направили с Храма, тръгни по нечий друг път!

— Чий?

— Вторият наш човек беше Паул. Помниш ли го?

Помня го... макар и смътно. Мършава върлина по шорти, вечно се разкарваше гол до кръста, с цветна татуировка на гърдите...

— Да, помня го.

— Та така, той доста дълго избираше мястото на входната си точка... подходи страшно сериозно към проблема... накрая я сложи в сутерена на единия от офисите на „Майкрософт“.

— Надеждно.

— Да, ама избра баш онова здание, дето миналата есен беше взривено от терористи.

Посвирвам от изненада.

Тоя атентат се беше прочул. Целият Дийптаун се тресеше от паника. Под сградата гръмна логическа бомба от второ поколение и

сървърите абсолютно излязоха от строя.

— Входът унищожен ли е?

— Да. Не подлежи на възстановяване. Но ти се обърни към Ромка, вие сте приятели, нали?

— Бяхме приятели — поправам го автоматично. Дик не обръща внимание на забележката ми.

— Неговата входна точка е много проста за намиране, в дома му е. Роман няма доверие на чуждите сървъри, държи всичко на собствената си машина.

Аз мълча и трескаво разсъждавам възможно ли е да се възстанови дискът след пуснатата от Подляра програма. По всичко личи, не.

— А пътят до Храма през моя вход си е чисто мъчение — самокритично си признава Дик. — Щях да ти предложа да по него само ако наистина ти се сърдех за оня случай...

— Какво пък, значи сме квит — казвам аз. — Ромка е мъртъв, Крейзи. И всичко в машината му е изтрито. Точно затова отивам в Храма на Дайвъра-в-Дълбината — искам да отмъстя на убийците му.

Вдигам поглед и виждам как лицето на Дик бавно се променя.

— Мъртъв е — повтарям. — Убит. И то убит в дълбината, а умрял в реалността. Разбираш ли какво означава това?

Добродушният и спокоен стопанин на кабинета е на ръба да припадне. Но аз все пак изказвам на глас онова, което сигурно се върти в ума му в момента.

— Представи си, че оръжието на всички геймъри, които сега тичат из „Лабиринта“, се промени. Незабележимо, едва-едва. И те започнат да се избиват истински помежду си.

Много се надявам, че Крейзи Тосър, който реално е човек на възраст, има здраво сърце.

Няма никакви карти. Както навремето.

Нито пък служебни входи. Те са станали напълно излишни от момента, в който хората са престанали да потъват в *дълбината*.

— Опитай — казва Крейзи. — Виж... кое как е.

— Може би все пак ще дойдеш с мен? — питам аз.

Арката от черен мрамор, където е входът за „Лабиринт на Смъртта“, си е все същата. Завихря се на кълба аленочервена мъгла, прелитат бавни, сякаш сънени разряди мълния и бавно пъпли безкраен поток от хора.

Част от тях са истински, другата част е добавена от компютъра. За масовост.

— Вече съм стар за тази игра — изрича Крейзи. Стоим малко встрани от потока. Аз все още съм в тялото на Стрелеца, а Крейзи е сменил своето с по-младо и силно. Питам го:

— Много ли е променена местността?

— Не само местността. Това вече е втори етап на играта, а онази, старата, е пренесена на допълнителен полигон. Там продължават да отблъскват атаките на извънземните.

— А тук?

— Ответен удар. Земен крайцер с десантчици каца на вражеска планета.

Леле-мале...

Колко съм изостанал от живота. Интересувам се:

— Но основата си е същата, нали?

— Основата, дявол да го вземе, си е все същата от времето на „Волфенщайн“. Убивай всичко, което се движи. Събирай всичко, което ти падне.

— Тогава какъв е проблемът?

Крейзи свива рамене. Поглежда към безкрайния поток.

— Леонид, разбираш ли... не, по-добре виж сам... Ще те чакам в кабинета. Успех!

Правилно. Няма смисъл да се шашкам предварително.

— По дяволите! — казвам аз и го плясвам по дланта. И се присъединявам към мудро крачещата колона.

Лицата наоколо са най-различни. Хлапаци с още ненаболи мустаци, яки мъжища, по-възрастни белокуси опълченци. Сякаш цялата Земя е тръгнала да бие с пришълците. Старият милитарист Хайнлайн щеше да изпадне във възторг от тази гледка.

Има и жени, разбира се. Но са малцинство.

Мяргат се и инвалиди — с патерици, дори в колички.

Политкоректност, така да се каже... без нея сме за никъде.

— Привет...

Леко усещане за дежа вю...

Но не ме поздравява Алекс, който от чиста омраза не се откачи от мен цели трийсет и три нива...

Някакво девойче, най-много да е на седемнайсет. Чернокосо, със съвсем къса подстрижка. Личицето май е прекалено младо и наивно. Обаче фигурката е един път. Дънки, мъжка риза на карета...

Виждал съм я някъде...

— И вас ли ви отказаха за работа? — пита момичето. И аз си спомням. Тя се разправяше със секретарката, когато ходих да търся Ричард.

— Аз им отказах.

— Не ви устройваха условията, така ли?

Хвърлям поглед напред — още сме далеч от арката. Потискащото бучене полека нараства.

Защо пък да не си поприказваме?

— Нещо такова.

— Не си от приказливите.

Кимвам.

— Казвам се Нике.

— Аз съм Стрелеца.

— Отдавна ли играеш?

— Отдавна не играя.

— Хайде да изминем заедно началото? Там е много трудно.

Едва сдържам усмивката си.

— Не става, извинявай. Аз съм си единак по природа.

Ще ми е неприятно да я убивам, докато тя се цели с пистолет в гърба ми. По-добре да не се стига дотам.

— Добре — лесно се съгласява девойката.

— Предложи на друг — казвам аз.

— Като намеря някой истински — ще му предлага. — Тя веднага загубва интерес към мен и внимателно се оглежда за подходящия човек.

Какво пък, изглежда сме в компанията предимно на компютърни имитации. В „Лабиринта“ всяка секунда влиза по геймър, но не и по двайсет-трийсет...

— Стрелец, никога ли не ти е хрумвало, че и в живота е същото? — пита изведнъж Нике. — Че те заобикалят манекени? С различни лица и характери. С повече или по-малко свобода на волята. Но въпреки това деветдесет процента са кукли. Направени от някого, за да ни е по-весел животът.

— Защо пък? — дори съм леко смутен от подобно предположение.

— Ами, ако се вярва в прераждането на душите... Нали броят на хората непрекъснато нараства. Тогава откъде ще се намери душа за всеки? И затова навсякъде бродят манекени. Наглед са нормални, но нямат души.

Разбира се, мога да кажа, че не вярвам в прераждането.

Но това не е аргумент.

Вече сме при портала. Бученето действа потискащо, въздухът мирише на озон, някои от съседите ни по опашка забавят ход, неуверено се оглеждат наоколо. Да, входът в „Лабиринта“ както винаги впечатлява и те настройва на особена вълна.

— Всичко хубаво, Стрелец! — извиква девойката и се затичва. Гмурва се в виещата се на кълба мъгла.

Правилно. Никакво туткане!

Хуквам след нея и арката затуля небето. Мъгла. Тишина.

Очаквам, че веднага ще се тропосам на чуждата планета. В първия „Лабиринт“ нещата се започваха светкавично. Но ме очаква изненада.

Огромна зала. Стени от метал, нисък таван със студено светещи лампи. Покрай едната стена — отворени кабинки с душеве, покрай другата — ниски вани под стъклени похлупаци.

Тълпа хора — някои са още със старите си дрехи, а другите вече са голи и се мият под душевете или объркано бродят из залата.

И малко на брой набити, мускулести мъже и жени с униформи, стиснали палки в ръце.

— Какво се пулиш! — към мен се приближава, поклащайки палка, млада негърка. Тя дъвче дъвка, има белег на бузата, гърдите ѝ са окичени с някакви ордени. — Шибан новобранец... марш под душа!

Не ми се спори. Нямам желание и за силово уреждане на отношенията, пък и на всичко отгоре кобурите ми засега са празни.

Разсъбличам се, хвърлям дрехите на пода — върху купчината чужди парцали. Мушкам се под душа.

Водата е зеленикава и смърди на химикали. Как ли докарали толкова правдоподобна болнична миризма?

Мия се дълго и грижливо. Случващото се започва да ме забавлява. Сержантите се разхождат из залата, подкарвайки „новобранците“ към душовите, а после — към ваните. Похлупаците на ваните незабавно се изпълват с белезникава мъгла.

— Увличаш се, мамка ти! Да не си на баня!

Ударът с палката по ребрата не е прекалено болезнен, но е обиден. Още повече когато си гол и те удря жена.

— Напразно правите това, сержант — казвам аз.

Негърката присвива очи.

— Само се обади още веднъж... В анабиозната камера, по-живо!

Тръгвам към най-близката свободна вана, следван от негърката, като под конвой. Имам глупавото усещане, че ей сега ще ме сритат по задника.

А към съседната кабинка се приближава Нике. Също чисто гола. Погледите ни се срещат.

Макар че светът е виртуален, а телата — нарисувани, изпитвам неудобство. Жената сержант не се брои, тя е на работа...

Впрочем, и ние също.

— По-бързо!

Намигвам на Нике и се пъхам във ваната. На дъното има локвичка леденостудена течност, стърчат някакви дюзи и електроди. Хибрид между джакузи и електрически стол... по-точно — електрическа вана...

В последния миг негърката още веднъж ме фрасва с палката — този път съвсем мръсно. Не успявам да реагирам — стъкленият похлупак се спуска, от дюзите приижда мъгла...

— Ще ми паднеш ти! — изкрещявам, превивайки се от болка и опирайки колене в стъклото.

Но в този миг от скосените конуси на електродите ме удрят сини разряди и наставка тъма...

Времето не съществува. Тъмнина.

И далечен, тъжен вой на сирена...

Отварям очи и тъпо гледам към разбития похлупак. През дупката в стъклото бавно се измъква бялата мъгла.

Кацнахме ли вече?

Защо ли е толкова тъмно... а на тавана горят само две или три мъждиви крушки?

И похлупакът на анабиозната вана... Защо трябва да се похабява инвентарът?

Побутвам похлупака, но той не поддава. Опитвам се да разширя дупката в стъклото — порязвам си ръцете, обаче успявам да откъртя огромно парче. Сега вече мога да се измъкна...

Гледката е ужасяваща.

Половината зала е смачкана и сплескана. Там ваните са разбити, от някои стърчат осакатени тела, по пода има локви кръв.

Нещо лошо се е случило с десантния ни кораб...

Надничам по съседните вани, но там е празно, а похлупаците им са отворени.

Значи са решили, че съм мъртъв? И са тръгнали?

Бързо обикалям залата в търсене на каквото и да било оръжие. Ядец. Обаче намирам мъртъв сержант с кажи-речи същите габарити като моите. Мозъкът му е размазан от някаква циклопична греда... но така перфектно, че униформата не е пострадала и дори не е изцапана. Разсъбличам трупа без капка колебание. Нали точно затова лежи тук, тоя мъченик, за да мога аз да се облека.

Но къде е оръжието, по дяволите?!

Някак неправилно започва играта.

В лек тръс прекосявам залата и изскачам в някакъв коридор. Светлината навсякъде е бледа, нереална. Претърсвам пипнешката няколко отсека, но не намирам оръжие. Само фенер, забравен върху неработещ пулт.

Става ми все по-интересно. Напразно съм пренебрегвал „Лабиринта“, напразно!

След четвърт час най-после намирам изхода от кораба. Не е люк, а пробойна в стената, с разтопен метал по ръбовете. Предпазливо докосвам метала — още е горещ. Навеждам се и надничам навън.

Пейзажът е великолепен.

Високо светлотеменужено небе, далеч горе плуват облаци. Кръжат някакви птици и от време на време долитат тъжните им гърлени крясъци.

Скачам долу на земята и леко си натъртвам краката. Отдалечавам се колкото се може повече от кораба и го фиксирам с поглед. Легнал е върху почвата, разцепен на две при удара в скалата. Твърдо кацане. Машината е наистина исполинска, около триста метра дълга...

И наоколо няма жива душа.

Къде ли са оцелелите ми другари по нещастие?

Едва след пет минути, приближавайки се към скалната верига, намирам първия.

По-точно първата. Нике. Отчасти Нике, отчасти парчета окървавена почва. Така е размазана, както и на Бош не се е присънвало.

Затова пък мъртвата ѝ ръка стиска пистолет...

— Така е то, момиче — казвам аз. — А ти ми приказваш за кукли и марионетки...

Сега за мен точно тя е такава марионетка. Дошла и загинала тук, за да ме снабди с оръжие.

Или все пак е съвпадение?

Оглеждам оръжието. Пистолетът стреля с разряди от бледосин пламък, при това при евентуално задържане на спусъка изстрелът е с по-голяма мощ. Съдейки по индикатора, зарядът на оръжието на практика е неизчерпаем.

Да бе... егати сложната работа. С такова оръжие само последният глупак е способен да загуби играта.

В доста по-ведро настроение поемам към скалите.

Птиците все така печално се дерат над главата ми. Боря се с изкушението да пострелям по тях.

— Аз съм Стрелеца! — казвам си аз. За да се настроя на онази бойна вълна, която винаги ме е спасявала до момента, в който наистина освирепявам. — Аз съм Стрелеца!

Пещера в скалите — възможно най-подозрителното място. Държа пистолета в готовност за стрелба, паля фенерчето, тръгвам. Пещерата почти веднага преминава в тунел — груба работа, но явно с изкуствен произход. Отдавна е време да се започне със стрелбата.

И противникът не ме кара да чакам дълго.

Отначало дочувам кънтящи стъпки и тежко дишане плюс страхотно сумтене. Заемам удобна позиция преди завоя, долепвам се до стената. Чакам.

Появява се някакво същество, мязащо на чудовищно угоен и леко бръснат мечок, който върви на задни лапи. Извисява се две глави над мен. Натискам спусъка и изстрелвам в гърдите на чудовището серия сини мълнии.

Право в матовите пластини на бронята му.

Чудовището не отронва нито звук. Не благоволява да го стори. Затова пък от рамото му изхвърча къса ракета със сплескан връх.

Ох...

Боли...

Умирам към пет секунди. Според предубеденото ми мнение — прекалено дълго за човек, размазан по пода. Междувременно виждам, как съществото се надвесва над мен и сграбчва с лапа пистолета ми, забелязвам, че плочките на бронята са леко потъмнели и вдлъбнати от изстрелите ми...

Накрая умирам.

— Под душа, мамицата ти! Какво си се опулил?!

Този път ми крещи някакъв момък, също със сержантска униформа. Обаче не ме халосва с палката, което вече е прогрес.

Значи всеки път ще се започва от качването в кораба? И пак ще се съживяваме голи, оплескани в кървища?

Отново виждам Нике.

Момичето е объркано. Аха...

Та кои са истинските и кои са куклите? Май всички сме в кюпа, а?

— Напълнихте ли гащите? — Сержантът вече се обръща към всички. Изглежда, никой от влезлите не е оцелял достатъчно дълго, за да закъснее за втория опит. Компанията си е същата. Вече започвам да

различавам отделни лица, освен Нике — възрастния, много интелигентен на вид господин, юношите близнаци (като нищо може наистина да са близнаци), пищна дама, която ми прилича на Луиза, и пъпчив младок, явно нарисуван от човек, който мрази цялата световна младеж.

— Нечестна игра! — изказва общото мнение единият от близнаците. Вторият само кимва.

— Никого не държим насила. — Сержантът се изхрачва върху пода. — Страхливците могат да си вървят.

Мълчаливо отивам под душа.

Останалите — също.

— Благодаря за пистолета — казвам на Нике.

— Какъв пистолет? — тя се мие от калта и кървищата в съседната кабинка. Вече никой от нищо не се притеснява.

— Видях трупа ти. И взех оръжието.

Девојката ми обръща гръб. После казва:

— Ако натискаш спусъка цели три секунди, се генерира мощен заряд.

— Благодаря, и сам го разбрах. В оня свят с тия заряди се трепят само мухи.

Отново ни подкарват към ваните.

Съскане на белия газ. Кратка болка от електрическите разряди. Тъмнина.

Този път се събуждам заедно с всички. Сега залата е пострадала по-малко, но нещо е станало с апаратурата на повечето анабиозни вани. Там се покоят обгорени тела.

— Това са ония, дето нямат души — казва Нике с победоносна усмивка.

Принуден съм да се съглася. Загинали са най-невзрачните персонажи. Явни програмни рожи.

Всички, които бях категоризирал като истински геймъри, са живи.

Живи са и трима от сержантите. Те ни раздават пистолети и унили сиви униформи. В яркия свят извън кораба тия дрехи в защитни цветове само ще ни превърнат в мишени.

Малобройният ни отряд се измъква навън. Там аз се спирам.

— Да тръгваме! — изревава сержантът.

— Върви сам... нали се сецаш къде — казвам аз и слагам ръка върху дръжката на пистолета.

— Какво???

— Аз съм Стрелеца. Ще тръгна сам.

Пъпчивият юноша е в див възторг. Интелектуалецът и близнаците гледат неодобрително. Нике размишлява.

Сержантът се поколебава. После кимва:

— Добре... глупако. Тръгвай сам.

Групата потегля. Нике стои и ме гледа. Пита:

— Защо се делиш от групата?

— Защото е прекрасна мишена — казвам аз. — Възможно най-добрата цел за ракетно оръжие.

— А какво ще направиш сам?

— Ще помисля.

Нике гледа към отдалечаващия се отряд. Свива рамене и се затичва подире им.

А аз наистина сядам на камъка и размишлявам. Доста дълго. После поемам след отряда.

От една страна, това е пълна свинщина — да пуснеш пред себе си група за разчистване на местността. От друга — не съм дошъл тук да си играя игрички.

И най-важното — не вярвам в техния успех.

Правилно постъпвам, че не вярвам...

Тунелът прилича на разфасовъчен цех на кланица. Парчетата от телата са навсякъде. Оръжие няма, уви...

Затова пък отново се чуват тежки стъпки.

— Аз съм Стрелеца — повтарям няколко пъти и прехапвам устни. Дали не е остаряло заклинанието...

Стъпките приближават все повече и повече...

В мига, в който чудовището би трябвало да се покаже зад ъгъла, натискам спусъка. Пистолетът леко вибрира, акумулирайки усилен заряд. И изхрочва тъмносин съсирек пламък в гърдите на врага.

Никакъв ефект!

Скачам напред. Завъртам се под самия нос на изрода. Да не е луд да стреля с ракетомета под краката си?

Не е!

Затова пък ударът на дебелия лапа, който уж само ме е закачил, болезнено ме запокитва в стената...

През цялото време не спирам да стрелям. Пистолетът прави все по-внушителни паузи между изстрелите, зарядът не успява да се възстанови. Но все пак постигам своето.

Гръдната броня се пръсва и чудовището пада.

Ставам. С бучаща глава, натъртен хълбок и треперещи ръце.

Хубаво си поиграхме!

Кръвта думка в слепоочията ми: „дум, дум, дум“...

Каква ти кръв в слепоочията! Насреща ми изскача второ, абсолютно същото чудовище. Само че свежо, прациящо от енергия и закопняло за екшън. А аз вече съм полумъртъв, с едва стрелящ пистолет...

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Ще играем без правила!

Светът, колкото и да е странно, се е променил доста умерено. Великолепна изработка на средата, направо смайваща! Но аз вече не бях в „Лабиринт на Смъртта“, а в апартамента си, в шлема и гащеризона, стиснал в ръка рисувания пистолет.

Изстрел — и аз плонжирах вдясно. Чудовището върху екрана се завърта, наистина, тромавичко, но все пак прекалено бързо.

Сега да се отдръпна...

Скок нагоре...

Плонж назад...

Гадината не спира да стреля. Ракетите се забиват в стените, ударните вълни ме люлеят.

Танц между огнени цветя.

Полусмазана пчела, подхвъркваща пред огнедишаща мечка — ето това съм в момента.

И успявам да жилия много рядко...

Но все пак успявам.

Изстрелях последния заряд, вече разбирайки, че не съм в състояние да удържа на безумното темпо. Несъмнено решението да се доближа плътно до врага бе правилно, но откъде да знам, че ще ми налети второ чудовище...

Врагът издава приглушен рев и се сгромолясва мъртъв.

deer

[Enter]

Сядам до разкъсаното тяло. Оставям пистолета в скута си и избърсвам потта от челото си.

И това е самото начало на играта?

Първото ниво?

Но нали все пак се справих...

Претърсвам помещението. Движенията ми са забавени — ранен съм. Но под някакви празни сандъци откривам аптечка. Вечната и вероятно неизбежна отстъпка на създателите на играта — и за хората, и за чудовищата медикаментите са еднакви.

Притискам апаратчето към тялото си, болката преминава. Веднага се зареждам със сила, розовата мъгла пред очите ми изчезва.

Е, напред! Все пак аз съм Стрелеца!

Излизам от тунела на хълмиста равнина. В далечината съзирам някакви колиби.

Птиците надават печални крясъци. Все по-силни и по-силни...

Вдигам глава тъкмо за да ме уцели клонът в лицето.

Птиченцето мяза най-много на миниатюрен птеродактил. В зейналата човка стърчат тънки остри зъби...

Това пък какво е?

Успявам почти минута да удържам натиска на ятото, стреляйки във всички посоки.

Дори повалям една птичка.

После пет секунди наблюдавам как летящите твари пируват с тялото на Стрелеца.

Не се гнусят и от парчетата от униформата, просто ги поглъщат. За мезе, вероятно.

— Аха, ето, че го закъса! — победоносно констатира сержантът. Същия, когото заплашвах с пистолета. — Е... ама и ти си един Стрелец...

Същевременно ме оглежда с проблясък на интерес.

— Наслушал се е на разни истории и е решил е да си поиграе на Стрелеца — казва интелектуалецът не особено осъдително. —

Господа, нека подходим сериозно към проблема! Необходими са ни колективни усилия! Играта е отборна!

Сержантите изобщо не протестираат против инициативата му. И даже не усмиряват никого с палките. Явно, такава е била целта им — да изковат от нас задружна бойна единица.

Те с любопитство продължават да се вглеждат в мен. В оплесканото ми с кръв тяло.

— Птичките, а? — пита негърката. Цъка с език.

Нима по вида ми се познава колко далеч съм се придвижил?

— Или мухите?

И мухи ли има там?

Мълчаливо отивам под душа. Отмивам кръвта. Вдигам дрехите си от пода.

Гледат ме с разбиране. Но и с известно презрение.

— Не се ядосвай. — Младият сержант слага ръка на рамото ми. — Имаш заложиби. Но сам, при това без никакъв опит...

Нямам ни най-малко желание да заставам в строя. Да си играя на задружен отбор. Да се състезавам с други отбори. Не съм дошъл тук да си играя!

Наистина ще ми коства цял месец усилия, за да измина новия „Лабиринт на Смъртта“ до края.

С толкова време просто не разполагам.

Пием кафе с Ричард.

— Сигурен ли си, че съществува оръжие трето поколение?

Редно беше да ми зададе този въпрос по-рано. Очевидно, шокът е бил прекалено силен.

— Да.

— Трябва е да се провери здравната застраховка на Роман — казва Ричард. — После... вие имате задължителна военна служба, значи прецизно са го изследвали военните лекари...

— Дик — аз поклащам глава, — ние не живеем в Канада. Нито пък в Израел. При прегледа военните лекари грубо казано отчитат само броя на наличните крайници.

— Ако това оръжие е създадено, Дийптаун ще се превърне в касапница — казва Крейзи. — Няма принципна разлика между програма с локално действие, атакуваща конкретен човек, и бомба, изпепеляваща цели области от виртуалното пространство. Достатъчен е един-единствен психопат, Леонид.

Кимвам. Аналогията е ясна — ако атомната бомба можеше да се сглоби на коляно от стар пистолет, светът отдавна би се превърнал в радиоактивна пустиня.

— Какво може да има в откраднатия файл?

— Не знам, Крейзи. Фирмата се занимава с приложни дреболии, периферни дивайси от различен тип. Но...

— Възможно ли е те да са разработили това оръжие? Да, разбира се, това е най-правдоподобният вариант.

Поредния смахнат гений, от типа на Дима Дибенко. Измисля и написва програма, убиваща наистина. Шашардисаното ръководство на фирмата въоръжава охраната с новата разработка и се опитва да печели време. Може би търгува, шантажира най-големите електронни фирми в света. А току виж чертае грандиозни планове за завладяване на виртуалния свят.

— Не знам, Крейзи.

— Край на „Лабиринта“ — разсъждава Крейзи. — Жалко, но не това е страшното. Край на цялата дълбина.

— Стотици хиляди души, в един и същи миг умиращи пред компютрите си — ето за какво трябва да мислиш! — кипвам аз. — Ето за какво!

— Достатъчно ще е да се пусне клюката, и никой повече няма да припари във виртуалността. — Крейзи разперва ръце. — Само че трябва да е съвсем убедително...

— Никой няма да повярва на една клюка, Дик. Спомни си колко безумни слухове се носят из дълбината...

Крейзи изважда бутилка уиски, щедро пълни и моята, и своята чаша.

— Да подходим по друг начин, Леонид. Кой е този Тъмен Дайвър, поръчал открадването на файла?

— Никаква конкретна информация.

Дик кимва и се заканва с показалец:

— Но ние го имаме предвид, нали? Той явно се досеща за ставащото!

— Ако се досеща, значи е престъпник, Крейзи. Накиснал е вместо себе си хора, които не умеят да излизат навреме от дълбината.

— Засега няма да оценяваме морала му, Леонид. По-добре да решим — как да го открием?

— Един човек се е заел с въпроса. Ако той не успее, едва ли е възможно да стане изобщо.

Крейзи нищо не уточнява. Ние все пак предпочитаме да се доверяваме един на друг. При крайна необходимост.

— Къде е самият файл?

— В компанията „HLD“, където работя... по-точно работех.

— Леонид, не е ли по-лесно да организираме проникване в офиса на компанията?

Въздъхвам.

— Слушай. Ситуацията е горе-долу следната...

— Писмото с файла е у някакво хлапе, казваш?

— Би могло да бъде и у мен, Дик. Това нищо не променя! Всичко е направено много просто — в плика се намира само етикетче, линк към файла, файлът е в офиса. Защитен с ключ, дълъг четири хиляди и деветдесет и шест байта...

Крейзи само се смръщва.

— Ако писмото е доставено на съответния адрес, ще може да се отвори. Защитата на самото писмо също не толкова лесна за преодоляване, между другото. Когато пликът бъде отворен и програмата се убеди, че доставката е по предназначение, файлът ще бъде прехвърлен на адреса.

— На адреса? — уточнява Крейзи. — Не на получателя, а на адреса на доставката?

— Да. Именно.

— Но Храмът на Дайвъра-в-Дълбината няма точен адрес! Храмът го няма, докато вътре в него не влезе някой!

— Нали и аз ти говоря същото. Невъзможно е да се заобиколи защитата. Дори да бъде откраднат криптираният файл, отварянето му е практически изключено. Ако се неутрализира куриерът и му бъде отнето писмото, след отварянето на плика информацията ще бъде изпратена в Храма.

— В Храма, който го няма... Защо слагате такава дължина на ключа? С тайните на Пентагона ли търгувате? Или препращате видеоклипове за интимния живот на президентите?

— Ние просто гарантираме безопасността... — Неволно се усмихвам. — Ние... всъщност аз там съм никой. Дребна риба. Наемен работник за жълти копейки.

— Да се обърнем към ръководството — предлага Крейзи. — Да им разкажем цялата истина. Сигурно имат някакви аварийни варианти.

Дори не ми се спори:

— Официалната работа много те е променила. Добре, да отидем. Да кажем, че сме приятелчета на загинал дайвър, откраднал ценен файл от много уважавана компания. Да им разправим с опулени очи небивалиците за Тъмния Дайвър и оръжието трето поколение. Да изчакаме полицията...

— А ти какво предлагаш да направим? — уморено пита Крейзи. — Какво?

— Защо си скрил входа за Храма в „Лабиринта“? Всичко щеше да е толкова просто!

— Ти ми даде идеята! Ти демонстрира, че дайвърът може да се движи из „Лабиринта“ като по булевард! Логично беше да поставя

входа на място, където могат да стигнат само дайвъри, на финала на най-сложната игра в света!

— Трябва да се влезе в Храма — казвам аз. — Да се фиксира в някоя точка на Дийптаун... нали е възможно? Поне за известно време?

— Да.

— После да уведомим хлапето за местонахождението на Храма, да получим писмото... и да разберем какво става. За начало — да разберем. После вече ще можем да се борим.

— „Лабиринта“ вече е невъзможно да се извърви от сам човек, Леонид. Опитен отбор ще го мине за около месец. Рекордът е... ъ-ъ... да, двацет и седем дни, при това момчетата не спираха по десет часа на ден. От отбор от трийсет човека до целта достигнаха четирима души. Останалите отпаднаха. Разполагаме ли с такова време?

— Не. Поне така мисля. Всичко трябва да се реши в близките три-четири дни.

— Винаги съм вярвал на предчувствията ти. Та какво ще правиш сега? Ще минаваш ли през „Лабиринта“?

— Първо ще се посъветвам с приятелите си. Да, сигурно ще се наложи да събера отбор. Крейзи... ти не искаш ли да вземеш отпускат?

Той смаяно ме поглежда.

— Как се сети?

— Дик, благодаря.

— За какво?

— Ще е далеч по-лесно, ако се движим заедно, нали това е твоя работа...

Млъквам. Изведнъж вдявам какво всъщност е имал предвид Ричард.

— Леонид, възнамерявам да взема отпускат и да я прекарам извън дълбината.

Мълча.

Все пак не съм го очаквал. Не и от него.

— Мислиш, че не съм прав, така ли? — пита Ричард.

— Прав си. — Аз ставам. — Напълно прав си, Крейзи. Чудесно е, че си пълната противоположност на своя прякор.

— Леонид, по-добре и ти стой далеч от дълбината.

— Знам. Само дето аз не умея да постъпвам разумно.

— Тогава търси други пътища — уморено ме съветва Дик. — Не постъпих правилно, като скрих своя вход в Храма в края на „Лабиринта“. Признавам си. Но ми опротивя цялата безсмислица... цялата тази галванизация на трупа... Откъде можеше да ми хрумне, че някой ден ще се наложи спешно да се ходи там?

— Какви други пътища?

— Леонид, намери опитни хакери. Нека измислят как да пробият защитата, да откраднат и да разшифроват файла. По-лесно ще бъде.

Кимвам и излизам. С каменно лице.

Макар че си струваше да призная, че съветът е разумен. Не мога да премина „Лабиринта“

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Свалих шлема.

Смешно е...

Не очаквах, изобщо не очаквах от Крейзи Тосър решението да офейка от опасността.

Честно казано, не всички сме герои. Струва ми се, че истински герой може да бъде само един дебил. Но пътищата винаги са два — или да избягаш, или да се опълчиш срещу страха си.

Нима на мен дори за миг ми е хрумва да се предам и да зарежа дълбината.

Макар че...

— Вики, изход...

Махнах свързващия ме с компютъра кабел. Приблжих се до прозореца, дръпнах пердето. Погледнах надолу.

Валеше дъжд. По-скоро гнусна, плътна лапавица. Над тротоара плуваха чадъри, сновяха хора с шлифери и якета. Приятно е да се гледа на всичко отгоре надолу. Приятно е да гледа дъжда през прозореца.

Приятно е да си безстрастен наблюдател.

Всъщност Крейзи не върши нищо аморално. Дори според нашия забравен кодекс на честта, който сега не струва и пукната пара. Крейзи избягва опасността. Защо не? Има ли какво да защитава в Дийптаун? Сигурно все се намира нещичко... работа, места за развлечение... и нищо, за което да си струва наистина да си рискува живота.

Какво възнамерявам да браня аз?

Не мога да върна Ромка. Да си отмъстя? На кого? Едва ли охранителят е знаел с какво стреля и какво ще се случи. А конкретният изобретател на оръжието трето поколение дори не е чувал за Ромка. Нима някой осъжда Калашников, задето с неговия автомат някакъв бандит е стрелял по тълпа заложници...

Дали да не си отида?

Просто да си отида — завинаги. И веднага ще ми олекне. Ще си намеря работа, нямаща нищо общо с *дълбината*. Вместо да ходя по виртуални ресторанти ще започна да си купувам бира. Ако ще и „Жигульовска“. Такава пие Подляра, а на мен да не би да ми приседне? Ще отидем с Вики някъде на морето... или на поход, в истински гори и планини. Ще се сприятелим с повече нови хора. И ще четем по вестниците какво става в Дийптаун.

Или...

Ама дори не е задължително да се лишаваме от чудесата на дийп-програмата! Ще си спретнем ресторантче за нас двамата. Мъничко, уютно... Ще си програмираме прислуга. Ще си нарисуваме къща. Ето такава, каквата видях при Чингиз, например.

Вики може повторно да изгради планините си. Тя си пази сорсовете на програмите.

Не е задължително да се лишаваме от виртуалния свят. Достатъчно е да затръшнем вратата, да се затворим в мидената си черупка. Да срежем телефонните кабели, да махнем оптичната линия.

Ще си направим свят — малък, уютен, безопасен. За двама. През деня ще се работи. А вечер отиваш в личния си рай.

— *Дълбина...* не съм твой... — казах аз.

Дъждът се усили още повече. Претича някакво момиче със сгънат чадър в напразен опит да хване тролея. Премина момченце, което безстрашно джапаше из локвите.

Та нали хората си живеят и без всякаква *дълбина*!

От какъв зор ни е изтрябвала?

В Дийптаун редовно ходят към трийсет милиона души. Така да се каже, интелектуалният елит на обществото, каймакът на науката и изкуството. И все пак това е много тънък слой. Ако всички тези хора ненадейно загинат — светът ще изреве от болка, ще потрепери... но ще устои.

Защото все пак светът се крепи на други. На полуграмотните китайци, сглобяващи на конвейер компютри. На пастирите, дето никога в живота си не са виждали същите тези компютри. На строителите, които след работа се прибират в къщи, при жените и децата си. На политиците, за които Дийптаун е просто модна играчка... те и без друго могат да се излежават на хавайските плажове и да дават приеми за стотици хора.

Ние сме само една обособена каста. Сраснала се с измисления си свят и почти забравила за истинския.

Готови сме да защитаваме *дълбината* докрай.

Защото сме част от нея.

...Това дори не са мои мисли. Това са мисли на моята дийп-психоза. На онзи възпален дял от мозъка ми, който вече не може да живее без *дълбината*. Не на мен — на него са му нужни безкрайните гори, необикновено синьото небе, ресторантиерският разкош и най-главното — информацията.

Нови срещи. Нови лица. Слухове и клюки. Интриги и опасности. Безумен ритъм.

Затова и искам да се боря до край. Да търся защита срещу новата заплаха за виртуалния свят. *Дълбината* се е сдобила със самосъзнание. Не пряко, разбира се, не си струва да се измисля електронен разум, какъвто няма. Ние сами сме се превърнали в неврони на нейното съзнание, в клетки на организма ѝ. И всяка клетка е придобила своя функция. Да изгражда *дълбината*. Да мисли за *дълбината*. Да примамва останалите в *дълбината*. Да брани *дълбината*.

Не напразно художниците и дизайнерите са изразходвали месеци и години, измисляйки и създавайки Дийптаун... Не напразно програмистите и техниците, изграждайки Дийптаун, са изстисквали всичко от компютрите — значително повече, отколкото машините могли да дадат...

Не напразно писателите са съчинявали книги, прославяйки Дийптаун и представяйки го в романтична светлина...

А аз съм фагоцит на електронния свят...

Единствената опасност, която го заплашва, е самото човечество. Стига човечеството наистина да се уплаши от виртуалния свят — и клетките ще започнат да мрат, една след друга.

Някога най-големият страх на Дийптаун беше страхът да не останеш във виртуалността завинаги. Да не би да не успееш да излезеш и да умреш от глад, хранейки се с измислени гозби.

Затова ни имаше и нас, дайвърите. Тези, които можеха да излязат и да изведат.

После нещо се случи... никой не знае какво, защо и как. Хората престанаха да потъват. И се оказа, че ние сме излишни. Не, *дълбината* не ни уби, тя просто ни отхвърли.

Сега сполетялата ни беда е още по-голяма. Какво е страхът да не потънеш поради собствената си глупост, когато е налице опасността да те удавят?

Истинският страх винаги идва отвън.

Ето че *дълбината* се е стреснала... понапрегнала е несъществуващия си мозък.

И Тъмния Дайвър, който и да е той, е научил за съществуването на оръжието от трето поколение. И хлапакът Ромка е загинал, опитвайки се да измъкне от офиса най-страшната тайна на Дийптаун. И Ежко ми разказа клюката за загиналия хакер.

Кръвта в невидимите жили е ускорила хода си. Задействали са се електронните хормони, удряйки по всичко, което ни е било скъпо.

И старият, полужив фагоцит, е метнат в месомелачката. Насъскан срещу новия враг.

Дълбината не може да мисли, тя само живее. И се бори за живота си както може.

Отписаните бойци са станали необходими. Тези, които още умеят да се борят. При това — да се борят истински. От сърце.

Ето Ричард Паркър — той беше истински дайвър!

Дълбината за него винаги си е оставала само място за работа. В реалния свят, вероятно, притежава достатъчно неща, които са интересни и вълнуващи. И той излезе от играта. Оттегли се.

И Вики успя да си тръгне. Лесно, или поне така изглеждаше. Захвърли „перспективните теми“, не й пукаше, че има сигурен бизнес, че е кадърен пространствен дизайнер...

А аз вече не мога да изляза. Макар като бройлер, макар като плашило — само и само да съм в *дълбината*... Когато нямах друг изход, предпочитах да мъкна рисувани рояли, но да не излизам от Дийптаун.

По същия начин и Ромка не е могъл да излезе. Беше велик дайвър-върколак, станал е калпав хакер.

Ние се озовахме в капан. Струваше ни се, че умението навреме да смъкваме виртуалния шлем показва свободата ни от дълбината. Оказа се, че не всичко е толкова просто. Истинската свобода е нещо съвсем различно. И вързаните кучета редовно ги пускат да потичат, но само в двора зад високия стобор.

Така че кой е по-свободен — болонката, която се разхожда, хваната на повод от стопанина си, или вълкодавът, дето тича цяла нощ из двора, опиянен от свободата, и препикава оградата?

Приятно е да се мислиш за вълкодав, докато умееш да не забелязваш оградите...

— Ти си ме хванала, гадино! — казах. Погледнах компютъра. Вики се намръщи, опитвайки се да разпознае ключовите думи, командите. — Та ти и сега си тук, дълбина...

— Не разбрах, Леонид...

— Млъкни! — изревах на програмата, която за нищо не ми беше виновна. — Ти наистина си тук, знам! Дебнеш... Чакаш... Ти не умееш да мислиш и да говориш, но знаеш как да живееш!

Нарисуваната Вики млъкеше.

Измислената любима е по-добра от истинската. Винаги ще те изслуша. Ще се съгласи. И ще ти каже само онова, което ти би искал да чуеш.

— Хвана ме, нали? Дийп-психоза ли имам? Не мога без теб, така ли?

Какво очаквам? Отговор? Силен глас: „Да, аз съм компютърен разум, и ти си в моята власт!“?

В такъв случай имам пълноценна психоза. Без каквито и да било приставки.

Надвесих се над бюрото и притиснах лице към студеното стъкло на монитора. Прошепнах:

— Да, ти си права. Не мога без теб. Дийптаун ми е нужен. Нужна ми е тази роля... особена роля... дори да е само ролята на фагоцит...

Безумие е да се карам с купчина студено желязо. Но нали не е по-голямо безумие, отколкото да умреш от нарисувани куршуми?

— Съгласен съм — казах. — Дълбина... аз съм твой.

Ще те браня. Ще се боря с всичко, което може да е заплаха за теб.

Само че ако се окаже, че сме имали различни цели и резултатът не те устройва — не ми придирай...

Но това не ще го изрека на глас.

Никога — при включен компютър.

Нека смятаме, че напълно съм откачил.

deer

[Enter]

Колко ли ще издам в режим на разпокъсан сън, по три-четири часа в денонощие? Сигурно достатъчно дълго. Нали по-рано издържах?

Личност номер едно.

Мотоциклетистът. Рокерът. Безличен, стандартен, безинтересен.

Само че в джоба на якето без ръкави лежи тежък пистолет с къса цев, в който има заряди от второ поколение.

Не е чак толкова много в сравнение с онова, с което може да излезе насреща ми неизвестният враг. И все пак е по-добро от предишното ми оръжие. С нещо е по-страшно от „Warlock“-а.

Още не ми се е налагало да убивам чужди компютри.

Вероятно някой смел хусар от деветнайсети век би могъл да ме разбере. Едно е да плениш враг, друго е да го съсечеш... а съвсем трето са онези, дето убиват ездитното животно на противника си, нали така? Хайде да не го наричаме животно, а да го кажем гордо и красиво — коня! Който не е просто средство за придвижване, а и верен, любим приятел, партньор — и неведнъж те е отървавал и ти е помагал...

Нищо. Ако се наложи — ще убивам.

Фагоцитите нямат съвест.

Вадя пейджъра от джоба на Протей. Маниака изобщо го няма в мрежата... какво пък.

— Шурка, много е важно. Това, дето не може да го бъде, е налице. Трябва да поговорим. Определи мястото и времето.

Това е всичко. Съобщението е изпратено. Сега остава само да чакам... и да търся други пътища.

Кой друг ми остана от познатите хакери? Вариантът с кражбата на писмото трябва да се обмисли докрай.

Търся по пейджъра Подляра. Не го намирам. Трябваше да попитам... Впрочем, номера на Чингиз го помня!

— Телефонно обаждане до Москва — съобщавам аз. Пейджърът примигва със зелена светлина — значи паричният лимит още не е докрай изчерпан. Разговорите от виртуалния с реалния свят не са много скъпи, но все пак се плащат...

Не се доверявам на програмата на пейджъра за разпознаване на гласа, набирам номера от клавиатурата. Чакам минута-две, слушайки равномерно прииждащия сигнал...

Дявол да го вземе, нали се разхождаш с клетъчен телефон из апартамента! Отговори!

— Да.

Гласът на Чингиз е рязък и напрегнат, сякаш очаква някакъв неприятен, но неизбежен разговор. Добре, това са си негови проблеми, аз сега търся на кого да стоваря част от своите.

— Леонид е.

— Привет. Събуди ли се вече?

Поне интонацията се променя, той няма нищо против разговора...

— Може да се каже, че не съм спал.

— Защо така?

— Все заради същото... Чингиз, има нови проблеми покрай старите неприятности.

— Ясно. Намини към нас.

— Добре, но трябва да свърша още някои неща.

— Ами ела тук. В Дийптаун. Адресът е лесен — „Хакерски хан“.

— Подляра ще бъде ли?

— Всички ще бъдат. Много хубаво, че се обади. Хайде...

Всички? Сигурно има предвид и Пат.

Чингиз прекъсва връзката пръв.

Какво пък, предложението не е лошо... Излизам от хотела, като отново се оглеждам, но няма нищо подозрително. Дийптаун живее, и то добре; в Дийптаун всичко е спокойно... Небето над града е тъмно, вечерно, с първи изгрели звезди. Чрез допитване бе изяснено, че за

отдых и развлечения над седемдесет процента от хората предпочитат да е ранна лятна вечер...

Хващам такси, давам адреса.

И изобщо не се учудвам, когато след триминутно пътуване колата пристига пред точно копие на сградата, намираща се в реалността, в Москва.

Даже мутрите на охранителите са сходни...

А какво всъщност може да се очаква от човек, чиито апартамент прилича на трескаво бълнуване на обитател на Дийптаун? Ами да сложи този апартамент и във виртуалното пространство. Да заличи разликите между световите окончателно. Някога и самият аз експериментирах така... само дето жилищата не бяха толкова разкошни.

— При Чингиз — казвам на охраната, тя изобщо не възразява.

Засега всичко е доста просто. Но ако в Дийптаун се появи истинско оръжие, проверките ще бъдат по-жестоки, отколкото в истинския свят.

Качвам се с асансьора. Този път вътрешната врата на апартамента е затворена, позвънявам и чакам известно време.

„Внимание! Осъществява се външен контрол върху системата!“
— предупреждава Вики.

Какво пък, нека да се осъществява.

Вратата отваря Пат.

Още по-рошав е, отколкото в истинския свят. Облечен е във виртуален екип с радиоудължител, което вече на нищо не прилича. Защо ти е да носиш в дълбината това, с което си облечен в действителност?

— Поздрави... — измърморва Пат, отстъпвайки встрани. — Бързо дойде...

Влизам, като с любопитство се оглеждам и се опитвам да сравня впечатленията си. Като че ли интериорът е издържан точно... Впрочем, какво друго да се очаква от Чингиз — с парите си той може да си наеме най-добрите пространствени дизайнери в Москва...

— Привет, Пат. А къде е домакинът?

— Тука няма домакин — солидно отвърща Пат, стискайки ръката ми. — Само в своята си стая всеки си е домакин.

На езика ми е всичко, което мисля за подобните игри на комуна и хакерска свобода, но си замълчавам. На чуждо място съм...^[1]

— Хубаво. Тогава — къде е Чингиз?

— Да вървим...

Тръгвам след момчето към кухнята, като пътъм поглеждам през прозореца. Отвън е Москва. При това — жива, истинска. Преминават коли, крачат хора, плуват облаци, ръми дъждец...

Това дори не е видеокартина, увековечена на лента, готов съм да се обзаложа. На всеки прозорец на истинския дом са монтирани камери, транслиращи изображението в дълбината.

Не просто яко!

Изящно...

Срещу мен лениво се изправя ретривърът. Протяга нос към дланта ми.

— Байт, разкарай се! — подхвърля Пат. Кучето покорно си тръгва. Май прекалено покорно. Е, поне кучето е програма. Макар че бях готов да повярвам, че и на него са му сложили виртуален екип...

Очаквам, че Чингиз ще пиянства в кухнята. Но Пат сочи витата стълба и ме пропуска пред себе си. Изглежда, предпочита да е последен в нашето шествие.

Изкачвам се в трапезарията, където в истинския свят така и не попаднах.

Помещението е овално, част от стената е стъклена. На тавана — стъклен купол. Подът е покрит с плътен мокет. Общо взето обстановката е даже аскетична. Никакви мебели. Столове и маси също няма!

Затова пък на пода, около няколко буренца с бира, са седнали по турски Чингиз, Подляра... и Маниака!

— Аха! — извиква Подляра. Оглажда с ръка голото си теме. — Ето го и нашия дайвър!

Здрависвам се с него и Чингиз, прегръщаме се с Маниака. Питам го:

— Шурка, не получи ли съобщението ми?

Маниака се мръщи, вади пейджъра си. Поглежда екранчето му, почесва се в основата на носа:

— Получил съм го... така излиза.

Добре. И без това всички сме налице.

— Сядай, чувствай се като у дома си — дружелюбно предлага Чингиз. — Пат, бягай за чипс!

— Защо пък... — започва Пат, но срещнал погледа на Чингиз, млъква и слиза долу.

Сядам на пода. Наливат ми бира — „Балтика“, номер седем... Сигурно това е някакъв компромис между вкусовете на Подляра и на всички останали.

— Опитвахме се да изясним доколко е реално оръжието от трето поколение — казва Чингиз. — Та... изровихме някои неща. Саша, ще повториш ли?

Маниака кимва. На вид е объркан, даже слисан.

— Попитах там... при нас. Между другото, Лъоня, имай предвид — взел съм си отпуска.

Повтаря ли се историята с Крейзи Тосър?

— Не искам да използвам нашите работни канали — уточнява Маниака. — Всичките се контролират. Сега съм влязъл в *дълбината* през нелегален вход, който изобщо не съществува в природата. И така... поразпитах. Работата върху оръжие от трето поколение продължава вече почти две години. Ръководи я...

Прави пауза. И на мен ми се струва, че вече зная продължението...

— Лично Дмитрий Дибенко.

— Дявол — казвам само. — Дявол, дявол, дявол...

— Не го викай — промърморва Подляра, налива си още бира. — А защо се учудваш? Помисли си — кой друг би могъл да го направи?

Вярно е. Оръжието, убиващо от *дълбината*, може да действа по един-единствен начин: чрез създаването на някаква хипнотична картинка, въздействаща на подсъзнанието. Също като самата дийп-програма. После — каквото си искаш. Спиране на сърцето. Спиране на дишането. Тетаничен спазъм — така, че да не можеш да си поемеш дъх.

Вариантите не са и чак толкова много.

Сигурно има и не чак дотам кръвожадни разработки. Някакви виртуални куршуми, предизвикващи отпускане на сфинктера. Не е много приятно — да се изпуснеш, докато седиш пред компютъра. А също може да се измисли и сълзотворен газ за *дълбината*. Или —

средство за повръщане... впрочем за човек с шлем повръщането може да стане фатално...

Връща се Пат с пакетите чипс. Явно е обиден, но никой не обръща внимание на демонстративно нацупените му устни.

— Дибенко постигнал ли е успех? — питам без заобикалки аз.

— Очевидно... — казва Маниака. — Последната половин година режимът на секретност е толкова затегнат, че нищо не може да се разбере. Дори не се и опитах, за да не ми излезе през носа. Обикновено въвеждането на такива предпазни мерки, като прекъсването на връзката между лабораторията и дълбината, се извършва на етап тестване на разработените програми.

— Вашата фирма ли осъществява разработката?

— Не. С всичко се занимава лично Дибенко, заедно с малък колектив. Някаква компания „Shield and Sword“. Но те са привлекли двама наши сътрудници, специалисти по психологическо въздействие. Затова успях да разбера това-онова. Косвено... до тях сега не може да се добере човек.

— А не опита ли да поговориш с тях в нормалния свят? — интересувам се аз.

— За да ме убият наистина? — Маниака ме поглежда учудено. — Лъоня, осъзнай се! Ако някой е решил да създаде подобно нещо, то той няма да се спре пред нищо!

— Следователно — оръжие от трето поколение има? Вече никой не се съмнява, нали? — обобщавам аз.

Всички мълчат. Само Подляра изсумтява и навежда поглед. Той пък от какво има да се срамува... нали пръв повярва.

— Ти също си научил нещо? — присъединява се към разговора Чингиз. — Не е ли така?

— Да, научих... Шурка, а този „Щит и меч“ свързан ли е по някакъв начин с „Нови хоризонти“?

— Почти не. Освен с този факт — Шурка тъжно се усмихва, — че „Shield and Sword“ е изцяло собственост на Дибенко, а в „New boundaries“ той притежава само пакет от акции. Дори не контролния пакет.

— Пряка връзка.

— Именно. Дибенко е могъл да въоръжи охраната на „Нови хоризонти“. Като експеримент, например.

Поклащам глава. Това вече е прекалено. Не го вярвам.

— По-скоро там все пак са правени разработки, които са били още по-ценни за него.

Няма възражения, но липсва и съгласие. Това са само хипотези...

— И така, момчета... — аз оглеждам хакерите. — Най-смайващото в случая е, че Ромка, недоучилият се хакер, все пак е успял да скрие откраднатите файлове!

— Как? — Чингиз учудено повдига вежди. — Няма е време...

— Имал е. Пратил е откраднатия файл с писмо. Чрез компанията „HLD“, където аз, между другото, работя.

— Баси! — изревава Подляра. — Леле! И през ум не би ми минало!

Ами да. Кой от хакерите ще се сети да се довери на официалния начин за прехвърляне на данни?

— Къде го е изпратил? — все пак подходът на Маниака е далеч по-делови.

— В Храма на Дайвъра-в-Дълбината.

— Той какво, да не би да съществува реално?

— Може да съществува.

Наливам си бира. И подробно преразказвам чутото от Крейзи Тосър.

По време на разказа всеки реагира различно. Маниака става все по-мрачен. Подляра се забавлява, особено когато научава, че именно моят поход из „Лабиринта“ е дал на Дик идеята да скрие входа за Храма в края на играта. Пат май го лови хазартната треска. Излишно е да се пита какво замисля. Чингиз напълно се вглъбява в себе си. Размишлява... за чутото, или за свои си работи...

— Леонид, да се тръгне през „Лабиринта“ — е същото като да си биеш главата от стената — казва накрая Маниака. — Може би рано или късно стената ще рухне. Но доста по-вероятно е, че ще си строшиш главата.

— Съгласен съм. — Кимвам му. — А да предлагаш други варианти?

— Евентуално кражба на файла?

— И какво? Е, зашеметяването на хлапето с която и да било бойна програма е фасулска работа, но когато вземеш плика, той веднага ще се самоунищожи.

— Това може да се избегне. — Маниака само се подсмива. — Познавам структурата на подобни програми за идентификация.

— А как ще отвориш файла?

— Какъв ви е ключът?

— Четири хиляди деветдесет и шест байта...

— Да. Ясно. Оттеглям предложението си.

— Сигурен ли си? — неочаквано пита Чингиз. — Ти не се ли беше специализирал върху дешифрирането?

Върху лицето на Маниака цъфва тиха усмивка.

— А да не би да са се появили нови методи за факторизация? Чингиз, драги, съвсем си се измързеливил.

— О'кей — съгласява се Чингиз. — Дали пък да не се посъветваме с още някого?

— Хайде да поканим Зуко — предлага Шурка. — Той обича да се занимава с ключове. Но предварително съм наясно какво ще каже. „Дайте ми всички ресурси на мрежата и няколко години.“

— Значи трябва да тръгнем през „Лабиринта“! — възкликва Пат.

— Има още един вариант — казвам аз. Всички ме поглеждат — с неочаквана надежда. — Ами ако създадем фалшив Храм? Писмото ще попадне там и...

— И? — с насмешка казва Маниака. — Ключът за разшифровка е вграден в самата програма. В самото здание... ако така ще ти прозвучи по-разбираемо. Да, първата част на операцията ще премине успешно. Писмото ще бъде доставено на адреса. Ще получим файла. Но все едно няма да успеем да го отворим.

— Значи „Лабиринта“ — казвам аз.

— Не, защо? — Чингиз свива рамене. — Има още един вариант. Да теглим една майна и да забравим. Да се спасяваме сами.

Дълго чаках някой друг да го каже.

Не ми се искаше пръв да изляза с това предложение.

[1] Всъщност репликата е „В чужд манастир...“, като се има предвид поговорката „В чужд манастир със свой псалтир не се ходи“. Бел.Mandor. ↑

— В края на краищата — подзема Маниака, застанал до прозореца, — за какво ни е изтрябвала *дълбината*? За нас кое е най-важното в Дийптаун?

На всинца ни е омръзнало да седим на пода около буренцата. Застанали сме с халби в ръце и гледаме истинския град — от *дълбината*, от виртуалното пространство. Отпиваме от бирата и разсъждаваме. Докато още има време просто да разсъждаваме, живо и непринудено, с чувството, че сме в безопасност.

Пат лежи на пода и рита с крака във въздуха. Или се лигави, или втората халба бира му е дошла в повече. По-скоро последното. Подляра пъшка, като от време на време се почесва по голото теме. Интересно... що за навик е да се стрижеш така преди настъпването на студовете?

Чингиз и Маниака са най-сдържаните в компанията ни. И по маниери, и по тон.

— Общуването — казва Чингиз. — Главно общуването и приключенията. Всичко останало ти го дава и обикновената електронна поща.

— Можем да се отделим — предлага Маниака.

Да... мисълта лежи на повърхността. За същото си мислех и аз.

— Можем — съгласява се Чингиз. — Какво пък толкова... не е проблем.

— Ще обединим нашите участъци виртуално пространство — продължава Маниака. — Вие тримата, аз, Леонид, Зуко... е, ще намерим още двајсетина човека, на които може да се има доверие. Ще поканим при нас ония, които никога не биха внесли в *дълбината* истинско оръжие. Ще направим всичко сами. Къщи, ресторанти, плажове... бордеи. Всичко, което ни трябва. А за останалата част от Дийптаун — контролируем изход. Ако ненадейно ни се наложи да я посетим...

— Това е безизходица — обобщава Чингиз и аз кимвам в знак на съгласие. — Както и да го погледнеш, е безизходица. Първо — ще ни

се наложи да се сдобием с истинско оръжие. За да се отбраняваме в случай на необходимост.

— Но нали няма да започнем да се стреляме помежду си? — пита Маниака. Гласът му е почти сериозен.

— Ти, аз, Подляра... ние — не. Но виж...

— Защо пък аз? — изкрясква от пода Пат. — Аз какво? Да не съм те пипнал поне веднъж с пръст дори?

— Ти, мамка му, ме срита, докато спях! — напомня му Подляра.

— Да, ама това беше с крак!

— А по Льоня нали няма да стреляш? — пита Чингиз.

Момчето ме поглежда и неохотно казва:

— Не... той е добричък.

— Тогава второто възражение — казва Чингиз. — Всеки от нас ще поиска да доведе в това малко безопасно „Дийптаунче“ приятелите си. Прав ли съм? И всеки ще е готов да гарантира за тях... и всеки ще им вярва. Но приятелят на твоя приятел няма непременно да стане и твой приятел. Уви, така е.

— Ще ограничим приема. — Маниака не спори. Те просто отработват варианта докрай.

— Няма да се получи. Ако сме малка шепа хора — ще ни писне. Ще започнат разправии и свади. Най-различни проблеми. Рано или късно някой от нас ще влезе в малкия, безопасен район с истинско оръжие. Просто за да се защити. И ще дойде момент, в който ще започнем да стреляме. В приятелите на своите приятели. С всички произтичащи последствия. Саша, предложението ти е утопия.

— Нека да е утопия — казва Маниака. Вади цигара, припалва. — Но поне е отсрочка. Алтернативата е да се откажем от дълбината напълно.

Заставам между тях. Поглеждам надолу, към улицата.

Побеяла е.

— Вали сняг, момчета...

Около минута всички мълчаливо гледаме надолу. Дори Пат се е повдигнал от пода и се е прилепил към стъклото.

— При нас е жегата... — казва Маниака. — Бих искал сега... да изляза навън, под истинския сняг.

— Ами хвани самолета и ела — подхвърля Чингиз.

— Нямам твоите доходи — без злоба парира Маниака. — Може би догодина.

— Лятото също е хубаво — тихо прошепва Пат.

— Лятото свърши — отговарям му.

— То отдавна е свършило, старче — внезапно отбелязва Подляра. — Ти просто не искаше да го видиш. А сега дойде зима.

Продължаваме да си стоим, до нарисуваното стъкло в нарисуваната къща... хакерите и дайвърът.

— Това няма да сложи край на *дълбината* — казвам аз. Изведнъж започвам да се досещам, че истината е значително по-страшна от картината, която съм си представял в началото. — Момчета, помислете само... когато всички разберат за появилото се оръжие...

— Масово бягство — сухо подмята Чингиз.

— Да, ама не! — Подляра клати глава. — Зависи колко народ ще избият в началото. Ти си прав, Лъонка!

— Някои ще си тръгнат оттук — казвам аз. — Но основната част ще предпочете да остане, предприемайки мерки за безопасност. Именно същите, като онези, които обсъждахме преди малко. Дийптаун ще се разпадне на множество малки райони. Всеки със своя полиция, а в перспектива — и армия. Хората ще започнат да се групират по най-различни признаци — националност, професия, интереси, сексуална ориентация...

— Хилядолетна война между садистите и мазохистите! — радостно подзема Подляра. Той, изглежда, винаги е готов да се забавлява, независимо от повода. — Френското княжество „La profondeur“ обяви ултиматум на Свободния Съюз на Системните Администратори!

— Любителите на стратегии против... против... — Пат подскача на място, неспособен да намери достоен неприятел.

— Против поклонниците на тетриса! — Подляра изведнъж млъква. Мрачно ме поглежда:

— Да. Май ще стане като в живота?

Кимвам:

— *Дълбината* се превърна в свобода за света. Нова свобода, равна на която не е имало и не би могло да има. Опитвах се да я задушат, да я унищожат, да въведат в нея правила. Нищо не излезе.

Плашеха с дълбината, заклеваха се в дълбината, опитваха се да не забелязват дълбината. Нищо не се променяше. Дийптаун растеше. Все повече и повече хора влизаха във виртуалността, започваха да работят и да се развличат там. И страхът от смъртта нищо няма да промени. Със сигурност. Просто ще прибави всичката мръсотия, присъща на реалния живот. Истински правителства, истинска полиция, истинска армия. Истински погребения.

— С колко време разполагаме? — пита Маниака.

— Всичко зависи от това дали врагът търси откраднатия файл.

Аз самият не забелязвам с каква лекота произнасям думата „враг“. Дума, за чието използване преди нямаше достоен повод в Дийптаун.

— Колко бързо може да се премине „Лабиринт на Смъртта“? — изглежда и Шурка е най-притеснен от фактора време.

— Според Крейзи Тосър — за няколко месеца. Един, в най-добрия случай. Аз смятам...

Всички отново гледат към мен. Пат дори е зяпнал.

— Смятам, че разполагаме с два-три дни.

Очаквам да последва смях, но никой не се засмива.

— Отдавна не съм играл — с въздишка отбелязва Чингиз. — А навремето... помниш ли, Сашка?

Маниака хапе устни, не е чул въпроса:

— Така... трябва да похапна, да се наспя и да пренастроя машината... След осем-десет часа започваме, става ли?

— Шибана работа! — изревава Подляра. — Какво излиза — за да спасим света, трябва здраво да си поиграем игрички?

— Само опитайте да не ме вземете! — Пат се хвърля напред, сграбчва ме за якето. — Само опитайте! Ще съжалявате! Аз познавам играта по-добре от всички ви! Кажи им, Чингиз! Чинга!

И в този миг някъде далеч се хлопва врата.

Чингиз се усмихва още секунда, гледайки Пат. После лицето му придобива странно, напрегнато изражение.

— Леонид, Саша! Чухте ли нещо?

— Тропане. Сякаш врата... — Маниака бавно прави крачка от прозореца към витата стълба.

— Значи е тук. Във виртуалността — леко се поотпуска Чингиз.

— Чингиз, кой може да влезе в този дом?

— Никой не знае ключовете, освен мен, Пат и Подляра. — Хакерът-новобогаташ прави леко движение с ръка и измъква някъде иззад гърба си пистолет с дълга цев. — Моите не са излизали от мен.

— Не съм давал нищо! — крещи Пит.

— Да пукна, ако съм ги давал! — изревава Подляра.

Майчице мила!

Работите май отиват съвсем на зло?

Маниака мръсно присвива очи и крадешком тръгва към витата стълба. При това той вади от джоба си малко джобно ножче.

Никога не бих повярвал, че палавите му ръчички не са работили над това изделие на фирмата „Victorinox“, разпространяващо се безплатно из дълбината с рекламна цел.

Поглеждам Подляра — в ръката му има празна бирена бутилка. Откъде? Нали пихме наливна бира!

А късият уинчестър, който Пат припряно сглобява, съединявайки затворната част с приклада, закрепвайки цевта и едновременно пъхайки патрон? Къде го е криел?

Възниква усещането, че съм гол. Вадя револвера на Стрелеца и усещането изчезва. Не, Адам и Ева не са използвали никакви жалки листенца, за да прикрият голотата си от Бога. Направили са си по тояжка — и срамът моментално се е изпарил.

— Бих те посъветвал да излезеш — тихо казва Чингиз. — Ти си единственият от нас, който може да го направи когато си поиска.

— И какво? — изричам аз, без да откъсвам поглед от стълбата, зад перилата на която се е стаил Шурка.

— Възможен е вариантът ти да останеш единственият свидетел — много сериозно отговаря Чингиз. Пристъпва, прикривайки с тялото си Пат.

Той не се шегува.

Само дето на мен вече кръвта ми е кипнала от ярост.

— Аз съм Стрелеца... — казвам.

Дори в това тяло съм бил и ще бъда Стрелеца.

Стоим така почти минута. Чакаме. После Маниака се изправя, поглежда надолу през перилата, свива рамене и въпросително поглежда Чингиз.

— Да вървим — решава домакинът.

Той пристъпва напред, аз се движа след него. Подляра остава на мястото си, здраво хванал протестиращия полугласно Пат.

И точно в този миг се случва всичко.

Внезапно движение — и сива сянка излита над стъпалата.

Маниака замахва късо — и безобидното джобно ножче, летейки, се превръща в копие от синя светлина. Посетителят се опитва да се отдръпне, но лъчът го пронизва, отхвърляйки го към срещуположната стена. Там той и застива, прикован, сякаш е бръмбар, забоден с карфица.

— Ебрст — казва Подляра. Какво има предвид с това безумно съчетание от букви — не зная.

Може би това, че неканеният гост е точно копие на Чингиз?

Дори е облечен по същия начин — със спортен екип и маратонки.

— Кой си ти? — Чингиз реагира на появата на двойника си съвсем спокойно. Прицелил се е в него, но не бърза да стреля.

Лъже-Чингиз се мръщи, хваща горящото копие и с рязко движение го изтръгва от рамото си. Кръвта шурти както си трябва. Той отговаря кратко:

— Гостенин.

— Неканен, и с чуждо лице...

— Откъде знаеш какво е лицето ми, Чингиз? — усмихва се накриво непознатият. — Впрочем...

Той прекарва длан през лицето си и се променя. Става по-нисък на ръст, с по-широки рамене, косите изчезват от главата му, затова пък гърдите му се окосмяват. От дрехите остават само стари измачкани шорти.

— Не е вярно, не съм такъв изрод! — възкликва Подляра.

Чингиз махва с ръка и хакерът млъква.

— Кой си ти? Какво искаш? Как и защо си проникнал в дома ми?

— Подред ли да отговарям? — Гостът изобщо не се чувства притеснен. Това, че сме петима, а той — един, като че ли няма никакво значение.

Като се има предвид с каква лекота преодоля оръжието на Маниака, самоувереността му е оправдана.

— Да.

— Аз съм този, когото наричат Тъмния Дайвър.

— Опа! — възкликва Подляра. — Пак си сменил мутрата!

Двойникът му не реагира, а продължава:

— Искам да ви предпазя.

— Как влезе? — повтаря Чингиз.

— Много просто. Аз станах ти — той ни възнаграждава с присмехулническа усмивка. — Господа хакери... между впрочем, привет, Шурка. В тази суматоха не можахме да се поздравим...

Маниака присвива очи, но мълчи.

— Господа хакери, уважаеми дайвър... — леко кимване в моя посока. — Струва ми се, че правите голяма грешка.

— А именно? — Чингиз остава невъзмутим.

— Нашият малък договор — Тъмния Дайвър поглежда Подляра, — очевидно, е невалиден. Вие не можахте да се сдобие с файловете от „New boundaries“. Много съжалявам, че Роман загина. Но нас вече нищо не ни свързва... и не трябва да ни свързва.

— Не си прав, братче. — Подляра пуска Пат, който, изглежда, е позагубил част от агресивността си, и пристъпва към Тъмния Дайвър. — Сдобихме се с файла...

— Във вас ли е? — двойникът на Подляра се усмихва толкова широко, че очевидно няма смисъл да си играем.

— Не. Но скоро ще бъде.

— Няма. Не можете да се доберете до него. По никакъв начин.

— Ще се доберем! — Подляра жизнерадостно размахва празната бутилка. — И ще ти го предадем. Както сме се уговорили.

— Вие не разбирате. — Тъмния Дайвър въздъхва съвсем естествено. — Храмът на Дайвъра-в-Дълбината е недостижим за човек, който не притежава способностите на дайвър...

Той наистина знае всичко!

Изведнъж разбирам, че случващото ни се е сериозно. Лекото вцепенение, настъпило след появата на непознатия, спада.

Пред мен наистина стои дайвър, който не е изгубил способностите си. Човек, който продължава да играе с дълбината по собствените си правила!

Полудяхахме и се наливахме с водка. Учихме се да програмираме и се захващахме с хамалска работа. Решихме, че нашият век е отминал.

А той е продължавал да върви из Дийптаун, леко и безгрижно, играейки си на старата игра с реалността и фантазията...

— Нека дори успеете да преминете през „Лабиринта“ — казва Тъмния Дайвър. — Да допуснем. Ще си припомните доброто старо време, ще вземете в отбора десетина побъркани на тема игри тийнейджъри, ще вкарате със себе си вирусно оръжие... Ще го минете. Ще намерите входа към Храма. И какво — мислите, че нататък всичко е много просто?

Всички мълчат.

— Ще успее да влезе само дайвър — изрича непознатият.

— Сред нас има дайвър — включва се в разговора Маниака. — Опомни се. Ние ще минем „Лабиринта“ и ще влезем в Храма. Или той ще влезе.

Двойникът на Подляра ме поглежда. И нещо се променя. Става ми терсене. Имам чувството, че ме вижда като на длан.

— Леонид... бивш дайвър... — движение на ръката, махане отдолу нагоре, сякаш пред лицето му се вдига щора.

Гледам в собствените си очи.

— Той отдавна вече не е дайвър — казва двойникът ми. — Отписан е от екипажа. По здравословни причини. Дайвър с дийп-психоза — смешно...

— Ще го премина — казвам аз. Аз самият не вярвам в тези си думи. Но все пак ги произнасям.

— Не... няма да го преминеш. Отпусни се, Леонид. Осъзнай се. Ти не си Стрелеца. Не си дайвър. Твоето време свърши преди две години. Ти имаше шанс — пропусна го. Сега си нищо, и никак не те наричат.

— Не бива да се говори така — произнася Маниака. — Не бива.

— Имам предложение към всички присъстващи. — Тъмния Дайвър ни оглежда. Усмивка се.

Дявол да го вземе, моята усмивка е доста по-чаровна!

— Говори — разрешава Чингиз.

— Не се опитвайте да се доберете до файла. Не ви трябва. Не можете да направите нищо с получената информация, дори да го намерите. Всичко случващо се засяга само мен.

— Това, че Ромка загина — твоя работа ли е? — казвам аз. — Това, че Дийптаун се превърна в същата гадост като реалния свят — и

това ли е твоя работа?

Тъмния Дайвър отново се обръща към мен:

— А откъде знаеш какви са били отношенията ми с Ромка? И какво означават за мен Дийптаун и реалния свят? Вие сте деца. Заблудили се в дълбината деца. Вие сте тези, които са превърнали виртуалния свят в отвратително отражение на реалния свят, вече отдавна-отдавна...

Може би разговорът би продължил още дълго. Вече ми се струва, че бихме могли да чуем нещо важно... Но в този момент Пат вдига нагоре късата си пушка и изкрещява:

— Ти самият си се заблудил! Не си желан тук!

Донякъде, разбира се, той е прав...

Пушката в ръцете на Пат стреля като автомат, куршумите надупчват стената. Но Тъмния Дайвър успява да скочи на пода и да остане незасегнат. Затова пък куршумът, с който отговаря — от същия револвер като моя! — достига целта.

Пат се свива и пада на земята.

В същия миг започва безумието.

Чингиз стреля, куршумите се забиват в тялото на Тъмния Дайвър, но изглежда не му причиняват ни най-малка вреда. Подляра с боен вик се хвърля върху врага, удря го по главата с бутилката.

Никаква реакция.

Прицелвам се, опитвайки се да не засегна Подляра. И изведнъж забелязвам, че от всички присъстващи Тъмния Дайвър е набеleyзал за цел именно мен.

Сякаш знае с какво е зареден револверът ми.

Стреляме едновременно. Или все пак го изпреварвам с част от секундата?

Поне успявам да видя как главата на Тъмния Дайвър се пръсва на кърваво-сиви късчета, а тялото му се извива в гърч.

После куршумите му ме застигат.

Тъмнина.

Да седиш с нахлупена на главата тенджерата не е най-приятното нещо на света.

Екраните на шлема са тъмни и безжизнени.

Откопчах износения си „Sony“ и го смъкнах. Първо погледнах екрана — същата работа.

По дяволите.

— Вики, старт! Включи се. Работим.

Надеждата, че оръжието на Тъмния Дайвър просто е изключило захранването на компютъра, беше слаба. И все пак натиснах бутона на захранването и задържах така за минута.

Машината не се съживи. Дори не направи опит да се включи.

Откачих всички кабели, махнах капака на кутията, който никога досега не беше завинтван и се втрених вътре. Сякаш с гледане можех да открия нещо.

На вид всичко си беше наред. Не димеше, хард дискът не се беше пръснал на парчета, не личаха и пистолетни куршуми, заседнали в дънната платка.

Взех телефонната слушалка и набрах номера на Чингиз. Той отговори веднага:

— Леонид?

— Да. Какво става с Пат?

— Реве до компютъра си. Оная гад действаше с нещо от второ поколение... Ти как си?

— Аналогично.

Чингиз помълча. Попита:

— Ще се справиш ли сам с хардуера?

— Не.

— Ясно. Знаеш ли какво... ще помоля Подляра да отскочи до вас.

— Какво стана с Тъмния Дайвър?

— Ти го уби. С какво стреля?

— Заряди второ поколение. Тия, дето ти ми ги даде.

Чингиз се изкиска свирепо:

— Поне това е радостно. Останалите бяхме въоръжени с похуманно оръжие. Леонид... не се вкисвай. Подляра ще дойде. Чакай.

— Ще чакам — съгласих се аз. Имах ли друг избор?

Така и ме завари Вики, когато си дойде от работа. Седящ до разглобения компютър.

— Убиха ми машината — просто казах аз, когато тя влезе. — Вики... убиха ми машината.

— Как така я убиха? — сваляйки шалчето си, попита тя.

— От дълбината. С оръжие второ поколение. Скапаха ми хардуера.

Вики седна до мен. Взя се в очите ми, после огледа вътрешността на компютъра. Усмихна се:

— Лъоня, сигурен ли си? На кого му е изтрябвало да използва *такова нещо* срещу един обикновен човек?

Тя даже не усети, че ми е причинила болка.

— Вики... трябва да ти разкажа нещо.

— Слушам те — въздъхна тя.

— Убиха Ромка.

— Върколака? — тя все още се усмихваше. — И какво му е?

— Ромка. Убиха го. Истински.

Видях как усмивката постепенно изчезва от лицето ѝ.

— Господи... Как?

— От дълбината. С оръжие трето поколение.

— Леонид...

— Изслушай ме, Вики. Моля те. Повярвай ми и ме изслушай.

За колко време могат да се изложат събитията от последните две денонощия, ако си се освободил от емоциите? Бързо и с лекота. Проникването. Преследването. Смъртта. Издирванията. Маниака. Чингиз. Писмото. Тъмния Дайвър.

Към края на разговора тя стана и се премести на дивана. Стисна плътно устни. Погледът ѝ стана твърд и студен... погледът на Мадам, не на Вики...

Не го обичам този неин поглед. Ненавиждам го.

Но не бива да гледаме света през чужди очи. А още по-малко имаме право да решаваме вместо другите как трябва да гледат те.

— Лъоня... всичко това истина ли е?

— Да, истина е. Но такава, каквато я виждам аз. Вики, с дълбината е свършено. Почти. Тя ще се превърне в копие на реалния свят. Със смърт, опасност, мнителност, недоверие. Ако ние не се справим...

— Как мислите да се справите? Лъоня? Оръжието вече съществува, нали? То вече е влязло в употреба. Нищо от появилото се в дълбината не е оставало тайна.

Премълчах. Тя беше права, естествено. Както винаги.

— Леонид... сега.

Мълчаливо гледах как Вики извади от чантичката си цигара и запалка. Тя пуши изключително рядко. Само когато ѝ е много хубаво... или адски зле.

— Не може да се вкара изпуснатия зъл дух обратно в бутилката — Вики си дръпна от цигарата. — Ти си прав, това е краят на виртуалността във вида, в който сме свикнали с нея.

— Дай ми цигара — помолих аз. Запалих от леките „Mild seven“ и казах:

— Ако е възможно да предприемем опит за предотвратяване на нещастieto, трябва да го предприемем.

— Леонид, поставяш неправилно въпроса. Вече е невъзможно да се предотврати. Процесът е започнал. Вече сте закъснели — ти, Шурка, цялото това хакерско сбирище... Хайде да признаем неизбежното.

— Какво?

— Дийптаун живее по свои закони. Но това са човешки закони, няма къде да се избяга от тях. Преди няколко години *дълбината* беше само детенце. С детски възторг, детска жестокост. С битки в пясъка. Ти ме удряш с кофичката по главата, аз тебе — с лопатката по дупето. Всичко това го имаше. Игри на чичо доктор, сбивания, сръдни, приказки за черната ръка и окървавения чаршаф. Но детството отминава. И сега Дийптаун навлиза в зрялата си възраст. А това е малко по-различно. В *дълбината* навлиза нормалният човешки свят, Леонид.

— Нормално е да се убива, така ли?

— Льоня, но нали не говорим за това що е зло и добро. Говорим за нормата. А нормата на човешкия живот са войните и убийствата. Не можеш вечно да изпускаш парата в „Лабиринт на Смъртта“ или на арената на „Смъртоносна Битка“. Малкото момченце може да тича с пластмасов автомат, но когато стане на осемнайсет, ще получи бойно оръжие. Нямаше начин смъртта да не дойде в Дийптаун. И тя дойде.

Вики замълча. Изтръска пепелта си върху вестника, захвърлен на дивана.

Страшно се е вживяла.

— Ето... отвори вестника... Какво ще прочетеш на първа страница? Пиян мъж се прибрал в къщи, изпил още една чаша, заклал

жена си и изхвърлил през прозореца децата си, изпил още сто грама, подгонил тъщата, не успял да я догони и се обесил в тоалетната. Американските ВВС извършили мироопазващ полет над Европа. Унищожени са двацет военни цели, включително фабрика за сладкарски изделия, болница и жилищен квартал. Арабски терористи сложили бомба в пътнически самолет. В знак на протест срещу друга мироопазваща мисия...

— Аз не чета вестници.

— Лъоня... — въздъхна Вики. — Лъоня, скъпи, все пак ги четеш. Чувааш това-онова. Досещаш се. Не можеш да се криеш в дълбината вечно. Разбирам — иска ти се. Но не се получава. Рано или късно някой трябваше да донесе в Дийптаун истинско оръжие. И след като се е появило — налага се да решиш. Кое за теб е реалност и кое — измислица. Ако няма разлика — живеи в дълбината. Не е ли все едно как ще умреш?

В антрето дрънна звънецът.

— Това е Подляра — бързо казах аз.

— Кой?

— Подляра... хакерът, нали ти разправях за него.

— И какво? — Вики стана, бързо огледа стаята, сякаш надявайки се за двацет секунди да въведе ред в нея. — Не можа ли да ме предупредиш?

— Извинявай... — Надигнах се от пода. — Забравих.

— Върви да отвориш. — Вики бързо оправи косата си. — Хайде, хайде... дошъл е твой приятел. Какво има пък сега?

Да...

По-добре да беше дошъл Чингиз.

Представих си как Подляра с викове и псувни ще нахълта в антрето, запълвайки го изцяло, и ще изтърси от окъсаната торба двацет бутилки „Жигульовска“, и ми се прииска да не отварям вратата.

Впрочем, Подляра като нищо може да я избие с рамо. За всеки случай. Ами ако не съм чул звънеца? Въздъхнах дълбоко, отидох до вратата и я отключих.

— Добър вечер, Леонид — полугласно каза Подляра. — Нали не се забавих много?

Задавяйки се с подготвената фраза, че жена ми е вкъщи и не е желателно да се употребява гръмогласно ненормативна лексика, аз отстъпих от вратата. Подляра потупа с крака по черджето и влезе. В едната си ръка държеше грамаден букет чаени рози. В другата — огромен сак. Навярно с него се е опитвал да внесе проститутка в дома на Чингиз?

— Съпругата ти в къщи ли е? — тихо попита Подляра. В отговор на кимването ми уточни:

— Как се казва?

— Вики...

— Аха...

Хакерът се заозърта в търсене на чехли. Мълчаливо изух своите.

— Добър вечер. — В антрето се бе появила Вики.

— Добра да бъде! — Подляра неумело се поклони. Подаде ѝ букета. — Безумно щастлив съм да ви видя, Леонид толкова много ми е разказвал за вас. Аз съм Антон.

Аз преглътнах.

— Благодаря, каква прелест... — Вики взе цветята. — Леонид, може би ще ни представиш един на друг?

— Вики, моята жена — измънках аз. — По... Антон. Забележителен специалист в областта на компютрите.

— Как ще е по-добре — Антон или Подляра? — поинтересува се Вики. По очите ѝ личеше, че се наслаждава на ситуацията.

— Честно казано, Виктория, свикнал съм да ми викат Подляра. Но някои това прозвище ги шокира.

— Няма страшно, Подляр. Свалете връхната си дреха, влезте. Извинете, у нас е малко разхвърляно. Аз през целия ден съм на работа, а Леонид е зает в дълбината...

— У вас е страшно уютно и мило! — разпалено произнесе Подляра. Смъкна от главата си изтърканата ондатрова^[1] шапка. Ако застане така в метрото, сигурно минувачите веднага ще започнат да му хвърлят дребни монети. Въздъхна. — Моля ви, не обръщайте внимание на малко необичайния ми външен вид... аз винаги си бръсна главата за през зимата.

— Колко интересно... а мога ли да науча защо? Закачете якето си тук... И се чувствайте като у дома си.

Подляра подсмръкна. Остави сака на пода и попита:

— Сигурна ли сте, че мога да се чувствам като у дома си?

— Разбира се.

— Тогава, мамка му... аз ви предупредих... — Подляра смъкна якето си, метна го на закачалката. После внимателно закачи шапката. — Ето... общо взето, заради нея се бръсна. Старичка ми е...

— Коя е старичка?

— Шапката. Старичка, овехтяла, пък и доста се е свила. Ако не се острижа до кожа, главата ми не влиза в нея.

Опитах се да преценя ще успея ли бързо да избутам Подляра на стълбите. По всичко личеше, че няма да стане. Нито бързо, нито за повече време.

— А защо не си купите нова? Разбирам, в наши дни всичко е скъпо, но...

— Разбирате ли, Виктория, преди осем години станах член на Дружеството за Защита на Животните. Оттогава смятам, че използването на естествена кожа за изработване на дрехи е варварство и фашизъм. Затова нямам право да си купя нова кожена шапка. Обаче през зимата в Москва е толкова студено, че да се ходи без шапка е опасно за здравето.

— Много достойна позиция — каза Вики. — А не ви ли шокира, че до шапката е закачен кожухът ми?

— Не ме шокира — с достойнство отвърна Подляра. — Но ме разстройва. Ако нямате нищо против, после може да поговорим за защитата на околната среда и хуманното отношение към по-малките ни братя.

Погледнах периферно Вики.

Тя се усмихваше. Толкова хубаво, колкото отдавна не я бях виждал да го прави.

— Заповядайте, Подляр. И се чувствайте като у дома си, само малко по-внимателно. Веднага ли ще започнете да пиете бира, или след поправката на компютъра?

— Бихме могли да съвместим... ъ-ъ... процесите — предпазливо предложи Подляра. — Виктория, а вие употребявате ли бира?

— Употребявам. По-добре Вики, разбрахме ли се?

— Ясна работа, разбрахме се! — върху лицето на Подляра цъфна усмивка. — И така, Лъонка, давай чашите и показвай къде ти е изгорялото желязо.

— Аз сама ще покажа — рече Вики. — Лъоня, нарежи хляб и кашкавал и виж какво друго ще се намери в хладилника.

Със смътното усещане, че съм леко излишен, се отправих към кухнята.

[1] Ондатра (*Fiber bethicus*) — гризач с ценна кожа. — Бел.прев.

↑

— Работата е ясна — рече Подляра. — Точно нещо такова очаквах...

Той седеше на колене, заобиколен с извадените от компютъра платки и въртеше в ръце измъкнатия от гнездото процесор.

— Какво? — жално попитах аз. Усещането беше като на посещение при лекар, който е прегледал снимките и изследванията ти, почукнал те е по коляното, преслушал е дробовете ти и сега със загадъчно лице пише в картоната ти неразбираеми драсканици.

— Двайсет и четири волта на процесора — и опала! — жизнерадостно съобщи Подляра. — Вики, да отворя ли бира?

— Благодаря, засега си имам.

Вики беше в най-печеливша позиция. Свила крака, тя седеше на дивана, наблюдаваше ни, пийваше бира и от време на време си гризваше маслини.

— Дал е фира процесорът ти, да знаеш! — Подляра въздъхна. Отвори бутилка „Ярославска кехлибарена“ — поредният компромис между „Жигульовската“ и вежливостта. Отпи. — Имаш ли резервен?

— Майтапиш ли се? Откъде...

— Ех... за себе си го пазех... — Хакерът бръкна в джоба си, извади не изрядно чиста носна кърпичка, в крайчето на която се бе изсекнал. Разгъна я — и аз бях сигурен, че с жеста на фокусник ще измъкне оттам процесор.

Но Подляра просто отново издуха носа си.

— Ще ти сложа процесор на едно и две. Дънната е добра, ще издържи... браво, че си я взел със запас...

— Каквото имаше, това взех... не съм си правил планове за бъдещето. Подляр, как е възможно да се подаде такова напрежение към процесора? Откъде, дявол да го вземе?

— BIOS-ите започнаха да стават прекалено умни... — той не се задълбочи в обясненията. — Сега ще видим. Може да е изгоряло още нещо...

— Подляр, ама нали от захранването излизат дванайсет волта!

— Какво е плюс и минус дванайсет знаеш ли?

Не знаех. Но за всеки случай кимнах.

От сака бе извадено малко куфарче, а от него — процесор. Подляра го сложи на мястото на стария и превключи джъмперите, без дори да поглежда платката. Започна да свързва разглобените части с кабели. Измърмори:

— Включвай монитора...

Включих го, а Подляра тържествено натисна бутона на захранването.

— Не работи — изкоментира Вики.

— Минутка — Подляра вдигна пръст. — Леонид, мушни кабела в розетката.

Той отново натисна захранването и хард дискът тихо забуча.

— Ето това беше цялата работа — тържествено каза Подляра, когато на екрана се появи логото на „Windows-Home“ — А вие се бяхте шубелясали.

— Подляр, в момента не мога да намеря пари за процесора.

— Аз ще оскубя Чингиз — безгрижно отвърна Подляра. — Няма да обеднее. В края на краищата, в чий дом ти гръмнаха машината?

— Подляр, това не е правилно...

— Правилно, неправилно — машината ти трябва да работи...
Още повече, че сега ти трябва бърз кон. Ще ти добавя и мозък до гигабайт...

Нямах сили да му откажа. Представих си усещането от работата на процесор на хиляда и двеста плюс гигабайт RAM и съвестта ми, надавайки сърцераздирателен хленч, утихна...

— Значи все пак възнамерявате да търсите този Храм? — попита Вики.

— Разбира се! — без да спира да се играе с машината, отвърна Подляра. — Какво друго ни остава, а приятелко?

— Да не се мъчите с щуротии, приятелче.

Подляра леко сниши глава, което при късата му шия мина практически незабелязано. Погледна ме притеснено:

— Извинявайте, Вики... аз просто така, фигура на речта...

— Не извъртай, Подляр. По-добре обясни — какво искате да постигнете?

— Да намерим файла. Да поставим на място създателите на новото оръжие.

— Ще успеете ли?

— Ами... ще опитаме... — Подляра приключи със закрепването на дънната платка и премина към закарфичването на останалите компютърни карантии. — От опит глава не боли, нали?

— Може и да боли. Не можеш върна времето назад. Оръжието вече е налице.

— Да рушиш не е като да градиш! — провъзгласи Подляра и с хрущене забучи графичния акселератор в слота. — Важното е да се хвърлим в боя, а там — ще видим!

— Момчета, аз не мога да ви давам съвети. Общо взето от сто години не влизам в дълбината...

Спомних си как наскоро я заварих с шлема пред включения ноутбук, но си затрях.

— Ние пък ще опитаме! — декларира Подляра.

— Има едно простичко правило за оцеляване — каза Вики. — Да се избягват опасните места. Сега стана опасна цялата дълбина. Найлесното ще е известно време да минете без нея. Разбирате ли?

— Разбираме — съгласи се Подляра. — Но не можем да се вслушаме в съвета. Утре отиваме в „Лабиринта“

— Бих ви препоръчала да не ходите там — продължи да настоява Вики. — На всички. Особено на Лъоня.

— Вчера един вече ни препоръча същото... — упорито каза Подляра. — Сега сигурно и той се вайка за машината си...

Хвърлих поглед към Вики. И го извърнах. Изведнъж ми стана адски чоглаво.

— Това е ескалация — рече Вики. — Подляр, само преди година щеше да си възмутен от факта, че някакъв гад е убил чужда машина. А сега — злорадстваш.

— Ха! — възкликна Подляра. — Нали видя на какъв хал беше Лъонка? А кой започна пръв?

— Кой? — поинтересува се Вики.

Ние с Подляра се спогледахме.

— Е, Маниака не се брои... — заяви Подляра. — Първо: оръжието му беше чисто. Второ: изобщо не се задейства. Виж, Пат...

Може би не биваше да ѝ разправам за случката чак толкова подробно...

— Ама той е още дечко — смутено каза Подляра. — Разбирам да му се поскараш там, да го нашлапаш... Защо ще му убиваш машината?

— Подляр, вие сте преминали към оръжие второ поколение без никакви угризения на съвестта — рече Вики. — Така ще стане и с оръжието, което убива. Едва попаднало в ръцете ви, ще се намери повод за употребата му.

— Никога — навъсено отсече Подляра.

— Тогава вас ще ви убият. Вие самите се набутвате в ситуация, която изисква все по-сериозни действия. Та тоя Тъмен Дайвър само е искал да ви предупреди! Вероятно той наистина притежава голямо количество информация.

— Ами да беше я споделил...

— Може и да е имал подобно намерение?

Подляра изсумтя.

— Вики, какво го защитаваш? Първо: той наиксна Роман! Второ: проникна в дома на Чингиз! Трето: осакати машината на Леонид!

— Не го защитавам. Опитвам се да бъда обективна. Колкото повече затъвате в случващото се, толкова по-голям е рискът да станете жертви на новото оръжие. Или... да го употребите вие самите.

— Никога! — повтори Подляра.

— Не се заричай — сви рамене Вики. — Впрочем, вие си решавайте.

— Забраняваш ли на Леонид да влиза в *дълбината*? — невинно попита Подляра.

— Ти май не си много наясно с нашите отношения. — Вики се усмихна.

Нищо чудно... то и аз май отдавна не съм наясно.

— Да, не съм — съгласи се Подляра. Кимна ми и каза: — Пускай бракматата...

Аз не се възползвах от предложението.

— Всичко е много просто — спокойно каза Вики. Погледите ни се срещнаха, и аз пръв отместих своя. — Ние се обичаме. Но сигурно обичаме най-вече тези, които сме били в *дълбината*. Преди две години, когато се срещнахме... когато преживяхме заедно много... страшно много... Да живееш заедно, под един покрив, да живееш в

истинския свят — това е нещо малко по-различно. Ние живеем така, както виждаш. И се обичаме. Но...

Вики внимателно отмести празната чаша.

— От онзи момент, когато дойдох в Петербург за първата ни среща с Лъоня и прекарах в очакване един час на летището, преди да разбера, че Леонид не е дошъл да ме посрещне, ние си изработихме правило. Правилото е просто. Животът ни в Дийптаун е едно, а в реалния свят е съвсем друго. И живеейки заедно, ние нямаме право да се намесваме в постъпките на другия в *дълбината*. Никак не ми допада, че Леонид ще се забърка в тази авантюра. Но нямам право да настоявам за каквото и да било.

Подляра непохватно се изправи, окашля се. Подхвана сака си:

— Ще трябва да потеглям... Много благодаря, Вики. Твърде трогнат съм от запознанството.

— Заповядай пак — любезно отвърна Вики. — Винаги ще се радвам да те видя.

В коридора Подляра ме сграбчи за яката и прошепна:

— Какво, изрод такъв, толкова ли не можа да отидеш да я посрещнеш? А?

Освободих се, с известни усилия откъсвайки ръката му от себе си. Полугласно казах:

— Разбираш ли, Подляр, аз пък бях сигурен, че съм посрещнал Вики.

Той не ме разбра. Но аз вече бях отворил вратата и му сочех с поглед тъмната стълбищна площадка.

— Ех-ех... — въздъхна Подляра. — И какво... идваш ли?

— Кога?

— Утре, в десет нула-нула, събираме се у Чингиз.

— В *дълбината*?

— Ела там.

— Ще бъда там.

Подляра отново въздъхна и излезе.

Когато се върнах в гостната, Вики вече я нямаше там. Бутилките и чашите така и си бяха останали на местата, където ги бяхме сложили. Събрах всичко и го отнесох в кухнята. Бутилките — в старото найлоново пликче, чашите — в мивката...

Вики беше легнала да спи, без да ме дочака.

Постоях известно време, борейки се с изкушението да седна пред компютъра. Нов процесор. Допълнителен RAM. Добре би било да направя някои тестове, да проверя колко се е увеличила бързината...

Разсъблякох се, изгасих осветлението и легнах до Вики. Тя винаги е заспивала бързо. Може би наистина е заспала.

— Лека нощ — казах.

Но Вики не отговори.

Какво пък. Ще смятаме, че наистина спи.

— Не се успах тогава, Вики. Мислех, че съм те посрещнах. Отидох на летището. Почаках до гишетото за информация. Ти се приближи. Беше такава, каквато си наистина. Същата като в дълбината. Казах, че никога няма да ти подарявам нарисувани цветя.

Тя млчеше. Дишаше тихо и спокойно.

— А в действителност просто беше започнала дийп-психозата ми, Вики. Това беше първият пристъп. Най-тежкият, вероятно. Оттогава насам е по-лесно.

Тя наистина спеше.

Лежах млчаливо още половин час. Може би се надявах да отговори. Или се боях да не го стори. Лежах и гледах фосфоресциращите звездички, налепени по тавана. Те светеха все по-слабо и по-слабо.

Не само цветята могат да са нарисувани.

После заспах.

Студен душ. Горещ душ.

Има една хубава руска традиция — пред битката да се изкъпеш и да се нагласиш с чисти дрехи.

Може би затова обичаме да воюваме — защото понякога ни се иска да сме чистички?

Вики вече я нямаше, тя излезе съвсем рано. Чух как се приготвяше, но продължих да се излеждавам, докато не се хлопна вратата...

Сега трябва да похапна. Малко.

Направих си топъл сандвич, изядох го, без да усетя вкуса. Пийнах силно кафе — нес, но не беше хич лошо.

Часовникът показваше малко след девет.

Все още имам време да тествам компютъра в различни режими...

— Да се залавяме за работа, Вики — казах аз. Извадих от гардероба чист гащеризон за под костюма, облякох го. Старият, пропит с потта от трите дни работа, беше откопчан и изваден от костюма, след което го хвърлих в легенчето с дрехите за пране.

Вики ме чакаше върху екрана.

Постоях малко при прозореца. Валеше сняг. Вече си е зима. Дори малко навява. И съдейки по небето, снеговалежът ще е продължителен...

— Вход в мрежата — казах аз. — Режим на входа — обикновен. Личност номер седем... Стрелеца.

Шлемът. Закопчалката. Леко да се увеличи яркостта на картината върху екраните...

deer

[Enter]

Огнена дъга...

Вероятно оръжието от трето поколение действа именно така. Преливане на багрите, блещукане на далечни звезди... и обезумялото подсъзнание започва да гърчи тялото. Възможно ли е да се спре сърцето чрез усилие на волята? Възможно ли е да се предизвика кататонично вцепенение? Да, възможно е. За йогите, за много сериозно тренираните хора... или за всеки, който е подвластен на хипнозата на дийп-програмата...

Цветната виелица утихва. Изправям се.

Аз съм в дълбината.

А дълбината — в мен.

Всичко е както обикновено.

Правя първата си крачка в хотелската стая, поглеждам часовника. Време има, и то повече от достатъчно. Впрочем, трябва да свърша още една работа...

Излизам в коридора, оглеждам се, вече със станалата обичайна за мен предпазливост. Ръката ми е върху дръжката на револвера.

Няма никой.

Спускам се долу, вземам мотоциклета от паркинга до входа. Паролата е простичка, нали мотоциклетът е стандартен, не струва почти нищо.

По улицата се движи поток от коли. Днес ще ми бъде малко по-трудно, все пак тялото на Стрелеца е направено по поръчка. Тръгвам към офиса на „HLD“.

Добирам се дотам достатъчно бързо. Днес сървърите не са претоварени. Може би някъде са прекарали нова оптична линия. Или, обратното, след фалита на някой от големите провайдъри, всичките му клиенти са се оказали отрязани от Дийптаун...

На гишето дежури Галчето. Жалко... добро момиче, със сигурност ще се притесни, когато ми съобщава за уволнението.

— Привет... аз съм Леонид — казвам аз, като надниквам през прозорчето. — Както винаги не ти нося шоколадче.

Тя наистина се смущава. Освен това и новият ми облик ѝ е направил някакво впечатление. Виж ти. Винаги става така — държиш старото си „аз“ в запас, без да се досещаш, че има някой, комуто още липсва набръчканото ти лице, злобните ти сини очи, жилестите ръце...

— Леонид... ти знаеш ли, че...

— Досещам се — изричам аз.

— Ти не се яви на работа...

— Остави, Галче. Всичко ми е ясно. Дойдох да се уволня официално. Нали трябва някъде да драсна един подпис?

Галя кимва виновно, сякаш тя ме е уволнила. Вади бланка, поставя я пред мен. Бързо я преглеждам.

„В съответствие с точки 2.1 и 2.4 на договора... Неявяването на работа без да се предупреди ръководството... В случай, че бъде установена изпусната полза за компанията... Според точка 3.7 при напускане обезщетение може да бъде изплатено само...“

Разписвам се. С чукване на пръста плъзвам бланката към Галя. Пак се усмихвам:

— Всичко е наред, повярвай ми. Просто ми омръзна да ходя на работа.

— А имаш ли къде да отидеш? — интересува се тя.

— О, с това нямам абсолютно никакви проблеми. — Усмивката сама цъфва върху лицето ми. Нямам толкова умен шлем, като последните супернови модели, които регистрират и изобразяват мимиката. Това са просто пръстите ми, докоснали клавиатурата и чукнали в нарисуваното лице символа за усмивка. Може и да е за добро. Така мога да се усмихвам дори когато плача.

— Успех, Леонид...

— И на теб, Галя...

Навеждам се и я целувам по бузката.

Ето вече май се приключи с формалностите. Може да се пристъпи и към съществената работа.

— Ако имаш някакви неща в съблекалнята, иди си ги вземи... — Галя се усмихва. Като че ли е доволна, че всичко приключи толкова добре. Аз не се сърдя, разделяме се като приятели, подписът е получен...

— Сега ще надникна...

Отивам в съблекалнята. Всъщност нямам какво да взема оттам.

Но съседът ми по шкафче по това време обикновено си тръгва за дома. Иля винаги бачка сутрин и вечер.

Точно така.

Заварвам го в момента, в който Иля с традиционния ритник прибира момчето пощальон в шкафчето. Съдейки по изражението на лицето му, той пак е тичал из Дийптаун в търсене на онова, което го няма.

— Здравсти, Иля.

Поглед, пълен с недоумение. Да, разбира се... той не е виждал тази личност.

— Аз съм Леонид.

— А...

С лека заинтересованост Иля оглежда Стрелеца. Кимва. После казва:

— Бива... само че си някак старомоден... Същински Клинт Истууд.

— Аз по принцип съм си старомоден. А ти постигна ли някакви успехи?

Иля мрачно разперва ръце.

— Нали не си се отказал онова писмо? — интересувам се небрежно аз.

Естествено, той захапва въдицата...

— Защо питаш? Изобщо не съм се отказал. Да не би да искаш сам да откриеш Храма?

Отговарям само на втория въпрос:

— Искам да ти помогна.

Ето сега вече целта е достигната. Напълно. В погледа на Иля се четат подозрителност и решимост да търси Храма на Дайвъра-в-Дълбината до края на вековете.

Откъде да знае, че апокалипсисът наистина наближава...

— И сам ще се справя.

— Иля, работата е такава... — започвам да мънкам аз. — Имам връзка с един дайвър... той може да каже къде е Храма...

— Много важно. Аз пък имам познати хакери. Те могат да намерят Храма за два-три часа!

Колко интересно...

— Тогава защо вече два дни се мъкнеш с писмото?

— Те сега са заети. Много. — Иля мрачно ме поглежда. — Не мога да ти кажа какво правят... то е прекалено яко.

Все пак той наистина е дете.

За всичко, което вършеше същият този Маниак, аз разбирах само постфактум. Макар че беше хакер, а аз — негов приятел. Хакери, които разправят, че „правят нещо яко“... колко интересно...

— Ами виж... — свивам рамене. — Ако вземат, че се откажат от писмото заради късната доставка — ще останеш изобщо без наградата.

— Почакай... — Иля бързо заключва шкафчето си. Размишлява. — А колко искаш?

— Половината.

— Охо! — Той завърта притиснат до слепоочието пръст. — Свършиха балъците!

— Ти ще получиш сто двацет и пет долара за това писмо — продължавам да следвам тактиката си. — Ами... петдесет зелени за мен.

— Не!

Съдейки по тона, Иля е настроен сериозно.

— Добре. Колко даваш?

Размишлява минута. Изглежда, въпросът наистина е принципен.

— Двацет... и пет... — решава Иля, с вида на спартанско момче, отхапващо си пръста, за да сплаши врага. — Повече не давам.

Сега е мой ред да размишлявам.

— Не съм алчен — изведнъж произнася Иля. — Просто звуковата ми карта е направо позорна. А за сто зеленички ще ми продадат добра... доста добра...

Господи... Естествено, не ми трябват нито сто, нито двайсет и пет, нито десет долара от полагащата му се сума... Няма и да ги взема, ако всичко се получи, и той достави писмото на необходимото място...

Просто трябва да го убедя, че играта се води честно. И че Храмът ще бъде намерен и писмото може да бъде доставено. Че не бива да се избързва с даването му на съхранение в архива.

А доверие има само в два случая: ако си приятел или си делови партньор.

За завързване на приятелство нямам време.

Значи трябва да стана делови партньор.

— Разбрахме се — решавам аз. — Когато намеря онзи дайвър и науча адреса на Храма, веднага ще ти съобщя. И всичко честно, о'кей?

Иля кимва, ние мълчаливо си плясваме ръцете.

— Ако моите приятели узнаят адреса по-рано, нищо няма да получиш! — припряно уточнява Иля.

— Разбира се — съгласявам се аз. — Хайде да си разменим пейджърите... Ако стане така — уведомяваш ме, за да не търся напразно.

— Аха...

Записвам си номера му, а той — моя.

— Кога мога да те намеря в дълбината? — уточнявам аз.

— Сутрин и вечер. А също и през нощта.

— През деня няма ли те?

Иля мрачно поклаща глава:

— Не бива да заемам телефона...

Горкичкият. Значи влиза през модем...

— Когато не съм на работа, вися в бара „При загиналия хакер“ — казва Иля. — Ако има нещо, можеш да ме намериш там. Само че пускат само хакери.

— Яко — кимвам аз. — Жалко, но не съм хакер.

— Ще кажеш паролата и ще те пуснат — решава Иля. — Само че тя е много секретна, имай го предвид.

— Наистина ли? На никого няма да я кажа.

— Сърце и Любов! — тържествено произнася Иля.

Сподавам смеха си. Парола, имаща и най-малък смисъл, вече не е парола. Веднъж, когато военен генератор за пароли случайно беше генерирал смислена фраза, потвърждавайки древната теза за

маймуната, способна да съчини „Война и мир“, паниката обхвана целият бивш СССР.

— Разбрахме се!

Какво пък, това вече наистина е всичко. Остана само една дреболия — да се намери самият Храм. Поглеждам часовника си — десет без десет.

— Време ми е — съобщава Иля.

— И на мен — отвърщам. — Отивам да си играя игрички.

— Какви игрички?

— Ами ще минавам „Лабиринт на Смъртта“

— Детски истории — презрително произнася Иля. — Аз играех, когато бях малък. А сега работя.

— А на мен сега това ми е работата — да бродя из „Лабиринт на Смъртта“.

Не е хубаво, естествено, да предизвиквам чуждата завист. Но нали не лъжа...

Този път Подляра ми отваря вратата на жилището на Чингиз. В ръцете си държи „Мосбърг Маринър“, сериозна полицейска карабина. Сигурно виртуалният ѝ аналог е не по-малко опасен.

— Какво, ти ли си? — пита Подляра.

— Не виждаш ли?

— Може много неща да виждам — с въздишка отговаря хакерът.

— Хайде, казвай какъв процесор ти сложих вчера?

— На хиляда и двеста...

— Усещаш ли радост от битието?

Признавам си честно:

— Засега не съм забелязал разлики.

Подляра все така не бърза да ме пусне, а златистата цев на карабината продължава да сочи към корема ми.

— Какво донесох със себе си?

— Бира... цветя за Вики.

— Какви цветя, каква бира?

— Букет рози, кремавожълти, бирата беше „Ярославска“...

— Влизай, Лъонка...

Да. А навярно сега всеки път ще си обменяме спомени при среща в *дълбината*. Изплаши ни Тъмния Дайвър.

Днес цялата тълпа се е събрала не в столовата, а в библиотеката. Стаята е много приятна... изобилието от книги навежда на странни мисли. Да създадеш такава стая в *дълбината* не е сложно — по принцип всяка книга, която се издаде, бързо става общодостъпна. Но ако Чингиз наистина има такава библиотека... всичките тези стелажи до тавана, запълнени с класика, фантастика, криминалета, албуми, справочници, енциклопедии, някакви миниатюрни и фототипни издания...

Ясно ми е защо вече не е хакер. Да четеш толкова много и при това да запазиш професионалното си равнище е невъзможно. А той не би държал книгите за интериор, струва ми се...

Стаята е дълга, а в дъното ѝ, между два прозореца с щори, има камина с пламтящ огън. Около нея са се събрали всички. Пат седи на пода, обхванал с ръце коленете си. Мрачен е като облак, само ми кима едва забележимо. Изглежда, вчера е имал сериозен разговор с Чингиз.

Самият Чингиз се е изтегнал в едното кресло. Той е по халат, позата му е отпусната и достолепна. Цигарата, тлееща в ръката му, допълва картината. Буржоа, няма що...

— Позор за руското хакерство — мърмори Подляра. — Буржоа. Шибан аристократ. Разположил се е тук, разбираш ли...

Впрочем, това не му пречи да се намести във второто и единствено кресло, нещо повече — незабавно да извади от своите си пури.

— Здравей, Леонид — казва Чингиз. — Сядай някъде...

Маниака, скръстил ръце на гърдите си, стои до камината. Той ме поздравява с кимване и едва забележима усмивка. Облечен е изцяло в черно, на главата му се мъдри някаква тъмна барета.

— Ето, че всички се събрахме — решава Чингиз, когато аз, след кратък размисъл, сядам пред камината до Пат и протягам ръце към огъня. — Ще обсъдим ли тактиката?

— Първо ще обсъдим вчерашните събития — тихо отбелязва Маниака. — Струва ми се, че така ще е по-правилно...

В последния момент забелязвам, че той поглежда накриво нещо зад рамото ми. Навеждам се — тъкмо навреме.

— Привет, Лъонка! — извиква някой, който ми скача отзад. Уви, рамото, на което е искал да се облегне, вече не е на разположение. Там са само краката ми, в които той благополучно се спъва и с протяжен вопъл полита с главата към камината.

— О, Господи! — тихичко казва Чингиз.

Високият, тронав момък вече е издърпал главата си. Не личи да е наранена. Явно е много твърда.

Къде ли се е криел? Компютърния маг, или просто Мага, или Зуко — заради страстта му към химическите разтворими напитки. Бившият програмист във виртуалния бордей, където някога работеше Вики. Един от най-талантливите и същевременно един от най-небрежните програмисти, които познавам. И със сигурност най-шумният.

— Здравей, Зуко... тоест — Маг — обречено изричам аз.

— Аха! Позна ме! — Компютърния Маг седна и се хвана за главата. — Той ме позна! Виждате ли? Виждате ли всички? Аха! Е, колко години не съм те виждал, а?

— Един месец — признавам си, ставайки.

Зуко се хвърля на врата ми, опитва се да ме приповдигне. Уви, виртуалното тяло на Стрелеца е прекалено тежко. Стрелеца е слаб и жилав, но с едър кокал...

— Колко си напълнял! — крещи Зуко. — Налял си се, налян-недозалян, хи-хи, шегичка! И какво, по-рано не се познаваше с Чингиз, така ли? Защо ли не взех да ви запозная, а? Та Чингиз ми е най-добрият приятел! Нали, Чингиз? Ти, естествено, си скромнен и саможив човек, но когато аз дойда — веднага всичко се изважда и се слага на масата, цялата работа — по дяволите, и си готов на всичко!

Озъртам се — в очите на Чингиз и Подляра има някакво жалко, съкрушено изражение. Пат започна бавно да се премества встрани. Изглежда, Маниака забелязва това.

— Сергей, времето ни е кът — полугласно се обръща той към Зуко, хваща го за рамото. — Хайде после да отпразнувате срещата?

Мага отблъсква ръката му, с укор поклаща глава:

— И ти, а? И ти? Не даваш на човек да се поздрави като хората! Не, край, обиден съм...

— Маг, хайде първо да свършим работата? — моля го и аз. — Ти нали си в течение какво се случи? Нали ти е казал... някой...

интересно кой...

Поглеждам Шурка — той разперва ръце и леко се снишава.

— Отдавна мислех, че нещата отиват натам! — сядайки до мен, прошепва Компютърния Маг. Шепотът му е още по-пронизителен, отколкото когато говори с пълен глас. Това е истински театрален шепот, който артистите изучават дълго и с мъка. — Да... бардак, бардак... Лъонка, а как я кара Мадам?

— Всичко е наред, нормално — прошепвам аз. — Маг, хайде да изслушаме Шурка?

Зуко звънко се плесва по устата и с двете си длани. Явно е доволен от жеста си, така че са ни осигурени три минути тишина.

Маниака също схваща това и започва да говори без излишни церемонии:

— Вчера всички ние се държахме непрофесионално. Нещо повече — държахме се смешно.

Подляра изпъшква, Чингиз кимва, Пат се забива някъде в далечния тъмен ъгъл и се прави, че разглежда кориците на книгите.

— Първо: Чингиз, твоята система на защита се оказва примитивна.

— Системата е хубава... — възразява домакинът. — Просто...

— Просто тя не работи — казва Шурка. — Второ: ние веднага проявихме агресивност, още с появата на Тъмния Дайвър. Вината тук е моя, естествено. Аз използвах съвсем прилична разработка на нашата фирма, противникът би следвало съвсем да се обездвижи, но... общо взето — вината е моя. Аз един вид предначертах по-нататъшната линия на нашето поведение.

Лично на мен ми се струва, че поведението на Маниака беше напълно оправдано. Но не споря. Ако иска да разпредели вината между всички, без да изключва и себе си, не бива да му се пречи.

— Абсолютно глупаво постъпи Подляра — сурово изрича Шурка. — Докато врагът не прояви активност, той трябваше да контролира Пат. Това — трето. Четвърто... Пат не биваше да започва да стреля. Колкото и оскърбително да се държеше посетителят! Много неща могат да бъдат оправдани с възрастта и характера, но в дълбината всички ние сме равни. Щом си влязъл в Дийптаун — бъди така добър да пораснеш!

Интересно, какъв ли шамар ще ми отвърти на мен...

— И пето... Начинът, по който се държа Леонид, за мен е пълна загадка! — казва Маниака. — Абсолютно! Та ти си дайвър, дявол да го вземе! Ти беше длъжен да излезеш от дълбината и да контролираш случващото се през монитора! Нали така печелиш време, когато се завърже битка! Ти би могъл да го застреляш веднага, ако нещата загрубеят...

Край. Обещите са раздадени на всички сестри...

Навеждам поглед.

Да. Маниака е прав, разбира се.

Има ли смисъл да му обяснявам, че Тъмния Дайвър не е излъгал, че наистина имам дийп-психоза?

Технически аз все така лесно мога да изляза от дълбината във всеки един момент. Но на практика не искам да го правя.

До мен Зуко започва да подскача на място и да вдига ръка.

— Да излезеш ли искаш? — с тона на учител пита Маниака.

В тъгла Пат с облекчение се кикоти.

— Не, само искам да узная в какво съм виновен аз?

— Ти ли? — Маниака за миг се замисля. — Ти още преди година обеща да довършиш своята система за разпознаване и входен контрол и да я дадеш на всички момчета, включително и на Чингиз, за тестване. Ако я беше довършил — никой не би могъл да проникне в къщата.

Слисан, Зуко млъква.

— Добре, Саша. — Чингиз тръсва пепелта от пурата си. — Всички грешки са ясни. Хайде да обсъдим изводите от вчерашното прискърбно произшествие.

— Да размажем гадта, ето ги всичките изводи! — Подляра удря с юмрук по масичката за вестници и списания. Тя изскърцва, но издържа.

— Той има оръжие второ поколение! — тихичко надига глас Пат и подсмърча.

— Плюс имунитет към повечето видове оръжия — добавя Маниака.

— Той преследва някакви свои цели и не възнамерява да работи заедно с нас — казва Чингиз.

Да, наистина... особено пък сега определено не възнамерява. Ако моите заряди са му причинили същото, което неговите сториха на

мен...

Всички ме поглеждат и аз изричам своята забележка:

— Той познава Шурка.

— Да, аз помня онази фраза. — Маниака кимва. — „Впрочем, привет, Шурка...“

— Та познавате ли се с него? — уточнявам аз.

— Той ме познава, вероятно. А на мен не ми е известно в какъв облик, къде и кога съм го виждал. Уви.

— Хайде аз да ви кажа нещо? Искате ли? — Зуко ни оглежда. — Момчета, веднага се вижда — този Тъмен Дайвър знае всичко за нас! Или — почти всичко! А ние за него — нищичко! И няма смисъл да се тормозим по тоя повод, трябва да работим, изхождайки от създалата се ситуация. Какво ще направи той, как мислите?

— Ще отиде в Храма — свива рамене Маниака.

— Ясно е даже на пиян таралеж... — измърморва Подляра.

— А къде е единственият вход за Храма? В „Лабиринт на Смъртта“! — повдига тържествено показалеца си Зуко.

— И тоя дайвър е вече там — кимва Подляра. — Ясно като бял ден! Залагам един от зъбите си, че още вчера е отпрашил натам!

— Тогава какво стоим? — пита Мага. — Ако някой още не знае — специално съм си взел три дни отпуска! Оставих си фирмата без ръководство, на смахнатия си съдружник, който умее само да си чеше езика и да пуска просташки шегички! Така че хайде бързичко всички да поемаме към „Лабиринта“ и да помогнем на Леонид да влезе в Храма!

— Остава последният въпрос: кой именно ще тръгне? — казва Чингиз. — Всички... или? Лично аз, разбира се, идвам.

Няколко секунди се чува само прашенето на дървата в огъня.

— Аз специално си взех отпуска... — плахо повтаря Зуко.

Подляра шумно въздъхва и поглежда накриво Чингиз:

— Ти не видя ли, че от сутринта не съм пил бира? Е... почти не пих.

Маниака само се усмихва.

— По отношение на мен няма никакво съмнение — изричам аз. — Поради липса на други дайвери...

В ъгъла Пат се изправя. По лицето му си личи, че е готов за дълга и безнадеждна схватка:

— Чингиз... ако не ме вземете... вече не си ми приятел... няма да искам и да те познавам!

Ние всички поглеждаме хлапака. Той подозрително подсмърча и продължава:

— Може и да съм сглупил вчера, ама това още нищо не значи! Между впрочем, всеки греша! А ако никога не се дава възможност да се поправят грешките, те така и ще си останат непоправени, и сгрешилият човек ще си живее с тях и... и тези грешки...

Той се обърква в пламенната си хаотична тирада, млъква и в пълно отчаяние извиква:

— Какво, Чин, вземате ли ме или не?

Чингиз смачква в пепелника остатъка от пурата си, сякаш е обикновена угарка от цигара.

Знам за какво си мисли.

— Ако ме убиват често, тогава добре — ще се отделя, няма да ви преча! — казва Пат. — Тогава ще се върна в къщи! Честна дума!

Той така и не може да вдене напълно, че всичко се е променило. Че не след всяка смърт в *дълбината* можеш да се върнеш у дома. Че вчера ние вече бяхме готови да го погребем.

— Чин... — напълно безнадеждно произнася Пат.

— Какво си се развивал като програмист, видял калкулатор... — Чингиз става. — Ще те вземем, естествено. Ти си най-светнатият в игрите сред нас. Закъде сме без тебе...

Бих го аплодирал. Но не бива.

Когато човек поеме върху себе си отговорността за някой друг — аплодисментите са излишни.

Инак всички ще започнат да се озъртат при отекващите в дълбоката тишина откъслечни звуци.

Приближаваме се към арката от черен камък толкова сработени като група, че едва ли някой може да ни приеме за компютърни фантоми-масовици.

И резултатът не закъснява — към нас започват да се присламчват други геймъри. Двамата хлапаци, които се преструват на погълнати от глупавия разговор помежду си, нервната мацка с фрапантно грозна външност, някакъв безцветен тип...

Честно казано, това не ми допада особено...

Споглеждаме се.

Чингиз кимва.

Общо взето тук няма две мнения. Не възнамеряваме да служим за таран, след който да се помъкнат останалите геймъри.

— Ей, братлета и сестрички! — високо произнася Подляра. — Ние сме си отделно, вие — също.

— „Лабиринта“ е отборна игра! — отбелязва невзрачният тип.

— Разбира се — миролюбиво казва Шурка. — Кой би го оспорил? Само че нашият отбор вече е окомплектован.

Никой не възразява. Едни ускоряват крачка, други я забавят, трети свиват встрани.

Безкрайната река от човешко месо и кръв изтича в хищната паст на „Лабиринта“...

— Ей, Стрелец!

Виж, това е интересно.

Оглеждам се.

Аха...

Това е вчерашната девойка, Нике. Леко променена — сега е блондинка, май и очите ѝ са уголемени. Но лицето е кажи-речи същото.

— И ти ли реши да се пробваш пак? — Тя се приближава. С любопитство оглежда спътниците ми.

— *Ние* ще се пробваме пак — веднага поставям необходимите акценти аз.

— Групата? И всичките ли сте Стрелци? — усмихва се Нике. Намигва на Пат — той веднага започва да се надува и закрачва в неестествено права линия.

— Разбира се. А къде е *твоят* отбор? — питам аз.

Нике се мръщи.

— Изостанах. Помниш ли го оня, културния? Нарекохме го Професора...

— Който призоваваше към колективна игра? — спомням си аз.

— Да. Той, естествено, призоваваше... Обединихме се с още три отряда. Но Професора зададе такова темпо, че половината отбор отпадна. А оцелелите сигурно вече са минали десет нива. — Нике се усмихва, но някак неуверено.

— А ти?

— Аз изпахнах на четвъртото. Там се появиха едни такива... такива шмекери... Сержантите водят групите само до четвърто ниво, създават първоначалните навици. По-нататък трябва да разчиташ единствено на себе си.

Бученето на портала вече заглушава думите. Мълниите се стоварват право над главите ни.

Поглеждам Чингиз и Маниака. Чингиз свива рамене, Маниака прехапва устни.

Всичко е възможно.

Възможно е с тоя си облик Тъмния Дайвър да е събрал отбор от достатъчно здрави момчета и да е тръгнал към целта.

А може и да е чисто съвпадение.

Крачещият малко по-напред Подляр изчезва в арката. Зуко се кикоти и радостно скача напред.

Идва моят ред.

Пурпурна мъгла.

И познатата вече зала.

По всичко личи, че от нашия отбор в новия „Лабиринт“ е бил само Маниака. Той уверено се отправя към душовете, като в движение се разсъблича.

— О, мадмоазел! — Зуко оценява ситуацията и се устремява към негърката сержант. — Ще ми изтъркате ли гърба, моля?

За мен отговорът й не крие изненади. След удара с палката между плешките Мага полита към пода. Става и обидено казва:

— Можеше да го обясните и с думи... че банята е без теляк...
ама никаква култура на обслужването...

Нике го подминава, започва да се ръзсъблича. Мага моментално се настанява в съседната кабинка и поглеждайки момичето, започва да се съблича синхронно. Усмехнатите сержанти наблюдават странния стриптийз. Нике е абсолютно равнодушна. Сигурно при досегашните си опити вече се е нагледала на всичко.

За сметка на това започва да се комплексира и да нервничи Пат. Нямам представа къде се е скитал в *дълбината*, но изобилието от разсъблечени момичета и необходимостта самият той да се разголи явно го смущават. Пък аз бях сигурен, че той е играл именно „Лабиринта“!

— Извинявайте, ама къпането задължително ли е? — пита той мъжа-сержант полугласно. Но акустиката в залата е ненадейно добра и думите му достигат до всички. — Взех душ преди два часа!

Ама че глупчо. Само това оставаше — да разберат, че е истинско дете, а не възрастен, избрал детско тяло, за да увеличи подвижността си и да намали зоната за обстрел! Официално в „Лабиринта“ е разрешено да играят само навършилите шестнайсет години, играта е прекалено жестока и кървава. На практика никой не проверява спазват ли геймърите правилото, но ако попаднат на нарушител...

За щастие сержантите възприемат репликата на Пат само като продължение на маймунджилъците на Мага.

— Ние си имаме свой душ — многозначително размахвайки палка, съобщава сержантът. — За да не могат разни умници да вмъкват в „Лабиринта“ незаконно оръжие — в дрехите си или по тялото. Защото имаше прецедент!

Маниака за миг извърща глава и с цялото си лице изобразява огорчение.

Да, ние разбираме за какъв „прецедент“ говори сержанта.

Оръжието е дело на Маниака, а аз съм този, който го употреби. Замаскираният във вид на колан вирус „Warlock-9000“...

Примирилият се Пат се мушва в една от кабинките и започва да се разсъблича.

Къпем се. Стоя с отметната назад глава, улавяйки с устни ухаещата на химикали вода. Ето какво било, значи. Душът не е част от декора, а противовирусен контрол...

— Айде, увличате се...

Не се и опитвам да си прося ядове. Тръгвам към анабиозната камера. В съседната отдясно ляга Нике, намигва ми за довиждане. Захлупват я. В съседната отляво се шумугва светкавично Пат.

— Щастлив полет — подхвърля ми чернокожата девойка-сержант. Спуска похлупака.

Във ваната нахлува гъста бяла мъгла. Удрят ме електрическите разряди.

Тъмнина...

Мъгла.

Протягам ръце. Колко странно... Над мен няма похлупак. А мъглата си остава.

Премествам крака, заставам на колене. Изправям се. Що за дявол?

Към кожата ми приижда озон.

Започвам да разбирам, но това... това е прекалено неочаквано!

Тъмнина. Сивкава, виеща се на кълба мъгла.

Няма разстояния. Няма ориентири.

Аз съм сам тук — голо, треперещо човече в безкраен свят. Но прекалено добре знам, от предишните си сънища, какво трябва да направя...

Крачка...

И пред мен припламва едва забележимата бяла искрица. Далечното огънче...

Избърсвам с длан изпотилото се за миг лице.

Никога досега тези странни сънища не са ме обземали в дълбината.

Господи, какво ли да направя? Да седя и да чакам, додето не ме събудят?

Или да тръгна — в поредния безумен опит да преодолеем моста?

Да чакам е някак... скучно като че ли...

Тръгвам.

И отново усещам чуждото присъствие. Някой, който върви редом с мен. Така, че не мога да го видя, но да чувам стъпките му.

Спирам се — звуците утихват.

— Хей! — изкрещявам аз. — Май достатъчно си играхме на тия игрички?

Тишина.

Какво, да не би да търся събеседник в собствения си сън? Добре. В края на краищата, знам как да се събудя. Проверено е... с всичко, освен с електроника, дявол да го вземе!

Защо да не проведе поредния експеримент? Тръгвам към светлинката.

Мъглата постепенно изсветлява. Тя вече е бяла, чиста, ярка, сякаш фосфоресцираща.

И ето, че пред мен израстват скалите.

Лявата стена е от син лед, дясната — от аленочервен огън... Стоя пред моста-нишка. Колко лесно ми бе да го преодолея — в Ал-Кабар. Точно там бе построен той — като уловка за дайвъри... Но тук, в моя зациклил сън, не помага старото вярно стихче. Изчезне ли илюзията, ще изчезне и мостът.

Интересно, какво не съм опитвал още...

Да си представим, че това е дебело въже. Дебело въже над бурна река. А аз съм превъртял стар турист или не по-малко откачил малолетен скаут. Ще преминаваме ли?

Да!

Заставам на колене. Хващам се за нишката. Тя не прерязва ръцете ми — чудесно!

Обхващам въжето с крака. Увисвам над пустотата. И започвам да пълзя.

Напушва ме смях! Колко просто е било всичко!

Ако премина този мост, може би сънищата ще престанат да ме измъчват?

Пълзя.

Невиждана атракция... човек на въжето... вашите залагания, господа... вижте как пълзи по въжето той...

А всъщност не е толкова лесно!

Нишката започна да прерязва дланите ми. Отначало е само неприятно. Сякаш мъкнеш прекалено тежка торба с прекалено тясна дръжка.

По дяволите...

Нишката вече се впила в ръката ми. Пръстите се хлъзгат от кръвта — собствената ми кръв.

Проклятие...

Не, нишката не изтънява. Просто аз пълзя прекалено дълго. Не съм предвидил дължината на моста. Не съм разбрал, че капката издълбава дупка в камъка, че времето заличава цели планини. А мостовете-нишки срязват самоуверените длани...

— Не така!

Гласът едва се чува — аз все пак съм пропълзял достатъчно далеч, откакто е започнало безумното ми пътешествие. И дори ако отметна назад глава, не мога да видя този, който ми подвиква, опитвайки се или да ме предупреди, или да ме изплаши и обърка...

— Не така!

Капка кръв се откъсва от нишката и пада върху носа ми. След нея — втора.

Започвам да пълзя, стиснал зъби, вече разбирайки, че силите няма да ми стигнат... и все пак...

Лявата стена е от син лед...

Дясната — от аленочервен огън...

Неизменният избор...

С огъня става по-бързо.

Бързо и изпепеляващо.

С рязко движение отхвърлям тялото си вдясно и изранените ми длани пускат нишката...

Забелязвам още как ръцете ми се превръщат в черен гъст вонящ слой сажди.

Болка, наистина, не успявам да изпитам.

И затова съм благодарен на повелителя на сънищата...

Разпръскваща се над мен мъгла. Пробит похлупак на анабиозна камера.

Лежа, прехапал устни. Да... изненада...

Не очаквах, че този сън ще ме преследва дори и във виртуалния свят. Очевидно, цялата работа е там, че според глупавите правила на играта съм прекарал достатъчно дълго време в сън.

Отварям похлупака, този път не се налага да чупя стъклото. С подозрение поглеждам дланите си, сякаш очаквам да видя по тях тънките резки от нишката...

Няма ги — и това е хубаво.

Да плюем на сънищата. Имаме си друга работа. Значително по-сериозна.

Намирам неизменния труп, навличам униформата му.

По познатия вече дълъг път поемам към пробитата обвивка на кораба.

Не ме учудва, че целият ни отбор седи вън на тревичката и ме чака. Аз съм единственият дайвър. Върхът на тарана, острието на стрелата. Космическият кораб, когото многостепенната ракета ще изведе на орбита...

Не ми се мисли за съдбата на свършилите работата си степени.

— А ето ме и мен! — извиквам и скачам долу.

Подляра се ухилва, почесва се зад тила и ми подава пистолет.

— Откъде? — учудвам се аз. На изостаналите май не им се полагаше оръжие...

— Нали не сме дошли тук да си губим времето? — мрачно съобщава Подляра.

Логично. Светла му памет на безименния герой на „Лабиринт на Смъртта“. Интересувам се:

— Някой премина ли нататък?

— Да. Двамата сержанти, момичето и още трима юнаци — съобщава Маниака.

— Момчета, кой от вас е играл този вариант на „Лабиринта“ — питам аз.

Пат вдига ръка, сякаш е на урок:

— Аз! Само че не тук, а в локализираната версия! Там, отпред, има пещера с два глигана, нали? Те млатят с лапи и пускат ракети?

— По-скоро мечки, отколкото глигани — поправам го.

— Ще им видя сметката! — разпалено изрича Пат. — Знам каква е тактиката!

— Кой друг е играл? — игнорирам простосърдечното му предложение аз.

Маниака се усмихва и поклаща пистолета си. Всички останали, уви, само разперват ръце.

— Тогава да тръгваме — неволно поемам командването аз. — С първата двойка изроди се оправям аз... и Пат. Ясно? Вие наблюдавате отдалеч и внимавате да не попадате под ракетния обстрел. По-нататък — ще видим.

Възражения няма и ние се отправяме към скалите. Над главите ни кръжат проклетите птици. Вече съм разбрал, че в самото начало те не нападат, но все пак току поглеждам нагоре.

При входа на пещерата всички освен мен и Пат спират. Какво ли ще видят оттук? Май нищо... Както и да е, важното е да избегнат обстрела.

Стените са все по-гладки, пещерата се превръща в тунел. Пат, нахлузил на тила си шарена войнишка барета, се прокрадва, движейки се малко по-напред от мен, като от време на време ме поглежда разпалено. Я по-добре да си отваря очите, че...

Но ни очаква изненада.

Вместо двете чудовища — парчета плът и желязо по пода.

— Охо, оня отбор е преминал — разочаровано изрича Пат. — Страхотно, а, Лъоня?

Не знам защо, но не мисля така. Макар че... ако „не нашата“ половина от групата се задържи достатъчно дълго, ще спечелим време.

Извикваме останалите.

Зуко радостно се изхилва при вида на победените врагове. Налага се да обясняваме, че заслугата за победата не е наша.

Тръгваме напред. Аптечката, уви, не я намираме, трофеят е прибран от другите.

Достигаме до хълмистата равнина.

— Ей в онези колибки ще има още гадове! — възбудено казва Пат. — Адски гнусни! С тях дълго ще трябва да си играем...

— Ще ти покажа как е по бързата процедура — подмята Маниака. — Но първо ще се оправим с птиците...

Аз поклащам глава. Започнах да се вирам в небето още щом излязохме навън от каменните сводове.

— Не, Шурка... Май и птиците са избити...

— Добър отбор — с уважение констатира Чингиз. — Но така няма да можем да потренираме на лесни мишени, а сложността трябва да нараства с всяко следващо ниво...

Без да се уговаряме, ускоряваме крачка.

И сме на около четирийсет метра от тунела, когато по нас откриват огън.

От същите пистолети като нашите...

Да се бяга е безсмислено. Да отвърщаме със стрелба — също. Изпреварилите ни десантчици не са продължили да ни разчистват пътя, а са залегнали зад разхвърляните отстрани грамадни камъни. Подляра, жилнат в ръката още с първия изстрел, псува полугласно. Компютърния Маг открива бърза, но безразборна стрелба. Маниака стреля рядко, с прицелване. Чингиз притиска Пат към земята и също изпраща кратки серии от куршуми.

Безполезно... позицията ни е неизгодна... прецакаха ни.

Само че чуждият огън неочаквано започва да стихва. След няколко секунди по нас вече се стреля само с един пистолет. После се разнася нечий рев:

— Ку-у-учка!

Още един изстрел. Не по нас. И тишина.

Споглеждаме се в пълно недоумение.

Изглежда, помощта е пристигнала навреме. Както винаги... та нали ако не дойде навреме, тя вече не е помощ.

— Момчета, не стреляйте!

Над камъните се надига някаква фигура.

Подляра надава силен възторжен рев. Изглежда е готов да забрави дори за раната си:

— Браво бе, малката!

Нике, държейки пистолета си за цевта в отпуснатата си ръка, се приближава към нас. Маниака все пак я държи на прицел, но изглежда го прави поради чисто принципни съображения.

— Край, готов съм, влюбен съм, капитулирам... — бърбори Зуко и става, отърсвайки от гащеризона си боклука.

А аз гледам Нике и се усмихвам.

Не знам защо, но ми е адски приятно, че тя не стреля по нас, а ни се притече на помощ. Независимо от всичко. Още по-приятно ми е, че не нея са убили момчетата, за да ме снабдят с пистолет.

— Какво се случи? — рязко пита Чингиз.

— Нима не е ясно? — с въпрос отвърща Нике.

— И все пак обяснете — вече по-учтиво пита хакерът.

— Вие убихте момчето, за да вземете пистолет за своя приятел...
— Получавам едва забележима усмивка и леко махвам на Нике с ръка.
— Сержантите обясниха, че това е неспортсменско и нечестно, и предложиха да ви устроим засада. Но...

Тя млъква, сякаш се затруднява да формулира мислите си. После продължава:

— Но на мен това ми се видя също толкова неспортсменско. Така че направих избор. Заех такава позиция, че да виждам целия си отбор... бившия си отбор.

Ние се споглеждаме.

— М-да... — проточва Зуко.

— Ситуацията... — съгласява се Подляра. — Момчета... и сега какво?

Маниака отпуска пистолета. Казва:

— Тук щяхме да си погинем. Можеше и да опаткаме един-двама, но си погивахме...

— Вземате ли ме в отбора? — директно пита Нике. И изведнъж по погледите на моите приятели разбирам кой ще прави избора. Аз и Чингиз.

Такива ми ти работи...

Нямаме нужда да се отдалечаваме и да се съветваме. Ние се споглеждаме, като и двамата сме съвсем наясно, че геройската постъпка на Нике може и да не е случайна.

Не е задължително Тъмния Дайвър да носи само мъжки тела.

А да се присламчи към нашия отбор и заедно с него да премине целия път из „Лабиринта на Смъртта“ — какво по-забавно от това? Убеден съм, че шегичката е по вкуса му...

И в същото време...

С демонстративен жест напъхвам пистолета си в кобура.

— Дано не се наложи да съжаляваме... — мъгляво изрича Чингиз. — Момиче...

— Нике.

— Нике, ние сме малко странен отбор. Възнамеряваме да преминем „Лабиринта“ възможно най-бързо. Като не се спираме, ако се наложи, и по двайсет и четири часа на денонощие, и то няколко дни поред. Решени сме да прилагаме и най-неспортсменски методи. Това не ви ли плаши?

— Аз съм човек, който изцяло разполага с времето си — казва Нике.

Фразата прозвучава като изречена от мъж... но и от жена, особено ако е феминистка. Бая ще ни се налага да се вслушваме в думите ѝ в търсене на неизбежните издънки...

— Ще рискувате ли? — също толкова неопределено от гледна точка на пола пита Чингиз.

— Разбира се. Искам да се уредя на работа в „Лабиринта“. Като сержант. — Нике се усмихва. — Работата никак не е лоша, пък и се плаща добре. Но те назначават само отличилите се при преминаването на тази версия на „Лабиринта“. Аз съм готова да рискувам.

— Няма да те чакаме, ако стане нещо... — казва Чингиз, предизвиквайки с тази реплика неодобрително измърморване от страна на Подляра.

— Справедливо е — изрича Нике. — Няма да имам никакви претенции.

— Освен това липсата на момиче в нашия отбор ще е проява на дискриминация по полов признак, най-обикновен сексизъм... — добавя Маниака.

Поглеждам го, сигурен, че ще видя усмивка.

Но Маниака е напълно сериозен. Леле... какво прави Америка с хората!

Прочистване на местността...

Маниака с ритник отваря вратата на мизерната дървена колибка. Моментално се плъзва встрани, а на мястото, където е стоял току-що, с тихо свистене се изсипват тънки бели игли.

Пистолетът в ръцете на Шурка потрепва, натрупвайки заряд.

Той отново се хвърля в отвора — стреля, отдръпва се, пропускайки поредната серия игли, хвърля се в колибката. Виждам, че се цели някъде нагоре, в тавана, с дълъг откос...

Шум от падане на нещо тежко и меко.

Гадината е висяла, вкопчена в тавана. Мях с хобот, от който изхвърчат игли...

— Кой нито веднъж не е убивал такива? — пита Маниака. — Чингиз, Подляр, Лъоня! Проверете останалите колиби.

Денят започва добре. Всеки от нас убива по твар. Минаваме дори без ранени.

— Нещо прекалено лесно ми се вижда — изказвам общото мнение. — Когато влязох в „Лабиринта“ за пръв път, ми се струваше, че ще е доста по-трудно, отколкото в старата игра...

— Наистина ще е по-трудно — обещава Маниака. — Първите пет нива са въвеждащи. Те са достатъчно яки, променят се бавно и само частично. Всички битки са най-вече с програмирани чудовища... освен ако не се наложи да се стреляме един друг...

— А по-нататък?

В погледа на Шурка се появява леко учудване.

— Слушал ли си за „Защити своя дом“?

— Някаква конкурираща се с „Лабиринта“ игра, нали? — спомням си аз.

Маниака се изхилва. Поглежда накриво Пат, който е открил в една от колибите автомат и радостно напасва приклада.

— Конкурираща ли? Да, ако може да се каже, че краката се конкурират с ръцете... Това е алтернативен вариант на играта.

Започвам да се досещам.

— За чудовища?

— Да, разбира се. С какво беше по-различен старият „Лабиринт на Смъртта“? Истински разумни бяха само хората. Затова и най-интересните схватки ставаха между тях, а не с чудовищата. Сега ти се дава възможност да преминеш на страната на пришълците. Да защитиш своя дом и планета от човешкия десант. Какво, не се ли чел рекламните брошури?

— Нали знаеш, че отдавна не играя такива игри...

— Аз също. Но гледам да съм в течение. Та нали тази информация е общодостъпна, Лъоня! Сега всички виртуални игри са свързани с „Лабиринт на Смъртта“! Можеш да отидеш в „Звезден патрул“ и да станеш пилот на изстребител, прикриващ десанта, да воюваш с гадовете в космоса. При това както на наша, така и на тяхна страна. Можеш да се отправиш към „Звезди и планети“ и да започнеш служба в Генералния Щаб на Космическите Сили на Земята...

Ама че номер.

Известно време смилам чутото. Очаквал съм, че „Лабиринта“, както и по-рано, се свежда до двубои с могъщи, но тъпи чудовища...

макар и порядъчно поумнели, но все едно — предсказуеми, както и до кръвопролитни схватки с други геймъри, които са ти равностойни противници...

Но ако сега всичко е различно...

Ако се окаже, че в бронираното тяло на чудовището, въоръжено със самонасочващи се ракети, има човек? Способен да се скрие, да изчака удобен момент, да постъпи нестандартно, а не глупаво да се хвърли в бой?

Ако летящата твар със зъби-триони не се сурне върху нас от небето, а се скрие в храстите и ни клъцне по крака?

Много неща може да измисли човек, получил нечовешко тяло...

— Тръгваме ли? — прекъсва мълчанието Нике. — Знам къде е изходът от нивото.

С поглед посочвам на Маниака автомата в ръцете на Пат. Шурка поклаща глава и полугласно отбелязва:

— Няма полза от тая играчка... Нищо, нека да се забавлява. Засега ще действаме с пистолетите.

Към обяд приключваме и с четвърто ниво. Достатъчно чисто и грамотно, само дето на третото насмалко не губим Зуко... общо взето, по негова вина. Мага решава да ни демонстрира майсторството си в битка с „мухите“. Мухите приличат най-вече на водни кончета с големината на охранен гълъб и не са лесни за уцелване. Мага убива наистина красиво и бързо две „мухи“, затова пък третата го издебва в гръб и започва да го кълве по тила. Гледката е по-скоро забавна, отколкото застрашителна, и ние не веднага зацепваме, че дивите писъци и подскоци на Мага не са обичайните му маймунджилъци, а предсмъртна агония. Стрелбата по „мухата“ е невъзможна, почти със сигурност ще ликвидираме и нашия човек. Пат спасява положението — хвърля се към Мага и фрасва „мухата“ с приклада на автомата си.

Оказва се, че гадината е доста уязвима... стига да я уцелиш.

Налага ни се да мъкнем полуживия и стенещ Маг към края на нивото, докато не намираме аптечка.

— Егаси гнусното насекомо! — мърмори Зуко, когато идва на себе си и вече е способен да говори. — Направо ме препарира! Момчета, следващия път ми теглете куршума, та да не се мъча!

Но на нас хич не ни е весело.

— Шест часа — поглеждайки часовника си, казва Чингиз. — Така... момчета. „Лабиринта“ има сто нива. Ако сме изминали първите три за шест часа... това прави по два часа на ниво...

— Двеста часа! — радостно съобщава Пат онова, което не се нуждае от изчисления.

— Почти осем денонощия — Чингиз се намръщва. — Но ние трябва и да спим, да ядем, да почиваме... понякога — да мислим. Прибавяме още два дни. Десет денонощия.

— Досега още не сме губили човек от отбора — допълва Маниака. — А нали в такъв случай ще ни се наложи или да го изоставим, или да се връщаме в началото на нивото и да го изминаваме отново...

— Сложността ще се увеличава... — Зуко става сериозен. — Засега воюваме само с „роботи“. По-нататък ще започнат престрелки с конкуренти... и хора в облика на чудовища.

— Затова пък опитът ни ще нараства — възразява Подляра. — Нали така?

— Опитът и умората — отбелязва Нике.

Умно момиче...

Сядам до нея и вадя от джоба си дажбата, намерена в разбитата бойна машина... може би сложена за реквизит, а може би наистина някой се е опитвал да измине „Лабиринта“ на миниатюрен танк...

Мълчаливо си разделяме дажбата.

И аз изведнъж се усещам, че не съм предложил храна на никой друг. Нито на Чингиз, нито на Подляра, Шурка, Зуко или Пат...

Тази храна не съществува в природата! Тя просто е нарисувана! И ние можем сега, след третото ниво, да излезем от дълбината, да похапнем нещо истинско, да си отдъхнем. Никой от нас няма да умре от глад.

Но аз се отнесох към находката си така, сякаш сме в истинска бойна акция на чужда територия. Поделих я само с девойката, към която изпитвам симпатия... Мълчаливо подавам своята половина от брикетчето на Пат.

— Искаш ли? — бързо се извърща Пат към Чингиз.

Чингиз поклаща глава и Пат настървено загризва брикетчето, без да пита никой друг.

Така значи.

„Лабиринта“ ни кара да се отнасяме напълно сериозно към себе си.

— Въпросът за прехраната скоро ще добие голяма острота — казва Подляра. И веднага се преобразява в другия си облик, по-нормалния: — Ех, иска ми се да се наплюскам с нещо, мамка му!

— Сержантите разправяха — отбелязва Нике, — че тук сме можели да ловуваме. Част от местните животни и растения били условно ядовити. Само с дажбите няма да изтраем, те се намират рядко...

— Прекъсване за обяд... по-точно, за вечеря — решава Чингиз. — Сега излизаме на четвърто ниво, записваме се и се връщаме обратно...

Той млъква, претегляйки нещо наум.

— Краят на нивото е след като се прехвърлим през оная рекичка — посочва Нике. — И какво? Десет минути, за да се прибера вкъщи... във всеки случай — аз. След това — изход от дълбината, четвърт час, за да похапна... Още десет минути наобратно. Пет минути, докато всички се съберем.

— Губим четирийсет минути — обобщава Маниака. — Нарушава се темпото. После пак ще трябва да се приспособяваме към този свят...

Чингиз отново поглежда часовника си.

— Сега е шест вечерта... по московско време. Вървим още шест часа. Ако намерим храна — ядем. Ако не намерим — още повече затягаме коланите. Има ли възражения?

Няма. Само Нике се интересува:

— Момчета, а закъде сте се разбързали? Рекорд ли гоните?

Всички млчат...

— Рекорди гонят онези, които предварително яко са потренирали — разсъждава Нике на глас. — А повечето от вас май не са били досега в „Лабиринта“...

— Нике... — Усещам, че трябва да се намеся, преди любопитството да я отведе прекалено далеч. — Ти ни помогна. Ние те приехме в отбора си. Нали?

Девойката кимва.

— Ако имаш сили — върви с нас. Ще се радваме. И ще ти помогнем, ако успеем... Но причините, поради които сме тук, не те засягат.

— Тогава ми разкрийте поне външната цел на похода си — неочаквано рязко казва Нике. — Вие всички много ми допадате. Но аз не мога да се движа с отбор, чиито постъпки не разбирам. Ами ако задачата ви е само да настигнете някакъв гадняр и да го очистите, след което за нищо няма да ви дреме? Аз какво да правя после — да се бъхтя сама, така ли?

— Добре — внезапно произнася Чингиз. — Редно е да научиш „външния“ мотив на поведението ни. Ние искаме Стрелеца — кимване в моя посока, — колкото се може по-бързо да достигне последното ниво на „Лабиринт на Смъртта“.

— Именно Стрелеца? — Нике ме поглежда любопитно.

— Да. При това сме принудени да запазим числеността на отряда си максимално дълго време, но само за да улесним осъществяването на основната си задача. Затова непрекъснато ще поддържаме баланса между скоростта на придвижване и общата бойна сила на групата. Не е изключено на последните нива на „Лабиринта“ да зарязваме изоставащите.

— Ясно — кимва Нике. — Скоростта на ескадрата е равна на скоростта на най-бавния кораб... но само до мига, в който по следите на ескадрата не се впуснат подводници... Кажи, Чингиз, ами ако групата ни започне да се бави заради Стрелеца? Засега той не прави... извинявай, Леонид... прекалено голямо впечатление.

...Небето е виолетово... птиците кръжат... Доживя, Стрелец. Доживя. Но кой можеше да знае, че от умението ти да играеш виртуални игри един ден ще зависят човешки животи? Хиляди човешки животи?

— Вече ти казах каква е основната цел на похода ни — спокойно отговаря Чингиз. — В такъв случай, прибегвайки до твоята аналогия, по-бързите кораби ще започнат да подлагат бордовете си на торпедата.

— Безумно интересно ми е — изрича Нике. — Но повече за нищо няма да ви питам. Разбирам игрите ви, момчета...

— Готовността да се подложи бордът се отнася и за теб. — Гласът на Чингиз става все по-суров и по-суров. — Ясно ли е?

Девојката ме поглежда. Кимва:

— Слушам. Разбира се, адски ми е интересно с какво толкова е ценна тая бавна шамандура, но бях дотук с въпросите...

Ако не ми се усмихваше, щях направо да се засегна.

Така че и аз се усмихвам в отговор.

Ставам, придърпвайки якето си. Досега не сме намерили нито една бронирана жилетка... жалко...

Помъквам се към ручейчето. Край на нивото.

Значи, дотук с игрите.

Започваме да живеем.

ЧАСТ ТРЕТА

МОСТЪТ

Петото ниво на „Лабиринт на Смъртта“ е като вододел.

Граница между програмните и истинските чудовища.

„Лабиринт на Смъртта“ не е скован от строги пространствени граници. Можеш да направиш завой и да се отклониш от основния маршрут, по който се движи отрядът. Да се опиташ да заобиколиш опасните места, да съкратиш пътя. Не бих се учудил, ако за интересите на играта в „Лабиринта“ е измоделирана цяла планета. Но това е път без изход — рано или късно на геймърите ще им се наложи да се запишат, да отбележат положението си в играта преди изхода... ама няма да има компютър, за да го сторят.

И ще се наложи да се минава нивото отначало...

Въртя в ръце тежкия, шестцевен ракетомет. Тук има нещо... някаква странна мисъл започва да се оформя в съзнанието ми. Наближава края на десетия час, откакто сме в играта, а ние завършваме пето ниво... невъзможно е да се върви по-бързо...

Така че какво — осем денонощия?

Не разполагаме с толкова време. Сигурен съм.

Придвижваме се право напред. Безпроблемно, съгласувано, отмерено. Но това няма да ни помогне. Има прости, естествени ограничения — пет километра в час, ако се върви пеша, петнайсет — при търчане в бърз тръс. Но из „Лабиринта“ е изключено само да се тича, налага се да се стреля, да се заобикаля, да се търсят оръжия и муниции... Минимум още час на ниво. Най-малко час!

— Леонид! — Подляра ме настига. Подозрително ме поглежда в очите, пита: — Ти добре ли си?

— Да.

— Сашка твърди, че в края на пето ниво имало традиционно място за почивка. Там не било прието геймърите да се гърмят едни други.

— Е, и?

— Ако заварим там някаква чужда група, ще е редно да поседнем при тях...

Кимвам. Хвърлям поглед към индикатора на ракетомета. Седем заряда. Прекрасно. Пълен залп, и още една ракета за финал...

— Редно, викаш... Ясно.

Крачим из тясна клисура. Тук-там се забелязват следи от битки, при това пресни: разбити от ракети канари, овъглена земя, обгорели дървета.

Веднъж ни атакува чудовище. Вече бяхме срещали подобни — адски подвижни, по-високи от нас двукраки влечуги. Отдалече гадините те обстрелват с две мощни лъчеви пушки, отблизо се хвърлят в ръкопашен бой, ловко боравейки с лапите с остри нокти и с гъвкавата си като бич опашка. Да се сражаваш сам срещу такава твар не е много приятно.

Но ние сме седмина.

Гадината успява да стреля само веднъж — и умира под канонадата на четирите пистолета, автомата и странния излъчвател, намерен от Нике. Излъчвателят пораждава чрез избухване на небесносин пламък, разпръскващ се по целта.

Аз не стрелям.

Поглеждат ме накриво, но нищо не питат.

Изходът от клисурата е задръстен с каменни блокове. Върху тях се мъдрят безброй графити. Мярат се и баналните „Макс и Слай бяха тук“, творения на незнайни пишлемета, и дълги цитати от Шекспир, Данте и Елюар, и някакви закодирани съобщения, очевидно написани за изостанали приятели. Но се откроява един монументален надпис, изсечен в камъните... колко ли време се е наложило да се труди неизвестният му автор?

„ПРИМИРИЕ!!!“

Шурка пуска пистолета в кобура и се закатерва нагоре по камъните. Пат с въздишка мята на рамо своя безполезен автомат.

И аз постъпвам по същия начин с ракетомета си. На мен са ми доверили най-мощното оръжие, намерено от групата. Засега не съм стрелял нито веднъж с него...

Катерим се по камъните.

А ето го и изхода от нивото...

Пейзажът е толкова спокоен и тих, че цялото ни оръжие започва да ни се струва излишен товар.

Свършек на гора. Езерце. Мека тъмнозелена морава... буен лагерен огън...

Около него са насядали седмина.

Спускаме се по скалите. Прекрасни мишени сме, но примирието наистина се спазва. Даже ни махат с ръце, канят ни при огъня.

Групата прави приятно впечатление. Трима млади мъже, здрави, спретнати, при това неясно от какво се създава усещането, че те са същите и в живота, а не само в *дълбината*. Две девойки, симпатични, нестандартни — едната е с европейска външност, втората — китайка. Хлапе, малко по-голямо от Пат. Възрастен, костелив мъж... той, изглежда, е старшият в групата.

— Зачитаме ли примирието? — пита старецът. Ако се съди по лекото забавяне, с което пристига гласа му, той определено не говори на руски.

— Зачитаме го! — откликва Маниака. — Отдавна ли вървите?

— Двайсет часа чисто време — с охотна отговаря един от мъжете.

Не приличат на неопитни новаци. По-скоро са били заети най-вече със събиране на снаряжение, а не с тичане през нивото. Почти всички са с бронирани жилетки и са въоръжени значително по-сериозно от нас. Всички имат и автомати, и пистолети, два излъчвателя, като този на Нике, три ракетомета и още някакво непознато пушкало...

— А ние — десет часа! — радостно съобщава Мага.

Снизходителни усмивки.

— То се вижда — добродушно казва старецът. — Настанявайте се...

Правят ни място при огъня. Сядаме. Настъпва кратка неловка пауза... добре, че с нас е Компютърния Маг!

— Хора, а някой от вас да има кракове за „Visual Board“? — осведомява се той.

Геймърите се споглеждат.

— Ако намериш, обади се — съобщава един от тях. — Засега май никой не я е пробил...

Мага доволно се озъбва. Със сигурност му се иска да ги светне, че той е авторът на програмата... известна дори не толкова с удобството си, колкото с патологичната си устойчивост към пробиване. Но той обуздава порива си. Затова пък разговорът скоро придобива светски характер. Как, къде и какво са пробили, кого и защо са успели да спипат, кой е офейкал и кой в момента е зад решетките...

След десет минути отношенията са уредени. Скучаем само аз и Нике, струва ми се. За нас тези професионални разговори са прекалено неразбираеми.

Впрочем, скоро темата на разговора се връща към „Лабиринт на Смъртта“ и тактиката за преодоляването му. Ледът на недоверието е разбит...

— Напразно сте се разбързали — казва китайката. Тя лежи на тревата, отпуснала глава на коляното на един от младежите. — Първите пет нива трябва да се използват за събиране на оръжие. Търсене, търсене и пак търсене...

— Трябва да изминем „Лабиринта“ възможно най-бързо — сухо отговаря Чингиз.

— По два часа на ниво? — с усмивка пита китайката.

— Желателно е да сме още по-бързи — учтиво отвръща Чингиз.

— Изключено е да успеете. Двата часа са теоретично възможният предел.

Така значи.

Споглеждаме се. Изглежда, никой не е притежавал такава информация.

— Хич не се съмнявайте — включва се в разговора старецът. — Проверено, изчислено и доказано е. И все пак е нереално. Ние щурмуваме рекорд. С по четири часа на ниво. Общо четиристотин часа.

— Прекалено е дълго — клати глава Чингиз.

Старецът се усмива и нищо не отговаря.

— Такава ни е съдбата — мрачно въздъхва Подляра. Ляга върху тревата, закача ранената си ръка, мръщи се. Всеки намерен лек досега го давахме на Мага, като най-изпатил. Не ни е до дреболии...

— Вземи! — Старецът подава на Подляра аптечка.

— Няма да откажа. — Хакерът притиска към ръката си бялото пластмасово кубче. Доволно се ухилва. — Благодаря... не очаквах.

— Няма за какво. Запасили сме се.

Ето го предимството на планомерния поход из „Лабиринт на Смъртта“. Колко жалко, че той не е за нас.

— Време ни е, момчета — изправям се аз.

Първа, с въздишка, става Нике. После и останалите.

— Прощавайте, приятели — казвам на чуждата компания. — Ама ние бързаме...

Възражения няма. Китайката се усмихва, на другото момиче общо взето сме безразлични. Както и на мъжете, и на хлапака. Старецът... интересно, на колко ли години е всъщност... Старецът е леко разочарован.

— Късмет...

Нашият отбор вече се отдалечава. Без да се сбогува, без да спори с мен. Едва ли някой е доволен от решението ми, обаче спорове няма...

Подавам на стареца десницата си, следва здраво ръкостискане.

Междувременно с лявата ръка натискам спусъка на ракетомета. Мекият мляскащ звук на влизащите в цевите ракети почти не се чува.

Най-важното сега е да не отпусна спусъка прекалено рано или прекалено късно. Изстрелът ще се осъществи или при отделянето на пръста ми от спусъка, или след като се зареди шестата цев...

— И на вас успехи — казвам аз и отдръпвам ръката си.

Обръщам се и се затичвам след моя отбор. Отстрани погледнато ръката ми върху приклада на ракетомета изглежда напълно естествено — човек, който придържа оръжието си...

Мляс...

Третият или четвъртият заряд се намести в цевта?

Мляс...

Спирам и смъквам ракетомета в ръката си. Поглеждам екрана му. Там гори цифрата „5“.

Мляс...

Те успяват да разберат какво се случва. За съжаление успяват. Някои се хвърлят към оръжията си, някои се опитват да скочат... Само върху лицето на стареца има обърканост, устните му се помръдват... може би възнамерява да ми напомни за примирието?

Цевта сочи към центъра на групата... Съвсем малко вляво...

Шестият заряд се намества в цевта. Ракетометът потрепва, изплювайки огненото ветрило. Откатът от шестте едновременно

изстреляни ракети е достатъчно осезаем — хвърля ме на земята, от изпускателните отвори на цевите ме удрят струи нагорещен газ.

На мястото, където току-що мирно си отдъхваха конкурентите ни, се простира черна ивица. Пръстта е разровена, сякаш оттам е минал булдозер. Шестте дупки от снарядите едва се различават.

Общо взето попадението ми е нелошо.

Мъжката част от отбора е убита на място, от тийнейджъра като че ли не е останала и следа. Само китайката е още жива и вяло протяга ръка към кобура си — у нея са се съхранили някакви жалки проценти живот.

Точно колкото за един изстрел от пистолета. Да хабя цяла ракета нямам ни най-малко желание. Момичето престава да се протяга към пистолета, застива...

— Какво правиш? — крещи Подляра.

Пат е замръзнал с отворена уста. Чингиз е замислен.

Маниака навъсено преминава покрай мен. Сяда до една от ямите, измъква оттам почти незасегнат излъчвател. Така и трябва да бъде... За какво се борихме? Колко ли бронирани жилетки са оцелели? При гибел на притежателя им вероятността да се запазят е петдесет процента...

— Лъоня... това е... — Мага е изгубил напълно веселото си настроение. — Не бива така!

— Няма да тръгнат да ни гонят — казвам аз. — Тактиката им е друга.

— Лъоня, но нали имахме примирие! — с укор изрича той. — Не бива!

И в този момент ме обзема ярост.

— Примирие? Не бива? Да не си играем в пясъка? Момчета, разберете най-накрая... това, заради което сме се захванали...

Забелязвам напрегнатия поглед на Нике и млъквам. Все пак чуждият човек в отбора е пречка.

Но ме разбират. Мага с въздишка разперва ръце и също кляка да събира трофеите при една от ямите.

— Ако искаш, можеш да си вървиш — казвам на Нике. — Няма да стрелям след теб. Заклевам се.

Може би тя дори не вярва на думите ми...

— Изглежда сега изобщо няма да си отида. Вие безумно ме заинтригувахте.

След минута из димящите останки вече се ровят всички. Освен Чингиз.

— Мислех, че съвременните бизнесмени притежават по-гъвкав морал — казвам му аз.

— Аз не затова... — с досада се намръщва Чингиз. — Преценявам дали ако дочакаме следващата група, ще компенсираме с допълнителното снаряжение загубата на време?

— Според мен — не.

— Изглежда си прав... — кимва хакерът.

— Ура! — Пат изскача от ямата, размахвайки бронирана жилетка. — Моят размер! Сега ще повоюваме!

Ето затова обичам децата — заради тяхната непосредственост.

Скачам долу, започвам разкопките. Бронирана жилетка... уви, разкъсана на парчета. Ракетомет... без заряди. Не ми върви...

— Леонид — обажда се Подляра, за да ме предупреди. Обръщам се и подхващам ракетомета по-удобно. Зарядът е само един... но все пак е нещо.

Ето ти загуба на време...

От гората излизат трима. Млад нисък младеж и две девойки-тийнейджърки. Хлапакът е обикновен на вид, но момичетата не приличат съвсем на хора — твърде големи очи, дълги островърхи уши, под шлемовете стърчат прекалено блестящи златисти коси.

Впрочем, не това е важното... Важното е, че тройката е въоръжена с ракетомети, приготвени за стрелба.

— А разправяха, че тук имало примирие — с упрек произнася момчето.

Няколко минути групите се гледат преценяващо. Да се започне стрелба ще е колективно самоубийство.

— Кой си ти? — интересува се Чингиз.

— Приятел на елфките — съобщава момъкът, сочейки с поглед спътничките си. Виж ти — по-рано любителите на ролеви игри не се мяркаха в „Лабиринта“...

— Много ни трябваше оръжие — откровено казва Чингиз. — Така се получи.

— Тук всеки се нуждае от оръжие — съгласява се младежът. — Оръжие, броня, боеприпаси...

С крайчеца на окото виждам, че Подляра посяга към пистолета си, и бързо поклащам глава. Няма да помогне... нахиснахме се. Здравата се нахиснахме.

— Това е чудесно — невъзмутимо изрича Чингиз. — По първата точка стигнахме до съгласие. Предлагам да преминем към втората. Ще ни продадете ли малко боеприпаси?

— Какво? — Младежът явно се смайва, а елфките объркано се споглеждат.

— Купувам част от вашето снаряжение. За истински, реални пари. Десет долара за ракета. Сто — за ракетомет.

Това е безумие. Такова нещо сигурно още не е имало в историята на „Лабиринта“ — нарисувани оръжия да се купуват за истински пари.

— Ти да не си психо? — с любопитство пита приятелят на елфите.

— Не. Бизнесмен.

— Побъркан бизнесмен, значи... Ракетите — петнайсет гущера парчето. Ракетометите — двеста в зелено.

— Ха! Та аз ще си купя истински по-евтино! — възмутено изревава Подляра.

— А трябва ли ти? — интересува се младежът. — Истински ракетомет — тук?

— Съгласен съм — бързо изрича Чингиз. — Един ракетомет и двайсет ракети. Излизаме двамата с теб от „Лабиринта“, превеждам парите на твоята сметка, връщаме се и се разделяме доволни.

Подляра и Пат, изглежда, повече от Чингиз се косят за парите му. Но си затрайват.

Маниака просто се хваща за главата, сяда на края на ямата и се извъръща, неспособен да гледа случващото се.

Ако за нещо обичам нашите бизнесмени — то е заради тяхната находчивост.

Че е време да приключваме, разбрахме на девето ниво. Макар че най-трудно от всички май беше седмото. Там за пръв път убиха Маниака, на когото до момента му беше вървяло сякаш на магия; там против нас осъществиха прекрасна съгласувана атака около петдесет чудовища от всички породи, включително подземен червей, който с еднаква лекота излапа и Подляра, и купения му за две стотачки ракетомет, и голямата канара от гранит, зад която хакерът се криеше от ураганния огън на изродите влечуги.

Но в нас все още имаше хляб. Отбихме атаката. Дочакахме да ни догони Маниака, зъл като дявол и въоръжен само с автомат, за чийто произход той упорито отказваше да говори. Върнахме се за Подляра и го заварихме заклещен в някакъв скален процеп, в отчаяна стрелкова отбрана срещу три охлювоподобни твари, изпълзели от плиткото езерце. А когато преминахме оттам в пълен състав, те дори не си бяха показали оттам рогата...

Осмото ниво се оказа почти лесно. Заето изцяло от блато. Видимост — великолепно. По някаква причина спомняйки си за сталкера от филма, започнах да поливам трасето пред нас с ракети.

Резултатът надхвърли и най-смелите ми очаквания. Изплувалите трупове на чудовища образуваха заплетена картина върху повърхността. Изродите, спотаили се по-далеч, се хвърлиха в атака... безуспешно, но впечатляващо.

А виж, деветото ниво ни пречупва.

Общо взето нищо особено. Не прекалено високи планини. Каменоломни, в които тромаво се въртяха странни механизми, раздробяващи и поглъщащи камъните. Постройки, останки от древен, циклопичен храм. Няколко бойни машини... кой се криеше в тях, така и не разбрахме. Машините изгаряха чак след десетото уцелване с ракета, но затова пък горяха великолепно.

Те просто бяха прекалено много...

Преминахме през каменоломната от третия опит.

Изгубихме цялото си снаряжение.

Това, което успяхме да намерим сред постройките, не беше никак достатъчно за малката ни армия.

Аз съм запазил ракетомета си с пет заряда. Маниака — автомата си. Нике — нещо подобно на картечница, стреляща с небесносини игли, с добра скорост на стрелбата и достатъчно мощна.

Всички останали са си пак с пистолети.

Естествено, вече нямаме никаква броня...

Излизаме на десето ниво през дълъг, празен, безопасен и неопишимо скучен тунел, пробит в склона при храма. Тунелът преминава като свредел през утробата на планината...

Компютърът, в който можем да се запишем, е на върха. Наполовина вграден в камък, навън са само екранът и клавиатурата.

Дори не се налага да обсъждаме каквото и да било. Осемнайсет часа без сън. Осемнайсет часа на крака.

— Среща в десет московско време при портала — казва Чингиз. Оглежда ни — възражения няма. Побутва към клавиатурата Пат, който вяло набира някаква парола, поставя курсора на „изход“ и изчезва. Чингиз си тръгва след него.

— Добре се повеселихме, а? — изрича Зуко, външно изобразявайки оптимизъм. Дори неговата жизненост се е пропукала.

— Изгубили сме форма — мърмори Маниака. — Хайде... не се туткай...

Зуко, разпервайки ръце, изчезва.

След него си отива Маниака.

Подляра замислено оглежда околността. Тук е красиво, страшно красиво. Дизайнерите на „Лабиринта“ са се потрудили добросъвестно. Надолу се спуска полегат склон, снегът блести под лъчите на залязващото слънце. В светлолилавото небе плуват бледовиолетови облаци. Стоим на билото на планинския рид, който ни предстои на прехвърлим... да отидем при онези езера — тъмносините мастилени петна долу... да преминем през гората... да пресечем морето... какво ли още са измислили създателите на играта? Заводи, вулкани, космодруми, полета? Някъде в края на пътя е разположен град, където геймърите ги очаква злобният Император...

— Леонид, ние сме намислили невъзможното — изрича Подляра. — Работата не е в майсторството. Виждаш — тук на практика няма истински схватки. Старите добри дуели... ти с картечницата, аз с

резачката... кой кого ще надхитри... Леонид, ние се сражаваме не с другите геймъри... без значение в какво тяло се намират — човешко или на охлюв-гигант. Ние се сражаваме със света. Със света на „Лабиринта“, света вътре в Дийптаун. Ние се сражаваме с разстоянието, с времето... ех, мама му стара, ти сам всичко разбираш. Утре в десет, накратко...

Той полага ръце върху клавиатурата, и ние с Нике оставаме сами.

— Стрелец...

Поглеждам момичето.

— Кажи, този Стрелец... за когото често споменават в „Лабиринта“...

Аз мълча.

— Това ти ли си?

— Да.

— Не играеш в пълната си сила.

— Да.

— Приятелите ти разбират ли го?

Поклащам глава.

— За къде така бързате?

— Нике, имаме ли уговорка да не се задават въпроси?

— Извинявай, Стрелец... — усмихва се тя, по-скоро тъжно, отколкото обидено. — Не искам да си пъхам носа в чужди тайни. Ако ти наистина си същият този...

— Да.

— Ако ви преча... Нека да си отида. Ще се присъединя към друг отбор...

Самият аз не зная защо казвам това...

— Много искам да останеш с нас.

— Защо?

В камуфлажа всички ние сме еднакви. Безполови, безформени, унифицирани. Късове месо във военната униформа на несъществуваща армия, доброволни наемници в измислена битка, самопожертвователни герои с никому ненужни подвизи.

Само лицата над високите яки на якетата са различни. Лица, които самите ние сме си измислили. Толкова е лесно — да нарисуваш лице. Точка, точка, запетая... ето ти я кривата муцунка... Рисувай сам, събирай от детайлите, като в детски конструктор... Волева брадичка,

унила брадичка... Щръкнали уши, прибрани уши... Изправен нос, чип нос...

С мъка ми се удаваше само едно. Очите. Понякога ми се налагаше да ги преправям десетки пъти, преди да станат живи. Оттогава разбрах кое е най-важното в нарисуваните лица.

Гледам я само в очите.

— Ти ми харесваш — казвам накрая. — Не съм във възторг от това. Но ми харесваш.

Ръце върху клавиатурата.

Парола.

Изход.

А изходът от „Лабиринт на Смъртта“ си е старият... същата уютна, просторна съблекалня и същата зала, както и преди две години.

Свалям екипа, прибирам го в шкафчето. Изобщо не се учудвам, че ме очакват дрехите на Стрелеца.

Вземам душ в малката кабинка. Този път съвсем обикновен душ, няма никакви противовирусни химикали. Обличам се, за секунда спирам пред вратата...

Какво ли ще стане сега?

Завръщане на легендата, спор няма! Стрелеца се е върнал в „Лабиринт на Смъртта“. И не сам, а с група приятели. При което този път Стрелеца наистина не действа много честно...

Излизам в залата с колоните, от която се виждат дийптаунските улици. Голям смях ще падне, ако сега се повтори преследването и ми се наложи да се крия в публичен дом...

Залата е празна. Почти празна. Само някаква компания стои, увлечена в сладки приказки, звучи жизнерадостен смях. Лицата са непознати, но явно не са тези, които разстрелях на пето ниво...

Дявол да го вземе!

Къде ли са унижените и оскърбените?

Къде е жадуващата кръвта ми тълпа?

Приближавам се към компанията, правейки вид, че търся някого. Не ми обръщат никакво внимание — имат си някакъв техен лаф...

— Чу ли, че Семецки го убили? Три пъти подред?

— Е, и?

— Ами оживял и догонил своите...

Дружен изблик на кикот...

— Момчета, не сте ли чули за такъв геймър — викат му Стрелеца? — питам напосоки.

Погледи, пълни с недоумение. Всички свиват рамене.

От съблекалнята излиза младеж. Поздравяват го, махат с ръце. Някой вика:

— Круз, колко трябва да те чакаме, а?

Цялата тълпа се изнизва от залата с колоните.

Аз вече съм забравен, а заедно с мен — и въпросът ми.

Стоя с проведен поглед. Объркано се усмихвам. Стискайки дръжката на пистолета в джоба си.

Славата е нещо преходно.

Чудно е даже как и Нике ме помни. Сигурно момичето сериозно се готви за кариера в „Лабиринт на Смъртта“.

А какво, всъщност, исках аз?

Тази смъртоносна игра вече не е същата. Не прилича на весело ровичкане из пясъка. На разпалена престрелка из тесни криви улички. За тези неща сигурно сега съществуват други игрови зони.

Прилича най-вече на военен полигон. В „Лабиринт на Смъртта“ човек се учи не на самостоятелни геройства, не да изостря рефлексите си и да качва скоростта на реакцията си. Дойде времето на отборните игри. Дългите и досадни походи. Взаимното пазене на гърба, отхвърлянето на слабите, поддържането на силните, безусловното подчинение на командирите...

Защо ли това не ми се нрави?

Какъв съм аз? Нима съм индивидуалист до мозъка на костите?

Или не си доиграх тогава, преди две години, не преминах през всичко, през което трябваше да премина?

Късно е да търся отговори. Светът се е променил. А аз не съм го разбрал, свит в своята тясна, уютна, сигурна черупка...

Излизам от залата с колоните на улицата. Вече се е стъмнило, запалено е уличното осветление, проблясват рекламните, хората сякаш са станали повече... Всичко си е както трябва, това е кварталът на развлеченията, а сега настъпва поредният прилив на хора. В европейския и руския сектор на Дийптаун всички са приключили работа и са тръгнали да дирят приключения. Хубаво... Нека винаги е

вечер за мен в Дийптаун. Ранна лятна вечер, с първите звезди върху тъмносиньото небе, с уханието на отминал дъжд...

Занимаваме се с глупости. Събрали сме се, герои... самоуверени като германците през юни четирийсет и първа... какво е за нас някакъв си „Лабиринт на Смъртта“...

Погрешна е самата ни идея.

Трябваше да се доверя на инстинкта, който ме изведе от „Лабиринта“ след първия неуспех.

Но какво тогава? Какво? Да търсим Тъмния Дайвър? По-лесно е да се намери игла в купа сено... пък и да го намерим, той няма да пожелае да ни помогне.

Да си уредя да ме приеме Дмитрий Дибенко, дето е забъркал цялата тази каша? Само ще се изложи на удари. Той разбира накъде отиват нещата, не може да не разбира. Някога е създал *дълбината*, сега създава нейната смърт. От какво се ръководи? Не знам. Не съм психиатър. За всяка постъпка може да бъде намерено и най-гнусно, и най-благородно тълкуване. И няма значение какво ще получа, ако се добера до Дибенко. От новата си играчка той няма да се откаже.

Какво не сме опитали още?

Да обиколя редакциите на виртуалните вестници и списания? Е, във „Вестник на Дълбината“, „Вечерен Дийптаун“ или „На Волга“ вежливо ще ме изслушат, ще ме почерпят кафе и ще ме изхвърлят. Виждали са и по-големи психари. В някое рускоезично жълто издание, като воронежкия таблоид с име на сврака или липецките „Обелки“ ще ме посрещнат с отворени обятия. Ще ми благодарят, ще ми стиснат ръката и ще пуснат брой с грамадното заглавие: „Двайсет и седем хакери загиват от вирусно оръжие от пето поколение!“

Не вярвам в силата на *такова* печатно слово.

Виж, в силата на глупостта, наглостта, невежеството — несъмнено.

За миг ми става толкова тъжно, толкова безизходно, че съм готов да прошепна вярното си стихче. Да изляза от *дълбината* — нека главата откликне на болката. Да похапна набързо нещо, захвърлено в хладилника. И да легна да спя... сега е четири сутринта, между другото...

Само дето още не ми се спи. Прекалено много хормони бушуват в кръвта ми. Пропуснахме мига, когато ни се спеше, продължихме

нататък — и се натресохме на мъчителната, безсънна умора...

Вдигам ръка, хващам такси.

— Карай ме „При загиналия хакер“.

Шофьорът кимва, значи адресът на бара му е познат. Какво пък. Да видим къде се събират най-яките хакери на съвременността.

Пътуваме дълго. Изглежда, виртуалният бар се намира на някакъв раздрънкан сървър или дори на частния компютър на собственика на заведението. Най-накрая спираме пред сияеща табела — единствената на тясната тъмна уличка.

„При загиналия хакер“.

Великолепен метод за маскировка, не ще и дума. Мисля си го съвсем сериозно, без каквато и да било ирония. Няма по-хубава маскировка за хакера от такава показна ярка табела. Никой не би я взел насериозно.

Трябва да е или незабележима, или фрапантна. Други варианти не съществуват.

Плащам и се доближавам до вратата. Побутвам я — заключена е. Чувствайки се като пълен идиот, произнасям на глас:

— Сърце и Любов!

С протяжно скърцане врата се отваря.

Влизам. Грохот зад гърба ми. Е, затворихте я, добре. Ама защо са тези звукови ефекти?

Барът е малък и уютен — да се не надяваш...

Правоъгълна стая, сумрачно осветление. Стените, пода, тавана — всичките са изградени от някакви малки квадратчета... Вглеждам се.

Дискети.

Виж ти, колко е стилно.

Дискетите са най-различни. Някои имат вид на нови. Други са надписани. Има и програми, и игри... По-точно — късчета програми и късчета игри.

Мястото започва да ми харесва.

Зад тезгяха стои явна рожба на програма. Розовобузест, набит, вечно усмихващ се бюргер.

— Халба бира — казвам аз и показвам напосоки един от крановете.

Барманът кимва, пълни халбата.

„Опит за външен контрол над системата. Получено е искане за идентификация. Да разреши ли достъпа до системната информация?“

Шепотът на Вики е доловим само за мен. Усмивам се, кимвам на бармана и казвам:

— Да...

Не ми вземат пари за бирата. Логично. Щом тук се събират хакери, бирата трябва да е крадена. Безплатна за своите. А чужди тук изобщо не идват...

С халба в ръка се отдалечавам от тезгяха, оглеждам заведението. Хората са малко. На едната масичка седят няколко младежи с възможно най-хакерски вид. Холивудско-хакерски. С несресани дълги коси и очи, в които гори безумие, с небрежно облекло; до един оживено ръкомахат и спорят за нещо. Именно такива в екшъните се опитват да налучкат и най-сложната парола секунди преди взрива, пробиват компютрите на Пентагона, говорят не с букви, а с цифри, падат във всяка локва, но в решителния момент проявяват смелост и ловкост, достойни не за миролюбив програмист, а за излязъл да се поразтъпче командос.

Отново не мога да кажа нещо определено. Това тяхното може да е имидж. Или маскировка. А може и да е инфантилна игра на „яки хакери“.

Преминавам край младежите. Не ми обръщат капка внимание — щом съм влязъл, значи съм в правото си.

В края на залата седи още една група. Вглеждам се.

Млада жена. Лицето е симпатично, но нервно, неспокойно. Здрав мъж, малко по-възрастен от нея. И неотдавнашният ми колега. Сега той е в тялото на възрастен.

Приближавам се, с безмълвен жест питам дали е свободно. Мъжът и жената се споглеждат.

А Иля, изглежда, просто дреме пред пълната халба бира, гледайки в празното пространство.

— Кой си ти? — пита мъжът.

— Леонид.

Погледът на непознатия става почти дружелюбен.

— Сядай. Иля ли ти каза паролата?

— Да — отвърщам и сядам до тях. Отпивам от бирата. Така и не съм погледнал каква марка е и сега просто пия бира — някаква

абстрактна, средностатистическа напитка. Много важно.

— Хакер? — рязко пита жената.

— Не — отговарям честно аз. — Ни най-малко.

— Тук се събират само хакери — обяснява мъжът. — Истински хакери.

Отпивам от бирата си и чакам продължението. Не знам защо, но ми се струва, че няма да ме помолят да се разкарам.

— Е, щом нашият приятел е гарантирал за теб — вметва жената, — то имаш право да си тук.

— Благодаря — кимвам аз, с целия си вид демонстрирайки благодарност.

Паузата започва да се проточва. Жената лекичко побутва Иля, той едва се поклаща, но продължава да си седи.

— Остави го, спи... — намръщва се мъжът. — При него сега е четири сутринта... Та казваш — ти си Леонид?

— Да.

— Ти май искаше да помогнеш на Иля да намери Храма на Дайвърите? — интересува се жената.

— Храма на Дайвъра-в-Дълбината.

— Има такъв — замислено говори мъжът. — Спомням си...

Така ли ще продължават да ми говорят — по ред?

— А за какво ти е да му помагаш? — пита жената.

— Имам дял — позволявам си загадъчна усмивка.

— Не ни баламосвай — моментално откликва мъжът. — Какъв ти дял... това са дребни пари. Решил си да хакнеш Храма?

— Как се досети? — питам аз.

Жената се усмихва, пали цигара. Поднася ми пакета.

„Маркер“ — шепне Вики.

Вземам цигара и запалвам.

Хакерите се споглеждат. Моментално съм се спуснал надолу по скалата, по която те класифицират хората.

— Това веднага се вижда — неясно казва жената. — Няма да успееш да хакнеш Храма. Него даже Дао не може да го хакне. А той беше най-добрият хакер в света.

Не съм чувал за хакер на име Дао. Мълча.

— Тъй, значи искаш да станеш хакер? — пита мъжът.

Да отговоря „не“ просто не е учтиво.

— Разбира се.

Снизходителни усмивки.

— Тогава идвай по-често — казва жената. — Всички тук са наши ученици и приятели. Виждаш ли, ей там седи едно момче с очила?

Поглеждам го. „Момчето“ е на около трийсет, цайсите му наистина са внушителни.

— Той вчера хакна един „Крей“ — казва мъжът.

Добре, че в този момент не пия бира. Със сигурност щях да се задавя. А така... изражението на лицето ми може да се тълкува по различни начини.

— Талантливо хлапе — снизходително казва жената. — Ти не се учудвай. Външността лъже. Когато преди две години дойде при нас, не можеше дори да си инсталира „Windows-Home“. А вече постигна някакви успехи.

Все още не съм способен да произнеса нито дума. Мисля си как може да се хакне „Крей“. Суперкомпютрите не са свързани с мрежата, те не се използват за поддръжка на Дийптаун и за работа с виртуалната реалност. Те имат собствено програмно осигуряване, несъвместимо с обикновените операционни системи. Освен това...

Да се хакне „Крей“ — това е все едно да свиеш парен локомотив.

И то парен локомотив, който е сложен върху земята, а не на релси.

Точно толкова лесно е, и точно толкова смислено.

— Така че... всичко е в твоите ръце — добавя мъжът.

— Страхотно — казвам само. — Никога не съм чувал нищо подобно!

Няколко минути пушим и прием бира. Общо взето всичко ми е ясно.

Но нали трябва да изстрелям всичките си патрони...

— Може ли да науча имената ви? — питам аз. — Просто за удобство?

Отново усмивки.

— Наричай ме Кис — казва жената.

— А мен — Бърд — кимва мъжът. — Истинските ни имена не ги знае никой.

— Аз, честно казано, защо дойдох... — започвам да мънкам. — Иля разправяше, че вие за два-три часа можете да намерите Храма на

Дайвъра-в-Дълбината...

— Можем — кимва Кис.

— Няма проблем — добавя Бърд.

— Честно казано, малко се позабавих... — усмихвам се смутено.

— Имам познат дайвър... бивш дайвър. Обещал е да ми покаже къде е Храма. Но това си е голяма играчка. Ако вие сами го намерите... какъв е смисълът аз да си губя времето?

Хакерите си хвърлят многозначителни погледи.

— Търси — казва жената. — Ние сега нямаме време за детски играчки. Нали, Бърд?

— Точно така, Кис — кимва мъжът. — За съжаление е истина.

Възцарява се тържествена тишина.

Разбирам, че съм длъжен да проявя любопитство. Но не мога да направя нищо с внезапно пробудилото ми се ехидство. Мълча.

— Наш приятел хакна швейцарска банка — казва Кис. — Крие се в Дийптаун. Единственото място, където може да дойде, е този бар... тук не идват външни лица.

— Трябва да го дочакаме — уточнява Бърд.

Някак тъжно е всичко това.

Няма истинска тръпка. Мога да предвидя всичко, което ще бъде казано, ако остана още час, и какво ще бъде допълнено към казаното, ако се задържа още три часа.

— Не можем да ти разкажем всичко — с въздишка произнася Кис. — За съжаление, това са...

— Прекалено страшни тайни... — не се сдържам аз.

— Прекалено мрачни тайни... — като ехо откликва Кис, не успявайки да се въздържи.

Малка конфузия.

Положението спасява Бърд. Сега той побутва Иля, опитвайки се да го събуди, но без никакъв ефект, и замислено произнася:

— Ти чувал ли си за операционната система „Приятел“?

— Не, не ми се е случвало.

— Дао я измисли и я написа — тържествено произнася Кис. — Това е единствената в света операционна система с изкуствен интелект. Тя е способна да се самообучава, да се самоусъвършенства, да се развива.

— Има хайка за нея — понижавайки гласа си, съобщава Бърд. — Много голяма и сериозна хайка.

— Ние работим на компютри с операционна система „Приятел“.
— Кис щрака с пръсти и барманът ѝ донася нова халба бира.

— Има само два нейни екземпляра в света — казва Бърд.

— Един на моята машина...

— И един при мен...

— За тях има хайка...

— Ти от Москва ли си? — внезапно пита Бърд. Тържествуващо се усмихва.

— Да.

— И работиш на „Windows-Home“? Някой път ще ти инсталирам „Приятел“. Ще видиш какво яко нещо е.

Ето това е интересно. Обожавам експериментите с непроверени програми. Наистина, първо ги давам на Маниака за вивисекция...

— Само че е опасно — уточнява Кис. — Тогава ще има хайка и за теб.

— Да не ми е за пръв път... — механично отговарям аз. Протягам се за цигара. Маркер повече, маркер по-малко... ще просъществуват до рестартирането на компютъра.

А как ми се искаше да вярвам, че Иля има познати хакери, способни да намерят Храма на Дайвъра-в-Дълбината...

— Дори няма да забележиш, че ти се е префасонирила операционната система — съобщава Кис. — Външно всичко ще изглежда като преди. „Приятел“ се инсталира върху „Windows-Home“ и променя някои важни файлове. Запазва се предишният интерфейс. Само че машината започва да бачка по-добре, значително по-добре.

— Системата ще се приспособява към твоя компютър — съобщава Бърд. — Ти не си хакер, затова едва ли ще го забележиш веднага... но за професионалиста ефектът е налице...

— Така че не забравяй пътя към нашия бар — резюмира Кис.

Кимвам. Поглеждам Иля, питам:

— А той какво — винаги ли спи в дълбината?

— Да, това му харесва — добродушно потвърждава Бърд. — Израства като истински хакер.

Мързи ме да ставам, затова поглеждам часовника и угрижено казвам:

— Всеки момент ще ми се задейства таймерът...

Усмивки на разбиране. За всеки случай питам още:

— Бърд, ти виждал ли си Храма на Дайвъра-в-Дълбината?

— Да. — Хакерът замислено мачка цигарата в ръката си. — Храмът им е висока бяла кула, увенчана с кристално кълбо. Имат седем нива на защита, и дайвърите ме помолиха да проверя сигурността...

— Струва ли си да се разказва за това, Бърд? — озадачено пита Кис.

— Отдавнашна история — разперва ръце Бърд. — Какво толкова. Тогава преминах шест нива, Леонид. Седмото не ми позволиха да го проверя, явно се уплашиха, че ще видя какво е скрито в кристалната зала. Но аз успях да сондирам помещението и общо взето разбрах всичко. Именно там дайвърите придобиваха особените си способности, и когато някой все пак е пробил защитата, са ги изгубили... Това беше преди три години... спомням си го сякаш е било вчера...

Май ми е време.

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Свалих шлема. Погледнах за последно към екрана. Към двамата хакери и момчето, което обича да спи в *дълбината*. Прошепнах:

— Вики, имитация на изход чрез таймер.

Изображението угасва. Там, в бара „При загиналия хакер“, тялото на Стрелеца ще поседи още минута, сковано, неподвижно, внимателно слушащо разказа за Храма.

После ще се пръсне като звънтящ кристален прах...

Тялото ме болеше, сякаш десет часа съм се друсал по черен път в кабината на стар камион. Измъкнах кабела на гащеризона от компютъра, заразсъбличах се. Върху екрана ме чакаше нарисуваната Вики.

— Вики, събуди ме в девет и трийсет.

— Прието... — тих, ласкав шепот. — Будилникът на девет и трийсет...

— Край на работата — казах аз.

Какво ли да направим... какво ли да направим? Да се изминава „Лабиринта“ е безсмислено. В хакерите също няма надежда. Щом са били в Храма, преди да бъде построен...

Така си стоях пред компютъра, когато екранът угасна и утихна тихият, равномерен шум, с който човек свиква така, че преставя да го забелязва.

Четири и половина часът.

Времето, когато последните ненормални жители на Дийптаун започват да излизат от *дълбината*, с надеждата да вместят в три-четири часа сън онова, за което е необходима цяла нощ.

Както и да е. Съвсем скоро Дийптаун няма да го има във вида, с който сме свикнали. Може пък да е за добро?

Погледнах в спалнята. Нито звук... Постоях, слушайки тихото, равномерно дишане на Вики. Истинската, а не нарисувана... реална и поради това — далечна.

Тя е права. Тя в много отношения е права, отказвайки се от *дълбината*... или почти отказвайки се.

Но нали и нейният път не е за всеки...

Затворих вратата, приближих се в тъмното до дивана — толкова познатият и обичаен утринен маршрут. Легнах, полагайки глава върху коравата възглавница.

И си помислих, че искам да спя без никакви сънища...

Мъгла.

Лявата стена е лед.

Дясната — огън.

Пропастта и мостът.

Сядам на ръба на пропастта, спускайки крака надолу. От тъмната, сякаш безкрайна дълбина вее мъглява студена влага.

— Достатъчно — казвам на безкрайната мъгла. — Достатъчно. Наиграх се. Има и само сънища, както казва чичко Фройд. Просто сънища!

Но вече не ми се вярва, че има обикновени сънища, в които тичаш по криволичещи коридори, пътуваш с развалящи се асансьори, не можеш да светнеш лампата или да угасиш пожар, да извикаш след отиващия си приятел или да стреляш в хилещия се враг. За мене вече няма нормални, човешки сънища. Останал е само този, познатият до последната крачка, с единствен избор накрая — ледът или огънят.

— Леонид...

Поглеждам през рамо. Сигурен съм, че няма да има никой редом с мен, че неизвестният ми спътник отново ще е скрит в сивата мараня.

Но той стои зад гърба ми, пронизан от нишките на мъглата, създаден от нея — сгъстена в призрак на човек, който вече не е сред живите.

— Дали не си спомняш — питам аз, — на добро или на лошо е да сънуваш мъртвец?

Ромка се приближава и сяда до мен. Той сякаш става по-плътен, илюзията, че той има плът, става все по-истинска.

— Леонид, ти не спиш.

— Спя.

Ромка поклаща глава.

Той целият е изтъкан от сгъстена сива мъгла. Кожата е лишена от каквото и да било цвят; очите, косите — всичко е в нюанси на сивото. Той сякаш е оживяла статуя, изваяна от сръчен скулптор от необичайно плътна мъгла...

Виждам го в тялото, в което той обикновено влизаше в дълбината. В реалността сме се срещали само веднъж; прекалено пронизващо беше усещането за неловкост, обзело и двамата. Какво общо може да има между шестнайсетгодишно момче и зрял мъж? Това, че и двамата са дайвъри? Би имало значение само в дълбината... Там бяхме равни и бихме могли да сме приятели.

— Добре — казвам аз. — Не спя. Бълнувам. Имам дийп-психоза.

— Лъонка, мен ме убиха...

— Знам, Роман. Ти си откраднал файл с технологията на вирусно оръжие трето поколение...

Ромка се усмихва.

Нямаше такава усмивка, когато беше жив. Истински зряла, иронична усмивка. Сигурно наистина е пораснал от времето, когато се видяхме за последен път.

А може би е пораснал, след като е умрял.

Призраците на паметта, каквото и да ги е породило: тъга, приятелство, съвест — не са статични кукли. Те живеят свой живот в нашето съзнание, остаряват и се променят, стават ту добри, ту лоши. С всеки следващ разговор, който водим с тях — като сами задаваме въпросите и сами си отговаряме...

— Леонид, работата не е във вирусното оръжие. Всичко е доста по-лошо...

— Накъде повече?

— Ще разбереш... — Ромка се накланя напред, сякаш иска да се изплюе в пропастта. Но той явно се е отучил да плюе. Просто гледа надолу, после се изправя. — Непременно ще научиш и ще разбереш. Важното е да разбереш навреме.

Започвам да се чувствам страшно зле.

Това вече съвсем не прилича на сън. Дори на бълнуване не прилича... макар че откъде мога да знам какви са бълнуванията?

— Какво имаше в онези файлове, Роман? — питам аз. Безразлична ми е нелепостта на въпроса, който задавам в съня си, задавам го всъщност на самия себе си. Безразлична, защото вече не знам къде е границата между живота и съня.

— Сам ще разбереш. Ще научиш отговора, ако успееш да стигнеш до Храма.

— Как да стигна там? Та това е цяла седмица път, а аз не разполагам с толкова време...

— Не разполагаш — съгласява се Ромка.

— Какво да правя?

Рядко съм го молил за съвет. И дори присънилият ми се Ромка е объркан.

— Леонид... та нали си дайвър. Не върви по утъпкания път. Търси свой.

— Свой... ами че аз вече не съм дайвър. Няма вече дайвери.

— Разбира се. Нали ти така искаше...

— Какво общо имам тук аз?

Отново съм задал въпрос, който ще остане без отговор...

— Омръзнал ми е този сън, Ромка — казвам аз, колкото да кажа нещо. — Ако знаеше колко ми е омръзнал! Стените от лед и огън... глупавата жица... дяволската пропаст...

— За последен път е — отговаря Ромка охотно и успокояващо. — Повече сънища няма да има, Лъоня. Честна дума.

— Наистина ли? — Усещам в тона си възторга на атеист, отправил към небесата първата си молитва и чул оттам да долита вдъхващ надежда глас.

— Да. Повече сънища няма да има, Лъоня. Пък и това не е съвсем сън.

— Ако не е сън, то тогава — какво е? — питам аз. Питам, знаейки, че няма да получа отговор. — Ромка, можеш ли да ми кажеш поне едно нещо?

— Какво? — все така вяло пита той.

— Кой е Тъмния Дайвър? — питам аз. И изведнъж разбирам, че съм задал единствения правилен въпрос. Уцелил съм в десетката с последния си куршум...

Ромка не отвръща веднага.

— Сигурен ли си, че искаш да научиш отговора?

— Да.

— Ами че и ти самият си го разбрал, Леонид. Разбрал си го, но не искаш да повярваш.

— Роман... отговори. Моля те. Отговори ми!

— Защо?

— За да знам кой те прати на смърт! — изричам рязко.

— Аз никого не укорявам — доста книжовно произнася Ромка.
— Наистина. Никой не е знаел, че всичко ще стане така. Ако си бях тръгнал веднага...

Той внезапно потреперва, сякаш поривът на вятъра е ударил мъгливата фигура. Устните му все още са мърдат, но не чувам думите.

А това с разчитането на говора по устните аз не го мога...

— Лъоня...

Отворих очи.

Вики седеше на края на дивана. Дланта ѝ бавно и нежно галеше лицето ми.

Приседнах, с хлипане поемайки си въздух. Тялото все още ме болеше. Главата ме цепеше страхотно.

— Сякаш нямаш лице... — каза Вики.

— Имам, но не си го харесвам — измънках аз.

— Главата?

— Да...

— Почакай... — Вики стана, бързо отиде в кухнята. Чух как се рови в шкафчето, как дрънчат съдовете, как бълбука водата. Аналгинът винаги е бил най-любимото ми от всички човешки изобретения...

— Изпий...

Сдъвках и глътнах две таблетки. Вики стоеше до мен, напрегната и... някак чужда...

— Пак ли имаше кошмар? Въртеше се и шепнеше нещо.

Кимнах.

— Леонид, сигурен ли си, че нямаш дийп-психоза?

— Абсолютно сигурен.

Жадно допих водата, без да уточнявам какво именно отдавна бях престанал да се съмнявам.

— Какво ти се присъни?

— Ромка. Той беше мъртъв и в същото време — жив. Ние разговаряхме.

Потреперих, окончателно признавайки си, че по време на съня съм вярвал в реалността на Ромка.

— Трябва да си починеш, Лъоня...

Ръката ѝ продължаваше да гали косите ми.

— Да отидеш някъде... където няма компютри, няма мрежа, няма дълбина...

— На село — съгласих се аз.

— Дори и да е на село. Искаш ли? Ще отидем ли заедно?

Погледнах я в очите.

— Непременно. Веднага щом цялата тази история приключи.

Вики въздъхна.

— И какво правехте в дълбината, Лъоня?

— Вървахме през „Лабиринт на Смъртта“.

— Как се справяте?

— Стигнахме до десето ниво.

— Те общо сто ли са?

— Да. Няма нужда да ми казваш колко време ще ни отнеме преминаването на целия „Лабиринт“. Уморих се от аритметика на ниво първи клас.

— Съмнявам се...

Тя стана.

Седях и я гледах — как се приготвя, рови се из книгите. А мислех само за едно.

Колко уморени са очите й. Зачервените от умора очи на недоспалия си човек. Плакал цяла нощ... или прекарал почти до сутринта във виртуален шлем.

— Кога да те чакам? — попитах.

Вики се намръщи.

— В шест... в седем. Какво значение има кога ще дойда? Ти, все едно, ще си в дълбината.

— Вики, но нали ти ме разбираш...

— Естествено. Всичко разбирам. Това е мое задължение.

Тя никога не е плакала. Поне не пред мен.

— Днес ще преминем „Лабиринта“ до края... — казах аз. Вики ме погледна, но премълча. — Може би ще остана в шлема доста дълго. Няма да се безпокоиш, нали?

— Деветдесет нива за денонощие?

Аз премълчах.

— Успех, Лъоня — каза Вики напълно искрено. — Но ти сякаш убеждаваш самия себе си.

— Първо винаги трябва да убедиш себе си. После — и останалите.

Тя кимна. Затвори вратата леко.

Аз станах от дивана. Отидох в спалнята. Ноутбукът беше на нощното шкафче — там, където нормалните жени държат дрехите, кремовете, туша и останалата козметика. Шлемът и виртуалния костюм висяха на стената.

Пъхнах ръка във вътрешността на костюма, опипах трикотажната подплата. Беше леко влажна.

Значи аз имам дийп-психоза, а на Вики не ѝ пука за дълбината...

Трябваше да пусна компютъра и да прегледам логовете. Но точно това не можех да направя... не биваше. Нямах право.

„Не надзъртай в чуждите прозорци...“ — както се казваше в добрата стара детска книжка.

Прокарах длан по капака на ноутбука, сякаш за да върна получената от Вики ласка. И отидох в банята.

deep

[Enter]

Танц на цветни снежинки. Ярки припламвания в мрака.

Работи... работи, творение на неочаквания гений — Дима Дибенко. Разбивай бариерите между истината и лъжата, между нарисувания свят и живите хора. Накарай ме да почувствам мириса на тревата и да чуя шумоленето на вятъра, да усетя твърдостта на камъка и топлината на огъня. Накарай ме да повярвам в реалността на Дийптаун. Така искам да бъда излъган!

На нас вечно нищо не ни стига. Покривът над главата, слънцето в небето, ръката в твоята ръка, парчето хляб на масата — какво е това в сравнение с истинския свят? Като джина, измъкнал се от заточение, ти си свободен да строиш дворци, да разрушаваш градове, да си правиш хареми и да устройваш пирове. Дийптаун е сбъднала се приказка. Наркотик с невиджана сила...

Първата крачка е най-трудната.

Съзнанието все още се мята сред пътищата на дийп-програмата... и светът наоколо леко плува, променя се. Имал съм бели

дворци, имал съм мрачни панелни многоетажни блокове, имал съм хижа в гората и бунгало на изгубен в океана остров.

Върнах се към началото. Към струващата копейки обикновена виртуална хотелска стая. Една илюзия не може да бъде по-сладка от друга.

Пристъпвам. Поглеждам в огледалото.

Стрелеца се мръщи. В очите с цвета на есенно небе се виждат черните точки на зениците. Защо очите си остават огледало, дори ако са нарисувани?

— Да поработим — казвам аз.

Отражението в огледалото кимва в отговор на моето кимване. Все още има време. Закусих в реалността, но сега жадувам за измама. Красива, вкусна измама, а не чаша айрян и сандвич с кашкавал. Излизам от хотела, хващам такси.

— „Цар-риба“...

Сигурно това е смешно — да отидеш в рибен ресторант, за да изпиеш чаша кафе. Но кафето тук е великолепно.

Гледам как свещенодействия сервитьора, който вари пред очите ми кафе по арабски. Жълтият горещ пясък, върху който е сложено джезвето, ободряващият още от разстояние аромат...

— Извинявайте, не се ли познаваме?

Поглеждам Ежко. Какъв нюх има само. Не ме е виждал нито веднъж в тялото на Стрелеца.

— Познаваме се — признавам си аз. — Леонид... един такъв мрачен мотоциклетист...

Лицето на Ежко грейва, той въпросително поглежда към съседния стол.

— Сядай — без ни най-малко да се учудвам, казвам аз. И разбирам, че именно заради него съм дошъл в „Цар-риба“.

— Ех... времето ми свършва — заявява не особено оригинално Ежко. Поглажда ниската си подстрижка.

— Ще го удължим — изричам аз. — Ще разкажеш ли нещо интересно?

— Всичко е скучно... — въздъхва Ежко, сяда. — Келнер... за мен — кафе с коняк...

— Нищо ново? — учудвам се аз.

— Ами... как да ти кажа — отново въздъхва Ежко. — Разправят, че в „Лабиринт на смъртта“ имало някакви разчиствания на сметки... геймърите се гърмели взаимно, не спазвали правилата...

Откъде има такъв нюх?

— Там винаги стрелят — казвам аз.

Ежко въздъхва, кимва в знак на съгласие. Какво да се прави... такъв е животът... той напълно е съгласен с мен...

— В „Обелките“ писаха за Подляра — връща се към темата на предишния ни разговор той. — Разправят, че наистина са го гръмнали с оръжие трето поколение. Че Подляра е на петдесет и четири години, най-старият хакер в света. Живее в Магадан...

Мълча.

Ежко замислено се почесва по тила. Днес хич не му върви — аз не проявявам грам заинтересованост...

Едва ли в действителност жадува да ме разтовари с няколко зелени гуцера. По-скоро бърбренето с посетителите на ресторанта отдавна му е станало хоби. Да разбере, с какво и на кого може да обслужи...

— Разправят, че неотдавна видели Дибенко в дълбината...

Изглежда все пак улучи.

— Сериозно? Къде?

— На конференция за нова комуникационна програма. Той е бил там инкогнито, но осведомените хора се досетили.

— Защо пък създателят на дълбината да не се появява в нея? — питам аз. Усмивам се. Дибенко ме интересува, естествено. Но не и фактът, че се е мярнал някъде...

— Доклади не е правил — продължава да следва линията си Ежко. — Но така, в частни разговори, се изказал. Че дълбината в сегашния си вид е отвратително подобие на реалния живот. И скоро всичко в Дийптаун трябва да се промени... кардинално... в положителна посока...

А ето това е интересно.

Аз също не се съмнявам, че Дийптаун ще се промени след появата в него на реално оръжие. Но виж, за „положителната посока“...

— Ах тая негова златна уста...

Ежко се изхилва, отпива глътка коняк, после глътка кафе:

— За него не се притеснявай, за него златото не е проблем. Ето какво означава навреме да патентоваш програмата.

— Ежко, а ти приемаш ли частни поръчки?

— Какво?

Той оставя чашата.

— Ежко — повтарям аз, — ти висиш в „Цар-риба“ и разказваш на посетителите всякакви клюки. Това е хубаво. Но на мен ми трябва лична клюка. Разбираш ли? Клюка от клюки. Цар на клюките.

— За Тъмния Дайвър?

Не, той наистина е уникален. Та нали нито веднъж не сме говорили за Тъмния Дайвър. Изобщо не сме говорили за дайвъри.

— Да.

— А какво тук има да се говори? — поглежда ме въпросително Ежко. — Има такъв. Преди две години изчезнаха особените способности у всички дайвъри. При него — не.

— Кой е той?

Ежко разперва ръце.

— С какво се занимава?

Старецът с въздишка поглежда в празната си чаша. Кимвам на сервитьора, той без въпроси донася бутилка коняк.

— Прави мръсно на Дибенко...

Сега е мой ред да се учудя.

— Какво?

— За нещо не са се разбрали. Тъмния Дайвър преследва Дибенко... не че го преследва... опитва се да му навреди. Не е лъжица за неговата уста, естествено. Нищо, че е дайвър. Дибенко не е Бил Гейтс, разбира се, но също е милионер.

— Откъде имаш информацията?

— Клюки... — вяло изрича Ежко. — Цялата информация на света — това са клюки. Ако умееш да ги слушаш, то можеш да се научиш и да отделяш истината.

— А можеш ли да пускаш клюки? — питам аз. Изведнъж в мен се оформя план, толкова безумен, че нямам сили да се сдържа да не го реализирам.

Ежко ми хвърля бърз поглед. Не, той не е старец. Погледът е млад, неотстъпчив. Ако, разбира се, може да се вярва на погледите в

дълбината.

— Лесна работа... ако знаеш на кого, как и какво да разкажеш. Утре цялата дълбина ще захапе новината, вдругиден оная жълта вестникарска гарга ще пръкне заглавната си статия.

— Колко ще струва това? — питам го директно.

— Зависи какво именно трябва да се разкаже — Ежко не изглежда нито обиден, нито учуден.

— Трябва да се разкаже, че бившият дайвър, наричан Стрелеца, е получил от Дмитрий Дибенко поръчка да намери и обезвреди Тъмния Дайвър. Дибенко е дал на Стрелеца оръжие второ поколение, но това не помогнало. Тогава Стрелеца получил оръжие трето поколение. Смъртоносно.

Ежко замислено поглежда револвера ми.

— А това истина ли е?

— Нима отговорът ми би ти дал някаква полезна информация? — интересувам се аз. — Единственото доказателство ще е да стрелям в теб...

— Разбирам — кимва Ежко. — Оттеглям въпроса.

— Така че навит ли си?

Той кимва.

— Колко?

— Николко. Ще е от любов към изкуството.

— Кога ще започнат да говорят за това?

Ежко замислено поглежда в тавана.

— Ами... значи Петер идва да обядва тук... Макс ще надникне привечер... Учителят също... така... Нощес по московско време руският сектор на Дийптаун ще е в течение. Към сутринта слухът ще е проникнал навсякъде.

— Благодаря — казвам аз.

Наистина сполучливо. Когато изляза от „Лабиринт на Смъртта“, Дийптаун ще е в течение на поредната клюка. Разбира се, подобни умопомрачителни истории се чуват поне по десет пъти на ден. Но за мен е важно тази информация да получат двама човека — Дмитрий Дибенко и Тъмния Дайвър.

При това един от тях ще знае, че е лъжа. Другият спокойно може да предположи, че историята е истина. От което мога да се възползвам.

Вадя парите и викам сервитьора.

Днес порталът бучи особено силно. Може би са променили нещо в диапазона на звука — шумът е физически неприятен. И мълниите се удрят над каменната арка доста по-често.

— Здравсти, Лъоня — вика Пат.

Тройката хакери вече е тук, също и Маниака. Зуко и Нике закъсняват.

— Чакаме ли? — пита Чингиз, ръкувайки се.

— Разбира се.

Подляра мрачно ми стиска ръката. Днес той не е приказлив, пуши „Беломор“, не реагира и на въпросите на Пат, и изобщо прилича на недоспал и разочарован от живота човек. За щастие не ни се налага да чакаме дълго. Зуко и Нике се появяват хванати под ръка, Компютърния Маг оживено обяснява нещо на девойката. Изглежда само той от всички ни прелива от оптимизъм.

Не, лъжа. Аз също се усмихвам.

— Леонид, измислил ли си нещо? — пита Маниака. Свивам рамене и този отговор му е напълно достатъчен.

— Ето ни и нас! — крещи Мага. — Измъчихте се да ни чакате, а?

Нареждаме се в тесен кръг. Тълпата ни заобикаля — компютърните призрази и живите геймъри. Любопитни погледи, шепот... но никой не се приближава.

— Ще се съвещаваме ли? — пита Чингиз. — Или като вчера — тичай и стреляй?

По лицето му си личи отношението му към такъв план.

— Ще се съвещаваме — казвам аз. — Има ли свежи идеи?

— Да отидем при ръководството на „Лабиринта“ — внезапно изтърсва Подляра. — Нека да спрат всички чудовища, да изгонят геймърите... да ни дадат проход. Трябва да се обясни ситуацията, нека почувстват...

Пат се опулва. Не е очаквал от Подляра такава капитулация... А всъщност Подляра е прав... бедата е, че никой няма да ни повярва.

— Аз имам по-добър план — отговарям. — Шурка...

Маниака ме поглежда въпросително.

— Кажи ми честно. „Warlock“ с теб ли е?

— Какви ги говориш? — съвсем естествено се учудва Маниака.
— Забрави ли как вчера ни чистиха пред „Лабиринта“? Не може да се вкара оръжие!

Мълча. Гледам го и мълча. Десет секунди си играем на гледаница.

После Шурка се предава.

— Всеки един вирус може да се използва в пълната си сила само веднъж. Трябва да го разбираш, Лъоня.

— Разбирам го.

— Само в критична ситуация. И в никакъв друг случай. Втори шанс няма да има — ще заработи защитата на „Лабиринта“, ще разпознае вируса и ще го неутрализира. Тогава какво?

— За нас няма да има никакво „тогава“, ако днес не преминем „Лабиринта“ — казвам просто аз.

Зуко с недоумение прехвърля погледа си от мен на Маниака.
Пита:

— Така че какво, Саш, вкарал ли си нещо вчера?

— Да тръгваме — решавам аз. — Колкото по-малко бърборим сега, толкова по-добре.

Няма възражения. Чингиз малко се пооживява, Подляра замислено гледа Маниака. Сигурно се опитва да разбере какво именно е измислил Маниака.

— Как разбра? — пита Шурка, когато вече влизаме в арката.

— Никога няма да повярвам, че не си измислил как да измамиш защитата им — просто отвъръщам аз.

Този път няма никакви анабиозни камери. Правилно, вече сме на път, не ни трябва повторен десант.

Но душа си е все така задължителен.

Под бдителните погледи на сержантите са събличаме и влизаме в кабинките.

Водата остро мирише на химикали. Стоим под силната струя и зяпаме миещия се Маниак, непредпазливо избрал кабинка на срещуположната стена. Това даже изглежда недвусмислено, но какво да се прави... Всички нас ни интересува един-единствен въпрос: къде Шурка е скрил вируса. Маниака явно започва да се вбесява.

Миенето приключва. Някой от персонала мълчаливо ни посочва терминалите при стената. Тръгваме към тях.

— Сашка, аз се досетих къде! — със зловещ шепот произнася Зуко. Измъква се от шамара, с кикотене набира паролата си и изчезва. Поемаме след него.

Върхът.

Светлолилаво небе, виолетови облаци. Блестящ сняг.

Появяваме се тук вече облечени и с оръжието, с което сме влезли в десето ниво.

Само дето не сме сами. На края на пропастта седи човек. Слаб, нисичък, за такива казват „малкото куче си остава паленце до живот“. До него върху камъните лежи някаква невъобразима пушка, приличаща най-вече на хибрид между снайперска винтовка и ръжен. Май така бяха въоръжени охранителите в офиса на „Лабиринта“.

Зуко държи човека под прицела на пистолета си. Едва ли може да го убие с един изстрел — на него има доста прилична броня. Но ударът почти със сигурност ще събори непознатия в пропастта.

— Какво ще правим? — пита Мага весело.

Между нас се появява Маниака и веднага приготвя автомата за стрелба.

Човекът бавно се обръща.

— Отбой — с облекчение казвам аз. — Момчета, не стреляйте! Свой е!

Те все пак не отпускат оръжията. А аз се приближавам към Крейзи Тосър.

— Аз съм глупак — казва Дик.

Стискаме си ръцете.

— Не издържа ли? — просто го питам аз.

Дик поклаща глава. В очите му има някаква объркана тъга:

— Разбираш ли, Леонид... Взех си отпуска. По болест. Сърцето ме понаболява напоследък, честна дума!

Кимвам. Вярвам му.

— Поразходих се с внука си — неочаквано казва Дик. — Той още е малък. Не ходи в *дълбината*. Изведнъж си помислих, че няма и да попадне в нея. Никога. Ако ти не се справиш. А това не е правилно,

Леонид, абсолютно не е правилно внуците да не могат това, което е достъпно на дядовците им. Ти имаш ли внук?

— Не.

— Още повече, че аз ще се ориентирам тук по-добре, отколкото вие — продължава Крейзи. Не знам дали уговаря себе си или мен. — И да преминете „Лабиринта“ — нататък какво? Не е толкова лесно да се попадне в Храма. Двама дайвъри е по-добре, отколкото един, нали?

— Вярно е.

— Това ли е вашият отбор?

Оглеждам се и кимвам.

Първа се приближава и стиска ръката на Дик Нике. След нея — и останалите.

— Няма да ви бъде в тежест — бързо казва Крейзи. — Та нали това ми е работата, аз съм в „Лабиринта“ от първия ден. Преминах девет нива за четиринайсет часа.

— А какво стана с границата „два часа на ниво“? — питам аз.

Крейзи се усмихва. Подляра промърморва полугласно:

— За всяка граница ще се намери безграничност...

— Нали никой не е против Дик? — питам аз за всеки случай. Възражения не се чуват.

Крейзи вдига оръжието си, мята го на рамо. Угрижено казва:

— Сега има две трудни нива. Ако нищо не се е променило, то ще отидат по два часа за всеки. После ще стане малко по-лесно...

— Дик...

Той млъква.

— Ние не възнамеряваме да се движим по нивата — меко казвам аз. — Нямаме време за това.

Крейзи се намръщва.

— Помниш ли „Warlock-9000“?

— Не можеш да измамиш антивирусната защита — поклаща глава Крейзи.

— Сигурен ли си?

Едва сега на лицето му се появява объркване.

— Защо...

— Ще проникнем направо на стотното ниво. Веднага. Шурка, това възможно ли е?

— Ще видим... — уклончиво отговаря Маниака.

— Леонид...

Нещо става с програмата на превод на Крейзи. Следващите му няколко думи са направо неразбираеми:

— Малко ли ти бяха неприятностите?

— Няма друг изход, Дик. Казах ти веднага какво възнамеряваме да направим. Ти можеш да се откажеш и да не участваш.

Крейзи Тосър оглежда всички, сякаш се надява да го подкрепят срещу мен. Но подкрепя няма.

— Леонид, разбери, Леонид... Стоте нива на „Лабиринта“ — това е увеличаване на силата на геймърите! Придобиване на по-мощни оръжия, броня, а и най-обикновена тренировка! Да скочиш от девето на стотно ниво — това е все едно да принудиш човек, едва научил се да се задържа над водата, да преплува Беринговия пролив!

— Но нали ние с теб умеем да се гмуркаме и да изплуваме, Крейзи?

Той мълчи. Изглежда наистина е обезпокоен не толкова заради евентуалните неприятности със собствениците на играта, колкото заради перспективата веднага да се озове в стотно ниво.

— Идваш ли с нас? — питам аз.

— Идвам — решава най-накрая Крейзи. — Но това е теория. Само теория. Сега е невъзможно да се вкара вирусно оръжие в „Лабиринта“.

— Шурка... сега ти си на ход — казвам аз. — Възможно ли е или не?

Маниака въздъхва и пита:

— Сигурен ли си? Приятелят ти говори истината.

— Сигурен съм.

— Ти все пак си психар... — без злоба произнася Шурка.

Вдига автомата си, широко се усмихва.

И с все сила се фрасва по зъбите с приклада.

Много тихо е.

Маниака стои и се държи за челюстта. После плюе нещо червено.

— Леле... — тихо се обажда Зуко.

— Рядко срещано извращение — автомазохизъм — казва Подляра. — В пълна сила е възможно само в дълбината.

Шурка го награждава с доста изразителен поглед и отново вдига автомата.

В този миг до него избухва небесносиня светлина. Ние не реагираме, вече сме готови да повярваме, че това е резултат на самоизтезанието му. Но в светлината се появява здрав момък, облечен с броня и държащ ракетомет пред себе си. Изглежда е опитен геймър, той е готов да започне да стреля по врага, едва влязъл в нивото. И има шансове да повали половината ни отбор. Само дето първото, което вижда след идването си в нивото, е човек, който с печално изражение се млати с приклада по зъбите.

Странникът не е подготвен за такава гледка и секундното забавяне се оказва гибелно. Тосър с движение на рамото си смъква винтовката, натиска спусъка. От цевта със скърцане изскача подобно на бумеранг острие и грижливо обезглавява непознатия.

— Нали не сгреших? — пита Дик.

Бронята на странника се напуква и се пръсва. Но ракетометът и зарядите остават, те незабавно са завладени от Пат.

— Не сгреши — отвърщам аз.

В този миг непознатият довтасва повторно. Сега той е без броня и с един пистолет. Разстрелват го Чингиз и Зуко, Подляра е зает с безуспешните си опити да изскубне ракетомета от Пат.

Трето появяване няма. Странникът очевидно решава да изчака.

А Маниака, без да реагира на тази суета, плюе кръв и рови в снега. Вдига високо избития зъб.

— Разбрах! — радостно изревава Мага. — Вградил си вируса в тялото си!

— Контролата все едно би го намерила! — протестира против очевидното Крейзи.

— Не вирус — леко фъфлейки, отвърща Маниака. — Фрагменти от вирус...

Той окачва автомата на шията си и вади от колана си нож.

— Леле... — закрива Мага очите си с ръце, наистина, без да забрави да разтвори пръстите си. — Само да не е това, което си мисля, Сашка! Няма да понеса такава гледка!

— Ще понесеш — отговаря Маниака, отрязвайки кичур от косата си. — Тоха, задръж...

Подляра подлага дланта си и Маниака хвърля там окървавения зъб и кичура коса.

— Пфу, каква гадост... — мърмори Подляра.

— На това ли му викаш гадост? — учудва се Шурка. — Благодарни ми, че не използвах по-безболезнени и естествени варианти...

Той отрязва парче от нокътя си и го добавя в отвратителната смес.

— Нужни са още око от жаба, крокодилско лайно и яйце от авлига — съобщава намръщено Подляра. — И ще се получи забележително средновековно средство против бодехи в хълбока...

— Бъзикай се, бъзикай се... — ободрява го Шурка. Повдига лявата си ръка над дланта на Подляра.

Нима пръста?

Не, просто кръв...

— Боли ли те? — тихо пита Нике. Днес тя е съвсем мълчалива. Стои до мен и послушно следва отбора... Шурка я поглежда за секунда, после кимва:

— Естествено. Аз не съм дайвър.

Независимо от цялото усещане на безумие, обхванало отбора ни, лицата ни леко се променят.

Разбираме го. Наистина, всеки по свой начин. И за децата е ясно, че да се порежеш и да си избиеш зъб в дълбината е също толкова неприятно, колкото и в реалността. За мен е обратното. Аз съм свикнал да се махам, да избягвам болката. „Дълбина-дълбина, не съм твой...“ И мога спокойно да гледам как нарисуваните гадини издевателстват над тялото ми.

Но и най-талантливият хакер, най-добрият програмист в дълбината не притежава тази способност...

— Извинявай, Саша — казва Подляра. — Хайде, сипвай каквото там още трябва...

Маниака се бави. После замислено съобщава:

— Последният етап, монтажът, е много прост. Ти трябва да глътнеш тези компоненти...

— Какви ги говориш! — крещи Подляра. — Никога! Аз изливам супата, ако в тенджерата е попаднал косъм!

— Това е заради автомазохизма! — ехидно изрича Маниака. Навежда се и плюе в дланта на Подляра.

В първия миг нищо не се случва и аз се опитвам да реша кое ще бъде по-лесно — да удържа Подляра или веднага да застрелям Маниака.

После от дланта на Подляра заструява дим.

— Така и предполагам, че няма да спестиш ефектите! — радостно казва Мага.

Димът се разсейва.

— Какво е това? — подозрително пита Подляра. В дланта му има мъничка кутия. Събираме се около него, опитвайки се да видим какво държи.

— „Warlock-9300“ — отговаря Шурка. — Най-накрая се получи така, както го бях замислил...

Кутиятката е малка асансьорна кабина. Най-обикновена, кафява на цвят, с разтварящи се встрани врати, със скъсано въже отгоре. Само дето височината на асансьора е десет сантиметра.

— Най-удобната форма — обяснява Маниака. — „Деветхилядника“ също трябваше да работи така, но не се получи...

— Саша... драги Саша — с хриптене произнася Подляра. — А сигурен ли си, че не си объркал размера? А?

— Виж, за размера никак не помислих — самокритично съобщава Маниака, и аз разбирам, че на Подляра му предстои още един етап от санкции за шегичката. — Изглежда съм объркал някоя запетайка...

— Саша, повече няма да се бъзикам с тебе — тъжно и в същото време заплашително казва Подляра. — Заклевам се в Питър Нортън. Само кажи честно — получи ли се, или не?

— Остави асансьора на земята — сменя Маниака гнева с милост, — тогава ще видим.

Подляра с пъшкане се навежда и слага асансьора върху снега.

— От зъбите на дракона израснаха безмилостни воители, убиващи сеячите... — изведнъж се обажда Нике. — Добре, че не си дракон, Саша.

Асансьорът започва да се помпа. Неравномерно, издувайки напред ту едната, ту другата си страна. Внезапно придобилата нормални размери част почти закрива кабината. От снега се вдига пара.

— Отдръпнете се, по-живо! — сграбчвайки Пат, нарежда Чингиз. Съветът е напълно уместен, ние се разбягваме, гледайки как се увеличава асансьорът.

— Ще го намерят — поклаща глава Крейзи. Той се е озовал до мен и явно е настроен да се оплаква: — Леонид, ще намерят вируса. Ще започне сканиране на цялото пространство на „Лабиринта“.

— Ще спрат ли играта?

— Не знам. Не веднага, вероятно. Очевидно първо ще затворят входа...

Асансьорът вече се е издул до нормалните си размери. Единствената разлика от истинските асансьори е, че бутонът за повикване е направо върху вратата. Правилно, нали няма шахта...

— Транспортът чака — казва Маниака. Приближава се към кабинката, натиска копчето — вратите на тласъци се отдръпват встрани. Вътре е запалено осветлението.

— Ама ти все пак си объркал размерите — забелязва Подляра. — Асансьорът е мъничък. За четирима.

— Ограничения за товароподемността няма — усмихва се Маниака.

— А за габаритите?

Отговорът е очевиден. Ние стоим пред малката кабинка и сме осем човека.

— Ще се напъхаме — решава Маниака. — Никога ли не сте се возили в „Запорожец“ шестима?

— Пат, на раменете ми — командва Подляра, очевидно решил да не хаби време за безсмислени спорове. Тийнейджърът мълчаливо възсяда мощните му рамене и веднага възмутено извиква:

— И за чий дявол се бръснеш? За ушите ли да се държа?

Подляра и Пат влизат първи в асансьора. И сякаш заемат повече от половината пространство.

— Леонид... и Нике — решава Чингиз.

Въздъхвам, привеждам се. Девојката се усмихва и ме яхва. Пита:

— Нали не ти тежа?

— Работих цяла година като хамалин... — съобщавам аз, без да уточнявам, че е било в *дълбината*. Впрочем, наистина не ми тежи. Да носиш върху раменете си симпатично момиче не е същото като да мъкнеш чувал с картофи.

Заставам до Подляра. Нашите ездаци, превити, опират гърбовете си в тавана.

— Хайде, пъхайте се — посочва Чингиз асансьора. Маниака, Зуко и Крейзи се приближават до кабината. Общо взето те не са едри хора, един от тях би се побрал спокойно...

Събират се и тримата. Маниака, сплескан до стената, посяга към бутона и крещи към Чингиз:

— Е, а ти?

Вместо отговор Чингиз се отдалечава и с боен вик се врязва в тълпата. Чувам как изпукват ребрата ми. Пат възторжено крещи, Зуко издава сподавен писък. Него съвсем са го сплескали.

Маниака натиска някакъв бутон и вратите се затварят. Бутоните в асансьора са великолепни: пластмасови, прогорени от цигари, някои светят, други — не... сигурно са изгорели лампичките... А и целият асансьор е такъв. Заслужил ветеран на панелните девететажни блокове, изпълнен с надписи — преобладават ругатните и похвалите по адрес на „Спартак“, но има и някакви телефони, псувни, сърчица и просто имена.

— Тръгваме! — тържествено съобщава превитият Маниак и натиска бутона — единица, нула и отново нула. Може би единствената разлика между този асансьор и истинските е бутона с означение „нула“.

Вратите бавно се събират. Тласък. Втори.

— Сигурен ли си, че ще пробиеш канала до стотно ниво? — пита Крейзи. Въпросът остава без отговор. Асансьорът потреперва и бавно потегля... ако се съди по усещането — нагоре.

Интересно как ли изглежда това отвън... Политаме към небето? Или се разтваряме без следа? Няма как да се разбере. В това отношение „Warlock-9000“ беше по-зрелищен... спомням си как заедно с Неудачника пропаднах в безкраен тунел, през нивата на „Лабиринта“ и някакви напълно непознати пространства...

Хубаво беше тогава. Лесно. Весело.

Сигурно Вики е права. Онова беше детството на Дийптаун. А в детството всичко е различно. И битките приключват само със сълзи, и цветовете са по-чисти и по-ярки, и любовта може да бъде само една и завинаги...

Асансьорът трепва и замира. После отново се ускорява.

— Сашка, а ако заседнем — бутона за викане на асансьорния техник ли да натискаме? — процежда Мага. — А? Аз няма да издържа дълго тук. Внезапно ме хвана клаустрофобията!

Асансьорът започва леко да вибрира. Стоя, опитвайки се да се задържа на краката си — полусгънати, за да има Нике малко по-голям простор. Неудобно е, но затова пък тя може поне малко да се изправи. Лицето ми се допира до винтовката с острие на Крейзи Тосър. Интересно, къде ли в нея се крие самото острие, цевта е широка, но не чак толкова...

— Открили са ни — полугласно казва Крейзи. — Със сигурност. Още две-три минути — и край с вируса.

Общо взето да се нарича новия „Warlock“ вирус е неправилно. Той е някаква троянска програма, който е проникнала в сървърите на „Лабиринта“ и се опитва да ни прехвърли на стотното ниво. Но така се е получило, че във всекидневието всичките хакерски творения се наричат вируси...

— Не е лъжица за тяхната уста — не се удържа Маниака.

Асансьорът започва да се клати. Сякаш се намираме в каросерията на камион, носещ се по разбита настилка. После с хрущене се откъсва парче от стената. Подляра въздъхва шумно и се отдръпва от дупката. Става много трудно за всички ни, но, колкото и да е странно, все още има резерв от пространство. Мога да разбера Подляра — в дупката няма нищо. Равномерна, сива, виеща се мъгла. И това е по-страшно от каквото и да е пейзаж, който може да роди човешката фантазия. Ръцете на Нике, легнали на раменете ми, се напрягат.

— Какво е това? — сподавено пита Пат.

Маниака върти глава, опитвайки се да погледне зад гърба си:

— Нищо...

Доста съдържателен отговор...

— А по-точно? — Това е Чингиз...

— Програмата се видоизменя, отскубва се от атаката — обяснява Маниака. — Ако толкова ви се иска да съм по-точен... сега сме в бут-сектора на един от сървърите на „Лабиринта“...

Зуко се изкикотва, сякаш е чул нещо невероятно смешно.

Мъглата в процепа изчезва. Вместо нея се появява водещ към безкрая коридор. Стените са оцветени в банална зелена боя, таванът е зле белосан, на пода е постлан протрит линолеум. Някъде в далечината по коридора бавно върви човек. Той започва да се обръща, но късно — ние вече сме отминали...

Какво беше това? Къде? Не знам, но не бих искал да се озова там...

— Търсим заобиколни пътища? — пита Подляра.

Интересно им е. Случващото се им е страшно интересно. Те разбират доста повече от мен. За мен всичко е само завладяващо кино, магическо приключение, а и част от обикновения живот, естествено. А те знаят какво се крие зад ярките картини.

Но затова пък аз мога да изляза от *дълбината* във всеки един момент...

В дупката отново има сива мъгла. Блясък на метал. Късче синьо небе. Студена, оловна вода. Езиците на пламък. Сива мъгла.

Програмата търси път...

Отново сива мъгла. И...

Изкрещявам и се отдръпвам така, че ако в асансьора имаше малко повече място, Нике щеше да падне от раменете ми.

През пробитата обвивка се вижда пропаст. Тънък процеп между скалите, и лявата скала е от син лед, а дясната — от аленочервен огън... Не успявам да видя нишката на моста, но знам, че е там...

— Лъонка! — поглежда ме Маниака, без нищо да разбира. — Какво? Какво стана?

В дупката отново има сива мъгла. Кошмарът ми е изчезнал, изпарил се е безследно...

— Привидя ми се... — процеждам аз. Нямам сили да се впускам в обяснения.

Асансьорът се накланя встрани. Плъзга се, люлеейки се, сякаш е върху вълни.

— Пригответе се! — командва Шурка. Но ние и без това сме си готови. За всичко.

Кратък удар. Тишина. Само обвивката скърца.

— Избивайте вратите — сподавено произнася Маниака. Никой няма нужда да го уговарят. Чингиз, настанил се върху корема на Подляра, с неочаквана сила мушка цевта на автомата между вратите и наляга приклада.

През отвора се вижда светлолилаво небе.

Помагам на Нике да се измъкне. Това не е най-мъдрото решение, ние не знаем какво има там, отвън. Но мисълта идва със закъснение. Нике изскача от асансьора като дяволче от кутийка, обръща се рязко — и оръжието в ръката ѝ изстрелва дълъг откос.

— На бой! — възбудено крещи Пат, опитвайки се да се измъкне след нея. Но след Нике изскачат Чингиз и Маниака и чак тогава той успява да излезе. После се изнизват Зуко и Подляра.

Ние с Крейзи напускаме асансьора последни.

От предишните пейзажи на дива природа няма и следа.

Асансьорът е захвърлен на върха на сграда с невероятна височина. На пориви връхлита леден вятър. А върху покрива има двайсетина праисторически влечуги.

Спасява ни неочакваността на появата ни. Това явно не са хора в облика на чудовища, а рожби на програмата. Но и те си имат определена скорост на реакцията. Суетят се около някакво оръжие, подобно на зенитна пушка с прозрачен предпазител върху цевта, насочват го надолу...

Сега им се налага да отблъскват атаката откъм тила си...

Ракетомета на Пат тежко мляска, разполагайки ракетите в цевта. Става прекалено бавно... Аз започвам да стрелям поединично, и първите заряди попиляват нападащите.

Оръжие, трябва ни тежко въоръжение...

Две от чудовищата си пробиват път плътно до нас. Нике допира пушката в корема си и започва да ги разстрелва вече не с откоси, а с някакви пакети от сини игли, подобни на картечи. Те веднага

отхвърлят едното влечуго, второто го убива Крейзи с винтовката си с острието.

Гадините най-накрая се прегрупират. Двама започват да обръщат към нас страховитата си пушка, а останалите откриват огън с ръчни оръжия.

И в този миг Пат изстрелва залпа си. Откатът е прекалено силен, издига го във въздуха и го праща обратно в асансьорната кабина.

Затова пък полесражението остава наша собственост.

Късове месо и броня. Локви кръв. В краката ми се мотае откъсната от взрива лапа, дългите нокти дращят обувките ми, оставяйки по тях дълбоки дракотини.

— Пат! — Чингиз измъква хлапака от кабинката. Той обезумяло върти глава, но не пуска оръжието си. — Дай го.

— Какво, лошо ли стрелях? — възмущава се Пат.

— Добре — признава си Чингиз, но все пак взема ракетомета. — Силен си, страшно си силен. Обаче си лек.

— Ама че загазихме — намръщва се Маниака, притискайки длан към хълбока си. Изпод пръстите му капе кръв.

— Загазили? — поглежда го Крейзи. — Младежо, ние трябва да благодарим на Господ за толкова удачното място на появата ни. Това е стотното ниво! Дотук идват единици! И не с тези... детски пистолетчета! — Той поклаща чудовищната си винтовка. — Добре, че се озовахме встрани от основните вражески сили...

Покривът не е много голям по площ, колкото волейболна площадка е. Отстрани сградата сигурно изглежда като забита в небето игла. Без да се уговаряме, започваме да търсим път за надолу.

Път няма.

С хеликоптери ли е дошъл отборът на чудовищата?

Край на безрезултатните ни търсения слага слаб взрив. Нещастният ни асансьор е обгърнат от пламъци и след няколко секунди от него остава само шепа пепел.

— Програмата ти е готова — с насмешка отбелязва Крейзи. Не му е лесно. Все пак се опитва да играе едновременно за два отбора...

Маниака демонстративно поглежда часовника си:

— Пет и половина минути. За това време бих ви изтърбушил всички сървъри... ако исках.

Крейзи започва да се вбесява, но не се опитва да спори.

— Така че къде се озовахме? — пита Чингиз. — Сусанин! Спешно ни трябва някой, който да ни изведе оттук.

Дик, държейки винтовката за цевта и с нещо напомняйки в момента за Натаниъл Бампо, се приближава до ръба на покрива. Ние тръгваме след него.

По дяволите... колко е високо все пак.

Мразя височините. Дори нарисуваните.

Зданието се издига едва ли не на километър. Наоколо е пълно със същите или малко по-ниски. От високото улиците изглеждат тесни, но в действителност трябва да са по-широки от всеки булевард.

И духа вятър.

С едната си ръка Подляра държи Пат, а с другата се е вкопчил в колана на Маниака. Той не възразява против толкова трогателната грижа... набитият хакер има значително по-малки шансове да бъде издухан от покрива.

— Ето там е началото на нивото! — крещи Крейзи. — Там би трябвало да влезем по обичайния начин! После — преход през града, към императорския дворец... И схватка с Императора...

— Кой играе за Императора? — интересува се Маниака.

— Програма. Но не бързайте да се радвате, показателите ѝ са такива, че няма да е лесно да се справим. Това е особена, самообучаваща се програма, тя анализира и запомня всичките успешни действия на противника, собствените успехи и провали. Струваше ни адски много пари... значително по-лесно е да се справиш с истински, жив геймър, отколкото с нея. Може да се каже, че ще ви се наложи да се сблъскате с всички, които са преминавали „Лабиринта“ преди вас...

— Първо трябва да се спуснем. — Нике прекъсва Крейзи Тосър. — Хайде да решаваме проблемите по реда на постъпването им, о'кей?

В режим на хвърляне ракетометът почти не дава откат. Блестящите цилиндри излитат от цевта и падат по наклонена траектория.

За да се пробие дупка в покрива отиват три заряда. Поглеждам индикатора — останали са още пет. Не е кой знае колко.

Приближаваме се към дупката и спираме в недоумение.

Отвътре зданието е кухня кутия. Само тук-таме по стените има лампи. А цялото вътрешно пространство е запълнено с решетъчна арматура.

— Какво е това? — пита с насмешка Маниака. Крейзи поради някаква причина се смуцава:

— Ами... невъзможно е да се създадат всичките елементи на толкова голяма игрова площ... никой не е предвидил появата тук на толкова неочакван десант...

— Мулаж — продължава да издевателства Маниака. — Ех, спомних си как преминавахме през стените в „Дум“...

— А ако зданието беше празно отвътре, или обратното — изцяло от бетон? — отстоява честта на създателите на „Лабиринта“ Крейзи. — Тогава нямаше да ти е до смях!

— На нас нямаше да ни е до смях — поправя го Подляра, тежко отпускаяки ръка върху рамото му. — Забрави ли, че сме от един отбор?

— Още много пъти ще ми го напомнят — отблъсква ръката му Крейзи. — Е, какво? Спускаме ли се?

Под нас има многокилометрова бездна. Лягам на края на процепа, протягам ръка към прегънатата арматура. Като че ли се държи здраво...

— Да тръгваме — обажда се Нике. Спуска краката си надолу, преценява разстоянието и с ловко движение скача върху решетката. Това се вика гимнастика!

Дълбина-дълбина, не съм твой... Пусни ме, дълбина...

Това не е честно. Чисто и просто не е честно спрямо останалите. Но аз няма да издържа това спускане, ако илюзията се запази.

Главата ми се обажда с лека стягаща болка.

Нищо.

Затова пък сега пред мен беше само картинка. Спускаща се надолу шахта, запълнена с толкова удобни напречни греди. Сkochих надолу, вкопчих се в арматурата.

Фасулска работа.

— Така... кой се бои от височината? — дочух от слушалките гласа на Крейзи.

— Аз — честно си призна Пат.

— Тогава се мятай върху гърба ми. И е добре да го завържете по-здраво.

— Сигурен ли си?

Естествено, това е Чингиз.

— Аз съм дайвър. Моля за извинение, но ще изляза от виртуалността за това спускане. Така че ми е все едно с кого ще се спускам...

Със закъснение разбрах, че думите му са напълно логични. Повдигнах глава — картинката в шлема се смени. Погледнах нарисуваните лица на приятелите си, току-що били толкова реални и живи...

— Хайде и аз да понося някой...

— Ще извиняваш, ама съм свикнал да страдам поради собствената си глупост — измърмори Подляра и внимателно се прехвърли върху арматурата.

— Ура! Мен ще ме поносят! — възхити се Мага. Подложих му врата си, Зуко увисна върху мен и несприинудено се поинтересува:

— Искаш ли да пея, за да ти е по-весело? Гласът ми е един път! Мога да стана оперен певец, честна дума!

— Нямам слух, все едно — няма да го оценя...

Всички останали се спускат сами.

Някъде след половин час се откъсваме напред. Аз, Крейзи и Нике. Вероятно все пак „ездачите“ ни пречат, а може и девойката да има способности към алпинизма по рождение. Тя се спуска съсредоточено, без да гледа надолу, придвижвайки ръцете и краката си като автомат.

— Само да не се изгърсят момчетата... — въздъхна Маг над мен. — Те ще ни отнесат и нас по дяволите...

Едната ръка — върху стоманената греда. Другата — върху втора. Крака — вляво. Придвижвам ръцете си надолу. Крака — вдясно. Хващаме се с лявата ръка, отпускате дясната...

Всичко е много просто. Решетката от арматура е строго геометрична. Ако Маниака беше на мое място, за минута би написал скрипт за спускане и би отишъл да пие кафе.

Защо този, който може да излезе от дълбината, не умее да пише програми, и обратното...

Един метър ми отнема около десет секунди. Пет метра в минута. Сметките са прости. Над три часа...

Крака вляво. Ръката — вдясно. Надолу. Преместване...

— Нормален човек не може да поддържа такава скорост дълго — каза Крейзи. Той, изглежда, е озадачен от същия проблем. — Момчетата ще се уморят. Ще им се наложи да почиват. Пет, шест часа... а може и повече... те вече изостанаха...

— Има ли алтернатива? — интересувам се аз.

— По-рано трябваше да помислим... — въздъхна Крейзи.

Внезапно над мен Мага се изхили:

— Да, ето я алтернативата... при стената.

Извърнах глава, с еднаква вероятност очаквайки да видя там стотина чудовища, хеликоптер, Карлсон или асансьорна кабина. Но не, само арматура...

— Какво, дайвъри, не виждате ли? — забавлява се Зуко. — Така е то...

deer

[Enter]

Дъгоцветна виелица. Светът придобива реалност. Вкопчвам се за арматурата със сила, поразяваща и мен самия. Ракетометът става тежък като гира. Зуко, нищо че е кльоцав, сякаш тежи цял тон.

Но аз разбирам какво е имал предвид.

При стената на зданието правилността на решетката е нарушена. Там отгоре надолу се спускат някакви силно опънати въжета. Гладки, изрядни. Очевидно, арматурата в зданието не е напъхвана безразборно, а все пак с някакви разчети за нейната издръжливост. Телевизионната кула в Останкино също, ако не ме лъже паметта, е „закачена“ на стоманени въжета.

— Да почакаме момчетата — решавам аз. — Маг, хвани се и ти, мамка му, тежко ми е, ще се изтърся!

Зуко моментално се вкопчва в решетката.

След пет минути изостаналата група ни догонва. Подляра пухти, лицето му е почервенияло и изпотено. Маниака, напротив, е блед, но пази самообладание.

Чингиз псува. Непрекъснато. Тихо. Смайващо изобретателно.

— Момчета, дълго няма да издържите така — изричам.

— И сами го виждаме — съгласява се Маниака.

— Има вариант — кимам към стоманените въжета.

Крейзи е първият, който се гласи за скоростно спускане.

— Аз все пак съм чужд в отбора — пояснява той без излишни комплекси. — Ако се окаже, че всичко е наред... тогава идвате след мен.

Дава бронираната си жилетка на Маниака. Обяснението е напълно логично. Костюмът също би трябвало да издържи, но ще се нагрее, ще се изгориш.

— А ти?

— А мен няма да ме боли... — усмихва се Крейзи.

Едната примка свързва стоманеното въже с колана. Основното натоварване пада върху нея. Трябва още въжето да се стиска с обувките. И примка в ръцете, за забавяне на скоростта.

— Ох, от високо ще летиш... — въздъхва Мага. — Направо ми е неловко, че аз го предложих...

— Успокой се — срязва го Подляра. — По време на спускането непременно някой от нас щеше да падне.

— Ще се постарая да ви посрещна долу — казва Крейзи.

— Как ще разберем, че си се спуснал благополучно? — Чингиз умее да задава правилните въпроси, но кой знае защо — едва в последния момент.

— Ще се провикна.

— А ние ще те чуем ли?

— Ехото... Ще се извикам силно. — Крейзи продължава да не гледа надолу.

— Излез от дълбината — съветвам го аз.

— Не. Шансовете да не забележа нещо важно ще са по-големи. До после...

Той се отдръпва от арматурата, увисва на въжето. Изглежда примките го държат...

Крейзи отпуска примката и веднага се сурва надолу. Гледаме как фигурата му все повече се смалява. Тя засега е на въжето, но Дик е набрал плашеща скорост.

— Аз няма да издържа — честно си признава Пат. — Чин, няма да издържа!

Момчето започва да се паникьосва...

— Ще се спуснеш върху раменете ми — неочаквано предлага Нике. — Имаш ли ми доверие?

Пат вижда насмешливата ѝ усмивка и се смущава.

— Е?

— Ако Чин разреши...

— Сигурна ли си? — интересува се Чингиз. — Все пак имаме дайвър в отбора...

— Мага ще ми е по-трудно да го издържа...

— Твоето мнение? — пита ме Чингиз.

Замислям се. Появяват се догадки, които не ми харесват...

— Тя ще се справи — решавам накрая аз. — Не по-зле от мен, предполагам.

— Само да достигне долу Крейзи — казва Маниака.

Чакаме.

— А ако се плъосне, ще чуем ли? — любопитства Пат. Получава от Подляра доста сериозен шамар по врата.

— Ще взема да те хвърля тебе, да чуеш какъв е звука...

От долу се дочува слаб, неразбираем шум.

— И какво трябва да означава това? — замислено изрича Маниака.

Шумът се повтаря.

— Никога няма да повярвам, че Крейзи е паднал от въжето на две части и с такъв интервал! — заявява Мага. — Тръгваме ли?

— Хващай се — казвам аз.

Излишни каиши няма, затова се налага Мага да се държи за мен.

— Не притискай шията ми — предупреждавам го. — Макар че... притискай колкото ти скимне.

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Определено си заработих вечерната мигрена.

Погледнах нарисуваните си ръце върху нарисуваното въже. Мага пъхтеше в слушалките ми.

Спускане...

— О-хо-хо! — закрещя Зуко. Не изплашено, по-скоро възхитено.

Може да му се завиди. За мен сега няма страх. Но затова пък няма и истински възторг.

Стената се носеше покрай нас. Проблясваха възлите на арматурата. Наведох глава, погледнах надолу и започнах да забавям спускането. Подът се приближаваше прекалено бързо.

— Да не се разбием? — Изглежда, Мага също беше оценил скоростта.

Стиснах примката, обхванала въжето.

Колко е просто всичко... само в дълбината приключенията придобиват толкова вълнуващ и в същото време толкова безопасен характер. Всеки един алпинист или катерач при описанието на такова спускане с такива подръчни материали или ще се покрие с пот от нерви, или ще започне да се смее като обезумял. Така не се прави!

Но аз намалих скоростта; и ремъчните примки издържат, и Зуко не излита, разтворил отслабналите от страх ръце. Наужким, всичко тук е наужким, и макар че той не е дайвър, все едно — знае: в Дийптаун смърт няма. Не е имало по-рано.

Затова и сме дошли тук — за да се махне отново смъртта.

deer

[Enter]

Може би не си струваше да експериментирам на въжето, но все пак ми се искаше да разбера какво е усещането...

Най-близо е до кошмарния сън.

От ремъчните примки се вдига пушек. Освен това те пронизително скърцат. Ние се спускаме, изглежда, по-бързо, отколкото парашутист в свободен полет. Вече виждам долу Крейзи, размахващ ръце и викащ нещо.

Изминаха четири минути... височината беше деветстотин метра, плюс-минус петдесет.

Притискам примките почти максимално, опитвам се да забавям движението и с обувките. Краката ми отскачат встрани, въжето болезнено се удря от гърдите ми, от бронираната жилетка. От скърцането на триещия се метал започват да ме болят зъбите.

— Забавяй! — крещи Мага, пуска едната си ръка, протяга я към въжето, но навреме се опомня. Щеше да отлети нагоре... ако се беше вкопчил както трябва.

Забавям... опитвам се...

Ударът все пак е силен. Краката ми се подкосяват, падам, а Мага в последната секунда успява да отскочи от мен.

— Жив ли си? — Крейзи се накланя над мен, протяга ръка. Ставам, отърсвам се, макар че няма особена нужда от това. Подът е

гладка бетонна площадка, от която израства арматурната гора. Чисто и празно.

— Жив съм... макар че една аптечка няма да е излишна.

Крейзи протяга ръка към колана си, където виси една от малкото ни на брой аптечки. Но се спира.

— Да почакаме, Лъоня. Да видим как ще се спуснат останалите.

Да, разбира се, той е прав...

— Не излезе ли от виртуалността? — интересувам се аз.

— Излязох, на средата на пътя — не се опитва да се прави на герой Крейзи. — Стана страшно.

Споглеждаме се — с една и съща мисъл: момчетата няма да имат такава възможност.

— А ти как го правиш? — питам аз. Въпрос на границата на фала... във всеки случай по-рано ние рискувахме да питаме за такива подробности само най-близките си приятели. Но сега — какво толкова...

Крейзи не се обижда, нито пък се учудва от въпроса:

— Представям си мислено лицето на едно момиче, живеещо в съседна къща.

— И това е всичко?

— Напълно достатъчно е — усмихва се той. — Ти да не си помислиш нещо... просто момиче, съседка. Двайсет и пет години по-млада от мен. А ти как излизаш от дълбината?

— Мърморя си един стих. Сам си го измислих.

Сега е ред на Крейзи да свие рамене в недоумение.

— Трябва да покрещим — предлага Маг, поглеждайки ни. — Че момчетата се вълнуват.

— Аз чувах ли се? — пита Дик.

— Напълно...

Неясно защо заставаме един до друг, Мага командва:

— Едно, две, три...

Крещим, задружно и с удоволствие, освобождавайки се от напрежението от спускането. Обичам атракциите, но тази беше максимално проста и занимателна...

— Още два пъти — командва Зуко. — Нали сега сме трима долу.

Сега ни остава само да чакаме. Стоим до въжето, гледаме нагоре. Предпазливо полагам длан върху метала и не знам дали усещам, или

си измислям леко треперене.

— Някой идва...

— Крейзи — пита Мага, — а от каква височина трябва да паднеш на територията на „Лабиринта“, за да се пребиеш смъртоносно?

— Ако не си ранен, ако си в брониран екип... — Дик се мръщи, спомняйки си. — Около петдесет метра.

— Добряци сте вие — признава си Мага. — В Дийптаун смъртоносният удар е закован на десетметрова височина...

— В Дийптаун искаха да направят даже пет метра — вметвам аз. Веднъж разговаряхме с Вики за съпаденията и противоречията между реалния свят и виртуалното пространство. — За да не се почувстват жителите му герои и да не скачат после от истински балкони.

— Все пак нашето е игра — започва да се оправдава Крейзи. — Ако ти е отнесена половината от корема, също не можеш да се излекуваш с аптечка, а тук това е норма...

— Виждам! — прекъсва ни Зуко.

И наистина — по въжето се спуска неугледна фигура.

— Дали не е Подляра... — разсъждава Мага. — Не, Подляра ще е по-обемист...

Минават още десет секунди и разбираме, че се спуска Нике с увисналия върху нея Пат.

— Трябваше и аз да взема някой — забелязва Крейзи. — Все пак съм дайвър...

— Ти разузна маршрута — утешавам го аз.

Мага, облегнал се на някаква тръба, замислено гледа надолу. После вади от джоба си сандвич, разкъсва обвивката.

— Ранен ли си? — питам аз.

— Не, просто ми се плюска.

— Абе това са пет процента живот! — протягам ръка, вземам му сандвича. — Аз не поработих ли като амортизатор?

— Яж — с въздишка се съгласява Мага. — Гледай, те нещо прекалено бързо...

— Вие точно така се носехте — поклаща глава Крейзи. — Всичко е наред, само да успее да забави...

След минута Нике финишира. Може би дори по-добре от мен — почти напълно убила скоростта и устоявайки на краката си. Пет

секунди отскубваме от нея Пат, преди той да разбере, че спускането е приключило.

— Браво — поклаща глава Крейзи. — Момиче, ти си супер!

Нике се усмихва:

— Ставам ли за работа в „Лабиринта“?

— Аз бих те взел — съгласява се Крейзи. — Дори не сержант, да водиш в първите нива новациите, а водач, подставен геймър в група.

— Нас сега всичките така ще ни приемат! — грубо прекъсва Мага мечтите на Нике. — По три пъти! И на онова място, с подкован ботуш! Няма да ни пуснат да припарим до „Лабиринта“.

Изкашляне на Крейзи, сякаш е искал да каже нещо, но е премислил.

— Ура! — изведнъж тихичко произнася Пат. — Супер ни беше спускането, нали?

— Великолепно — потвърждава Мага.

Пат внезапно пристъпва към Нике и неловко я млясва по бузата, явно ужасен от собствената си смелост. Момичето се усмихва, разрошва му косите и му връща целувката.

Мага се окашля смутено и промърморва:

— Ама че младеж се е появила, ние сега сме само да седим до стената на топло тихо място... Хайде да повикаме, а, всичките в хор!

Започваме да крещим, потвърждавайки успешното спускане. Пет пъти подред. Пат сияе.

Шести се спуска Подляра. Много бавно, предпазливо. Но когато се отлепва от въжето, целият се тресе. Изобщо не реагира на възторжените крясъци и прегръдките на Пат.

Седми е Маниака. Неговото спускане е много бързо, като при мен и Нике. Но това е не толкова липса на страх от падането, колкото неуспешно забавяне на скоростта. Помагаме му да се отдели от въжето, споглеждаме се... Не знам защо, но не съм на себе си.

— Аз също имам лошо предчувствие — неочаквано казва Крейзи.

— Не викай бедата! — незабавно го прекъсва Подляра. — Чин ще се спусне, къде ще ходи?

Разбира се, никой не спори.

...Но неизвестно защо си представих как Чингиз стои горе, вслушвайки се в далечните ни викове. Около него е паяжината от

метални тръби, пред него — изопнатото като струна въже. Слабата светлина на рядко срещащите се лампи, оставени от грижливите строители на декорацията.

И никой наоколо.

Той се закопчава за въжето. Закрепва „спирачната“ примка. Увисва на въжето, все още стискайки го, но вече е започнал да се плъзга, и спускането все по-бързо преминава в падане, почти неконтролируемо падане, макар и до опората...

По дяволите. Не обичам лошите предчувствия! Те понякога се сбъдват.

— Та нали всичко това е наужким... — неуверено произнася Пат. — Дори ако... сами ще направим всичко, а Чингиз нека завижда...

Той даже се засмива, но толкова неуверено, че на никой не му се вярва да е весел.

— Спуска се — изрича Подляра. Притискайки длан към челото си, сякаш в тази бетонна кутия има слънце, от което трябва да се пази, той гледа нагоре. — Нормално... като че ли... малко по-бързо от Сашка...

Аз мълча. Не ми се иска да обяснявам, че Шурка и така се спускаше прекалено бързо и със сигурност е загубил десетки проценти от живота си при удара в пода...

— Чин! — радостно вика Пат, гледайки плъзгащата се по въжето фигура. — Хайде-хайде! Не спи!

Според мен той и така не спи... Даже никак. Чингиз вече беше съвсем ниско. На височината на двайсететажна сграда.

И в този момент се случва всичко.

Отначало виждам, че Чингиз разперва ръце. Парчетата ремъци не се виждат, но не е трудно да се досетя, че те летят след него.

— Не! — крещи Пат и се хвърля към въжето. Подляра мълчаливо и мълниеносно го хваща за яката.

А Чингиз вече лети покрай въжето, лети надолу с главата. Коланът на кръста му, с който е закрепен за въжето, е издържал рязкото дръпване. Но падането на Чингиз сега е просто падане. С всички произтичащи последствия.

— Мир на дома ви — неочаквано произнася Подляра. Пат започва отчаяно да го рита, но хакерът сякаш не забелязва това.

Чак в последните секунди Чингиз успява да се вкопчи във въжето. Разбира се, той не успява напълно да намали скоростта, но все пак падането се забавя.

Чингиз пада до срасналата се с бетона основа на въжето абсолютно беззвучно.

Затова пък Пат крещи в пълния си глас.

Първа до Чингиз притичва Нике. За секунда го поглежда в лицето, после измъква аптечка... виж ти, не знаех, че се е запасила... и я притиска към тялото му.

— Не може да бъде — възкликва Крейзи, изваждайки своята аптечка.

След третата и последна наша аптечка, осигурена от Маниака, Чингиз отваря очи.

— Приличаш на зомби — обажда се Пат. Веднага щом Нике извади аптечката, той спря да вика. И сега, изглежда, отчаяно се срамува от реакцията си.

— Вярвам ти... — кратко отвърща Чингиз.

Той целият е в кръв. Това е малко неестествено, тъй като не се виждат никакви рани, но програмите на „Лабиринта“ са свикнали да показват сериозността на пораженията именно по този начин. Едното око на Чингиз е отекло, ръкавиците на ръцете му са се изтъркали.

— Как се изхитри да се срутиш? — Подляра се навежда над него, с едно движение го изправя на крака. Чингиз се поклаща, но се задържа прав.

— Ремъкът ми се изплъзна — просто отговаря Чингиз. — Странно...

— Какво му е странното? — интересува се Крейзи. Учудващо е, че това се случи само с теб.

— Странно е, че съм жив...

— Повече аптечки няма ли? — оглежда всички ни Нике. Аз мълчаливо подавам на Чингиз отнетия от Мага сандвич.

— Благодаря, преял съм.

— Това са пет процента живот.

Чингиз мрачно изяжда храната. Видими изменения в облика му, наистина, не се появяват.

— Ще те пуснем най-отпред. Да плашиш чудовищата — ехидно произнася Пат.

— Първо да се доберем до тях. Има ли изход тук?

Без да се уговаряме, с Крейзи се разделяме. Аз тръгвам наляво, той — надясно. Обхождаме сградата по периметъра, връщаме се при момчетата. Врати няма.

— Тогава стреляй — кимва ми Чингиз. — Много бих искал да намеря две-три аптечки.

— Почакайте — приближава се Крейзи до Маниака. — Трябват ми официалните ти банкови реквизити.

Усмивката върху лицето на Маниака се появява бавно и постепенно.

— А номера на кредитната карта и пин кода?

— Сам ще ги въведеш. Като си вземеш единия бон зелени.

— Какъв бон?

— Сутринта пратих в съвета на директорите на „Лабиринта“ докладна записка. За провеждане на инспекция на „Лабиринта“ с привличането на външни лица. Ти нали искаше да докажеш, че в „Лабиринта“ може да се вкара вирусно оръжие, както по-рано?

Като че ли дори на Чингиз му стана по-добре.

— Значи можем да не се притесняваме от съдебно преследване?
— уточнява Маниака.

— За какво? За проверката на системата за безопасност, за която се уговорихме още вчера? — с лека усмивка отвърща Крейзи.

— Не можеше ли да го кажеш по-рано?

— Стори ми се, че е по-уместно сега.

Разбирам Крейзи. Сега страшно са ни необходими положителни емоции. За добрите новини понякога трябва да се избира времето, така както и за лошите.

— И даже бон зеленички?

— Деветстотин деветдесет и девет, ако трябва да сме точни. Нямам право да изписвам чекове за четирицифрени суми.

Нике се усмихва. За нея това наистина е радостна информация. Защо ѝ е да върви с нас, когато нарушаваме закона — нали това слага край на мечтата ѝ да работи в „Лабиринта“?

А върху лицето на Пат се чете замисленото изражение на човек, мечтаещ колко хубаво би могъл да похарчи чужди пари...

Докато Маниака полугласно диктува на Крейзи реквизитите си, аз се оглеждам за мястото на изхода. Като че ли двайсет метра ще са

напълно достатъчни, за да не ни засегне взрива...

— Хайде, действай... — ободрява ме Подляра. — Времето не чака.

Мляс...

Отпускам спусъка и малката ракета със свистене се понася към противоположната стена.

Резултатът надхвърля очакванията ми — от стената с грохот се откъртва грамадно парче, пет метра широко и три — високо. През отвора се вижда широка безлюдна улица.

Нещо повече!

Със скърцане се късат няколко стоманени въжета, същите като това, по което се спускахме, но опънати при срещуположната стена. Излитат нагоре, сякаш са ластични, като по пътя си помитат арматурата.

Цялата бетонна игла над нас потреперва.

Над пробойната се появява цепнатина, и криволичейки, тръгва нагоре.

Сградата започва да се тресе. Нагоре грохотът се увеличава — и на вълни започва да се спуска тъмнина. Лампите започват да гаснат една след друга, в посока от покрива надолу.

Ето ти проверка с привличане на външни лица!

— Глупак си, боцмане, и шегите ти са глупави... — сподавено изрича Подляра. — Юруш, мъжаги! Да бягаме!

Никой няма нужда от повторна покана.

Изскачаме дружно, вкупом. Като футболисти от съблекалнята за първото полувреме — още весели, бодри и пълни с надежди...

Зрителите са стотина чудовища. Най-различни. Гигантски охлюви, влечуги, паяци. Няколко гадини с височината на десететажни сгради. Те трамбоват отпред, тромави и горди. Цялата тази стан се беше засилила нанякъде по улицата и тъкмо минаваше покрай сградата, когато бяхме на зор да излезем. Ако може да се вярва на Крейзи, сред тях на практика не би трябвало да има компютърни манекени — само геймъри на страната на врага...

Съдейки по шашнатите лица на гадините, точно така си е.

Никой не опитва да премери сили с тях, даже войнственият ни тийнейджър. Побързваме да офейкаме в противоположната на чудовищата страна. С дружен вой цялата тълпа хуква след нас.

А сградата зад гърба ни се разрушава...

Сега разбирам какво са чувствали строителите на Вавилонската кула, когато тя е започнала да се срива. Самият процес не е описан детайлно в Библията, но на мен ми се струва, че е бил достатъчно бърз и ярък. Бог обича ефектните зрелища, а ние, хората само му подражаваме в това отношение...

Увлечени от преследването, гадините не разбират веднага какво се случва. В „Лабиринта“ още не е имало такова нещо.

Отначало започва да вали град от кадъни. Отделни парчета от стената падат и около нас, но лавината се изсипва грижливо върху главите на вражеската армия. След половин минута, през която сме скъсали всички рекорди по бягане на къси дистанции, улицата зад нас се превръща в кариера за добив на чакъл. Тук трябва да преместят машините от девето ниво... ще падне работа!

Сред отломките известно време продължават да стърчат най-едриите гадини, подобни на приказни тролове. Едната дори се изхитря да ни замери с парче от стената, за щастие — неточно.

После горкият небостъргач се срива окончателно и погребва под себе си тези герои на борбата със земния десант.

Спираме едва след като сме изминали не по-малко от километър. Крейзи, напълно шашнат, върти глава, оценявайки размера на разрушенията. Над каменната могила виси облак прах с формата на гъба.

— И разпръсна ги Господ оттам по цялата земя... — изрича Нике, поемайки си дъх. — И престанаха да строят те града и кулата...

Не само у мен са възникнали подобни асоциации...

— Защо никога не можеш да свършиш нещо чисто, тихо и прецизно?! — с болка в гласа ме пита Крейзи.

— Характер... — опитвам се да се оправдая.

— Можем ли да разчитаме на премиални? — невинно пита Маниака.

— Ама ние извадихме от строя едва ли не цялата група, дето охранява Императора! — ядосано крещи Крейзи. — Някой явно е влязъл в последното ниво! Сега ще достигне до двореца като на разходка!

— Че това лошо ли е? — интересувам се аз.

Крейзи замълчава за секунда. После въздъхва и безнадеждно маха с ръка:

— Каквото станало — станало... да вървим към двореца.

— Първо трябва да се запишем! — намесва се Пат. — Че да не вземат да пречукат някого...

— Системата не позволява записване. Формално нас ни няма на това ниво.

Маниака го поглежда с присвити очи:

— Сигурен ли си? Какво, трябва да минем последното ниво от един опит?

— Сигурен съм. Смятай, че това са минусите на нелегалното придвижване.

— Лошо — казва само Шурка. — Тогава трябва да потърсим снаряжение... добро оръжие, аптечки, броня.

— Тук няма нищо. Последното ниво се преминава с това, с което си влязъл в него.

Този път никой не се обажда. Общото мнение изразява Подляра, гръмогласно изкашляйки се и произнасяйки:

— Така... постигнахме целта си, но дали се радваме на това...

Дворецът на Императора е неголямо, почти уютно здание от черен камък.

Наблюдаваме го, скрити сред дърветата на парка. Дърветата са забавни, със странни очертания и с разноцветни листа. Наоколо пърхат големи колкото длан пеперуди. Когато ги видяхме за пръв път, всички посегнаха към оръжията си, но Крейзи заразмахва ръце в знак на протест. Пеперудите не са опасни. И дърветата не са опасни. Всичко тук излъчва спокойствие, умиротворение. Всичко си е на мястото — и светлолилавото небе, и разноцветните листа, и наситеносинята вода в изкуствените езерца. Никакви уловки. И охрана в двореца не би трябвало да има — Императора не се нуждае от охрана.

Сега чакаме.

— Сигурен ли си, че ни е засякъл? — питам аз Крейзи.

— Абсолютно. Та това не е човек, програма е. Всеки, появил се в територията на парка, влиза в базата му от данни. Той просто никога не бърза...

Мързелът на Императора ни дава допълнителен шанс. Трябва да се приближим към двореца в такъв кратък отрязък от време, че Императорът да не успее да излезе насреща ни, а приближаващият чужд отбор — да не ни намери. Сега всичко, или почти всичко, зависи от правилното избиране на момента...

— Идват... — с облекчение произнася Маниака. Той наблюдава входа на парка — високи врати в символична ажурна дървена ограда.

— Идват... — като ехо отговаря Крейзи.

Отборът, влязъл в парка, не ми е познат. Напразно обвинявах първите си спътници, напразно подозирах, че Тъмния Дайвър е сред тях. Ще има да пълзят и пълзят из нивата, да загиват и да се възраждат, и да плашат близките си с разкази за „ей такива мухи“ и „змии, които плюят отрова“. Те все още са далеч от края на „Лабиринта“.

Отборът пред нас трябва да е тръгнал на кръстоносния си поход преди месец или два...

Повече от десет са. Мъже, жени, момиче тийнейджър. Кой са те в действителност, каква е възрастта на всеки от тях, полът, родният език — никога няма да узнаем. За нас те не са приятели, нито пък врагове... просто пушечно месо.

Месото не трябва непременно да знае за какво е предназначено.

А Императора, чието убийство е целта на цялата игра, току-що е излязъл от двореца...

Подигравка на програмистите — Императора не просто е антропоморфен, той е човек. Облечен е в белоснежна тога. Висок, рус, с красиви черти на лицето. Със сигурност очите му са сини. Живо възплащение на нацистката мечта.

И също толкова смъртоносно, колкото и нацизма.

— Според легендата на играта — бърбори Крейзи, — хиляди години извънземните крадат деца от Земята, за да отгледат от едно от тях своя Император... да му дадат исполинска сила и жестока мощ... нали хората са най-жестоките и смъртоносни същества във Вселената... Това е дълбоко философска и символична мисъл...

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Погледнах Императора, оценявайки противника. Да разбере нещо засега беше трудно — не знаех каква е скоростта на движенията му в бойна обстановка, не знаех какво оръжие ще употреби. Но даже и в бавните движения на нарисувания персонаж имаше някаква хищна грация, която не ми харесваше.

— Целта на играта не е обикновеното убийство на лидера на враговете. Геймърът трябва да разбере, който във всеки враг това той унищожава самостоятелно, непосредствено бащата, братът, сина, приятеля. По такъв определен начин „Лабиринта“ не пропагандира насилието и ксенофобията, напротив, относно противоположното...

Сложна работа е все пак да слушаш думите на чужденец през програма-преводач.

deep

[Enter]

— И ние доказахме на комисията на Конгреса, че не сме проводници на насилие и жестокост... — Гласът на Крейзи става прекалено нервен. Императора упорито върви към нас, с походка, сякаш е тръгнал на разходка, без да обръща никакво внимание на новите посетители.

За щастие те го забелязват...

Трима от отбора съгласувано застават на колене, насочвайки към Императора цевите на ракетометите си. Над главите им бързо се вдига нагоре останалото оръжие... Част от нещата са ми познати, но някои странни пушки аз не бих измислил и по време на пиянско бълнуване.

Не чувам далечното мляс-мляс-мляс на зареждащите се ракетомети. Отчитам го наум.

Третата ракета е потеглила, четвъртата, петата...

Ще се случи сега...

Това наистина е добре сработил се отбор. Всички стрелят едновременно.

Фонтан от огън.

Осемнайсет ракети едновременно... плюс всичко останало... Пръстени от синя светлина, снопове небесносини игли, огнени изригвания, въртящи се остриета, буци отровнозелен гел...

— Време е! — крещи Крейзи, когато Императора изскача от огнения ураган, цял и невредим, ни най-малко не пострадал, дори без русите му къдрици да са се разрошили. Той се обръща към чуждия отбор и тръгва леко, бързо, сякаш танцува в движение.

Всичко вече е обмислено и изчислено.

Пръв скача Чингиз. Той е полужив, затова и си предложи услугите да разузнава боя.^[1]

Но Императора не му обръща внимание.

Възможно е чуждият отбор да ни е забелязал. Но те сега са се съсредоточили изключително върху Императора. Те са вървели към него дълги седмици, преодолявайки най-трудната игра в историята на човечеството. Те са се сражавали с програми, които не умеят да мислят, но затова пък и не пропускат целта. Те са се били с хора, които са ги смятали за конкуренти, пробивали са си път сред редици от чудовища, управлявани също от хора.

Сега целта на играта е пред тях.

И Крейзи може колкото си иска да доказва, че „Лабиринта“ възпитава човеколюбие и търпимост. Те може и да се съгласят с него.

След играта.

Залпове.

Трима геймъри се хвърлят напред, към Императора. Или се опитват да завържат близък бой, или се жертват, отвличат му вниманието...

Замахване с ръка — сякаш жест от трибуна. И гирлянда от бели пламъци се откъсва от ръката на Императора, обгръщайки троицата. Викът почти не се чува от грохота на взривовете. Идиличният парк пламти, огромните пеперуди, свивайки крила, падат върху тревата.

Една от тях се спуска право пред носа ми и с няколко движения се заравя в земята.

Нима така са ги програмирали?

Или, какво ли не се случва, сами са еволюирали?

— Да вървим!

Скачам и всички хукваме към двореца. Най-отпред е Чингиз. След него тичахме четирима — аз, Крейзи, Пат и Нике.

Останалите заемат позиции за отбрана.

Ние не можем да се справим с Императора. Или чуждият отбор ще го убие, или той ще ни попилее. Но ние сме дошли тук не за да се сражаваме с несъществуващ враг. Нашият враг е реален и целта ни е реална. И прикриващата група знае, че е дошла, за да умре.

— Входът е в тронната зала — повтаря в движение Крейзи. — Трябва да се унищожи трона... това не влиза в условията на играта и никой не го е правил... поне пет ракети...

Чингиз вече се вмъква през вратата на двореца, изскача обратно, маха ни — пътят е свободен.

А Императора приключва разчистването на сметките с другия отбор.

Чувам особено пронизващ вик и се обръщам, както си бягам. Императора убива геймърите с голи ръце. Просто ги хваща, разтърсва ги и хвърля на земята безпомощните кукли с изпотрошени кости. Току-що се е разправил с момичето.

Колко хубаво е, че Неудачника, когото измъкнах от предишния „Лабиринт“, така и не достигна до края на играта... Който и да бе той... не му трябваше да вижда нашите игри.

Общо взето ние сме добри. Просто игрите ни са глупави.

В този момент започва да стреля Подляра.

Не знам какво го прихвана. Бяхме се разбрали да чакат, докато Императора не приключи с всички от чуждия отбор. Но Подляра изведнъж скача и открива огън... с мижавия пистолет, с когото и най-обикновено чудовище не можеш да свалиш веднага...

Императорът се обръща, сякаш даже с недоумение. Светлинно избухване — сякаш очите му са се превърнали в ослепителни прожектори.

Виж ти какво можел той...

Жалко, че Подляра дори няма да оцени това.

Хакерът моментално почернява, продължава да стои още секунда — и под порива на вятъра се разпада на облак пепел.

Бързо, зрелищно и нелепо.

Не знам защо, но бях сигурен — Подляра ще издържи най-дълго от всички нас!

Ние вече сме при вратите. Пат се опитва да се огледа — и аз със силно шляпане го отхвърлям към вратата. Няма защо да вижда какво се случва.

Целият ни отбор вече стреля. Остатъците от чуждия — също. Така ми се струва, или движенията на Императора наистина са се забавили?

Нике и Крейзи изчезват след Пат през вратата. Кимвам на Чингиз:

— Да бягаме...

— Аз оставам.

— Какво ти става!

— Това е игра! — изкрещява Чингиз. — Опомни се, дайвър! Търси входа към Храма! Всичко това е игра! Всичко е наужким! Върви, аз ще ви дам още десет секунди в повече.

Тупам го по рамото и се шмугвам през вратата.

Той е прав. А аз, глупакът, се заиграх.

Дългият коридор е аскетично студен. По стената има барелефи — някакви странни гербове. Приятелите ми нетърпеливо ме чакат.

— Знаеш ли къде е тронната зала? — питам аз Крейзи. Той само мълчаливо кимва и поемаме напред.

— Момчетата ще дадат на Императора да се разбере! — без особена увереност заявява Пат. Държи ракетомета си в ръка, сякаш очаква да срещне отпред засада. Напразно. Крейзи каза, че в двореца няма да има други... — Подляра ми е казвал, че чудовищата имат уязвима точка, той ще я намери...

Кръгла стая в края на коридора. Дик опипва стената, натиска незабележим бутон и едва след това аз разбирам, че стаята е асансьор.

Бавно и тържествено се издигаме нагоре.

— Може би не си струваше така веднага да стрелят в него? — питам аз, опитвайки се да си отдъхна. — А, Дик? А да си поговорят за мир и любов, да го превъзпитат...

Крейзи вяло се усмихва. Той май е прекалено блед. И от време на време се хваща за лявата страна на гърдите.

— Не можеш да говориш с него... той не умее. Тази възможност не е заложена в Императора, той е чисто бойна програма...

— Напразно, недоглеждане... А как стои въпросът със слабите точки?

— Зад кокалчетата на пиццала — абсолютно сериозно отговаря Крейзи. — Слепоочието. Още някои места... обаче всичко това е безполезно. Даже оня отбор имаше прекалено слабо въоръжение. Да не говорим за нас...

Асансьорът спира.

— Тронната зала, пристигнахме — с облекчение произнася Крейзи. Изскачаме в обширно ромбовидно помещение. Тук също всичко е опростено, строго и монументално. Само тронът в далечния ъгъл на ромба впечатлява — съоръжение от блестящ сребрист метал с внушителни размери.

И двама охранители до трона!

Те не ни очакват. Вероятно още никой не се е опитвал да проникне в двореца, нали това не е целта на играта. Пръв стреля Пат и влечугото се разхвърчава на кървави късове. Охлювоподобното чудовище се забавя няколко секунди, преди да вдигне глава и да изплюва по нас отровна зелена слюнка.

Тя не ни достига. Съска върху мраморните плочки на пода и се изпарява.

— Тоя па, сър Макс недоклатен — презрително изрича Пат, стреляйки втори път. Охлювът ловко се изплъзва, и тогава започва да стреля Нике. Иглената ѝ карточница превръща чудовището в трепереща решетка.

— Мечтата на съветския интелектуалец — поглеждайки Пат, казва Нике. — Да се изхраниш върху врага и той да умре... може пък тук да имат пръст нашите програмисти? Браво на тебе, Пат!

Асансьорът зад гърба ни се разтърсва и тръгва надолу.

— Чингиз? — плахо пита Пат.

— Не се и надявай. — Крейзи кимва към трона. — Пет ракети, по-живо!

Ние с Пат стреляме едновременно. Две. Четири. Шест. Една допълнителна...

Металната конструкция сякаш се взривява отвътре. Разрушава се, разцъфват листенца почернял метал. И в центъра на това цвете — пурпурночервено, трепкащо, запленияващо сияние.

— По-живо!

Крейзи и Нике се хвърлят към входа, а само Пат се бави, с надежда гледайки асансьора. Той вече се изкачва нагоре.

Сграбчвам момчето и го повличам към разрушения трон.

— Там са Чингиз и Подляра! — упорито крещи Пат.

— Всички те отдавна са мъртви! — отговарям без излишна сантименталност и запокитвам Пат в сиянието на входа. Той изчезва, както са изчезнали преди него Ник и Крейзи.

Скачайки след него, хвърлям поглед към асансьора. И успявам да забележа русите коси, под които се изпълват с изгаряща светлина светлосините очи.

Късно, приятелче.

Тъмно е. Сива мъгла. Под мен се преобръща Пат, леко съм го притиснал при падането.

— Леонид?

Крейзи ми помага да стана, усмихва се накриво:

— Ето, че се промъкнахме...

Наоколо е мъгливо нищо. Само плътната почва под краката ни, само ние четиримата. И мъглата. Чисто дежа вю.

— Какво е това? — питам, повдигайки Пат. Той възмутено сумти, отърсва се.

— Това е пауза — отговаря Крейзи. — Сега на Храма му трябва време за сглобяването. Нищо, вече всичко е наред...

— А да се влезе? Ти говореше за някакъв тест за дайвъри.

Крейзи кимва:

— Да. Но, всъщност всичко е адски лесно, Леонид. Ще го преминем. Двама сме, но ще успеем...

Поглеждам Нике.

Тя все още държи картечницата си готова за стрелба.

И аз също не отмествам пръста си от спусъка.

— Свали оръжието, Нике.

Тя има твърд поглед. Много твърд и концентриран.

— Сигурен ли си, Стрелец?

— Разбира се. Не ми се иска да ти хрумне мисълта да отидеш в Храма сама.

— Лъоня, успокой се — бързо изрича Крейзи. — Може да влезе само дайвър...

Нике леко се усмихва.

— Дик, осъзнай се — единствено казвам аз. — Спомни си как тя се спускаше по въжето. Тя е дайвър, Крейзи! Дайвър също като теб и мен!

Нике се навежда, поставя оръжието си на земята. Вдига ръце:

— Момчета, нямам намерение да стрелям във вас. Имаме една и съща цел...

Виждам как очите на Пат се разширяват, как се разтреперва. И разбирам какво си е помислил.

Да, сигурно е неприятно. Вече да я смята за приятел, а може би и леко, по детински, да се е влюбил в нея.

И да разбере, че приятелят е бил враг.

Тъмния Дайвър.

— Вие всички грешите... — тихо изрича Нике.

Крейзи днес съобразява бавно. Но ето че и той насочва винтовката си към девойката.

— Ти си дайвър — казвам аз.

— Да. Както и вие двамата. И какво? Това причина да ме убие ли е? Тогава — убийте ме.

Споглеждаме се и в този момент аз чувам познатото „мляс“...

Успявам да отклоня цевта и изстреляната от Пат ракета изчезва в мъглата.

— Престани!

— Тя ми изгори компа! — през сълзи извиква Пат. — Тя, тя...

Не за компютъра му е мъчно сега. Той е готов сега да разстреля самия себе си, симпатията си към Нике, благодарността си за помощта, привързаността... минутите, през които висеше на нея, примирайки едновременно от височината и от женското тяло в ръцете си...

— Пат, не прибързвай с действията, никога не прибързвай... — казвам аз.

В този миг всичко се преобръща.

Светлинен проблясък — мъглата се разпръсква.

И сред нас се появява Императора.

Той се бави дълго, прекалено дълго, сякаш не е роден от програма, в която е било заложен само стремежът да убива. Оглежда се, съвсем по човешки обръщайки глава.

А Крейзи с изцъклен поглед отстъпва крачка назад.

Гледката е невероятна, очевидно?

Нике е зад гърба на Императора и той не може да я види, тя вече се навежда за оръжието си. Но за това е нужно време.

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Протегнах се рязко, напипах мишката на масата. С движенията, които се проследяват от гащеризона е по-удобно. Но все едно, с мишката е по-бързо.

— Кои сте вие? — със спокоен глас попита Императора, който не можеше да говори.

И Крейзи Тосър натисна спусъка.

Остриетата излетяха от винтовката в сребриста лента и моментално отсякоха лявата ръка на неуязвимия Император.

Или се е добрал до нас почти мъртъв... или е бил неуязвим само на своя територия.

Впрочем, боеспособността му се е запазила. Взрив. Пред очите ми Крейзи почернява, после винтовката, цяла и невредима, се измъкна от разпадналите се на пепел ръце.

Пат, говорех ти, че никога не трябва да се прибързва с действията... ето че съм сгрешил...

На мушката ми е слепоочието на Императора... Той сякаш го почувства и с рязко движение отскочи встрани, хвана с оцелялата си река Пат и се прикри с него. От чукана като фонтан бликаше кръв, лицето на Императора стремително побеляваше.

Самообучаваща се програма?

— Кой съм аз? — попита Императора.

И аз разбрах, че този път нервите ми няма да издържат.

Ние прекалено се заиграхме с *дълбината*. Правим интерфейси, които се приспособяват към потребителите си. Създаваме програмни слуги, които се обучават по-добре от живите хора.

В какво може да се превърне програма, която ден след ден убива и която я убиват? Програма, която работи непрекъснато, съсредоточавайки върху себе си, според нуждата, огромна част от

ресурсите на мрежата? Програма, която е длъжна да реагира на всяка нова тактика и стратегия на противника, която е длъжна адекватно да оценява човешките реакции, да слуша и разбира разговорите, да нанася не просто грамотни и точни удари, но и всяващи паника?

— Стреляй, Лъоня! — закрещя Пат.

Беше ли програмирана в Императора възможността да се вземат заложници?

А възможност за мирни преговори?

— Стреляй!

Погледнах в екрана и видях как се пълнят със светлина очите на Императора. Нарисувания Пат в ръката на рисувания Император, рисуваната кръв се лее от рисуваната рана. Сега те и двамата са еднакво нереални, в еднаква степен анимационни герои. И куклата, управлявана от намиращото се в дийп-хипноза момче, и куклата, създадена от програмата.

Не преговаряй с терористи...

Натиснах спусъка.

Взривът ме отхвърли настрана. Екипът леко се сви, имитирайки удара от падането.

deep

[Enter]

Дъга сред сивата мъгла...

Ставам, смъквайки ракетомета. Изглежда, в него вече няма заряди... не, има още един...

Останките на Императора и Пат са равномерно разпръснати наоколо. Започва да ми се повдига.

— Леонид...

Обръщам се и поглеждам Нике.

Нея също я е засегнал взрива. Тя стои на колене и оръжието в ръцете ѝ е насочено към мен.

— Ти постъпи както трябва — казва момичето. — Пат е без грешка, той правилно ти каза. Всичко това не е истина. Това е игра. Това е дълбината. Те не умряха напразно. Важното е някой да влезе в Храма. Всички го разбираха.

— И кой ще влезе в Храма? — питам аз. Пръстът ми също е на спусъка на ракетомета. Кой от нас ще умре по-бързо, ако стреляме едновременно? И какъв е шансът ми да стрелям пръв?

— Нима това е важно?
— А кое тогава е важно?
— Да се получи писмото. Да се разбере какво крие Дибенко от света.
— Това е важно за мен — казвам. — Да достигна до Храма.
Нике кимва:
— Да, Стрелец. Разбирам. Но нали ти вече си се опитвал да го направиш...
— Кой си ти? — питам аз. — Кой си ти, Нике?
Тя мълчи, после леко се усмихва и поклаща глава:
— Докато не разбереш сам...
— Ще се добера! — изричам аз. И натискам спусъка.
Нике разполага с половин секунда, докато последната ракета влезе в цевта, и още половин, докато тя преодолява разделящите ни пет метра. Напълно достатъчно, за да ме направи на решето!
Само че тя не стреля!
— Не! — изкрещявам аз, когато огненият фонтан избухва в мъглата.
Но дори в *дълбината* не всичко може да се преиграе отново.
Стоя сам в морето от мъгла, до шепата пепел — останките на Крейзи Тосър, до кървавите парчета — телата на хората и на програмата-император.
Сам.
Не знам защо, но накрая винаги оставам сам.
Захвърлям ракетомета на земята. Точно сега е излишен.
Знам какво трябва да направя, но не знам как.
Може би Крейзи знаеше. Но него го няма тук.
Пристъпвам — и сякаш издърпват полесражението изпод краката ми, отново съм сам с мъглата и тъмнината.
Насаме с най-страшния си сън.
Крчка, втора. Отначало винаги се налага да пристъпваш напосоки. И когато видиш светлинката в далечината, можеш колкото си искаш да се окуражаваш, че си избрал правилната посока. Но аз знам — не мога да не видя огънчето.
Накъдето и да тръгна.

[1] Всъщност е „разузнаване с бой“. Бел.Mandor. ↑

Дълбината е нещо повече, отколкото изглежда на пръв поглед.

Да, основата е проста и ясна. Триизмерни светове, обединени във виртуалния град Дийптаун. Възможността да се придвижваш, говориш, действаш — използвайки или скъпи виртуални гащеризони и шлемове, или обикновени клавиатура и мишка. Дийп-програмата, все едно, ще сведе различията до минимум, ще те накара да повярваш, че не натискаш клавишите, а се движиш из реалния свят. Тя е главната възшебница на виртуалния свят, дийп-програмата.

Но има още нещо. Нещо по-голямо, позволяващо да се видят грешките в чуждите програми като незатворени врати и паднали огради. Нещо, което позволява на дайвърите да излязат от *дълбината* във всеки едни момент, когато за останалите това е недостъпно.

Преди две години ми се бе сторило, че съм достигнал нови граници.

Влязох в *дълбината*, без изобщо да използвам компютър. Научих се да преминавам през всякакви стени. Можех да правя в *дълбината* всичко — всичко, каквото си поискам.

Жалко, че сънищата свършват.

Това беше дийп-психоза. Чисто и просто. Аз си измислих своите особени възможности, въобразих си, че съм супермен на виртуалния свят. Както казва Вики — „хиперкомпенсация“.

Какво пък — свикнах да живея и с дийп-психозата.

Още повече, че времето на дайвърите свърши...

Разбира се, все пак имаше нещо. Неудачника не ми се бе присънил. И докато той оставаше в *дълбината*, аз наистина бях способен на малки чудеса. Само че аз светех с неговата отразена светлина... който и да бе той, пришълец от далечните звезди, роден от мрежата разум, пътешественик във времето — всичко бе в него. Цялата сила, всичките чудеса, подвизи и приключения.

Той си отиде и аз си останах самия себе си. Бивш дайвър. Истински неудачник.

Но защо ли тогава стоя пред моста, който месеци наред съм виждал в сънищата си?

Пред моста, водещ в Храма на Дайвъра-в-Дълбината?

Мостът-нишка, когото не ми е съдено да премина...

Съществува ли този мост, или не?

Какво става с мен — нов пристъп, халюцинация, невъзможно съвпадение?

Или все пак се е върнало нещо от миналото?

Не знам.

Лявата стена е от син лед. Дясната — от аленочервен огън. Аз толкова дълго се опитвах да премина между тях, опитах всичко, което мога да измисля! А там, в края на каньона от огън и лед, има искрица жива топла светлина. Там е Храмът. Късче от отишлото си минало. Отговор на бъдещите въпроси.

Трябва да премина. Длъжен съм. Втори опит няма да има.

Докосвам нишката с подметката си. Тя е опъната като струна, тънка нишка между истината и лъжата, мост между доброто и злото, водач от миналото към бъдещето...

Отговорът е някъде наоколо. „Всичко е много просто“ — бе казал Крейзи. Всеки дайвър би трябвало да се сети къде е пречката. Това не е коварна уловка, не е капан за врагове. Просто тест, отсяващ своите и чуждите.

Аз съм свой... свой съм, следователно съм длъжен да разбера...

Лявата стена убива бавно и постепенно. Стига само да се хванеш — в търсене на опора, в надежда да предотвратиш падането. Студът сковава ръцете, студът допълзва до сърцето ти, студът замразява кръвта ти.

Не искам леда!

Дясната стена е по-добра. Изригване — и дори не успяваш да почувстваш болката. Огнена купел. Обилен пламък. Свободата да си пепел.

Не искам огъня!

Всичко е много просто, трябва да е много просто. Няма да ми помогне излизането от дълбината — това, което първо хрумва на всеки дайвър. Опитвал съм. Мостът изчезва, остават само ледът и огънят.

Какво ли сте измислили, момчета?

Какво трябва да разбере, стоейки пред моста, построен напреки на бездънната пропаст?

Не. Да започнем от противното...

Какво не мога да разбира?

Какво съм загубил, получавайки своята дийп-психоза?

Възможността да виждам дупките в чуждите програми? Не, това са го изгубили всички, включително и строителите на Храма...

Контакт с реалността?

Не. Аз мога да изляза от *дълбината* — във всеки един момент. Просто вече не обичам да го правя.

Престанал съм да вярвам в нереалността на *дълбината*. Готов съм да я смятам за истинския живот. Тя замени всичко за мен, или почти всичко.

А *дълбината* все пак е само отражение на света...

В бляскавите небостъргачи и в разкошните дворци е вложен прекалено малко труд. В приказните градини и паркове времето е прекалено хубаво. Върху нарисуваните лица рядко ще видиш живи очи.

Дълбината е играчка в ръцете ни.

И добра, и зла, и просто равнодушна.

Тази сива мъгла, тези огън и лед, тази нишка над пропастта — всичко е измислица. Рисунка върху екрана. И бездънната пропаст под нозете ми е фикция. Измислени страхове.

Правя крачка — мъничка крачка напред, заставам с единия крак върху струната, а другия все още стои върху надеждната и твърда земя.

Длъжен съм да премина.

Това не е в човешките възможности, дългият километри път по тънката, потрепваща нишка. И способностите на дайвър няма да помогнат — мостът ще се разтопи под краката ми.

Не трябва да чакам да изчезне мостът.

Не трябва да протакам, докато свършат силите ми.

— *Дълбина*... — казвам аз, пристъпвайки. — *Дълбина*, ти си моя.

Ти си нищо без нас, *дълбина*...

И пристъпвам край нишката. В пропастта. В нищото.

Лявата стена е от син лед, дясната — от аленочервен огън...

Вятърът ме удря в лицето, едновременно изгарящ и студен.

Така ми се иска да докосна каквото и да е, огъня или леда!

Да прекъсна падането, да свърши този безкраен полет! И това ще се превърне в поражение, както предишния, както и по-предишния път...

Губя чувство за посока.

Остават само двете плоскости — огнената и ледената, между които падам...

Или летя.

Зависи как ще го погледнеш.

Мъничкото топло огънче е далече-далече. Към него водеше мостът, по който е невъзможно да се премине.

Но на мен не са ми нужни мостове.

Аз не падам, аз летя по този начин.

Всеки лети както умее.

Трябва да се освободя от всичко. От „Лабиринта на Смъртта“, през който преминахме. Даже от Императора, от тъпата програма, внезапно попитала „Кой съм аз?“

Всичко това сега не е важно.

Всичко това е вторично и е обречено, ако загине самата дълбина.

Нищо не е станало.

И аз не съм падал в пропастта.

Аз летя. Летя както умея, между две плоскости, допирът до която и да е от които е еднакво смъртоносен.

Имам ориентир.

Топлата искрица светлина във вечната тъма...

Там е всичко. Там е всеки от нас, бившите дайвъри. И може би даже ключът към нашата обща беда е там...

Толкова е трудно да се накарам да повярвам в полета. Да забравя всичко. Да кажа, че не е имало мост и не е имало крачка срещу бездната... Да разгъна пространството, да разперя ръце.

И да се отдам на полета.

Огънят е под мен. Клокочещо, вечно гладно огнено море. Ледът е отгоре. Таван, който не може да се пробие, леден таван.

Искам да бъде именно така.

А светлинката е пред мен.

Не отдолу, не отгоре, а именно — отпред.

Да се освободя от всичко. Да обърна света така, като ми се иска. Да го накарам да бъде послушен. Къде е земята, къде небето, на кое е по-удобно да се стои — всеки решава сам. От паметивека. Още не я е имало *дълбината*, още не ги е имало компютрите, били са само пещерите и плахите венчелистчета на откраднатия огън.

И правото да въртиш света на пръста си.

Вероятно тези, които не са се отучили, точно те са станали дайвъри. И това никога няма да ни го отнемат. С никакви дийп-психози, с никакви загуби. Даже когато си отива това, което ни е давало сила. Достатъчна е едната сляпа вяра, достатъчен е споменът, че я е имало тази странна сила — да въртиш света около себе си.

И светлината ще става все по-близка.

Всичко наистина е просто, Крейзи Тосър е прав...

Трябва да се направи крачка над пропаст, която за теб е истинска. Да направиш крачка, без да излизаш от *дълбината*, без да се криеш зад студеното стъкло на монитора. Да, ние можем да излезем от виртуалността във всеки едни момент. Това е нашият дар.

И затова само така може да се достигне до Храма на Дайвъра-в-Дълбината. Като се откажеш от самия себе си. Като усещаш този безкраен полет не с тялото си, не с погледа, не със слуха, а с разкъсващата се от болка душа.

И не докосваш стените...

И наградата ще бъде далечната топла светлина, която по друг начин не можеш да достигнеш...

Креця нещо. Не знам какво, не чувам собствените си думи. Нека — аз самият не искам да ги слушам.

Колко жалко, че пропастта беше толкова малка!

Защото аз знам — вече мога всичко. Мога да кажа „*дълбина-дълбина, не съм твой!*“. Мога да погледна в екрана и да разбере как е реализиран този проход. Но не искам.

Сега вече не искам.

Стените са долу, толкова жалките стени от огън и лед. Мъглата. И крайт на пропастта, меко удрящ се в краката ми.

И Храмът на Дайвъра-в-Дълбината, към когото вървах толкова дълго... още отпреди да разбере, че е бил построен.

Поглеждам го и започвам да се смея. Тихо-тихо.

Той се появява пред очите ми. Мъглата се сгъстява, става поплътна, от бяло мляко се превръща в бял камък. Всичко е здраво и надеждно, всичко е реално и познато.

Как е могло да се случи?

Преди три години той просто не е съществувал! Дайвърите едва бяха започнали да се търсят един-друг и да се срещат в мъничко незабележително ресторантче. Във въздуха витаеше идеята за клуб, но всички ги мързеше да се занимават.

Хакерът Бърд не би могъл да види Храма преди три години! Още по-малко пък бихме привлекли за проверка на защитата външен човек — щяхме да намерим свой специалист. Хакерите в бара ме разиграваха, фантазираха, развличаха се, съчиняваха в движение красиви приказки!

Само че тя израства пред мен — бялата кула, с височина на десететажна сграда, увенчана с кристално релефно кълбо.

Къде е истината, къде лъжата... и по какви закони нашите фантазии и игри прерастват в истина, понякога забавна, понякога страшничка...

Тръгвам към кулата.

Сега се съживяват хиляди сървъри по цялата планета. На всеки от тях е бил малък фрагмент от Храма... и всичко това е било скрито, дублирано, препокрито, копирано, живяло е своя таен, незрим живот, очаквайки само сигнала.

Храмът го дочака.

Мъглата започва да се разсейва. Известно време все още е смътно и неясно. Но ето че наоколо започват да се появяват дървета. Разбираемо. Храмът е избрал за себе си място в самия край на Дийптаун, в горския пръстен, който отделя основния град от няколкото полуизолирани анклавни. Някъде тук двамата с Ромка се измъквахме от преследването след хакването на Ал-Кабар...

Ще намеря този, който те е пратил на смърт, Ромка. Потърпи... та нали сега ти е по-лесно да търпиш...

Когато се приближавам към кулата, тя окончателно придобива реалност. Стени от бял мрамор, тесни прозорци-бойници с решетки пред стъклата. И една-единствена врата, масивна, могъща, от полирано светло дърво. Бронзов пръстен вместо дръжка.

А по-нататък?

Как да попадна вътре?

Докосвам пръстена — и вратата меко се отваря. Какво пък... щом съм преминал през моста, значи съм в правото си да вляза...

Самият аз също съм се променил. Даже не съм забелязал в кой момент. Вместо военна униформа върху мен са дрехите на Стрелеца.

Кое е прекрасно. Ненавиждам униформата.

Още веднъж се оглеждам и виждам, през последните остатъци от топящата се мъгла, бледата аленочервена светлина и студеният син блясък. Сбогом, мой дълъг и страшен сън. Сбогом.

Влизам — и в този миг в джоба на Стрелеца оживява пейджъра. Пронизващи, звънящи трели, предпазливо почукване... в зависимост от настройката към съответния човек. В пространството на „Лабиринта“ той не работеше, те затварят почти всички пътища. Значи наистина вече съм в обикновения свят на Дийптаун.

Така... Чингиз, Подляра, Пат, Маниака, Маг...

Само Крейзи Тосър е имал търпението да не ме потърси пръв.

Доближавам пейджъра към устните си, пускам съобщение към Маниака.

— Шурка, пристигнах. Всичко е нормално. Предай на останалите, че всичко е наред... и ме оставете за малко сам.

Това е достатъчно. Превключвам пейджъра на режим „Не ме безпокойте!“, прибирам го в джоба. И се оглеждам.

Неголяма кръгла зала, шест-седем метра в диаметър. Заема почти цялата основа на кулата.

Стените отвътре са същите, от бял полиран камък. На места върху чистичкия паркет на пода са разхвърляни малки възглавнички... дали не трябва да се седи на пода... В центъра на залата има дървена вита стълба, водеща към кръгъл отвор в тавана.

Всичко е много просто и строго. Камък и дърво. Защо пък толкова са си играли с този Храм? Аз бих направил такъв дизайн за денонощие.

Приближавам се към стълбата. Докосвам перилата от прохладно гладко дърво. Изкачвам едно стъпало и се оглеждам, сякаш очаквайки да видя нещо необичайно...

Нищо.

Какво пък, да се качим горе.

Отивам на втория етаж на кулата.

Стените са каменни. Една врата.

И фрески, спирала от фрески по продължението на стълбите...

Ето такова нещо не бих могъл да направя за денонощие. Изобщо не бих могъл.

Първата фреска изобразява сива, виеща се мъгла. Само тук-таме се открояват здания — малки, невзрачни, еднообразни. И ръце — ръце, протегнали се нагоре от мъглата, и лица — полуразмити контури на лица...

Стъпка нагоре. Следващата фреска.

Мъглата почти се е разсеяла. Броят на сградите нараства, градът се разширява. Неугледни фигури по улиците, коли...

Крачка.

Сега вече може да се познае, че градът е Дийптаун. Немислими небостъргачи, пищни дворци, тераси и канали, градини и площади, пъстра тълпа, отблясъци на реклами, разчертали небето...

Крачка. Пред вратата съм. Забавям се за секунда, но все пак я отварям.

И застигам на прага.

Мястото много напомня парка на Императора от последното ниво на „Лабиринта“. Само го няма потискащото усещане за заплаха. Аз съм почти сигурен, че този парк е безкраен — можеш да влезеш в него и да се скиташ с години. Пътечките ще се разстилат под краката ти, слънцето ще свети от безоблачното небе, ще разплискват водата рибите в езерцата, птичките по дърветата ще пеят. Понякога ще вали дъжд, понякога ще духа вятър... Навеждам се, откъсвам стрък трева... и чувствам лек срам.

Сякаш съм написал върху скалата с маслени бои „Лъоня беше тук...“

Мястото е хубаво. Страшно хубаво.

Бих добавил „като в детство“. Но детството също може да бъде всякакво.

Затварям вратата, усещам, че неволно съм се усмихнал. Аз пак ще се върна тук, само трябва да си избира кой ден...

Пристъпвам към следващата фреска.

Водовъртеж. И изплуващ човек, загребващ с едната ръка докато в другата влачи след себе си нечие безволево тяло.

Легендарният първи дайвър... дотолкова легендарен, че така и не научихме името му. Има много сериозни основания да се предполага, че той е бил Тейлър, живата подигравка над английската пунктуалност, човекът, който не си е записвал логовете...

Вероятно затова е изобразен в гръб.

Крачка — нова фреска.

А, това е знаменитото проникване в „Майкрософт“! Ако Антонио, когото всички наричаха просто Шмекера, не лъже, той наистина е видял дупка в защитата във формата на разклатена ограда, с която са прикривали непристъпна каменна стена... Честно казано, нищо не е взел оттам. Освен автограф от Бил Гейтс.

Пристъпвам — фреска.

Да, Богомил, загадъчният българин, за когото всъщност никой нищо не знаеше и който наистина бе изградил бизнеса си на сериозна основа. Може би този хак беше последният му по много печални причини. А може би той просто се е спотаил на дъното, без да му пука нито за дълбината, нито за дайвърските му способности? Това, което е изнесъл от банката, трябва да му стигне и на него, и на децата му, че дори и на внуците му.

Но чувството му за хумор беше своеобразно... за какво иначе, кажете, му е на някого да обира швейцарска банка в костюма на Вилхелм Тел?

Фреска.

Това е някой от нашите, от руснаците. Виж ти, забравил съм името... Но самата история за спасението на увляклото се в някаква игра момче — помня я. Момчето го измъкнаха след три денонощия, полуживо...

Фреска...

Фреска...

Фреска...

Всички ние сме тук. Всеки по веднъж. Без значение каква е била силата и известността, без да се разделят постъпките на добри и лоши. Ни повече, ни по-малко, всичко се случваше.

У всеки имаше нещо, станало негова визитна картичка.

Фрески и стъпала.

Стъпала и врати.

Изкачвам етаж след етаж, разглеждам всяка картина, поглеждам във всяка врата...

Естествено, защо да се прави Храма голям, когато съществуват пространства в пространствата?

Безкрайна градина и огромни, кънтящи лабиринти на коридорите и залите...

Светъл, пронизан от слънцето ресторант на върха на планината. Стените са от кристал и сребро. Надписът „Олимп“ на приборите за храна е напълно уместен...

Речен завой, във вечерна мъгла... дремеща при брега мъничка яхта...

Облачна пелена, гъста и еластична... Искаш ли да повървиш по небето?

Изведнъж разбирам, че завиждам на строителите на Храма. Завиждам безкрайно, сляпо, с остра ненавист към себе си, идиотът, строил мъничък реален свят... така и не успял да го построи... и не вложил нито капка труд в този изоставен в дълбината Храм...

Бягството никога не е окончателен изход. Където и да избягаш — ти винаги бягаш от себе си.

Фрески. Врати. Лица. Постъпки.

Всичко е тук. Нищо не е забравено. Може да се спори с какво повече се е прославил Рижиия Пес — с кракването на непробиваемата програма — емулатор на мирис за дълбината, или с работата си в Интерпол. Но се радвам, че на фреската той е в униформа.

А ето го и Крейзи Тосър!

Дявол да го вземе... тук не е изобразена работата му в „Лабиринт на Смъртта“. Тук е инсталирането на печално известния пощенски филтър, който половин година контролира голяма част от кореспонденцията в дълбината! Не заради някаква определена цел, не за търсене на компромати или за лов на чужди пароли, а заради доказателството, че никъде няма конфиденциалност.

Само дето не подозирах, че филтърът е инсталиран от Крейзи.

Вървя. Все по-нагоре и по-нагоре. Фрески, лица, значими и по-незначителни постъпки.

А някъде тук трябва да ме има и мен!

Започва да ми става зле.

Какво ще видя? Кой, по какъв принцип е избирал тези мигове — за да ги изобрази на недостъпните никому скрижали? Какво ще бъде взето от моя живот, какво ще изрисуват ярките бои върху сивата мазилка, какво ще остане в Храма — завинаги?

Правя още няколко крачки — и виждам отговора. Жълт пясък. Сивото каменно туловище на демон, стискащо в ръката си нишката на моста. Кулите на Ал-Кабар в далечината. Вълк, седящ на пясъчния хълм в почти човешка поза. И човек, в смешните одежди на руски герой, бягащ надолу по склона, към протегнатата лапа на демона...

Какво пък. Нямам причини да се срамувам. Та нали дори не откраднах файловете на Ал-Кабар! Подариха ми ги.

С някаква разсеяна усмивка продължавам нагоре. Кулата вече свършва, почти съм влязъл в кристалното кълбо.

Фреска. Фреска. Фреска.

Стоп.

Време е да се излекувам от саомнението.

Гледам последната фреска в редицата, на края на спиралата. Достоеен финал...

На него съм аз.

А другата фреска... тя се е отнасяла за Роман. Онова е било неговият миг на триумф — когато ми асистираше при проникването.

На мен се е паднала друга карта.

Стрелеца с вдигната за удар ръка. Синият огнен бич на „Warlock-9000“. Чезнещ във виолетово завихряне човешки силует.

Първият ми пробив в „Лабиринт на Смъртта“, когато отведох оттам Неудачника.

Какво пък... не бе ли това най-значимото в живота ми?

Не... аз не споря. Винаги съм смятал, че си струва да се гордея със случая. Да, аз така и не научих кой е той. И никой на света не го научи. Той си отиде в своята звездна далнина, в дълбините на електронните мрежи, в прекрасното бъдеще, което някога ще настъпи... Просто си отиде — от нашия неловък и нелеп свят.

Но защо именно този миг?

Защо именно ударът, ударът по своите? Безмилостният, макар и виртуален, удар по дайвърите на „Лабиринта“? Защо не онзи миг, когато водех Неудачника сред редиците чудовища, когато го прикривах

със себе си, когато го измъквах от елфическия сървър, когато разпръсвах полицейската хайка?

Кой е избрал именно този миг?

Защо?

Вероятно все пак заради постъпката. За да напомня и на мен, и на другите. Извайвай добро от злото за собствено удоволствие, но не смей да забравяш какво е положено в основата.

С пламнало лице се извързвам от фреската.

И се качвам на последния етаж на кулата.

В ослепителната светлина.

Кълбото не е гладко, то е сглобено от хиляди малки многоъгълници. Слънчевата светлина пламти във всеки от тях, отразява се, сякаш става по-ярка. Аз стоя сред хиляди мънички слънца.

Приближавам се до наклонената стена, лягам върху нея, разпростирам се, разперил ръце, прегръщащ огъня.

Слънцето е в очите ми.

Светът е под мен.

Трудно е да се вижда през светлината.

Дворците и небостъргачите на Дийптаун. Мостове, естакади, площи, улици, паркове, градини, басейни, алеи. Там грее слънце и вали дъжд. Там изгрява и настъпва зालеза.

Да, ние сме само отражение на реалния свят. Гротескно, подсилено, по-плътно. А иначе — никаква разлика...

Вадя пейджъра си, където продължават да тлеят в очакване светлинките срещу имената на момчетата. Дик все още не се е свързал... добре, по-късно.

Пращам писмо на Иля.

— Хлапе, намерих го. Адресът е в писмото.

Щракам бутона „добавяне на адрес“. Сега, когато Храмът се е материализирал в пространството на Дийптаун, той най-накрая има реален адрес, който ще бъде добавен автоматично към писмото.

Изглежда това е всичко. Сега ми остава само да чакам.

Ще получа писмото, пратено от мъртъв приятел.

Ще узная какви тайни на Дийптаун са способни да убиват. Може би ще започна да шантажирам Дибенко. Може би просто ще вдигна шум.

Във всеки случай ще си отмъстя.

Вече прибирам пейджъра в джоба, когато той започва слабо да вибрира. Аз съм в режим „не безпокойте“, но програмата все пак прилежно съобщава за полученото писмо.

Крейзи?

Хвърлям поглед върху екранчето. Странно. Абонатът го няма в списъка.

Най-лесно е да оставя писмото за после. Никъде няма да ми избяга. Но...

Любопитството не е порок...

Проверявам инфото на подателя.

То не съдържа много.

„Дмитрий Д.“

Леко ме побиват тръпки.

Натискам бутона за отговор.

— Леонид, трябва да поговорим.

Символът за писмо изчезва, вместо него започва да мига телефонната слушалка. Покана за директен разговор.

Приемам...

Пейджърът се бави няколко секунди, преди малкият екран да се разтвори, да се увеличи и на него да се появи лице.

Сив мъглив контур над яката на черния плащ.

— Здравей, дайвър — казва човекът, който няма лице.

— Здравей, Дибенко — отвърщам аз.

Мълчим няколко секунди. Гледаме се... макар че какво има да се гледа тук. Нещата не са се променили кой знае колко.

— Трябва да поговорим — произнася Дмитрий Дибенко, създателят на дийп-програмата, бащата на *дълбината*. — Ще е неприятен, но необходим разговор.

— Разбирам — съгласявам се аз. — Но има ли още за какво да разговаряме?

— Мисля, че да. — Ако се съди по гласа, Дибенко е абсолютно спокоен. — Отново те подцених. Впрочем, поздравявам те.

— За какво?

— Но как за какво? Ти все пак се добра до Храма.

Хубаво. Намекът е ясен.

— Добре, да говорим.

— Не така — сякаш дори нарисуваното лице се усмихва. — Не през пейджъра — това е една голяма дупка. По-добре да се срещнем.

— Къде?

— Ами при теб, в Храма на Дайвъра-в-Дълбината, ако не възразяваш. Аз вече тръгнах, след три минути съм там.

Гледай ти.

Настина — една голяма дупка...

— Добре. — Надявам се, че лицето ми не изразява нищо, че аз, без самият да усетя, не съм дал на програмата команда „обърканост“.

— Ще те пусна.

Прекъсвам връзката.

Колко бързо се завъртя всичко!

Иска ми се да се свържа с момчетата. Да повикам цялата хайка...
стоп!

Какви ги върша?

Аз съм дайвър.

Единственият от нас, който ще успее да избегне оръжието от трето поколение.

Дали пък да не повикам Крейзи?

Също не си струва.

Всичко, което кажа, може да бъде използвано срещу мен и срещу тези, които са заедно с мен.

Приближавам се до стълбата, започвам да се спускам...

Стоп!

Фреските ги няма!

По-точно, има спирала от празни правоъгълници.

Но те не са запълнени. Спиралата се вие в посока, обратна на първата, подобно на нишката на ДНК.

Правилно. Аз се издигнах през миналото на дайвърите. Сега се спускам — в бъдещето. Тези фрески тепърва предстои да бъдат нарисувани... ако бъдещето настъпи.

Вървя надолу, покрай бъдещите победи и поражения, покрай геройства и подлости, покрай затворените врати. Бъдещето вече чака зад тях, трябва само да бъдат отворени.

И аз отварям — точно когато Човека Без Лице излиза от колата. Той не е сам, разбира се. Заедно с него са двама охранители и аз

потрепервам от неволната мисъл, че е възможно някой от тях да е стрелял в Ромка.

Секундно смущение. Всеобщо, слава Богу. Дмитрий Дибенко със своите мутри до разкошния ролс ройс, спрял на сред гората, охраната с ръце върху пистолетите, любопитната муцуна на шофьора зад стъклото... И аз на прага на Храма на Дайвъра-в-Дълбината.

Дибенко тръгва към мен, прави заповеднически жест на канещите се да го последват гардове.

Те се поколебават, явно им е неприятно да остават встрани от обекта на охрана. Но в крайна сметка се смиряват.

— Ще ме пуснеш ли, Леонид? — пита Дибенко и се спира пред мен.

— Ще те пусна. Само теб. — Не знам как работят механизмите за защита на Храма, но няма да попречи да го уточня. Правя крачка встрани. Дибенко се опитва да премине — и замира, натъкнал се на непреодолима бариера.

— Подай ми ръка, по дяволите! — изсъсква той.

Охраната се опулва към всесилния си бос, оплетен в невидимата паяжина.

— Не искаш да губиш достойнство? — усмихвам се и посягам към него. Обменяме си ръкостискане и Дибенко влиза вътре. Пита риторично:

— Как може да се изгуби нещо, което го няма?

Не отговарям, затварям вратата.

— Значи ето какъв бил той, Храма... — замислено произнася Дибенко, оглеждайки се. — А по-нагоре какво има?

— Не е от значение.

Той кимва, с невидимата си иронична усмивка, нещастният създател на виртуалния свят.

— Както искаш... вашите тайни не са ми необходими.

— Тогава защо си дошъл?

— Заради своите... — разперва ръце Дибенко. — Изключително заради своите.

— Страхувам се, че те вече не са твои, Дмитрий.

Дибенко протака, а аз постоянно мисля дали не си струва да изляза незабавно от *дълбината*. Изобщо не е задължително оръжието от трето поколение да изглежда като оръжие. Как ще успее да се опазя, ако някой стреля по мен с копче?

— Дойдох като приятел — неочаквано изрича Дибенко. — Нямам намерение да те нападам. Повярвай ми.

Позволявам си въпросително да повдигна вежди. Гледай ти... какви думи! „Като приятел“...

— Ако не вярваш на мен, то поне повярвай на приятелите си, строили този Храм! — рязко изрича Дибенко. — Какво, да не смяташ, че не съм наясно какво ме заплашва, ако те нападна тук?

— Какво? — колкото се може по-иронично питам аз.

— Смърт — разперва ръце Дибенко. — Е? Сключваме ли примирие?

— Седни — предавам се аз. — Ще поговорим.

На пода, по-точно — върху меките възглавнички, е съвсем удобно да се седи. Изтокът е фина работа... те са разбирали някои неща от живота.

Нищо не казвам. Чакам. Дибенко, изглежда, подрежда мислите си.

— И така, аз не съм ти враг... — произнася той накрая. — Повярвай ми.

Мълча.

— От фирма, моя собственост, бяха откраднати някои перспективни разработки — продължава той. — Много бих искал да си ги върна.

— Искаш да кажеш, че у теб не са останали копия? — започвам да играя ролята на глупак.

— Останаха — не спори Дибенко. — Хакът беше чиста, възпитана работа, само копиране на информацията... Леонид, цялата работа е там, че на откраднатите разработки още не им е дошло времето...

Мога да тържествувам с победата си. Дибенко си призна! Той е в паника.

— Абсолютно съм съгласен.

— Значи си готов да върнеш файловете? Или да ги унищожиш в мое присъствие окончателно?

— Не.

Дибенко въздъхва.

— Леонид, но нали ти си видял документите, разбрал си за какво става въпрос...

А това вече е добре. Той смята, че файловете вече са доставени в Храма, нещо повече — че аз съм се запознал със съдържанието им...

— Преходът към новия свят трябва да бъде плавен...

Хубава работа, плавен! Не издържам:

— Кажи това на родителите на Ромка! Кажи, че смъртта на сина им е била част от плавния преход към бъдещето!

Изглежда съм надценил информацията, която той притежава:

— Ромка? Този млад човек, който... когото...

— Когото.

Ако мозъците ни работеха със зъбни колела, сега щеше да се чуе здраво щракане.

— Бившият ти партньор? Младият дайвър? Това той ли беше?

— Да.

— Не знаех.

— Защо въоръжи охраната с оръжие трето поколение, Дмитрий?

Той мълчи... мисли за нещо свое си.

— Не съм я въоръжавал, Леонид. Повярвай ми. Случайност е...

— Какво? Хлапето е умряло случайно?

— Проникване. — Дибенко преминава на някакви кратки, накъсани фрази. — Паника. Цялата охрана е на крака. И трийсет млади идиоти, програмисти. Един от тях е взел прототипа. И се е хвърлил да помага на охраната. Той не е знаел, разбираш ли?

— Не е знаел какво взема?

— Не е знаел, че в пълнителя има смъртоносни заряди.

Не искам да му вярвам. Защото да повярвам означава да простя. Да се откажа от правото на мъст. Да откажа на Ромка правото на отмъщение.

— Да, ние работехме над виртуално оръжие от трето поколение — говори през това време Дибенко. — По поръчка на полицията на Дийптаун. Заради собствените си интереси. Поради ред сериозни причини. Но никой не е имал намерение да охранява лабораторията по

този начин... това просто е нецелесъобразно. За сплашване на хакери е напълно достатъчно предишното поколение бойни програми, кой ще се съгласи да загуби камара скъп хардуер?

— Не вярвам — казвам аз. — Ти може да си искал да провериш как действа.

— Тези проверки се извършват по друг начин — рязко изрича Дибенко. — Върху добре платени доброволци, около които има бригада от лекари с дефибрилатори^[1], пипети, спринцовки и останалите гадости!

— Как ще го докажеш?

— А какво ще те устрой? Чекове на изплащане? Подписаните от мен нареждания? Съгласуваните планове на изпитанията? Официалната поръчка на дийптаунската полиция? Отчетите на лабораториите?

— Кой уби Ромка? — Разбирам, че се предавам, че сега е мой ред да губя достойнство.

Но аз му вярвам. Случило се е най-страшното — вярвам му.

— Хлапе на двацет и две години — казва Дибенко. — Млад, талантлив, интуитивен програмист. Има млада жена, скоро ще им се роди дете. И възрастна майка в Ростов. Бил е сигурен, че в прототипа има парализиращи заряди. Решил е да си поиграе на герой. Да ти го предам ли, Леонид?

Той крещи — крещи на мен, а аз си мълча, седейки наред Храма на Дайвъра-в-Дълбината, на своя територия.

— Какво, нима не разбирам какво иска дайвърът Леонид? Иска мъст! Справедливост! Да накаже убиеца! Какво, ти сега лично ли ще го наказваш? Или ще наемеш бандити? Ще го предадеш на полицията? Това момче даже не знае, че е убиец! Казах, че слухът за смъртта е лъжлив, пуснат от мен за сплашване на хакерите... В противен случай... е, нямаше да се самоубие, но щеше да е свършен като професионалист. И без това не е хич добре с нервите. Е? Да ти го предам ли? Име, фамилия, адрес?

— Закълни се, че той не е знаел — казвам аз. Това е нелепо. Да изисквам клетва в свят, в който всичко е чиста измама. Да искам клетва от човека, създал този свят и получил правото да върши в него всичко, каквото му скимне. Но аз го моля.

— Заклевам се — произнася Дибенко. — Разбирам... после ще анализираш гласа... но не лъжа. Не лъжа, Леонид.

— Защо го направи? — питам аз. — Дибенко, защо пое по този път? Оръжие трето поколение... трябваше ли да се въвежда във виртуалния свят? Поръчките на полицията... ти не си длъжен да ги изпълняваш.

— Поръчки за шоково и парализиращо оръжие!

— Ти какво, не разбираш ли, че от тях до оръжието, което убива, има половин крачка? Парализата може да засегне сърдечния мускул, шокът от болката може да бъде непоносим. Главното е да се преодолее границата между техниката и психиката. Без теб тази граница никой не може да я премине, това е твоя дарба...

— Никой? — в гласа на Дибенко има ирония. — А какво е вградено в този Храм?

Аз мълча. Не зная как е защитен Храма.

— Повярвай ми, в мен няма никаква лична омраза към дайвърите — обажда се Дибенко. — И не ви смятам за престъпници. Но... щом вие сте създали оръжие трето поколение... най-важното сега е балансът на силите.

— Кой ти каза? — питам аз.

— Тъмния Дайвър.

Струва ми се, че сега той се усмихва...

— Знаеш ли го кой е?

— Тъмния Дайвър? Де да знаех... де да знаех, Леонид. Както разбирам, и на теб не ти е известно? Затова си пуснал слуха, че съм ти дал оръжие от трето поколение... за да го примамим... нали?

Мълча.

— Не знам кой е той — казва Дибенко. — Но от известно време ме е страх да се вясвам в дълбината, Леонид. Аз притежавам Медала за Всепозволеност. Имам... вече имам... оръжие, което убива. Но Тъмния Дайвър го има отдавна. И аз във всяка една секунда очаквам куршум в лицето. Изригване на ослепителна светлина, болка, сърце, което спира да тупти.

— Аз също не съм във възторг от действията му — изричам. — Той е пратил моя приятел да проникне във фирмата ти. Накиснал го е. Ти казваш, че охраната не е имала оръжие трето поколение... все едно. Той е нямал право.

— Сега ти остана само един обект за отмъщение — неочаквано произнася Дибенко. — Нали?

— Доволен ли си?

— Естествено. Нали ти казах — дойдох като съюзник. Ти пусна слух, че съм те наел на работа... това ми се стори забавно...

Дибенко бърка в джоба на плаща си. И вади пистолет.

Светлина. Стълб от ярка светлина пада от тавана и заключва в себе си Дибенко. Силуетът му съвсем посивява, лишен от багри. Движенията му са забавени, плавни...

Без да бърза, Дибенко протяга пистолета към мен, държейки го за цевта. Хвърля го на пода между нас.

И светлината изчезва.

Каквото и да се е готвила да направи защитната програма, тя се изключи моментално след като Дибенко пусна оръжието от ръката си.

— Вземи го.

Изглежда той не е забелязал, че е бил под прицел...

— Какво е това? — питам аз.

— Прототип на оръжие трето поколение. Същото, с което са убили приятеля ти... ако това има значение.

Поглеждам пистолета. На външен вид най-обикновен „Smith&Wesson“.

Но въпросът е какво има вътре...

— С какво е зареден? — питам аз.

— Първите пет патрона са парализиращи програми за дийптаунската полиция — отвърща Дибенко. — Те предизвикват временен паралич, продължаващ петнайсет-двайсет минути и минаващ без последствия. А следващите пет... честно казано, това е нова разработка, тя няма да има серийно производство. Прекалено висока е вероятността за летален изход. Също временна парализа... но засягаща и сърдечния мускул.

— И ти си готов да ми дадеш това оръжие?

— Ще подпишем ли малък договор? Ти ще поемеш задължение да проведеш изпитването на новото програмно осигуряване. За съжаление, сега няма никакви закони, регламентиращи употребата на подобни опасни продукти... Надявам се на благоразумието ти, дайвър...

Вземам пистолета в ръка, гледайки Дибенко. Ако и мен светлината ме обхване в кръг, едва ли той ще запази спокойствие... поне ще потрепне.

Но изглежда, на мен в Храма ми е разрешено всичко.

— За какво ми е това, Дмитрий? — питам аз. — Стига... Аз вярвам на думите ти. Мъчно ми е за Дийптаун, страх ме е от това, което ще стане с него, когато това нещо бъде освободено... но аз не мога да спра бъдещето. И няма на кого да отмъщавам. Няма да тръгна да преследвам младия глупчо, решил да си играе на полицаи и крадци. И тебе няма да тръгна да те стрелям... ако не за друго, то защото си създал *дълбината*. Всичко завърши с фарс, Дибенко. Започна с трагедия, а свърши с фарс. Аз намерих този Храм... получих това проклето оръжие... защо? Всичко е напразно. Всъщност не. Знаеш ли, намерих нови приятели. Кое то вече е страшно много. Жалко само, че Ромка си плати за това.

Мъгливата маска се взира в мен, после Дибенко произнася:

— Така че ти ще унищожис откраднатия от мен файл?

— Не. Тук не го заплашва нищо, повярвай ми.

— Не разбирам — с леко учудване произнася Дибенко. — Не, наистина не разбирам.

— Какво?

— Възнамеряваш да не влизаш повече в *дълбината*, така ли?

Да. Неразбирането наистина го има. И от двете страни.

— Защо пък. Ще си влизам.

— Тогава — сигурен ли си, че ще можеш навреме да излезеш, да избегнеш куршума?

— Чий куршум?

— На Тъмния Дайвър.

Ново двайсет...

— Защо му е да ме убива, Дмитрий?

— Затова, защото у теб има нещо, което му трябва! — изкрещява Дибенко. — И докато пазиш този файл, ти си под прицел! И всичките ти приятели са под прицел! Той ще го изтръгва от теб със същата упоритост, с която ми досаждаше на мен!

— И за какво му трябва! — Сега е мой ред да крещя. — Ако Тъмния Дайвър и така притежава оръжие трето поколение, ако той те е заплашвал отдавна...

Разбирам, че съм казал нещо в повече, когато Дибенко става, отхвърляйки с крак възглавничката.

— Значи ти още не си видял какво са откраднали от мен? — пита той. — Нали?

— Не съм видял. — Да се преструвам е късно. — Там са сорсовете на оръжието трето поколение, правилно ли съм разбрал?

Дибенко се смее толкова дълго, че аз успявам мислено да си нахлупя шутовска шапка, да си нарисувам дълги щръкнали уши и да забода на гърба си хартия с надпис „магаре“.

— Леонид... ех... браво, Леонид. Добре. Няма да настоявам да ми дадеш файла незабавно. Виж го сам. После — решавай. Пистолета... пистолета го носи със себе си. И бъди готов да го употребиш. Защото животът ти сега е малка разменна монета. А на приятелите си кажи да не влизат в *дълбината*. Сега ти си мишена за Тъмния Дайвър. До теб е значително по-лесно да се добере, повярвай ми.

— Не е толкова просто, аз също съм дайвър...

— Леонид — Човека Без Лице се навежда над мен, аз продължавам да седя на пода, — повярвай ми, старите способности на дайвърите... дори и да си ги запазил... те не са нищо в сравнение с неговите способности! Понякога ми се струва, че когато сте загубили всичките си таланти, те са се събрали в един-единствен човек. И са го превърнали в Тъмния Дайвър. Той може почти всичко. Половината разработки на моите фирми са средства за защита и издирване във виртуалното пространство. Знаеш ли защо? Защото Тъмния Дайвър ме атакува непрекъснато. Аз почти не рискувам да се появявам в *дълбината*! Аз и сега съм заобиколен от чудовищно количество бариери. Спасява ме само едно: Тъмния Дайвър, както и повечето от вас, е посредствен хакер. Сякаш са се сблъскали магията и технологията, Леонид. Той побеждава моите програмисти интуитивно, с вашите способности. Засега ми се удава да поддържам равновесие, с цената на чудовищни усилия. Но на него му трябва файла, който сега притежаваш и ти. Пази се!

— Ами ако върна този файл? — питам аз, пробвайки някак да отслабя натиска му.

— Първо го виж. После решавай. А най-добре го унищожи и ми позволи да продължа да водя битката. Да, Леонид, прав си, аз съм

готов да убия Тъмния Дайвър. Ако го направиш ти — фантазията ти за договора може да стане реалност. Готов съм да ти платя страшно много.

Той чака минута, но аз мълча. Докато файлът не бъде в ръцете ми, докато не разбере от какво се бои и какво крие Дибенко и към какво се стреми Тъмния Дайвър, аз нямам право да говоря нищо.

— Пожелавам ти да оцелееш — произнася Дибенко. — Ще ме пуснеш ли?

— Върви — отговарям аз. — Вратата ще се отвори пред теб.

Остава ми да се надявам, че така и ще стане, че Дибенко няма да разбере, че в Храма аз съм неопитен и неумел новак...

Вратата се отваря. Дибенко още веднъж се оглежда на прага, засмива се:

— Когато се намениш да прочетеш документите, свържи се с мен. Ще си поговорим.

И аз оставам сам.

С пистолета, с който може да се убива наистина. С това, което съм смятал за главната тайна на Дибенко. И което всъщност е малък пул в голямата игра, от която си нямам никаква представа!

Дявол да го вземе... кога най-после ще се появи в дълбината това хлапе?

Вадя пейджъра, мрачно поглеждам светлинките. И изведнъж, сякаш оживяла пред погледа ми, пламва нова. Някъде в реалния свят Иля е седнал на компютъра и пред него е избухнала безумната дъга, превръщаща света в приказка...

Достига ми търпението да почакам, докато той седи някъде — бог знае къде — и преглежда пристигналите писма.

Отговор.

„Идвам“.

Интересно, ако Дибенко прехваща съобщенията от пейджъра ми, ще разбере ли къде всъщност е файлът...

Впрочем, какво ще получи той, ако хване Иля? Нищо. Файлът засега дори не е в момчето. В офиса на компанията е. Там не можеш да проникнеш даже ако си с възможностите на Дибенко. Може би Тъмния Дайвър би успял, с всичките му свръхспособности. Но на него му трябва разшифрован текст, а не криптиран файл.

Пресмятам на ум колко дълго Иля ще пътува до Храма. Зависи преди всичко от мощността на машината му... ако си мечтае за стодоларова звукова карта, тази мощност едва ли е кое знае колко голяма. Раздрънкан „пентиум две“, ако не и просто „пентиум“. Пълно натоварване на мозъка... в Щатите и Япония е забранено непълнолетните да влизат в дълбината с машини, по-слаби от „пентиум две“ с честота на процесора четиристотин и със сто двайсет и осем мегабайта RAM... Но тук не са Щатите. Тук всичко се случва.

Значи десет минути при добра връзка, докато в машината бъде пренесена и обработена пълната картина на мястото, където той никога не е бил. Приятната разходка в такси или не по-малко приятната на велосипед е осигурена.

Свързвам се с Маниака — сега вече не с писмо, а чрез пряка връзка. Той откликва веднага, значи е чакал с пейджър в ръка.

— Гадняр!

Почти съм съгласен... докато съм разглеждал Храма и съм общувал с Дибенко, те там са премалявали от нетърпение. А и със сигурност са се притеснявали за мен.

— Тук имаше неочаквано посещение — отговарям аз. — Идвайте.

Пращам адреса.

— Някой път ще ти организирам подобно бдение за половин час! — заплашва ме Маниака и се изключва.

Да, лошо се получи.

Но кой е очаквал, че ще стане такова нещо?

Че Дмитрий Дибенко ме следи и само чака момента, когато ще вляза в Храма?

Опитвам се да успокоя съвестта си, разхождайки се напред-назад. Дано да дойдат по-бързо момчетата. Дано Иля по-бързо донесе файла.

Какво ли има в него, щом Дибенко е толкова сигурен, че ще застана на негова страна след прочита на документите?

Какво може да бъде по-важно от възможната гибел на виртуалния свят?

Най-отвратителното състояние е да чакаш, без да имаш възможност да направиш нищо.

[1] Дефибрилатор — апарат за прекъсване на спазмите на сърдечния мускул с помощта на краткотрайни електрически импулси.
— Бел.прев. [↑](#)

Пристигат две таксита. От първата кола се измъкват Подляра, Чингиз и Пат. От втората — Маниака и Мага.

Аз стоя пред прага на кулата, засрамено навел глава. Сега ще започнат да ме ругаят...

— Лъоня! — вика Пат, подскачайки на място. — Получи се!

Чингиз и Подляра също не изглеждат особено обидени. Мага стои, оглеждайки кулата със скептичното изражение на клиент, дошъл да приеме току-що построен обект.

Само Маниака мрачно ми показва юмрук. Но нищо, така е правилно.

Такситата си тръгват, на програмните шофьори не им е интересна кулата наскре гората. Извисява се — нека си се извисява. Не е ли все едно...

Пускам приятелите си в Храма, потупвайки всеки по рамото, и сякаш без да искам, не махам ръката си, докато те не преминат прага. Подляра, изглежда, разбира каква е работата. И Маниака също. А останалите не обръщат внимание.

— И това ли е Храма? — с известно разочарование уточнява Чингиз, оказал се вътре. — Семпла работа...

— Какво има горе? — пита Подляра.

Пат просто мълчаливо хуква нагоре по стълбите и след секунда се дочува доволния му глас:

— Тук има картинки! Готини!

Мага се плъосва на пода, събира на куп под себе си камара възглавници и с доволен вид ни зяпва.

— Къде е писмото? — преминава към същността Маниака пръв от всички.

— Сега ще го доставят — успокоявам го аз. — Момчета, как беше при вас?

— Шибано — казва само Чингиз. — Това императорско говедо ме разкъса на две...

Маниака изфучава:

— Това е нищо. Аз пък научих какво чувства човек, чиято глава се търкаля по пода отделно от тялото. А Мага...

— Не трябва! — извиква Мага. — Няма какво да клюкарстваш!

— Какво стана с Нике? — пита Чингиз. — Дайвър?

— Да. Тъмния Дайвър, очевидно. Той все пак ни изигра... почти. Чингиз кимва:

— Пат разказа какво е станало там с вас... А Крейзи още ли не се е появил?

Поглеждам пейджъра си.

— Засега не. Странно, честно казано.

Някаква вълна на напрегнатост, тягостна тревога залива всички. Наистина странно. Но нищо не може да се направи — само да се чака...

— Шурка, ти каза ли на Дик, че с мен всичко е наред?

— Да. Оставих съобщение на пейджъра му.

— Е, нали не може Крейзи наистина да е загинал от ръката на Императора? — питам аз, сякаш очаквайки да получа отговор. — На всички вас той също ви видя сметката... и нищо.

— А ти с какво беше зает? — пита Подляра.

— Тук идва Дмитрий Дибенко. Разговаряхме.

Настъпилата тишина е прекъсната от предпазливия въпрос на Чингиз:

— Какво искаше?

— Да унищожа файла, разбира се. Той казва, че Тъмния Дайвър ще иска да се добере до него... Че и аз, и всички вие, сме в опасност, докато файлът съществува. Най-смешното е, че той дори даде формално разрешение да се запозная с файла. Беше сигурен, че след това ще се съглася с него.

И в този момент се разнася предпазливо почукване по вратата.

— Писмото — изрича Мага, потривайки ръце.

— Или Тъмния Дайвър... — добавя Маниака. Можем да размишляваме дълго. А още може и да ме попитат дали в този велик дайвърски храм има най-обикновена шпионка.

Аз не знам отговора, затова отивам да отворя.

— Компанията „HLD“, служба за доставка на проблемна кореспонденция... — изговаря на един дъх червенокосото момче, стоящо пред вратата. — Това ли е Храмът...

Той повдига погледа си към мен и незабавно лицето му се променя:

— Леонид? Ти?

— Аз.

Интересно, какъв извод ще си направи...

— Майтапиш се, нали?

Спомням си всичко, случило се през последните дни. Търсенето на Подляра. Гибелта на Ромка. Опита да преминем през „Лабиринта“. Посещението на Тъмния Дайвър. Почти измамилата ни (или измамилият ни?) Нике. Императора, който се държа така, както не е позволено на една програма. Мостът. Посещението на Човека Без Лице.

Съвсем малко усилия ще са ми необходими за минутна шега над тийнейджъра. Няколко весели приключения...

— Това е Храмът на Дайвъра-в-Дълбината — изричам аз. — Давай писмото...

— А ти какво правиш тук?

— Работя — почти честно отговарям аз. — Всичко е наред, ти достави писмото си.

Иля със съмнение ме поглежда, после бръква в кожения планшет, закачен за колана му.

— Кой чука на вратата ми... — казвам аз. — Ами влизай.

Лекичко го побутвам за лакътя, въвеждам го вътре. Пъстрата компания, събрала се в кулата, не смуцава Иля.

— Супер! — подхвърля им той. — Кой ще се разпише?

— Той — кимва към мен Маниака. — Той ще се разпише.

От планшета се появява писмо. Голям плътен плик, вече леко зацапан и измачкан. Изглежда празен.

— Е? — мърмори Иля, гледайки пакета. — Е?

На него не по-малко от нас му се иска писмото да се появи, адресът на Храма да бъде признат за правилен и сървърите на „HLD“ да изпратят файла в празния плик. Едва ли всичките наши причини ще натежат повече от неговото желание да заработи за нова звукова карта...

Пликът започва да се подува. Натезава, Иля дори леко отпуска ръката си. И започва да се усмихва, толкова светло, искрено и

радостно, сякаш е получил още топло писмо от умиращ роднина милионер.

— Разписвай се!

Какъв е проблемът... Оставям автографа си върху бланката на доставката. Вземам писмото.

— Така... сега... — започва да мърмори Иля, завирайки двете си ръце в джобовете. — Дълга ти двайсетачка, нали? Сега...

— О, Леонид даже и ще заработи от писмото... — с драматичен шепот съобщава Подляра. Ама че гадняр...

— Не трябва — изричам аз.

— Как не трябва, ние се уговорихме... — Иля започва да вади от джобовете измачкани доларови банкноти.

— Добре — бързо се съгласявам аз. Вземам парите и му ги връщам. — Бакшиш. Както е прието.

Иля изсумтява, но приема бакшиша. С любопитство пита, кимвайки към момчетата:

— Какво, дайвърите добре ли плащат?

Най-накрая проумявам цялата комичност на ситуацията. Естествено, какъв дайвър съм аз? Също като Иля — обитател на дълбината, по-рано подвизавал се на хамалска длъжност, а сега кротнат на топло местенце.

— Нормално... — поглеждам накриво момчетата. Мага и Подляра се забавляват. Останалите, изглежда, дотолкова изгарят от нетърпение, че не са способни да се усмихнат. — Добре, старче, благодаря.

— Няма за какво. — Иля се ръкува с мен. — Ти такова... идвай в кръчмата... ще си побъбрим някой път...

— Добре.

Нима не му е интересно? Никак, ама хич не му е интересно да си поговори с „дайвърите“? Впрочем, нали са бивши дайвери. А Храмът... ами какво има тук да се гледа... празна кръгла стая, някаква стълба...

Затварям вратата зад него. Обръщам се към момчетата.

— Хайде — кимва Маниака. — Мисля, че е най-добре ти лично да отвориш този плик.

Хартията е твърда, аз даже откъсвам ъгълчето със зъби, преди да отворя плика.

— Може би трябва да извикам Пат? — изведнъж започва да се безпокои Подляра, поглеждайки към стълбата.

— Сам си е виновен, знае, че не сме дошли на екскурзия тук — отсича Чингиз. — Хайде, Леонид...

Вадя от плика тежко томче, загърнато в прозрачна опаковка. Така... ето я непробиваемата защита... публичният ключ на Храма на Дайвъра-в-Дълбината.

Подърпвам крайчето на опаковката. Няколко секунди нищо не се случва.

После опаковката шумно се разкъсва, цялата наведнъж, на малки колкото конфети парченца. Ключът е разпознат.

„Компания *«Нови хоризонти»* — прочитам аз на глас. — *Предварителен отчет по проекта «Приятно потапяне». Само за членовете на борда на директорите».*

— Хайде — ободрява ме Чингиз.

Сядам на пода. Разтварям томчето. Бяла хартия, черни редове... Сухо, официално, традиционно. Никакви ефекти, анимации, звукови и видеоклипове. Впрочем, това не е за представяне пред публика, работен материал е...

— Тук има нещо подобно на преамбюли — казвам аз, гледайки първата страница. — *„Дийп-програмата, революционното откритие в областта на психотехниката, доведе след себе си създаването на нов, виртуален свят — Дийптаун. Събднаха се най-смелите мечти на човечеството. Възникнаха съвсем нови индустрии на науката, производството, развлеченията. Обаче петте години, изминали от деня на полагането на основите на първия квартал на Дийптаун, показаха и негативните ефекти на тази реализация на виртуалния свят. Светът на Дийптаун стана само отражение на реалния свят и в ни най-малка степен не е лишен от пороците и недостатъците на човешката натура. Проектът «Приятно потапяне» е насочен към преодоляване на тези недостатъци...“*

— Лъоня, а за съдбоносния конгрес на партията нищо ли няма там? — рязко пита Подляра. — „Революционно откритие“, „най-смелите мечти“... Манджа с грозде!

На стълбата се появява разчорленият Пат:

— Каква е тая манджа, Тоха?

— Седи мирен, на тебе тя няма да ти хареса! — без да се обръща, доста рязко отговаря Подляра. — Идвай тука и слушай, докато не сме те изгонили!

Млъкналият Пат с грохот се изсипва от стълбата и сядва до хакера. А аз обръщам страницата.

Трябва да е някъде тук. Съвсем близо, Роман не е имал излишно време. Могъл е да прелисти няколко страници, да прочете няколко абзаца... и нещо го е потресло, изплашило, накарало го е да забрави за всичко.

— Тук е за проекта „Дълбинен контейнер“ — казах аз. — Техническа документация... те наистина са повече хардуеристи, отколкото програмисти...

— Дай! — протяга ръка Чингиз. Правя се, че не съм забелязал.

Това не е негово. Мое е. Моята борба! Фразата е изцапана с мръсотия и кръв, но това е моята борба. Чингиз ми е повече от симпатичен. Той е умен, силен и добър човек. Най-важното е, че е добър... и добър не със сляпа, прощаваща всичко доброта, а добротата на зрящ човек.

Но той не е скачал в пропастта между стените от огън и лед. Не са убили неговия приятел. Не него са го предали. Не него са го купували. Радвам се, че с него всичко е протекло точно по този начин... Но това томче, струвало живота на Ромка, си е само мое. И аз ще избирам какво ще кажа, и какво, може би, ще премълча.

— Сега... — мърморя неуместно, прелиствайки страниците. Маниака въздъхва, но търпеливо чака. Мага се излежава в позата на преситен от радостите на живота султан и демонстративно се прозява...

— Какво има там? — отново не издържа Чингиз. И този път имам какво да му отговоря.

— Чертежи. Бих казал, че това е особено ергономично кресло... само че по-скоро е ергономично легло...

...Когато около теб има пет човека, нагло опулили се в книгата, която държиш в ръцете си, е много трудно да контролираш процеса на изтичане на информацията.

Честно казано, невъзможно е.

— Що за шибана история! — изразява общото мнение Подляра. — Тези чудаци са изобретили хибрид между креват и зъболекарски

стол, и за него се води такава битка?

— Те дори не са го изобретили, а просто са го сглобили — поправя го Маниака, прелиствайки през рамото ми няколко страници. — Виждаш ли пълните указания за купените патенти? Тези са се използвали в медицината при грижи за болни в състояние на кома. Тези — в космическите изследвания... системи за контрол от разстояние и безконтактни интерфейси...

— Периодичен масаж на тялото, опционално — хранене чрез сонда и венозно, а гащеризоните и шлемовете могат да се изхвърлят на боклука — обобщава Чингиз. — Яко. Всичко е на повърхността, но е яко. Аз не бих се отказал от такова работно място. Винаги ми изтръпва гърба, когато седя в дълбината повече от десет часа. Но да се убие заради това... или да се боиш от него... някакво безумие, момчета!

— Тъмния Дайвър особено е настоявал за втората част от проекта — напомня Подляра. — Хайде, Лъоня, търси. Изкуствена природа, или как беше...

— Изкуствена натура — казвам аз, отваряйки книгата. — А, ето го софта... същинския софт.

— Система от филтри. — Маниака примижава, гледайки прелистваните страници. Аз се предавам и започвам да ги обръщам побързо, без да се опитвам да вниквам в редовете. — За изображение, за звук, за пространствени премествания... Оу... не е възможно да са достигнали такава степен на компресия!

Потрива челото си и неуверено произнася:

— А може и да са...

— Какво е това, Шурка? — питам аз.

— Прилича на система за проследяване... нали? — Маниака и Подляра се споглеждат. Подляра кимва:

— Доста. Самообучаваща се система, проследява и фиксира поведението на обекта, очевидно — човек. А и обратна връзка... Баси! С прогнозиране, с елементи на ИИ...

— Ама не може да има изкуствен интелект на съвременната техническа база! — възмущава се Маниака.

— Не може — признава си Подляра. — И тук не става въпрос за конкретна машина. А за приспособяване към общомрежовите ресурси. Преразпределение на информацията... общи бази данни, лични бази данни, потоково кодиране и декодиране...

— Списанията трябва да се четат от края — изричам аз. И отварям томчето на последните страници.

— Резюме — радостно се обажда Пат, увиснал на раменете на Чингиз и Подляра. — Аз също започвам да гледам от края!

„Проектът «Изкуствена натура» премина предварителна проверка в три режима — започвам аз. — В първия случай, както се вижда от заключението...“

За нас нищо не се вижда. Ние не сме чели отчетите за експериментите, те са някъде там, между описанието на програмата и резюмето. Но аз вярвам на съставилия отчета. И сигурно му е повярвал и Ромка, когато също е започнал да чете от края...

„Използването на външните бази данни, заложен при програмирането на първичните поведенчески реакции, копирането на реакциите на партньорите хора и анализът на ефективността на собствените действия позволиха да се постигнат някои резултати, които не се вменят в стандартните схеми на изкуствения интелект. Възниква възможност да се предположи, че при по-нататъшно нарастване на мощността на операционната система и разширяването на достъпните модели жизнено пространство, тя плътно ще се приближи до тези параметри, които се оценяват като прагови за разума. Обаче някои особености на вложените в модела първични поведенчески реакции, при цялата им ефективност за бързото развитие и самоусъвършенстване, ни карат да смятаме за нецелесъобразно по-нататъшното ѝ развитие. Препоръчва се прекъсване на работата за два-три месеца, след което да се възобновят експериментите с по-малка изходна активност.“

— А аз знам за кого е това — неочаквано произнася Пат. — Знам. Погледите ни се срещат и аз кимвам. Струва ми се, че момчето започва леко да трепери.

Едно е да си заложник в игра, заложник на програма.

Съвсем друго — да разбереш, че за яката те е държало, прикривайки се от ракетомета, живо същество. Вече почти разумно. Нещастният Император, прикован към последното ниво на играта. Отново и отново хвърлящ се в бой... непобедим, могъщ, и все едно — губещ.

— Но те там всички... запуши уши, Пат! — изревава Подляра. — Те там всички...

— Тихо — прекъсва го Чингиз. — Те провеждат опити с ИИ. Да се използва като експериментален модел чудовище от игра в мрежата е чудесна идея. Това е оправдано икономически... на тях даже са им предплатили за програмирането на централния персонаж, нали помните че Крейзи се оплакваше? „Лабиринт на Смъртта“ има прекрасни защитни системи — моделът не може да се измъкне, нито пък хакерите да се доберат до него. Постоянен приход на нови геймъри, променящи тактиката и стратегията.

— Каква ти стратегия, той ме изгори с поглед! — възмущава се Подляра.

— И какво? Това е поначало агресивен модел, не чу ли? И тук няма нищо странно, уви. Необходимостта да се защитава и нападаш е движещ фактор на еволюцията. Че дадената еволюция протича във виртуалното пространство, а вместо тяло Императора има пакети от електроимпулси, нищо не променя. Всичко е логично. Гадно, но логично.

Подляра диша тежко, но мълчи.

— Някога преглеждах една книга — добавя Чингиз. — В нея главният положителен герой учеше главната положителна героиня как се постигат победите. „Стани по-зла от злите, по-подла от подлите...“ И това са положителните герои на книга, претендираща за хуманизъм. А ти какво искаш от бизнесмени, Подляр? Ако писател, учещ на добро, пропагандира такъв лозунг? И какво искаш от програмата на Императора? Него го убиват! Всеки ден! Него идват да го убият, а не да пият чай заедно в градината! Той не би могъл да стане различен, дявол да го вземе!

— Разбрах всичко — неохотно отговаря Подляра. — Човек като те слуша, може да оправдае всичко на света...

— Животът ме е научил на това — свива рамене Чингиз. — Не всичко, разбира се... но почти всичко. Леонид, чети по-нататък.

„Втори режим на проверка — започвам аз. Докато Чингиз и Подляра спореха, Маниака и Мага вече са успели да избързат и сега търпеливо чакат да прелистя страницата. — Експериментът се провеждаше с доброволци, прекарващи в дълбината не по-малко от двацет и четири часа в денонощие. Техническите характеристики на техните компютри варираха от средни до максимално мощни по стандартите на САЩ в момента на началото на експеримента.

Като спомагателни ресурси се използваха свободни и общодостъпни мощности на сървърите, поддържащи Дийптаун. Както се вижда от графиките...

— А къде са графиките? — с недоумение пита Пат.

Игнорирам въпроса, а Чингиз бързо и тихо обяснява нещо. Сигурно значението на думата „резюме“...

„Първите прояви на следживот бяха забелязани през петия месец на експеримента. Надминаване на скоростта на нормалните човешки реакции, доловими само на апаратно ниво, закъснение между излизането на човека от дийп-хипнозата и изчезването на виртуалния персонаж. Към края на годината у всички участници в експеримента са появили ефектът «ръководене». Намирайки се във виртуалността, те са изпадали в състояние, сходно с наркотичното опиянение, изпитвали са усещането, че тялото действа самостоятелно, че разговорът се води от някой отстрани. При това на практика не е имало усещане за насилствено «ръководене», всичко казано или направено се е възприемало като собствена нормална реакция на случващото се. Окончателното доказателство за съществуване на следживот е поведението на виртуалния персонаж след принудителното прекъсване на връзката с човека оператор. Отначало се наблюдаваха кратковременни паузи, «застивания» на персонажа, неадекватни реакции на околния свят, после следваше кратък период на външно смислени и вменяващи се в рамките на поведението на оператора действия. В хода на повторните експерименти периодът на «застиване» намаляваше, докато не престана да се отчита от апаратните методи. Времето на самостоятелно съществуване на виртуалния модел достигаше в отделни случаи няколко часа, а в рекордния случай — два и половина часа и тринайсет минути, което надхвърля достъпния за човек естествен период за пребиваване в дълбината. Външно моделите изглеждаха напълно естествено, поддържаха общуване на битови и социални теми. Отбелязани са субективно сполучливи шеги, прояви на емоции, депресивни реакции. В три случая са забелязани творчески действия, аналози на които не са открити. Веднъж виртуалният модел е проявил ярко изразени интуитивни способности.“

— Мамка му — изрича Подляра. — Мамка му и пак мамка му. Те са създали ИИ.

— Не е там работата. — Чингиз сядя до мен. — Леонид, ти разбра ли?

— Копия — съгласявам се аз. — Копиране на личността. Пренасянето ѝ във виртуалния свят. Без записване на паметта, което, все едно, никой не може да прави. Просто оставяш калъп на своята личност в дълбината... и калъпът оживява. Притегля съществуващите ресурси. Имитира човешко поведение...

— Но това е имитация. — Подляра поглежда накриво Пат. — Чуй, дечко, би ли се съгласил да заселиш в дълбината свой двойник?

Хлапето не мисли дълго:

— Ами това е еф пет, а не еф шест...^[1] нали? Нека. Даже ще е супер. Аз излизам, а той там разпуска максимално! После всичко ще ми разкаже.

Той се кикоти, явно размишлявайки какви би ги свършил в дълбината без никакъв контрол.

„Третият режим на проверка се извършваше с използването на техническите възможности на «Дълбинния контейнер». За съжаление, чистотата на експеримента донякъде се нарушаваше от двайсет и четиричасовата бариера за пребиваване във виртуалността, която засега не сме успели да преодолеем. Въпреки това резултатите изглеждат напълно успешни. В настоящия момент доброволците се намират в Дийптаун от три месеца. Ефектът на следживот започна да се проявява към края на първата седмица на пребиваване в дълбината. Към средата на втория месец виртуалният персонаж напълно преминава към денонощна активна дейност. Осезаеми изменения в реакциите и поведението по време на съня на човека оператор не са забелязани. Според независими експерти, персонажът се възприема адекватно, участва в обществения живот на своето обкръжение, проявява свойствените за оператора интелектуални, емоционални и сексуални реакции. Значителна промяна се забелязва само в поведението на хората-оператори. Рязко намалява интересът към околния свят. Забелязва се емоционална студенина и известна скованост в общуването с хората извън Дийптаун, включително и с по-рано важни за тях индивиди. Извън «Дълбинния контейнер» или без обикновен компютър операторът нервнички, лесно възбудим е, повишава се склонността му към алкохолизиране и употреба на наркотици. Сексуалните реакции се

намаляват до минимум. Способностите за анализ на ситуацията и интелектуалната дейност обаче не са пострадали. Операторите проявяват максимум изобретателност, за да постигнат по-нататъшно продължаване на експеримента. В поведението им се забелязва значителна корелация с процесите, възникващи при наркотична зависимост. Интерполацията на данните позволява да се предположи, че у операторите, задействани във втория режим на проверка, подобни ефекти ще се появят към края на втората година на експеримента.“

Всички мълчат.

Всеки мисли за свои си неща.

Аз също.

Именно това е убило Ромка. Не просто новината, че Дибенко е довел работата до поява на изкуствен интелект. Не само информацията за възможността да се копира своето „аз“ във виртуалния свят.

Ето какво го е накарало да се паникьоса, да избяга с файла, да го крие, да заличава следите.

Той е видял бъдещето. Човешкото бъдеще. Не хора, които ходят в дълбината, работят, почиват, сприятеляват се и обичат. И дори не хора, за които дълбината е само кражби, разправии, подлост, разврат.

Милиони придатъци към виртуалните си съзнания. Милиони живи автомати със зачервени възпалени очи и безсилни мускули, милиони половинки от разрязано на две цяло, устремени към мониторите, шлемовете, „Дълбинния контейнер“, към каквото и да е — само и само електронната игла да прониже разума, зашивайки ги в едно цяло с изгубената в дълбината част...

Ето какво е то, нашето бъдеще. Сладък рай на елои, живеещи във виртуални градини. И стада морлоци, естествено. И не е задължително нощем морлоците да обират апартаментите на елоите и да впиват зъби в сладката плът. Времето на нощните чудовища е отминало, мистър Уелс. На вас ви е провървяло, британски мечтателю. Информацията е власт, световната мрежа е власт, напълно възможно е от дълбината да се изстреля ядрена ракета, също могат да започнат да се правят и работи-полицаи. А никак не е сложно да се заградят бетонните бункери с „Дълбинни контейнери“ с бодлива тел под високо напрежение и да се сложи на автоматичната картечница същият този Император от „Лабиринта“.

Впрочем, за какво са всичките тези страхове?

И без това няма да е весело.

„Учи се добре, синко, и ще идеш да живееш в рая...“

„За какво ни е тази отпускат? По-добре да си купим «Дълбинен контейнер»! Да си починем в дълбината!“

„А чу ли, че съседът починал преди една седмица? Вчера ми го разказа неговият виртуал. Поседнахме, пийнахме за упокой на тленните му останки...“

— Това е безсмъртие — рязко казва Чингиз. — При достатъчно дълго пребиваване в „изкуствена натура“ виртуалната личност става абсолютно автономна. Със сигурност.

— В гроба да го видя дано това безсмъртие... — някак не много убедително измърморва Подляра.

— Не се заричай. Когато гробът се зададе, ще се замислиш.

— А аз бих опитал — радостно съобщава Пат. — Сто на сто!

— И би останал завинаги в дълбината нагло хлапенце... — отбелязва Чингиз.

— Ако искам, такъв ще остана. Каква е разликата?

— Момчета, какво възнамеряваме да правим с всичко това? — пита Маниака.

Ето така е винаги. Седиш, смилаш получената информация, а отгоре на всичко те карат да отговаряш и на въпроси.

И най-обидното е, че въпросите нямат отговор.

— Да се унищожи файлът, както иска Дибенко, е необратима постъпка — изрича в празното пространство Маниака. — Аз не бих ви посъветвал...

— Да го пратим на моята машина? — предлага Чингиз. — А?

— Защо на своята? — хлопвам томчето аз. — А на своята? На Маниака?

— В моя апартамент, предполагам, е по-трудно да се влезе, отколкото във всеки друг.

— А във виртуалността?

— Ключове. Ще го защитим с моя, своя... няколко ключа. После файлът ще бъде достъпен само ако вземем общо решение.

— Защищавайте го вие, момчета — обажда се Маниака. — Четиримата. Вие живеете в един град... така ще е най-разумно.

Нашето мнение ще вземете под внимание във всеки един случай, предполагам?

[1] Тук става въпрос за функционалните клавиши F5 и F6, които в повечето програми за работа с файлове (напр. „Total Commander“, „Midnight Commander“ и т.н.) изпълняват съответно функциите „копиране“ и „преместване“. Бел.Mandor. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

ОГЛЕДАЛОТО

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Свалих шлема. Помислих малко и го оставих върху монитора, захлупвайки забавните фигурки от ярка синтетично кожа. Те са при мен отдавна, от някаква компютърна изложба... Седят си тихичко отгоре и ме гледат с прозрачните като мъниста очички. Може би си шепнат понякога свои си работи... когато се гмурвам за пореден път.

Е, какво, дайвър, наигра ли се?

— Вики, изход. Приключване на работата.

— Изпълнявам.

Успях да забележа точното време върху гаснещия екран. Дванайсет и половина. Добре... нормално поработих. Главата ме боли, но не толкова силно, колкото се опасявах.

Хакнахме „Лабиринта“. Преодолях моста. Влязох в Храма. А още и оръжието от ръцете на Дибенко... Забраненото оръжие, за което така и не казах на момчетата.

Защо ли изобщо не съм радостен?

Да, Дмитрий Дибенко ще убие *дълбината*. Но съвсем не по онзи начин, по който предполагах, че ще го стори.

Ще бъде ли оръжието трето поколение ефективно срещу странните симбиоти — наполовина хора, наполовина рожби на програми? Не знам, но инстинктите ми подсказват, че няма да върши работа.

А аз, както и всеки дайвър, съм свикнал да вярвам на инстинктите си.

Между другото, това нали е допълнителен аргумент в полза на „изкуствената натура“? Не е само поничка, но и камшик...

Бедата не е в „Дълбинния контейнер“ — той е нещо скъпо, сложно, и няма да се превърне в масово забавление. Освен за желаещите час по-скоро да пренесат личността си в *дълбината*. За всякакви болници на последно издихание, жадуващи да се сдобият с

безсмъртие, дори в такава форма. Или за хората, дето не си знаят парите, като Чингиз например.

Дийп-програмата победи именно със своята простота. Тя не изискваше нищо! Дори виртуалните шлемове и гащеризони станаха полезно и приятно, но не и задължително допълнение. Общо взето са достатъчни компютър, модем, връзка с Интернет и малката програмка...

За да придобиеш безсмъртие в *дълбината*, за да получиш електронен калъп на себе си, е необходима само още една програма. По-голяма, трябва да си признаем веднага. Но и мощността на машините е нараснала.

Копие... нова личност... електронен симбиот...

Можем дълго да се лутаме из термините. Да проверяваме, да експериментираме, да спорим. По-скоро тук е всичко закуп. Не просто съблазън, а истинско изкушение.

Кой би устоял?

И на какво ще заприлича Дийптаун, когато количеството на електронните копия стане сравнимо с количеството живи хора? Всичко построено в *дълбината* ли им трябва? От какво ще се откажат с лекота, какво ще оставят за несвършените хора, какво ще съборят като незаслужаващо внимание? Кое у тях ще е от прототипите, и кое — собственото?

Или все пак се страхувам от невъзможното? Виртуалният персонаж привлича върху себе си част от общите ресурси на мрежата, обикновеният потребителски компютър физически не е в състояние да поддържа виртуалната личност. По време на експериментите натоварването нараства незабележимо... но ако количеството виртуални личности достигне десетки, стотици? Колко е в състояние да издържи мрежата?

И какво ще предприемат електронните морлоци, когато осъзнаят — а те ще го сторят — че са сковани от материални рамки?

Ще прекъснат появата на нови виртуални личности? Ще хванат оръжие в ръка?

Или...

Машините, на които работим сега, на практика са достигнали предела си. От силиция и германия е изцедено каквото е било възможно. Но количественото нарастване рано или късно се сменя в

качествено. Всеки момент ще се появят компютри, основани на съвсем нови принципи. Аз прекрасно си спомням времената, когато „386“ се смяташе за мощна професионална машина. Сега да кажеш, че работиш на „пентиум“ или „пентиум две“ е същото, като да се оплачеш, че не ти е потръгнал живота.

Всичко зависи от това кога и как Дмитрий Дибенко възнамерява да хвърли на пазара новото си изобретение... програмния комплекс „Изкуствена натура“. Събитията ще се насочат или в едната, или в другата посока.

Но аз в края на краищата мога да попитам Дибенко.

Остава още един въпрос — какво възнамерява да направи с тази програма Тъмния Дайвър.

Да я публикува открито в мрежата?

Да я продаде пиратски за луди пари?

Да я използва лично за себе си?

Да започне кампания на борба с „Изкуствена натура“ преди Дибенко да я извади на пазара?

Да потърси слабости в програмната обвивка?

Само въпросителни. Аз не знам нищо за Тъмния Дайвър. Струва ми се, че се досещам... но бих предпочел да не зная.

Бавно станах от креслото, което тънко изскърца. Както обикновено се разсъблякох в тъмнината, сложих разкопчания гащеризон върху облегащата. Погледнах към вратата на спалнята.

Слаба-слаба нишка светлина под горния праг на вратата. Мост между действителността и съня...

Приближих се до вратата, тихичко я открегнах, погледнах...

Вики не спеше. Седеше върху оправеното си легло, пред включения ноутбук, загледана с празен поглед в екрана, към любимия си скрийнсейвър — гора, момиче с лък в ръка, до нея седи вълк...

По-добре да беше заспала вече! Нямаше да я будя. А утре — вече нямаше да рискувам да задавам въпроси...

— Добро време на денонощието... Нике... — казах аз.

Вики зиморничаво сви голите си рамене. Изрече, без да се обръща:

— Добро... Стрелец...

Седнах до нея.

Всичко това е странно, ако се погледне от страни. Седи почти съблечена жена... до нея полугол мъж... Хора, които се обичат един друг. Които са преживели повече, отколкото обикновено се случва на човек.

Седят и мълчат, защото всяка дума само ще приближи бедата.

— Вики...

Тя леко обърна глава, погледна ме. Попита:

— Леонид, може ли да запаля?

Нищо не е както трябва. Тя ме моли за разрешение да запали...

— Дай и на мен...

Вики извади от нощното шкафче пакет цигари — силни, не дамски; запалка, пепелник. Виж ти. Разбира се, аз не се ровя из вещите й. Но не трябваше ли поне да усетя миризмата? Мисля, че би трябвало...

— Влезе ли в Храма? — попита Вики, щраквайки запалката. Протегна ми огънчето. Отново не е както трябва...

— Да. Влязох.

— Много се радвам, Стрелец. Какъв беше проблемът?

— Мостът, Вики. Мостът от моите сънища. Мостът, по който е невъзможно да се мине.

— Колко странно... — Тя си дръпна дълбоко, отмести цигарата. — Очаквах нещо, свързано лично с тебе... но чак толкова директно...

— Как е могло да се случи това, Вики?

— Не знам. Може би системата там е с обратна връзка, по някакъв начин проектираща страховете ти...

— Нямам предвид това. Как се случи, че започна да ходиш в дълбината и не ми го каза?

— Ще ми повярваш ли?

— Да.

Вики се усмихна. Протегна ръка, погали ме по рамото.

— Исках да ти помогна. Просто да ти помогна... когато ти се изгуби. Нищо повече.

Мълчах.

— Ти имаш дийп-психоза, Лъоня. От много отдавна. Ти затъваш, дайвър. Може би и аз имам вина. Аз винаги съм обичала това-онова тук, в истинския свят. Твоята любов, твоята радост, твоят живот — те са там.

— Не е вярно...

Думите са тежки, тромави, неудобни. Да говоря е все едно да гриза камъни.

— Аз имам теб...

— Да, навярно. Но дори и мен — там. В дълбината. Ти не искаш да го признаеш, пред самия себе си дори. Но за тебе аз, все едно, съм си останала в дълбината. Ето че се върнах в Дийптаун... за да си стана пак аз.

— Отдавна ли?

— Отдавна. Не се получи веднага.

— Нике... — казах, гледайки я. — Нике... аз съм глупак. Веднага трябваше да се сетя. Нике-Виктория. Гърци-римляни... Ти даже не се криеше.

— За какво? Знаех, че когато разбереш, ще се случи беда. Но да лъжа... не исках. Не и теб.

— Вики, защо толкова ненавиждаш Дибенко?

— Аз? — обърна се тя и смаяно ме погледна. — Изобщо не го ненавиждам. Може би не го обичам. Но това е друго.

— А защо не го обичаш?

— Леонид, това важно ли е? Сега, тук, когато сме двамата... и то не в дълбината... важно ли е?

— Да! — рязко казах аз.

— Е добре... Той е преждевременен гений. Той направи нещо, за което човечеството още не е готово. Не е готово в морално-етичен аспект. Това често се случва, създателите на атомната бомба също са избързали. Но представи си Айнщайн или Бор, твърдящи на смъртното ложе, че атомната бомба е благо, което трябва да се използва по-често. Преждевременните гении винаги могат да се спрат... Дибенко може, но не иска. Затова и не го обичам.

— Добре, както и да е... — преглътнах. — Бог ще го съди...
Вики... а Ромка?

— Какво Ромка?

— Не ти ли е жал за него?

— Лъоня, какво имаш предвид?

— Защо го забърка в тази авантюра?

Гледах я в очите. И видях как съвсем бавно потъмняват... или неразбиращо, или обидено.

— Кой го е забъркал?

— Тъмния Дайвър...

Аз замълчах.

— Лъоня... защо реши, че аз съм Тъмния Дайвър?

Защо реших така? Бих искал самият аз да разбера. Просто го реших, и толкоз. Макар че не, струва ми се, че разбирам. Първо реших, че Тъмния Дайвър е Нике. После разбрах, че Нике е Вики.

И приравних половинките на уравнението, забравил, че в едното е останал неизвестен член.

— Стрелец, аз не съм Тъмния Дайвър. Аз тръгнах с вас в „Лабиринта“... не исках да те оставям сам и не исках да си признавам, че влизам в дълбината. Излъгах те. Прости ми. Но аз не съм Тъмния Дайвър.

— Вики...

— Няма какво да търся в дълбината, Лъоня... И кого да губя... освен теб.

— Вики... — повторих аз. Всичките думи са се дянали нейде.

Всичките думи са изчезнали. Останало е само името.

— Вики...

— Ти не обичаш да ти помагат, Лъоня. Ти си свикнал да си силният. Свикнал си да си помагаш сам, да спасяваш, да измъкваш и защитаваш, да се бориш и побеждаваш... — усмихна се тя. — Дайвър... ти ще измъкваш потъващия за косата, дори ако самият се нагълташ с вода... И ще отблъскваш чуждата ръка... в най-добрия случай ще позволиш да плуват до теб.

— Вики... Това не е истина.

— Част от истината е, достатъчно голяма. Това, което преди две години ни пречупи, всички нас, засегна най-много теб. Ти не намери себе си, Леонид. Дори Ромка успя. Независимо от случилото се. А ти

се затвори в себе си. Отряза всички нишки, отказа се да търсиш изход. Каза си, че вече не си дайвър.

— Но аз наистина не съм дайвър, Вики. Аз съм никой.

— И затова отиде да мъкнеш нарисувани мебели? И да пиеш нарисувана водка в евтини виртуални барове?

— Да. Защото сега съм никой.

Вики поклати глава. Отново докосна ръката ми.

— От кого бягаш, Леонид? От кого или от какво?

— Бих искал да знам накъде бягам, Вики. Зная какво съм загубил, но не зная докъде ще стигна.

— Лъоня...

Тя ме прегърна, прегърна ме толкова неочаквано, че потреперих. Притисна ме към гърдите си.

— Лъоня, нищо не си загубил...

Не отговорих. Седях, прегърнал я, заровил лице в косите й... седях и мълчах. Тя не е права, но няма да й го кажа.

— Лъоня, дайвърът е това, което е дадено свише. От бог, от съдбата, от играта на гените... нека всеки да вярва в своята истина. Какво си загубил, Леонид? Умението да излизаш от *дълбината* в мига, в който го поискаш? То си е с теб. Умението да виждаш това, което не виждат другите? А нима това беше главното, Лъоня?

Главно... второстепенно... Нима там е работата.

Това беше моя съдба...

— Зная какво си мислиш. Ти можеше да създаваш чудеса... малки чудеса, докато беше още дайвър. Големи чудеса, когато се срещна с Неудачника. После тая дарба изчезна, не само при теб, при всички... но нима то беше главното, Лъоня?

— То беше моята съдба.

— Беше само нещото, с чиято помощ изграждаше съдбата си. Форма, инструмент, но съвсем не беше твоята същност. Лъоня, колцина бяха подлеците сред дайвърите?

— Ние крадахме. Чужди програми, чужди пари, чужди тайни.

— Много? Често?

— Не, но...

— Колцина бяха подлеците сред нас, Лъоня? Колко от дайвърите използваша дара си в името на злото? Хазарт, игри, прониквания, кражби... Така или иначе, никой не се принизи до подлостта. Могат да

се нарушават законите на обществото, но не и законите на морала... помниш ли?

— Докато всички бяхме заедно. Докато имахме свой кодекс на честта. А сега какво?

— Тъмния Дайвър ли имаш предвид?

— Най-вече него... за другите нищо не знаем. Той е съхранил дара си в пълна сила. Ако се вярва на Дибенко...

Вики трепна.

— Говорих с него днес. Ако не лъже, Тъмния Дайвър не просто е съхранил способностите си, той ги е умножил. Той се стреми към файловете, за които е пратил Подляра и Ромка. Той ненавижда Дибенко... и се опитва да му навреди.

— Ето защо ме попита за Дибенко...

Не отговорих — само поех ръката ѝ.

Защо не видях нейните очи в очите на Нике? Защо не чух гласа ѝ, не почувствах топлината на дланта ѝ?

Защо я забравям, нея, истинската? Не тази на екрана, не тази в спомените ми... А тази, която дели с мен жилището и постелята.

Приказките ненапразно винаги свършват със сватба. Впрочем, понякога след сватбата долита дракон. Голям, злобен, огнедишащ... мераклия да краде чужди невести. Ето тогава приказката има малък шанс да продължи по-дълго.

Нима трябва специално да отгледаш този тъп дракон, ако не искаш приказката да свърши прекалено бързо?

Ненавиждам драконите... и тези, които ги отглеждат.

— Аз не съм Тъмния Дайвър, Лъоня... Не съм Тъмния Дайвър.

— Вики...

За миг ми се стори, че е готова да заплаче. Притеглих я към себе си, прегърнах я по-силно, прекарах длан по лицето ѝ. То беше сухо... тя не умее да плаче.

Аз така и не научих на това нарисуваната Вики, а живата се е отучила сама.

— Не ми трябва оръжие трето поколение... нямам намерение да убивам никого. Нито в живота, нито в дълбината...

— Там, в този файл, не е оръжието...

— А какво тогава?

Аз продължавах да люлея сгушилата се в мен Вики. Не ми достигат ръцете да прегърна всички, нуждаещи се от утеха. Не ми достигат сили да измъкна всички, които потъват. Не ми достига живот, за да го изживея така, както аз искам.

Прави каквото можеш, и да бъде каквото ще бъде.

— Там има не смърт, Вики... а живот. Но не знам нужен ли е той на *дълбината* — такъв един живот...

Разказах й всичко. От момента, в който натиснах спусъка и вече се бях досетил, че стрелям в нея. Досетих се и въпреки това стрелях.

Храмът, където всеки от нас е изобразен на стената...

Посещението на Дибенко...

Идването на момчетата...

Писмото с файла...

„Изкуствена натура“...

— Този нов живот вече убива... — прошепна Вики. — А още не е в пълната си сила.

— Не той убива...

— Не е важно кой е натиснал спусъка. Наемникът-охранител, който знае с какво стреля; въодушевеното хлапе, не разбиращо какви ги върши... Тя вече убива, тази втора натура. Вкопчва се за живота, за място под нарисуваното слънце. Засега — с нашите ръце.

— Те не могат да излязат в реалния свят. Никога. Нито Императора от играта, нито електронните симбиоти.

— Затова пък ние можем да отидем там окончателно. И никакви дайвъри няма да достигнат, за да бъде спасен всеки.

— Никой няма и да моли да го спасяваме. Ето кое е страшното... — поех си дъх и казах, сякаш скачам във вода: — Ще си отида от Дийптаун. Ще имам сили, Вики.

— Не, няма да си отидеш. — Тя вдигна глава и се усмихна. Слабо, но все пак се усмихна. — Какво си намислил... да бягаш?

— Какво мога да направя?

— Ти си дайвър!

— Аз съм никой!

— Ти си дайвър! Докато можеш да виждаш света без розови очила, докато си способен да влезеш и да се върнеш, докато си готов да се хвърлиш в бой — ти си дайвър! Ето кое е главното, Лъоня!

Обективността, свободата и смелостта. А съвсем не умението да се виждат или да се пробиват дупки в програмите...

— Ти забрави съвестта, Вики...

— Съвестта няма нищо общо тук. И да я няма — човек си остава дайвър. Само че Тъмен.

— Той не е изгубил способностите си.

— Значи и ти можеш да ги намериш. Та нали си преминал моста!

— То... то е друго.

— Сигурен ли си? Помниш ли как се смяхме с теб на фантазиите ти... как ти се е сторило, че си влязъл във виртуалността с изключена телефонна линия... че си дошъл да ме посрещнеш... Но кое е било съм и кое — истина, Лъоня? Кога всъщност са ти изключили линията? Та ти умееше, наистина умееше неща, които са недостъпни другиму! Да преминаваш през стени, да се разсмееш в отговор на изстреляния куршум, да стигаш до всяко кътче от мрежата. Така беше! Ние се целувахме, реейки се в небето над Дийптаун — помниш, нали?

— Неудачника си отиде и отнесе всичко, което ми беше дал...

— Всичко ли? Моста, Лъоня! Моста! Ти започна да го минаваш в съня си, помниш ли? Два, три пъти?

— Повече, Вики. Просто не съм ти казвал... всеки път.

— Защо? — леко се отдръпна тя.

— Ами... за да не разбереш какво се случва с мен.

— Мислиш ли, че е било възможно да не разбера? — само поклаща глава тя. — Да не говоря — да. Но да не разбера?

— Прости ми.

— Няма за какво. Но ти вървеше по този мост, Лъоня. Без никаква мрежа, без компютър и модем...

— Та нали самата ти даваше друго обяснение.

— Аз всичко мога да кажа...

Тя замълча.

— Не знам какво да правя... — казах тихичко, сякаш за да се оплача.

— Мисли. Ти си дайвър. И кажи... — Вики изведнъж се запъна. Малко се поотдръпна от мен, погледна ме строго и изпитателно.

— Какво?

— Кога заподозря, че Нике е дайвър?

— След като тя не изостана от нас при спускането.

— Да... позабързах се. А кога си помисли, че Нике съм аз?

— В самия край. Чак след двореца.

— Значи, когато казваше на Нике, че ти харесва, още не знаеше, че това съм аз.

— Но нали беше ти!

— Но ти нали не го знаеше?

Ето ти проблем.

— Чувствах го... — усмихнах се. — Вики, сигурно просто съм чувствал, че си ти. Знаеш... както в приказката принцът намира принцесата сред стотици момичета със прикрити лица...

Сега мога да кажа много красиви думи.

Толкова много, че сам да си повярвам — чувствах, досещах се, знаех...

Ще надяна красива маска, сходна на онези, които надявах в Дийптаун. Ще уговоря Вики да повярва — тя добре усеща лъжите, но ще ѝ се прииска да повярва. Лъжата ми няма да се превърне в стена, а напротив — в мост. Според мен за нищо не съм виновен... не мога да имам вина заради един комплимент, даже и според най-пуританския морал. А Вики далеч не е пуританка.

Просто лекичко ще послъжа.

— Честно казано, нищо не съм почувствал — обадох се аз. — А и да съм чувствал, е било напълно несъзнателно. Просто ми хареса Нике. Симпатично, войнствено момиче.

Изобщо нямам представа как ще реагира Вики. По-рано лесно бих се досетил. Сега — не знам.

— Тя и на мен самата ми хареса — усмихна се Вики. — След Мадам — най-приятната личност. Даже ми се прииска да отида да работя в този глупав „Лабиринт на Смъртта“.

— А какво ще стане с реалния свят?

— Тогава — да припечелвам...

— Не бива. Достатъчно е, че в семейството ни има един луд, дето не излиза от дълбината.

— Леонид...

Погледнах Вики в очите.

— Намери Тъмния Дайвър. Намери го и си поговорете. Изясни си какво иска.

— Той сам ще ме намери, Вики. Нали пуснах слух, че Дибенко ме е наел да убия Тъмния Дайвър.

— И дезинформацията стана реалност... Леонид, нали не смяташ да го сториш?

— Не. Вероятно не.

— Само за това „вероятно“ забрави. Онзи младеж може и да не е знаел какво прави, когато е стрелял. Ти обаче ще знаеш. И ще помниш, винаги.

Сега тя си беше пак онази, много сериозната, моята Вики.

— Той вече стреля в нас, Вики.

— В отговор на вашите изстрели.

— Няма значение. Беше проникнал в чужд дом.

— Все пак е търсил диалог!

— Вики, той разполага с оръжие трето поколение.

— Това са само думи на Дибенко. Тъмния Дайвър може и да е блъфирал, може да е заплашвал. Но нима е убил някого?

— Когато убие, Вики, това също ще го помня цял живот. И не знам кое ще е по-болезнено: да знам, че аз съм убил, или че са убили мой приятел.

— Леонид... — Тя въздъхна. Отново се притисна до мен. — Ех, Лъня, Лъня...

Защо сякаш съм от камък?

Искам да отмъстя?

Или не съм готов да простя?

Или, което е най-страшното — завиждам на този от нас, който е запазил цялата си сила? Запазил я е и е отхвърлил правилата и нормите, които винаги са съпътствали дайвърите.

Може би и на това завиждам?

На юнашката безгрижна свобода, с която Тъмния Дайвър преследва Дибенко, карайки да се крие в миша дупка създателя на самата дълбина. Веселата възбуда, с която нахлу в дома на Чингиз, принуждавайки ни да разговаряме, лекотата, с която натисна спусъка — не на игровия полигон на „Лабиринта“, а в обикновения свят на Дийптаун?

Аз не знам кой и защо го е нарекъл Тъмния Дайвър. Може би прякорът е заслужен. Ако той се е нарекъл така — още по-зле. Защото е израз на позиция.

— Не прави необратимото, Лъоня!

— Знам.

— Никога не прави необратимото. Веднъж произнесената дума „мразя“ не може да изкупи и десетократното „обичам“. А една смърт...

— Знам, но вече имаше една смърт!

Млъкнах, чул собствения си глас. Искам да отмъстя или не мога да простя? Ето къде е въпросът.

— Вики...

Лицето ѝ все пак е станало мокро, усетих соления вкус върху устните си.

— Вики, ще опитам. Наистина ще опитам.

— Ти си дайвър, Лъоня... помни го...

— Аз...

Дланите изведнъж станаха топли. А думите — просто излишни.

— Аз не съм дайвър, Вики... тук и сега.

— Ти страшно отдавна не си спал... — усмихна се тя. — Сигурен ли си?

— Сигурен съм — кимнах. — Не искам да гледам звездите тази нощ. Нито пък да говоря за враговете си.

Вики кимна. И видях как през сълзите изгря усмивката ѝ:

— Добре... звездите ще почакаат. Ще ги помоля. А враговете няма да ги питаме.

Хубаво е да се събудиш сутрин.

Именно сутрин, а не към обяд, когато през щорите те удря рязко слънчевата светлина, бучат колите, пискливо крещят децата, а главата ти още със ставането кънти от умора.

Да станеш в осем сутринта... за обитателите на Дийптаун това е почти подвиг.

Вики беше станала по-рано. Чух как обикаля из кухнята, тихо тананикайки нещо, как бърбори включеният телевизор. И ухае на нещо вкусно. И можеш да се поизлежаващ царски, без да си спомняш за никаква дълбина, за дребните и по-сериозни спорове, за ненужните подвизи, за хитрите интриги на виртуалния свят... интриги, чието място е в боклукчийската кофа, които увяхват до вечерта и се разпаднат на прах още на следващия ден.

Ритъмът... бесният ритъм на Дийптаун. Обичам го. Но понякога така ми се иска да забравя за тенекиената кутия, натъпкана с микросхеми, и да не отворя вълшебната врата към огромния и пленителен свят. Да постоя в обикновената си стая с олющените тапети, със скърцащия разсъхнал се паркет, с малкото прозорче, от което лъха леден студ... където жената, която обичаш, си тананика в кухнята и приготвя закуска за теб, безделника...

— Лъонка, внимание...

Когато Вики се появи с поднос в ръце, аз се смаях.

— Поднасяла ли съм ти поне веднъж кафе в леглото?

— Не — честно казах аз.

— Ще наваксаме пропуска.

...Това изглежда красиво само във филмите. Или техните легла са други модели. И храносмилането им е устроено другояче. Да пиеш полулегнал е нищо, но виж, да ядеш е върхът. Континенталната закуска е хубаво нещо, но тостовете имат навика да се ронят, при това не върху подноса, а в леглото. Яйцата — и те лошо се чупят при удар от подноса, когато той е поставен върху дебелото одеяло, покриващо мекия ти отпуснат корем.

— Можеш честно да се похвалиш на приятелите, че имаш жена, която ти поднася закуска в леглото — каза Вики. — Само не уточнявай колко често. Става ли?

— Става.

И все едно, безумно приятно ми е. Нищо че предпочитам да закусвам седнал, след като съм измил лицето и зъбите си.

— Вики — попитах я, отпивайки от кафето, — какви са плановете ти за днес?

— Да работя. Обадох се да предупредя, че малко ще закъснея... но именно малко.

— Не можеш ли днес да забравиш за работата? Нека да отидем някъде. На театър. На концерт. Или просто да побродим където ни хрумне...

Вики смешно нацупи устни.

— Аха... хубаво би било... Но няма да стане.

— Защо?

— Защото и ти си на работа днес.

Тя се усмихна и ме целуна по челото.

— Не искам — с тона на капризно дете възкликнах аз.

— Чудесно е, че не искаш. Но трябва. Ще отидеш при приятелите си. Ще решите какво да правите с Дмитрий Дибенко. Ще се свържете с него... опитайте да намерите Тъмния Дайвър. И решете най-сетне какво ще се прави с онова нещо.

— Кой и какво иска да прави — уточнявам аз.

— Именно. Намерете баланса на интересите си. Според мен не си струва това нещо сега да се появи на бял свят. Във всеки случай — широко и открито. На човечеството не му достигат само изкуствен интелект и хора, придобили безсмъртие в електронния свят... за пълна психоза. Струва ми се, че Дибенко го разбира. И този... Тъмния... не може да не го разбира. Какво точно иска той? Едва ли да раздаде файла на всички желаещи или да доведе Дибенко до банкрут и самоубийство. Пари, власт, слава, уязвено самолюбие... Търсете мотива. Търсете компромис. Това е моят съвет към вас... отправен от по-прекрасната част от човечеството.

— Добре — усмихнах се аз. — Ще опитаме.

— И се пази. — Лицето на Вики стана сериозно. — Моля те. Ако видиш Тъмния Дайвър — изплувай. Ами ако Дибенко е прав, и онзи е

въоръжен?

— Добре.

— Лъоня... аз разбирам, че това не е шега. И че сега всички вие рискувате живота си. По-добре изобщо не водете хлапето в Дийптаун — защото е потенциално най-удобният заложник.

— Да. Ще кажа на Чингиз.

— Изобщо не ми се иска да забравя онова, което ти казах снощи. Да забравя, да взема оръжие и сама да тръгна на лов. Но ти знаеш, че ще го направя.

— Знам.

— Тогава се пази. И се срещи.

Задахих се от толкова странно преплетените съвети. Но Вики вече беше сложила подноса на нощното шкафче, бе станала от кревата и оправяше полата си. Усмихна се.

— Трябва да тръгвам. Успех, Лъоня. Здрав кънект, бърз пинг...

Интересно, как в действителност изпращат на война? Не знам... слава богу. Самият аз не съм изпращал, нито пък мен са ме изпращали. В паметта ми се въртят картини — от учебниците в училище, от книги и филми. „Победител или победен“... Разногласен вой на жени... Мълчалив, дори не молещ, а примирен предварително с всичко, което може да се случи, поглед.

Или така — „здрав кънект, бърз пинг“. Дори това пожелание е остаряло. Аз не влизам в *дълбината* през модем, за да застивам като истукан по време на прекъсването и възстановяването на връзката, да се бавя с отговорите си, когато връзката просто се влошава. Но ново пожелание още не е измислено... или ние просто не сме го чули.

Трябва да попитам Пат или Иля. Младежта знае най-добре.

А само преди седмица бих си помислил, че трябва да намеря и да попитам Ромка...

Вратата в антрето хлопна. Станах, изтръсках трошите на постелята право на пода. Довечера непременно ще организирам почистване. На Вики ще ѝ е приятно. И пода ще измия. Даже ще избърша прахта от рафтовете и шкафовете.

А сега — да се стягам.

Душ. Ледени и горещи струи. Гел с аромата на мускус.

Кой там възнамеряваше днес да не ходи в *дълбината*?

Да, имаше тук един такъв...

Прекарах мократа си ръка по запотеното стъкло на огледалото. Огледах се. Очите ми вече не са зачервени. И устните ми, свикнали да се стискат в тънка черта, леко са се отпуснали.

Компромис?

Ще видим. Както се получи. Калпавият мир е по-хубав от разправията за добро.

Но нали ако Тъмния Дайвър не беше накиснал вместо себе си Подляра и Ромка, хлапето още щеше да е живо...

— Ще опитам, Вики... — казах, карайки устните си да се отпуснат. — Честна дума, ще опитам.

В метрото беше претъпкано. Отвикнал съм да се возя в часовете пик, дума да няма. Стоях при самата врата, между старец клошар, отрано уморена жена и мрачен тийнейджър, запушил ушите си със слушалките на плеър. Едва ли изглеждах по-добре от тях... е, като изключим, естествено, стареца с мръсното палто. Умерено мърляв вид, измъчено, бледо лице, напрегнат поглед.

А нали това е страт^[1], социален разрез на обществото. Струва си, естествено, да се добавят още новобогаташите като Чингиз... но те не се возят в метрото. Ала и без тях не е зле. Старец, на когото вече му е все едно... Жена, свикнала да тегли тъжно каиша... Хлапе, не желаещо да види и чуе нищо около себе си...

Е, и аз, естествено.

Не толкова измъкнал се дайвър, колкото изплувал на повърхността удавник. От стареца лъха равнодушие към тялото му и външния му вид. От жената — умора, само че не от висенето ѝ в някаква лавка или кантора, а заради собствената ѝ глупост. А хлапето — слушалки в ушите, когато се отнася до реалния свят.

Какво не ни достига на всички ни, какво? Тук, в истинския свят? Аз не вярвам, че лошите хора са повече от добрите. Не вярвам, че сме слаби. Не вярвам, че всеки желае злото всекиму. Да, можем да приведем колкото си искаме примери против. Убийци, психопати, дегенерати, обикновени простаци, егоисти и подлеци. Светът е пълен с тях. Но, все едно — те са в малцинство — иначе светът отдавна да се е превърнал в окървавена месомелачка...

„Нима още не се е превърнал?“ — запитах се аз.

Не. Навярно не. Иначе здравият младеж би заритал търкалящия се на пода старец, прочиствайки света от старостта и мръсотията. Жената би подхванала монетките, изпаднали от джобовете на жертвата. Всички останали пътници биха започнали да се обзалагат — на коя минута старецът ще предаде богу дух.

А аз бих седял в къщи, в шлем и гащеризон, слабо потрепвайки в креслото, докато в райските дебри на Дийптаун хуриите глеят виртуалното ми тяло...

Нали все пак отивам сега при Чингиз не защото лично мен ме заплашва нещастие? И момчето би ме заплюло в лицето, а жената би ме зашлевила, ако чуеха мислите ми.

Дори не защото мислите ми са лъжливо бълнуване. Хлапакът с погнуса се мръщи, когато погледът му попадне върху стареца. А за жената явно не е малка сумата от два долара дневно, които аз не се замислям да дам на фирмата „Нюком-порт“ за правото да влизам в дълбината.

Само че у всички ни има и още нещо, освен зверското озъбване, освен бодрите животински инстинкти, освен веселото кикотене. У някои повече, в някои — по-малко. Но, все едно, има го у всички. Барьерата между звяра и човека. Здравата решетка, която може да се изпили или зазида още повече — както решиш. Мостът над пропастта.

Аз не знам кога тези решетки ще станат излишни. Може би наистина когато козлето застане спокойно до барса.

Ако вярвах, че са вечни, още вчера бих взел подарения от Дибенко пистолет и бих тръгнал да въдворявам своите порядки в Дийптаун.

Вратата ми отвори Чингиз. Гладко обръснат, спретнат, в дънки и бархетна риза на райета.

— Влизай — без каквото и да е учудване каза той.

— Нали не те събудих?

— Не. Аз винаги ставам рано. Пат и Подляра спят до обяд.

Иззад гърба на Чингиз се показва ритривърът. Протегнах ръка към любопитния Байт, песът тикна нос в дланта ми и свойски се потърка от крака ми.

— Да отидем в кухнята? — предложи Чингиз.

— Бира? — подозрително попитах аз.

— Не, мисля, че кафе. Кафе с коняк. Или с рижки балсам^[2]. Ти обичаш ли рижки балсам?

— Разбира се. Както си е редно за бивш съветски човек.

Очевидно, съдбата ми днес е такава — да пия кафе...

В кухнята не се е променило нищо от времето на последната ни седянка. Абсолютно. Даже празните бутилки „Жигульовска“ си бяха там, само дето силно се съмнявах, че са същите. Подляра, изглежда, пие бирата като вода.

— Ей сега...

Чингиз предозира нес кафето. И с кафеварка явно е същото^[3]. Седях и гледах как сипва в малката ръчна кафемелачка шепа зърна — „Коломбо“, от „Московско кафе“, и бавно, прецизно го смила...

— Нали няма проблем, че кафето е наше? — попита Чингиз. — Някои се мръщят, но... наистина хубаво кафе е, правилно изпечено. Аз не купувам вносни стоки, ако има достойни родни заместители. — Той се замисли за секунда и добави: — Само дето рядко се намират такива.

— Няма проблем. И аз пия такова.

Хубаво е да си богат. Можеш и да се поперчиш.

— Чингиз, от какво си правиш парите?

— Сидита — спокойно отвърна той. — Пиратски сидита, дивидита. „Windows-Home“ за два-три долара, пресни игри, колекции с програми... Когато отиваш на митинския пазар за аудиотехника или просто минаваш покрай някоя сергия, ми хвърляш малко пари. За кафе.

Той изсипа смлените зърна в джезвето.

— И ето, че сега те компенсирам за този позорен факт...

— Ясно.

— Преводи на игри... ако играта ми харесва, понякога и сам се занимавам с това. Ако не — давам я на момчетата. Понякога и на Пат. Той иска сам да си заработва...

— Сега е ясно на кого да благодаря за евтините шегички. „Корабът ви акостира на острова на сирените, те пееха «Депеш Мод» толкова готино, че част от екипажа дезертира...”

— Точно това не е Пат, той не обича Депеш Мод...

Чингиз разля кафето по чашките. Извади и сложи на масата бутилка рижки балсам и малки сребърни чашки.

— Как го искаш, в кафето или отделно? Аз обичам отделно.

— И аз.

И двамата неволно се усмигнахме.

— За успеха ни... — вдигна чашката Чингиз.

— А на мен? — дочу се мрачен глас от стълбата. — О, ти ли си, Лъоня?

Подляра стоеше, почесвайки се по корема и късогледо взирайки се.

— Пак ли си изгуби очилата? — попита Чингиз.

— Не съм ги губил. Спомням си, някъде в апартамента са... струва ми се.

Подръпвайки нагоре чудовищните си сатенени гащи, Подляра седна до мен.

— В джезвето има кафе, сипвай си докато не е изстинало — посъветва го Чингиз.

— И няма да налееш на стария си приятел... съвсем си изгубил срам... — промърмори Подляра и се пресегна към котлона. — Ще видиш, ако дойдат да ти секвестират богатствата, и дума против няма да кажа!

Той изсумтя, тържествено трясна джезвето върху масата. Потърси с очи чашка, въздъхна, отпи направо така. Наля си със замах в кафето балсам. Изрече:

— Красота... дума да няма... Чингиз, вероятно ще поживея у теб до есента. Става ли?

— А ако кажа не? Сигурно ще си тръгнеш?

— Не, естествено. Ти си ми длъжник. Десетачка. Още от шлепа.

Чингиз се усмихна. Забавляваше се от сърце.

— Нищо не ти дължа. Честно си спечелих десетачката. Ти не се вмести в срока.

— Вместих се, ти по-късно включи хронометъра! — изрева Подляра. — На какво ли не са готови тия бизнесмени, само и само да се налапат с пари... Погледни го само, Лъоня!

— А какъв е този шлеп? — попитах аз. — Вече няколко пъти чувам...

— От оня шлеп започна цялото руско хакерство! — тържествено изрече Подляра. — За хакерите!

— И за дайвърите — добавих аз, вдигайки чашата.

— Тогава гепихме едно ХТ — каза Чингиз.

— Не сме го гепвали! Назаем го взехме! Нали честно си го върнахме!

— Да, след четири години. Между другото, напразно. Трябва да си купим... ако още има такива. Нека си стои бракматата, ще си играем понякога „Дигер“.

— „Дигер“... — мечтателно каза Подляра. — Да...

— Събирахме се там една компания... начинаещи програмисти. На стар, извън движение, шлеп. Около единствения компютър. — Чингиз се усмихна, явно спомняйки си нещо свое си. — Учехме се. На всичко. Пиехме гадна бира, гадно кафе, ядахме хлебчета за три копейки и кюфтета от дреболии... Хубаво беше. Нали, Тоха?

— Вярно е — кимна Подляра. — Само дето тогава няха „Харлей“, а „ИЖ-Юпитер“. Ама иначе беше супер.

Той шумно отпи от кафето. Изтри устата си с горната част на дланта.

— Е, братчета-зайчета? Какво ще правим?

— А защо трябва да правим нещо? — отговори Чингиз с въпрос. — Да попречим на Дибенко да разпространява програмата — не е във властта ни. Ние да я разпространяваме... Да, разбирам колко бързо ще се харчат дисковете с програмата, позволяваща да си създадеш свое безсмъртно копие във виртуалния свят. Но знаеш ли, и така имам с какво да живея.

— Какво възнамерява да прави Дибенко с програмата? — попита ме Подляра.

— Не знам — свих рамене аз. — Можем да пробваме да го попитаме. Току-виж отговори честно.

Чингиз въздъхна:

— Програми от такъв тип, за разработката на които е потрошено море от пари, върху които са се трудили десетки специалисти, не се крият под миндера. Това изобщо е невъзможно. Целият въпрос е кога ще я извадят на пазара.

— Тъмния Дайвър трябва да питаме... — казах аз. — Какво иска...

— Ще дойде той — присви очи Чингиз. — Къде ще ходи...

— Привети...

В кухнята влезе Пат. Сънен, потъркващ очите си, в дънки и бос.

— Какво от толкова рано... — отваряйки хладилника, измърмори той. Застина за миг, избирайки си плячка, после измъкна кутия кисело мляко и се плъосна до масата. — Развикали сте се тука, из цялата къща се чува...

— Ходи да се измиеш — нареди Чингиз.

— Тъхъ. Само да похапна...

— Правилно — подкрепи го Подляра. — Излишната хигиена — това са интриги на изнеженото западно общество. Истинският хакер трябва да бъде мръсен, несресан, с жълти зъби и безцветно лице.

Пат погледна хакера изпод вежди, но упорито продължи да яде киселото мляко.

— Днес имам работа — каза Чингиз. — В *дълбината* мога да вляза чак вечерта. Хайде да се срещнем тук... но в *дълбината*. В седем часа. Не, по-добре в осем. Всички ли ги устройва?

— Не може ли малко по-рано... — обади се Пат. — А?

— Хлапе, ти по-добре засега да не влизаш в *дълбината* — изрекох аз.

— Защо пък?

— От децата по традиция стават най-добрите заложници.

Пат изфуча:

— Аз днес ще бъда два метра висок и с брада...

— Леонид е прав — кимна Чингиз. — Мисля, че ще ти се наложи да изкараш два-три дни без виртуалност.

По погледа на момчето разбрах, че съм паднал в очите му... значително по-надълбоко от размерите на онази нещастна пропаст пред Храма.

— Лъонка, аз съвсем съм ти обиден!

— Но чуй...

— Ти стреля в мене с ракетомет — съобщи Пат, облизвайки лъжицата. — И ме уби. А ако бях преживял болеви шок? Или ми се беше пукнал апандисита?

— Не ни баламосвай — спокойно отвърна Чингиз. — Днес оставаш без *дълбина*.

— Е, ще видим какво ще постигнете без мен там... — измърмори Пат. — Ще отворим ли онази програма? Искам да се позанимавам малко... не в *дълбината*, просто така... Да прочета хелповете...

— Забравих си ключа — усмихна се Чингиз. — Хапна ли? Върви да се измиеш.

— Гадове — подхвърли Пат, ставайки. — Какво, на трима мъже ви е лесно да се справите с едно дете?

— Като се обидиш, си дете — вадейки пура, каза Подляра. — А като сваляш гигабайти порно — съвсем възрастен.

Изглежда тийнейджъра предпочете да не спори с Подляра. Изсумтя и излезе.

— Сам няма ли да влезе? — попитах аз.

— Не. Той вижда, че ние не се шегуваме. — Чингиз също запали цигара. — С програми му се занимавало...

— А ние какво, всъщност, изплашихме ли се? — Подляра пусна гъсто кълбо дим. — Е, да... необичайно е. Нов декор в театъра на живота. Изкуствен разум... разумен или почти разумен електронен двойник, възможност да се пребивава едновременно и в дълбината, и в реалния свят...

— Това не е нов декор — казах аз. — Нова сцена е, на която ще ни се наложи... дори не да играем, а да живеем.

— И все едно. Ние сме свикнали веднага да виждаме лошото. Свикнали сме да подозираме, свикнали сме да се страхуваме. А ако това е чудо? Спасение? Настъпване на златен век? Появяват се роботи, разбираш ли! Човек е щастлив, да не повярваш!

Подляра ни огледа тържествуващо. Аз премълчах. Чингиз — също.

— Ето... — Подляра старателно загаси пурата си. Постави я на перваза на прозореца. — Не я изхвърляйте, може да я допуша... Отивам да спя, бойни другари. Право е детето, развикали сте се тука още от рано сутринта...

Ставайки, той с ловко движение подхвана почти пълната бутилка балсам. Чингиз не забеляза или не сметна за необходимо да възрази. Каза, гледайки към прозореца:

— Той отчасти е прав... не намираш ли?

— Относно съня? — не се сдържах аз.

— Относно подозренията и страховете. Относно ориентацията към най-лошото. Да... Това е необходимо. Понякога спасява. Но ако сега случаят е съвсем друг?

— Не знам — честно отговорих аз. — Не знам, Чингиз.

— Именно там е работата...

Чингиз стана. Приблѝжи се до прозореца, постоя, напѝхал ръце в джобовете.

— А какво да правим в такъв случай, Чингиз? — попитах аз. — Какво да се прави, когато не знаеш кой път води към доброто, и кой — към злото?

Чингиз замислено вдигна скѝтания от Подляра фас. Щракна със запалката, разпали го. Намръщи се:

— Как може да пуши такава гадост...

— Да се стои на място? — отговорих сам на себе си. — Тогава няма да стигнеш далеч. Да се върнеш назад? Съвсем лошо...

— Вървиш из гората и се натѝкваш на висока стена — неочаквано изрича Чингиз. — Твоите действия?

— Знам го този тест.

— Тогава спомни си как си отговорил.

— Тръгвам надясно, вървя например около километър. Ако стената не свърши, поемам наобратно — около два километра. После се опитвам да я прескоча.

— Непременно ли се опитваш? — поинтересува се Чингиз.

— Да.

— А аз казах, че това зависи от целта ми. Накѝде съм трѝгнал и защо...

Чингиз изгаси фаса, извади своите цигари. Днес той нещо много пуши...

— Истинската зима дойде. Нали, Лъоня?

Аз също станах и погледнах надолу.

Сняг. Бял, чист, мек. Той не блести от слънцето — небето е забулено с облаци. Но това вече е истински сняг. Няма да изчезне до пролетта.

— Нова година — каза Чингиз. — Портокали, пирог във фурната, салати, шампанско... Елха, украшения, бенгалски огън, гирлянди... Гости, музика, шегѝ, камбанен звън... Прилича на тест за свободни асоциации, нали?

— Махмурлук, смет, умора, изгубено копче за маншети... — казах аз. — Не се ли сети първо за това?

Чингиз кимна. Усмихна се:

— Повече обичам лятото. Само че то винаги свършва. Как мислиш, Леонид, може би това е хубаво? Безкрайно лято. Макар и в електронния свят. Нека даже там не си съвсем ти... но нали там винаги ще е лято. Помниш ли, когато стояхме там, в *дълбината*, и ти каза, че лятото е свършило? Но нали сега то може да стане вечно?

— Тук всеки решава сам, Чингиз — внимателно казах аз. — Кое е по-важно... лятото или безкрайното лято. Животът или илюзията за живот...

Чингиз не просто се усмихна, той се забавляваше.

— Аз съм жив! — изрече той. — Живея. Ще живея. Лятото няма да свърши скоро.

Колко се въодушеви...

А мен сякаш вече не ме и виждаше. Гледаше през прозореца, гледаше белия сняг, стълбчето пепел пълзеше навън от цигарата, усмивката сякаш се срасна с лицето му.

— И сега също е лято. Само че доста мразовито. Но ще има ново лято... аз чувствам диханието му, леките му стъпки върху заснежените листа... Лятото...

Той си дръпна дълбоко от цигарата.

Така не разговарят. Даже на сцената, ако пиесата не е от деветнайсети век.

Още по-малко пък така приказват богатите безделници, колкото симпатични и образовани да са.

— Горещ вятър, вкус на горски ягоди по устните, звезди в небето, докосване на топла вода... Лятото... То си отива толкова бързо, че не успяваш да извикаш „почакай!“. И ти се струва, дълго време ти се струва, че то още е тук. В крайчетата на пръстите — спомен, спомен за лятото. Трепериш, тресеш се, главата — обърната нагоре към дъжда, тих смях и случайна усмивка — лято... Все пак лято. Разправят ти, че си е отишло, но ти търсиш следите му, бягаш, закъсняваш, не успяваш... Но все пак е лято. И тръгваш по стапящата му се следа... два часа в кола, още три — в самолета, после малко пеша — да потегляме! Къде — не знам. Ще пристигнем. Всичко е заради лятото. Мъничко-премъничко. Плахо парче, останало от лятото. А повече и не ти трябва, иначе ще умреш от жегата... Лятото...

— Чингиз... — тихо казах аз. Той не чуваше. Догонваше своето лято.

— Дайте ми моето късче от лятото... Но то и така си е с мен. Завинаги. Моето лято. Каквото е било, каквото е, каквото ще бъде. Лято завинаги! Нали си спомням как си отива. Как жълтото слънце се разтапя в аления заник. Как вятърът започва да мирише на сняг. Аз се усмихвах на вятъра. Молах го: „Почакай!“. Поне мъничко! Остави ми малко лято. А вятърът неведнъж е виждал такива като мен. Докато беше топло, не спореше с мен. Но стана студено, и вятърът прошепна: „Лятото свърши“. Не повярвах веднага. Но лятото бе свършило. Заваля дъжд. Студен, тъжен, сив. Протегнах ръка и хванах капка вода. Отражението не ми хареса. „Това не съм аз!“ — казах на водата. Но капката застина в зрънце лед. И аз разбрах, че това е отражението ми. И най-страшното е, че не се разтапя върху дланта ми. Значи дланта е не по-топла от леда.

Чингиз се засмя.

— И ето, че тогава разбрах — лятото е свършило.

— Какво ти става, Чингиз? — попитах само.

— Нищо, всичко е наред...

Той хвърли в пепелника изгорялата цигара. Попита:

— Нима още не си го почувствал, Леонид? Това велико изкушение? Това дихание на вечното лято? Какво значение има измисленото от Дибенко оръжие! Ако не беше той — някой друг щеше да успее. Рано или късно. Нека да го съдим не с това. *Дълбината*. И вечното лято. Живот, илюзия за живот... Аз, или моят двойник... Каква е разликата? Ако той влезе в лятото? Леонид... не можеш да удържиш джина в глинена стомна. *Дълбината* ще стане различна. Дали ще направим нещо или не — все едно. Може би ще помогнем на новия свят да дойде? Ще разкрием ключовете си, ще инсталираме „Искусствена натура“. И ще влезем в лятото...

— Не — казах аз.

— Защо?

— Има ги Маниака, Мага, Крейзи. От техните думи зависи дали ще си спомня своя ключ. Има я Вики. От нейните думи зависи, ще вляза ли аз в лятото. Има го Дибенко. И повярвай — той мисли над всичко това не за първи ден. Има го Тъмния Дайвър. И аз бих искал да узная към какво се стреми.

— Толкова условия... — кимна Чингиз. — Толкова условия и едно лято за всички.

Зад гърбовете ни се дочу хлипане. Обърнах се. Подляра стоеше до стената и триеше сълзите си с мръсна носна кърпичка.

— Чингиз... — Той шумно се изсекна. — Чингиз, изпей още веднъж за лятото? А? Не запомних всичко. Как беше там... „малини в устата“, „аз дълго ще карам велосипеда“...

— Ти си безсърдечен мръсник — изръмжа Чингиз. — Безсърдечен и неромантичен.

— Аз? Аз си слязох за пурата. А ти вече си я изпушил. Но аз ти прощавам всичко, Чингиз. Само дай още малко за лятото... Слушай, а можеш ли така и за пролетта?

— Не мога. Пролетта е промеждутък между зимата и лятото, тя не е самодостатъчна.

— А разправяш, че аз не съм романтичен — въздъхна Подляра. — Добре... приключихме. Само да не забравиш, поете, че днес трябва да ходиш да си разпределяте територии.

— Колко пъти трябва да ти обяснявам, че не ходя да разпределям територии! Това са делови преговори!

— Какво значение как ще го наречеш? — Подляра ми намигна. — Оставяй цигарата и потегляй. Само да не забравиш да почистиш цевта...

Чингиз ме погледна:

— Вярваш ли ми, че някой ден ще изхвърля този тип от къщи?

— Не — поклатих глава аз.

— Ето, че и той не вярва. Добре... шегите са си шегите... Откъде ще влезеш в *дълбината*, Леонид? Пат не се брои, значи има свободна машина. А каналът ми е добър.

— По добре от къщи. Свикнал съм.

— Добре. Ела в осем.

Чингиз излезе от кухнята. Сгушилият се под масата ритривър се повдигна и потъпчи на място, гледайки ту след стопанина си, ту към нас.

Количеството надделя над качеството. Байт изпусна почти човешка въздишка и легна обратно.

— Обземат го понякога такива настроения — весело каза Подляра. — Шантав романтик. Важното е да го изслушаш и навреме да го избъзикаш. Че иначе няма да оцелее в бизнеса си. Ще разкаже на деловия си партньор за несъвършенството на мирозданието, за

красотата, скрита в сивите камъни, за отиващото си лято, как жално извива птицата, заблудила се в нощното беззвездно небе... И някой ще си отбележи: „Чингиз омеква“. И край. Оцеола не уцели. Или Акела не уцели? Кой там беше водач на глутницата, и кой — вожд на семинолите?

— Акела.

— Какво Акела?

— Акела не уцели.

— Да не ме ментиш? — подозрително попита Подляра. — Отдавна не съм препрочитал Киплинг...

— Сега няма ли да уцели?

— Сега... сега по-скоро ще извади душата на някого. Чингиз на работа и Чингиз сред приятели — това са съвсем различни хора. С първия аз, слава на всевишния, почти не се познавам.

[1] Страт — (от лат. stratum) — ивица, слой. Бел.Mandor. ↑

[2] Рижки балсам — силна алкохолна напитка с много билки. — Бел.прев. ↑

[3] Всъщност е „Чингиз очевидно презираше нес-кафето. Също и кафеварките.“ Бел.Mandor. ↑

deep

[Enter]

Цветна виелица...

Почти за всички дийп-програмата се асоциира със сняг. Топъл, цветен, но все пак сняг. Но сега Дибенко е готов да подари на света вечно лято.

Защо на мен то ми се струва снежна пустиня?

Не съм прав. Не... не е това. Нямам право. Нямам право да решавам вместо другите. Ако дори за Чингиз „Изкуствена натура“ е съблазнително изкушение, то какво да кажем за другите? За хлапака от провинцията, който остава да работи цяла нощ, заключен в офиса, само и само да влезе през хилава линия в *дълбината*, без никакви шлемове и гащеризони, само да се озове под небето на Дийптаун, на воля да се наиграе в елфическите пространства, да отскочи до евтин бордей и да посети недостъпен в живота ресторант... Какво да кажем за прикования към креслото инвалид, за когото *дълбината* е единственият шанс да стъпи на собствените си крака, макар и върху нарисувана, но толкова истинска трева. Какво да кажем за всички нещастни, тъгуващи, измъчени, уморени, разочаровани?

Дълбината...

Танц, танц на топли снежинки. Всмукващ в тъмнината водовъртеж. Калейдоскоп, фойерверк...

Светлина.

Стоя в хотелската си стая. Всичко е наред. Върху кревата са Протей и мотоциклетиста. Уморените стари кукли...

Ти ще дойдеш при мен, Тъмни Дайвъре. Ще дойдеш, и ще си поговорим.

Проверявам джобовете. Ето го подарения от Дибенко пистолет.

Значи съм готов за разговора.

А ето го и пейджъра с мигащото огънче. Да... най-накрая Дик се е появил...

Явно нервите му сериозно са се разклатили от промъкналия се след нас Император...

Самият Дик го няма в дълбината, оставил е съобщение на пейджъра.

Включвам на приемане, появява се изображение.

Ама че работа... Ние рядко се знаем един друг по лице.

— Здравей, Леонид.

Той наистина е старец. Дявол да го вземе. Над петдесет е. Почти не мога да преценя. Имам прекалено малко познати тъмнокожи.

Никога не съм предполагал, че Крейзи Тосър е негър!

— Имам съвсем малко време — казва Крейзи. Опитва се да се усмихне. Върху лицето му е изписана болка. Той лежи и около него се суят някакви сенки. — Измолих... една минута. Няма проблем. В наши дни не умират от първи инфаркт. Нали?

— Така е, Дик — изричам аз, макар и той да не може да ме чуе, отдавна са го откарали в болницата, над него сега бдят лекари и болногледачки и аз вярвам, че всичко ще е нормално, Ричард е осигурен човек, американската медицина не е като нашата и всичко непременно ще е наред, не може да не бъде...

— Дъщеря ми ще ти прати писмо... а с мен всичко ще е наред. Нервите ми се разклатиха, Леонид. Остарях. Остарях и оглупях. Нищо...

Дик поглежда някъде встрани, едва забележимо кимва. Карат го да бърза. Изобщо не знам какво е казал, какво е излъгал, за да му позволят да изговори това съобщение пред камерата. Нещо за важен договор, за сделка за милиони долари, вероятно...

— Вярвам, че си достигнал. И ще направиш всичко както трябва, и това го вярвам. Успех... дайвър. Пороботи и за мен... глупчото със слаби нерви. Успех.

Изображението изчезва.

Такива ми ти работи... такива ми ти работи.

Спомних си как се промени лицето на Дик, когато Императора попита: „Кои сте вие?“.

Ето ти зараждащ се изкуствен интелект. Ето ти прогрес. Във всеки случай убива почти наистина.

Не, не мисля, че Императора е ударил Крейзи Тосър с нещо подобно на оръжие трето поколение. По-скоро тук наистина са

виновни нервите. Напрежението, умората... и болното сърце.

И все пак сътвореният от Дибенко живот вече е готов да убива.

Отварям вратата. Предпазливо се оглеждам в коридора, излизам, заключавам.

Докато се спускам по стълбите, пращам на пейджъра на Дибенко молба за среща. Не обичам да чакам. Затова и навярно ми се налага постоянно да се занимавам с това.

Само да се хване такси в Дийптаун никога не е проблем. Едва съм вдигнал ръка, когато колата спира. Шофьорът е млад пънкар с гребен от цветни коси на главата и разкъсано яке на голото си тяло. Изглежда, програма. Казвам адреса и се разполагам на задната седалка.

Днес по улиците има постоянни задръствания. Таксито едва пълзи. Отминаваме Виртуалния площад, после колата свива нанякъде, в китайския квартал.

— Така по-бързо ли е? — интересувам се.

Чайнатаун се появи в *дълбината* неотдавна. Китай доста дълго не искаше да влиза в общата виртуалност. Но все пак и тях ги увлече...

Сега кварталът стремително нараства, разтягайки Дийптаун около себе си. Пространство във виртуалността — колкото си искаш. Вероятно това се харесва на китайците.

— По-бързо е — отговаря шофьорът.

— Сигурен ли си? Смяната на маршрутизацията...

— Сигурен съм.

И в този момент маниерът му на отговаряне престава да ми харесва.

Поглеждам мощния, обръснат тил. Превъртам в паметта си краткия разговор.

Програмите-шофьори по принцип са учтиви. Лаконичен до грубост може да бъде само човек.

Не успявам да довърша размислите си. Нещо вътре в мен крещи — инстинктите, усетът, интуицията.

В следващия миг притискам към тила на шофьора дулото на пистолета. Леко, но осезаемо.

— Спри колата!

Цветни фенери над лавките. Хартиен дракон в яркосиньото небе. Всичките лица на минувачи са усмихнати.

— Колата — повтаря шофьорът. И започва да набира скорост.

Това не е програма! Аз дадох нареждане и не получих нито отказ за изпълнение, нито подчинение. Само човекът умее да лъже и да протака.

— Младеж, ще съжаляваш. Имам оръжие трето поколение.

Шофьорът се обръща към мен. Усмихва се.

Дъхът ми спира — той гледа към мен, но продължава да се носи стремително по улицата, продължава да шофира.

— Наистина ли? И какво от това?

С мен не може да се случи нищо страшно. Не би трябвало. Аз съм във виртуалността, дявол да го вземе, и най-голямата от възможните неприятности...

Най-голямата е смъртта.

Сблъсък, глух удар по капака — нечие тяло отлита към банкетата. Викове. Нищо страшно, естествено, при човека ще се задейства изход поради недопустимо силно физическо въздействие. В Дийптаун всякакви сблъсъци биха могли да се направят абсолютно безопасни, човек би могъл да стане, да се отърси и да продължи пътя си. Но тогава, рано или късно, той би пресякъл истински път, без да се страхува от прелитащите коли...

Шофьорът, даже без да се обръща, започва да се хили. Не може да не е разбрал какво е станало... и въпреки това се смее.

— Спри! — повтарям аз.

Към какво се стреми? Да ме задържи в дълбината! Да ме откара някъде, където не съм възнамерявал да отивам?

— Потърпи малко — съветва ме шофьора.

Той поглежда в дулото на пистолета и се усмихва. После отваря уста и бавно наляпва цевта.

Безумие. Някакво немислимо сексуално извращение. Да правиш свирка на пистолет.

И аз изведнъж разбирам Крейзи Тосър, който започна да стреля по Императора.

— Напразно — казвам аз, докато пръстът ми освобождава предпазителя. — Напразно.

Ние продължаваме да се носим по тесните улички на Чайнатаун и вече няма никакви съмнения, че това не е най-краткият път към дома на Чингиз. Пред колата сякаш се движи вълна — хората се разбягват, освобождавайки пътя.

— Три... — изричам аз.

Какво иска той, дявол да го вземе.

— Две...

Отново присмехулна, човешка усмивка. Какъв веселяк! Аз, впрочем, също умея да се шегувам. Първите пет заряда са парализиращи... ако може да се вярва на Дибенко.

— Едно...

Шофьорът намалява.

Даже не успявам да се порадвам на благоразумието му. Колата е в някаква тясна, задръстена с боклуци уличка. До стената стои човек с черен плащ.

В ръцете му има пистолет.

Успявам да се наведа когато прозвучава изстрелът, куршумът разбива стъклата. Лежа на задната седалка, а шофьорът, наведен над облегалката, се ухилва, стискайки със зъби цевта на пистолета ми. После започва да отдръпва главата си, с неочаквана сила опитвайки се да изтръгне оръжието от ръката ми.

И тогава аз натискам спусъка.

Бял прах, мирис на изгоряла кост. Облак от раздробени зъби виси напред купето.

— Леле-леле... — фъфлещо произнася шофьорът. И се усмихва.

Пуснал е пистолета. Само дето няма намерение да умира. И на парализиран не прилича изобщо. Върху цевта на пистолета се виждат отпечатъците от зъбите му.

Мръсника Дибенко!

Отново воден само от инстинктите си, вадя револвера на Стрелеца с лявата си ръка, слагам пръст на спусъка, бързо вдигам оръжието нагоре и стрелям в усмихващото се лице...

А виж, с второто поколение всичко е наред... даже повече от наред...

Би трябвало да убия машината му. Да изпържа процесора му, както изпържиха моя. Виртуалното тяло би трябвало да застине или да изчезне моментално.

Но днес всичко се случва не по правилния начин.

Куршумът влиза в шията му. Вирус, пакет от електронни импулси, троянски кон — не зная как е най-правилно да бъде наречен заряда. Но за мен е именно куршум.

И за шофьора също, очевидно.

Той крещи, вдигайки ръце към гърлото си, притискайки раната с длани. Кръвта шурти през стиснатите му пръсти, които пропадат навътре в раната, раздират я...

И под свитите пръсти виждам блясъка на метал и оплетени проводници...

Киборг. Пънкар-киборг. Класически, може да се каже.

Ръката ми сама се свива, стрелям повторно, и втория куршум довършва киберпънкаря.

Главата, украсена с петлов гребен, се счупва на парчета. Кръв, мръсотия, лепкава сива каша, надробени микросхеми и преплетени кабели.

Каква гадост е този класически киберпънк...

Отварям вратата, измъквам се от колата. Падам в прахта, криейки се зад колелото от оня, дето стреляше в мен.

— Ей, Леонид!

Гласът ми е смътно познат. Мълча, опитвайки се да определя къде е врагът ми. В главата ми е пълен хаос.

Зарядите от трето поколение не се задействаха. Но не защото Дибенко ме е излъгал.

Аз стрелях не в човек.

Стрелях в изкуствен интелект. Или в нечия „втора натура“.

Зарядите от второ поколение помогнаха. Не знам убиват ли напълно, или ще му трябва време, за да се сглоби отново, да пренесе части от съзнанието от една област на мрежата в друга. Но дори и да съм нанесъл на киберпънкаря непоправими поражения, не се чувствам убиец.

— Лъоня, защо толкова грубо?

Гласът е насмешлив, дори весел.

— В отговор на изстрела ти! — крещя аз и с рязко движение се прехвърлям зад другото колело.

— О, аз стрелях с парализиращи... Нямам намерение да те убивам, повярвай ми.

— Ти си Тъмния Дайвър!

— Да, и така ме наричат...

Ето че дочаках.

Лежа в мърсотията, някъде в покрайнините на китайския квартал. Крия се зад колата, в която се търкаля убитият от мен изкуствен разум. Беседвам с Тъмния Дайвър, в ръката на когото има оръжие...

Отново прибирам револвера на Стрелеца, измъквам пистолета „от Дибенко“. След миг пак вадя и револвера.

Така ще е по-сигурно.

— Не се сърдя, че уби шофьора, Леонид. Достигна ти акъл да стреляш с второ поколение, а? Нищо, не съм обиден. Те вече са достатъчно много, благодарение на Дима Дибенко. И лесно се поддават на манипулиране. Импулсивни като пубери... понякога не мога да разбера наистина ли са разумни...

— Какво искаш от мен?

Къде ли е той? Виждам стената, но не и Тъмния Дайвър.

— Да поговорим, Леонид. Само да поговорим! Та аз затова и дойдох у Чингиз, ала вие се оказахте толкова негостоприемни...

— Говори! — съветвам го аз.

Тих смях.

— Не си в най-добрата позиция за разговор...

— Нищо, ще успея да намеря аргумент и в тази позиция... — отговарям аз, помръдвайки цевите. — Хайде, започвай!

— Файлът, Леонид.

— Какъв файл?

— Не ме баламосвай! Трябва ми файлът, който свиха от Дибенко Подляра и Ромка. Имахме договор.

— Ти ги накисна, гадино! Договорът е развален!

В този китайски район има ли изобщо полиция? След толкова шумно профучаване по улиците би трябвало да ни арестуват десетина пъти... да се опитат да ни арестуват по-точно.

— Успокой се!

Така ми се струва, или гласът му наистина е станал абсолютно сериозен.

— Не бих могъл да предвидя, че ще ги преследват с ново оръжие! Да, аз настоях Подляра да вземе Ромка при проникването!

Виж ти...

А Подляра не ми каза това. Пожертва възможността напълно да се оневини!

Гледай ти какъв груб, шумен, язвителен хакер...

— Хлапето се нуждаеше от това! Искаше да намери себе си в живота. Разбираш ли? И би го постигнал, ако не беше нелепата трагедия. Искан да му помогна, вярваш ли ми?

Лежа в прахта, притиснал челото си към мръсния протектор. Гледам в прахта.

Вярвам му.

Защо винаги така се случва? Достатъчно е да се добереш до самото дъно — и виждаш, че всъщност никой не е виновен за нищо.

Струва ми се, че Тъмния Дайвър не лъже. Едва ли е имал причини да желае смъртта на Ромка. И не е имало никакви причини да се предполага, че Ромка ще пострада сериозно при проникването в „New boundaries“.

— Вярваш ли ми?

— За какво ти е файлът? — крещя в отговор.

— Вярваш ли ми или не?

Нима това е важно за него? Отговорът ми... отношението ми към него.

— Вярвам ти — произнасям полугласно.

Но той явно ме чува.

— Добре. Трябва ми файлът. Дай ми го, и няма да имаме повече взаимни недоразумения. Или наистина те е наел Дибенко? Мила провокация, но никога не бих повярвал. Ти прекалено добре помниш как потъваше в дълбината.

— За какво ти е файлът?

Тъпата упоритост понякога е единственият изход.

— Достъпът до него ще стане свободен. За всички желаещи. Ако искаш, ще ви дам време, за да успее Чингиз да го пусне в продажба.

— Помисли ли си какво ще излезе от това?

Тъмния Дайвър се смее.

— А ти как мислиш? Витруаладжиите ще започнат да влизат в дълбината с „Изкуствена натура“ на машините. Всеки желаещ ще може да пренесе личността си в мрежата. Сегашната мощност на Дийптаун няма да го позволи... Ще бъде даден тласък на прогреса. Дийптаун ще нарасне хилядократно.

— Какъв е смисълът?

— Аз обичам дълбината.

Струва ми се, че това продължава безкрайно. Разговорът с оръжие в ръце...

— Не съм готов да ти дам отговор. Да се видим след денонощие...

— Леонид, не се опитвай да ме измамиш. Няма къде да се скриеш. Аз достатъчно нагледно продемонстрирах възможностите си. Или не е достатъчно?

Възможностите си, значи...

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Така съм свикнал с ефекта от тази кратка фраза!

А светът наоколо не придобива очертанията на анимационен филм. Светът си остава същия. Аз съм в дълбината, и дълбината е станала реалност.

Първата и последната от способностите на дайвъра, основата на основите, е изгубена.

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Безполезно.

— А сега — достатъчно нагледно ли е?

Той се смее.

Той знае какво съм се опитал да направя и знае, че съм претърпя неуспех.

Господи, откъде са тези възможности у него? И имат ли те предел?

Не може да нямат... Иначе отдавна да се е добрал до файла и да го е разшифровал. Тъмния Дайвър не е всесилен.

Значи...

Скачам, претъркувам се през капака на колата. Падам.

Боли, дявол да го вземе...

Тъмния Дайвър продължава да стои до стената. Само че не е стъпил на земята, той виси на метър над асфалта, бавно местейки крака във въздуха. Ето защо не го виждах.

— Давам ти два часа, Леонид — произнася той съвсем спокойно. — После ще започнат доста сериозни проблеми. Засега довиждане.

Може би щях да успея да стрелям. Но сега той е с лицето на Ромка. И това ме спира. Той е гадина, все пак...

Тъмния Дайвър прокарва ръка по стената — и в нащърбените тухли се отваря тесен процеп. През този процеп той и си отива, вмъква

се, сплесквайки се в тънък цветен лист.

Още една демонстрация на сила...

Иска ми се да плача. От обида. Като дете, наказано в ъгъла с напътствието „да си помисли“.

Прибирам револвера на Стрелеца в кобура, пистолета — просто в джоба. Хвърлям последен поглед на колата, в която е застинало простреляното тяло на пънкаря.

— Стой!

Гласът на полица е тънък, пронизващ. Човек с такъв глас троши тухли с пета. На външност онзи страшно наподобява Джеки Чан.

— Стоя — меланхолично отвърщам аз. Някак си не ме плаши полицията на Дийптаун след общуването с Тъмния Дайвър.

— Свали кобура, хвърли го на земята!

Подчинявам се.

Полицаят, държейки ме под прицел с масивния си револвер, се приближава. Предпазливо поглежда в колата. Очите му се опулват.

— Не е мъртъв, просто така си мирише — любезно съобщавам аз.

— Това ще ти струва скъпо... — съобщава полицаят, даже с някакъв възторг. Тъга по шофьора в очите му няма, на него му е ясно, че всичко е наужким...

— Не мисля.

Кобурът с револвера е пред краката ми, но виж, пистолетът на Дибенко ми е под ръка. Място за колебание няма. Дали са ми два часа за размисъл. Разпавиите с полицията не влизат в плановете ми.

Погледът на полицая става невероятно смаян. Той се вкочанява и пада по гръб. Ръката му продължава да стиска здраво пистолета.

Приближавам се, леко треперя, докато се взирам в лицето на „Джеки Чан“. Ами ако Дибенко е излъгал за първите пет патрона?

Полицаят започва да бърби с такава скорост, че програмата-преводач се задавя и аз чувам родната му реч. Ех, не съм силен в китайските йероглифи.

— Какво направи? Какво направи, негоднико? Какво направи с мен? — най-накрая програмата се справя със задачата си.

— Не се вълнувай — успокоявам аз пазителя на реда. — След четвърт час парализата ще премине. Нали сте поръчали разработката на парализиращо оръжие? Та ето, тя приключи с успех!

Оставям го да лежи и да се любува на небето.

Полезно ще е полицията на Дийптаун да помисли върху последствията от поръчката си. Не знам дали е възможно да се върне времето назад, възможно ли е да се вкара джина обратно в бутилката.

Но току виж комисарят Джордан Рийд се изхитри да направи този фокус? Той все пак не е глупав мъж.

— Закъсняваш — отбелязва Чингиз.

Кимам и влизам.

По вида ми вече не личи, че до неотдавна съм се търкалял по мръсния път, нито пък, че съм скачал като тигър или съм бил целият опръскан с кръв, примесен със силициева каша.

Хубава е мръсотията при нас, в Дийптаун. Електронна. Бързо изсъхва и пада. Само че, не знам защо, човек си спомня за нея. Дали да не вляза в джакузито? Или то и тук е натъпкано с бира?

— Общувахме си с Тъмния Дайвър.

— Охо... — Чингиз кимва към вратата за библиотеката. — Да вървим да разказваш. Всички вече са тук.

— Всички?

— Освен Пат. Сложих го да си подготвя уроците. Понякога е полезно.

В библиотеката наистина е целият ни отбор. Настроението не е същото, каквото беше преди похода в „Лабиринта“. По-спокойно, може би... И в същото време — по-тъжно. Маниака и Мага разговарят за нещо, седейки при камината и пийвайки си уиски. Свикнали са на всякакви глезотии в своята Америка... Подляра е в своето амплоа. Дълга редица бутилки „Жигульовска“, половината са празни, а другата половина — пълни. Вече ме гложди диво любопитство, трябва да я пробвам тая бира в реалността. Току виж се окаже, че наистина през последните години вкусът се е подобрил?

— Даден ми е ултиматум — съобщавам вместо поздрав. — Разполагам с два часа... по-точно, вече два часа без десет минути, за да предам на Тъмния Дайвър файла от Дибенко. След този срок са обещани гадни последствия.

Маниака мълчаливо ми сипва уиски, аз вземам чашата и разказвам всичко, случило се в Чайнатаун.

Когато приключвам, от срока трябва да се махнат още петнайсет минути. Чингиз пуши цигара след цигара и става все по-мрачен.

— Киберпънкар си пречукал значи — въздъхва Подляра. — Браво бе, жесток си...

— Какво ви е мнението? — питам аз. — Честно казано, не съм готов да реша сам.

— Какви са възможностите на Тъмния Дайвър в действителност? — пита Маниака. Той отново свежда всичко до точни... и неприятни въпроси.

— Доколкото видях — много сериозни. Той правеше това, на което аз някога също бях способен... докато ме подхранваше силата на Неудачника. А то... то е страшно много. Аз съм поразен, че Дибенко все още се изхитря някак да му се противопоставя.

— Ще можем ли да устоим? — продължава Маниака.

— Аз например ще допиша защитната си програма... — започва Мага. Неловко се усмихва, маха с ръка и млъква.

— Не — честно отговарям аз. — Той лесно можеше да ме довърши там, при колата. Да излети по-нависоко и да ме разстреля. Или да стане невидим и да ме разстреля. Би могъл да направи каквото си иска.

— Да беше геройствал така в „Лабиринта“... — ядосано изрича Подляра. — Да беше убил Императора или облекчил пътя ни...

— Нике не е Тъмния Дайвър.

Как не ми се искаше да говоря всичко това. Отлагах го, докато беше възможно...

— Сигурен ли си? — скептично пита Чингиз. — Видял ли си я отново?

— Виждам се с нея всеки ден. Нике е Вики. Жена ми.

— Мадам! — възторжено се провиква Мага. — Веднага разбрах, веднага като я видях! Почувствах познатия почерк! Само че не се обадох... щом не иска да си признае, значи не иска...

— Хайде-хайде — подхвърля Маниака. — Леонид, сигурен ли си?

— В Нике не съм сигурен. Но на Вики вярвам. Тя не е Тъмния Дайвър.

Други въпроси не възникват. Маниака и Мага, предполагам, вярват на Вики. Чингиз и Подляра — на мен.

— Трябва да кажем на Пат — замислено се обажда Чингиз. — Още се надува... Добре, с Нике е ясно. А с Тъмния Дайвър? Какво ще

правим?

— Твоето мнение?

— Да му дадем програмата. Ще я използваме ли самите ние... нека всеки решава за себе си. Но да се отървем от Тъмния Дайвър. Аз няма да я пускам на дискове... И изобщо ще препятствам този канал в Русия до последно! Все някак ще си заработя парчето хляб и без съмнителни постъпки.

— С хайвер и масло — промърморва Подляра. — Момчета, можем просто да унищожим програмата. Тъмния Дайвър не ми прилича на психопат. Няма да тръгне да си отмъщава заради самата мъст. Отпадне ли нуждата да ни преследва — ще се прехвърли на Дибенко. А той сам си е виновен — всичко това е негова работа. Аз казвам — да я унищожим. Безвъзвратно! Да я пратим на майната ѝ! На чий хард е тя сега?

— На моя. — Чингиз се бави за миг. Поглежда ме, усмихва се... и аз виждам в очите му неговото безкрайно лято. — Добре. Аз съм съгласен. Да я ликвидираме. Заедно с харда. До дупка. Да не разчитаме на форматирането и презаписа. Дупка с бормашината и шишенце киселина вътре.

Маниака свива рамене:

— Все едно, Дибенко ще я пусне на бял свят... сигурен съм. Е, по-късно... но след още два експеримента... О'кей. Както искате. Да я унищожим.

— Хората са работили... старали са се... — въздъхва Мага и се почесва по тила.

— Та ние не унищожаваме оригинала — забелязва Маниака. — А копие. Откраднато.

— Тогава — да трием! И не трябва да се съсипва хардът, аз имам една програмка, след нея...

— Харда — произнася Чингиз с леден глас.

— Е, както искаш, ако не ти е жал за парите; харда е добър, не се съмнявам... — леко обидено изрича Мага. — Давай, троши харда...

Всички поглеждат към мен.

Последното значимо мнение...

— Да направя равносметка? — питам аз. Нямам ни най-малки колебания, знам какво ще кажа сега.

— Здравсти, Льон!

Пат влиза в библиотеката. Облечен е в гащеризон, приличащ си като две капки вода с униформата от „Лабиринта“.

— Пат... — Чингиз явно започва да се нервира. — Какво ми обеща?

— Подготвих си уроците! — ядосано отговаря хлапакът. — Всичките! И освен това нарисовах една готина униформа! Ето, исках да се похваля!

— Да, готина е — съгласява се Чингиз. — Само че ти обеща да не влизаш в *дълбината*. Помниш ли?

Пат умолително гледа Подляра, и той не издържа. Изсумтява и произнася:

— Добре, Чин. Мирясай. Нека влиза тук... Освен това Пат има право да решава. Както и всички ние.

Последният аргумент, изглежда, оказва въздействие.

— Сядай — рязко подхвърля Чингиз. — Рисувач... Решаваме какво да правим с програмата на Дибенко.

— И какво? — настанявайки се между Чингиз и Подляра, пита Пат.

— Общото мнение е да я унищожим. Тъмния Дайвър ни даде ултиматум, иска файла. Най-лесно е да унищожим файла, тогава ще ни остави на мира. Не е по силите ни да се борим срещу него.

— Как не ни е по силите? — пита Пат, прехвърляйки поглед от Чингиз към Подляра, а после към мен.

Ето как се разрушават идеалите. Якият бизнесмен Чингиз, великият хакер Подляра, последният дайвър Леонид — всичките пасуват пред Тъмния Дайвър.

— Абсолютно не ни е по силите. Неговите възможности в *дълбината* имат по-скоро мистичен характер. За разлика от нашите. Трябва или да плюем на Дийптаун и да престанем да се появяваме тук, или да унищожим файла.

Трябва да се отдаде дължимото на Пат — той изобщо не се колебае.

— Тогава хайде да изтрием файла! Или да му го дадем, да се задави дано!

— Не, няма да му го даваме. Ще го изтрием. — Чингиз отново ме поглежда. — Леонид? Твоето мнение?

— Да го изтрием — изричам аз. — Да го изтрием до дупка. И ще обясня защо.

Изглежда всички очакват обяснения, поне частични.

— Дибенко е направил много хитро нещо. Той е решил да създаде изкуствен интелект, но не самодостатъчен, а като придатък на живия човек, фактически това е киборг. Само че половината от този киборг не е механична и електронна, а виртуална, програмна. Отначало тя само копира реакциите на човек. След това започва да ги изпреварва. А после... после придобива някакъв собствен живот. Прав ли съм?

Маниака кимва и аз продължавам:

— Това нещо може да се развива и самостоятелно... Императорът е красноречив пример. Той е започнал като тъпа програма с редица вложени в нея рефлексии. А завърши... завърши като се измъкна от зададените програмни бариери. И попита: „кой съм аз?“. Така че играчката на Дибенко се е получила великолепна. Само дето едно нещо му смуцава...

— Разбрах — кимва Чингиз. — Да, прав си. Първо — Императора. Второ — твоят шофьор на такси.

Той наистина е разбрал...

— Може да се каже, че Императора от самото начало е бил предназначен за убийства и сражения — продължавам аз. — Такава е ролята му в „Лабиринта“. И това е посоката, в която е прогресирал. Но едва ли реалният човек, чиято оживяла виртуална половинка се е свързала с Тъмния Дайвър, е бил психопат, забавляващ се с прегазване на пешеходци, лапащ цевта на пистолета, отвличащ хора. Той е станал такъв. И в това няма нищо чудно, за съжаление. Нуждаел се е от развитие. От придобиване на своя електронна плът и кръв. А борбата, агресията, войната — те са идеални стимули за развитие. Маймуната някога е вдигнала тоягата не за да свали банан от клона... а за да удари врага. Програмата на Дибенко — това са милион пещерни хора, които ще се втурнат в Дийптаун. Милиони цивилизовани, умни, електронни неандерталци. Не знам в какво ще се превърнат. Може би ще си създадат прекрасен и добър свят. Само че отначало ще им трябва борба... схватка... битка. За да придобият напълно съзнание. За да започнат да мислят.

— Майната му на тоя хард... — изрича Мага. — Чингиз, ти после мини през него и с чук, става ли? И с година само да отложим това нещо, пак ще е добре.

— Всички ли са съгласни?

— Всички. — Маниака става. — Момчета, време ми е. Разкарайте тоя файл, съобщете на Тъмния Дайвър, че не е у нас. А на Дибенко предайте до какви изводи сме достигнали. Може пък и да го оцени?

— Аз също ще тръгвам — обажда се Мага. — Имам да оправям едни кашии...

— Занемарил си работата? — вяло се интересува Подляра.

— Не работата... — Мага се мръщи от яд. — Вчера... някак се бях разстроил от всичките ни подвизи... Отидох във фирмата, и така ми се прииска да напсувам някого! Метнах по локалната мрежа едно писмо до мой приятел... нищо особено! „Ако животът те такова, значи си още жив!“. Той е наш човек, руснак, емигрант. Би трябвало да разбере шегата!

— Почти афоризъм — с насмешка произнася Маниака. — Е, и какво? Не разбра хумора ти ли?

— Не клигнах по необходимата икона... изпратих писмото до всички сътрудници.

Маниака подсвирва.

— Двайсет и три човека, от тях — пет жени... Сега ме обвиняват в сексуален тормоз... Всичките жени и трима мъже...

— Американци... — поклаща глава Подляра. — Извини се. Плати им премии. Гледай да не стигне работата до съда, накратко казано. Че ще останеш и без гащи... тогава и ще се убедиш, че си още жив.

— Да тръгваме... — Маниака, поклащайки глава, побутва Мага по рамото. — Скица... какво повече да ти кажа...

Едва когато излизат от библиотеката, Подляра си позволява да се захили.

— Тоха, не е смешно... — Чингиз с укор поклаща глава. — Той сега наистина има сериозни проблеми.

— Ясно ми е, де... — Подляра с усилие престава да се кикоти. — Представих си лицата на порядъчните служители, получили такова послание от шефа на фирмата...

— Според мен е смешно! — предпазливо се намесва Пат.

— На твоята възраст всяка неприлична дума е смешна. — Чингиз ме гледа някак уморено. — Е, какво? Нали няма да протакаме? Че срока на ултиматума ще изтече...

— Няма — съгласявам се аз. — Излизайте и унищожавайте харда. Имаш ли там нещо ценно?

— Нищо, за което си струва да си жертваш живота. Тази машина не е за работа, а за развлечение. Ще ни довериш ли унищожаването на харда? Или ще дойдеш?

— Ще ви се доверя — съгласявам се аз. — Струва ми се, че такова безкрайно лято няма да ти хареса...

— Лъоня, а наистина ли съм нарисувал добре униформата? — пита Пат.

Ох... всеки си има свои проблеми. Но поне радва това, че пак толкова лесно се отказва от новата, неизпробвана играчка...

— Желязна е! — съгласявам се аз. — Супер.

— Дори пистолетът е като истински... — измъквайки от кобура оръжието, изрича Пат. — Нали?

Той твърде лесно се отказа от „Изкуствена натура“...

Прекалено лесно наруши забраната на Чингиз.

Прекалено бързо създаде униформата...

— Чингиз! — крещя аз, скачайки.

Късно.

Първия изстрел Пат отправя към мен.

Втория — към обърналия се с недоумение към него Чингиз.

Третия — към Подляра, започнал да се надига от креслото.

Това не е избухване на син игрив пламък, както от истински пистолет от „Лабиринт на Смъртта“. А е кратък миг, когато пред очите се появява и се завърта оловно-сива спирала, мълниеносно изтегляйки живота от тялото.

Какво странно усещане!

Като анестезия с новокаин. Само че по цялото тяло — уж го има, чувствам го, а не ми се подчинява. Дървен съм като Буратино и подвижен като цепеница.

Затова пък не ме боли като падам.

И се изхитрям да падна сполучливо — виждам Чингиз и Подляра, увиснали в креслата си.

И стоящия до тях Пат.

Тъмния Дайвър...

Колко глупаво е.

— Пат! — крещи Чингиз. Можем да говорим. Това е хубаво. Това е някакъв шанс. — Какво ти става?

Точно на него — нищо...

Пат отпуска пистолета, приближава се към мен.

— Пат! — още веднъж изкрещява Чингиз.

Тъмния Дайвър се навежда над мен. Произнася полугласно:

— Двата часа изтекоха, Леонид. Чакам отговора.

Да се приказва е достатъчно трудно. Не мога да си представя как Чингиз се изхитря да крещи. Но аз все пак избутвам думите си през онемялото гърло:

— Смени си маската... недей да се гавриш.

Пат се усмихва и с познатия жест вдига ръка към лицето си. Отгоре-надолу. Сваляйки лицето си, надявайки ново. Раменете му се разширяват, той се разтяга на височина. Униформата променя цвета си, разкъсва се, превръща се в черен плащ.

Сега това е Дмитрий Дибенко. Не Човека Без Лице, а Дибенко от снимките. От старите снимки — объркано усмихващ се, смаян, още не осъзнал какви ги е забъркал.

— Чингиз, това не е никакъв Пат... — казвам аз. — Тъмния Дайвър е.

Чингиз издава леко ръмжене, сякаш се опитва да се повдигне.

— Така по-удобно ли е? — почти весело изрича Тъмния Дайвър. — Нормално ли е? Или е нужна друга външност? Вики, Маниака, комисаря Рейд, Крейзи... Циркът приключи. Файлът, Леонид!

Мълча. Четвърт час — и парализата ще премине. Трябва да премине.

— Вие не оценявате ситуацията съвсем правилно. — Тъмния Дайвър поглежда към млъкналия Чингиз и към Подляра, който свирепо върти очи, но мълчи. — Засега аз използвам хуманни методи. Вие сте парализирани за кратко, петнайсет-двайсет минути. Ако за това време не получа разкриптирания файл, ще ми се наложи да повторя процедурата... обаче за беда...

Той прави кратка, изразителна пауза.

— Останал ми е само един парализиращ заряд. Другите подтискат ритъма на миокарда. Мисля, че не е толкова неприятно като оръжието, от което е загинал Ромка. И все пак е обидно... не намирате ли? Главата мисли, ръцете и краката още са топли, а сърцето е спряло. Петнайсет минути... мозъкът не издържа. На изпитанията при Дибенко онези психари-доброволци са ги спасявали с непряк масаж на сърцето. Но у вас под ръка май няма бригада лекари?

— Ти си готов да убиваш? — питам аз.

Тъмния Дайвър свива рамене.

— Аз? Не знам. Вие можете да смятате, че блъфирам. Ваше право е — в близкия четвърт час. Но след мен стои нов живот, който иска да се роди. Нов свят. Нови хоризонти. Зад мен са милиони хора, които не могат да намерят вечност — докато Дибенко се колебае, внимава, експериментира. Чували ли сте за такъв човек — Волф Мейрман? Това е млад учен, достигнал много близо до създаването на единна теория на полето. Той умира от левкемия. Останала му е половин година живот, най-много година... Програмата на Дибенко ще му позволи да пренесе разума си в *дълбината*.

— Не разума... — произнася изведнъж Чингиз. — Илюзията за разум.

— Всеки един разум е илюзорен. — Тъмния Дайвър даже не благоволява да се обърне. — Той ще копира във виртуалния свят своя начин на мислене, своите неочаквани, парадоксални озарения, своя метод за анализ на данните... Да, някои неща ще загуби. А някои ще придобие. На неговите услуги ще бъде цялата информация на мрежата. Ще му бъде достатъчно да зададе въпрос, за да получи отговора... ако изобщо го има.

— Това е демагогия. — Чингиз, изглежда, също е решил да печели време. — Да приравняваш възможната полза и реалния живот на хората...

— Не сте вие тези, които можете да ме учите на морал — спокойно отговаря Тъмния Дайвър. — Хакери, дайвъри, крадци-бизнесмени... Забележете — давам за пример най-явните ви постъпки. Стига протакане, Чингиз. Трябва ми файлът. Нямам намерение да се шегувам... Ще го получа. Нали и вие самите дълго се съмнявахте дали да не ми го дадете? Така че го дайте. На едната страна на везните е

взетото от вас решение. На другата — доста вероятна смърт. Сигурни ли сте, че искате да рискувате?

— Ако ние умрем, файлът е загубен за теб — възразява Чингиз. — Той е защитен с четири пароли...

— Да, знам. Но ще бъда принуден да постъпя така. Дори и само за да стане по-сговорчив Дибенко. Да убия хора, които нямат съвсем нищо общо, за да му докажа сериозността на своите намерения — не го смятам за невъзможно. А вие... вие сами си го търсехте. Не ви ли предупредих?

Никой не му отговаря. Аз например, съм зает с повтарянето на стихчето си. „Дълбина-дълбина, не съм твой...“

Тя не иска да ме пусне. Изобщо не иска. Бих искал да знам как Тъмния Дайвър го постига. Та нали тук вече не става въпрос за контрол над виртуалното пространство. По-скоро има пряко въздействие върху мен.

— Всички вие имате какво да губите. — Тъмния Дайвър се отдалечава в посока към камината. Протяга ръце над огъня. — Да загинеш за идеята е красиво. Но струва ли си тази идея живота? Ще направим така. Аз ще преброя до седем. На цифрата седем...

Има нещо в гласа му — увереност, равнодушие, сила. Нещо, което не ни дава и сянка на надежда.

Той ще натисне спусъка. И аз ще почувствам, как сърцето ми звънливо удря за последен път, преди да спре. И ще ми остане не много, петнайсет минути...

Ще продължавам да живея, чувствайки как пропадам в бездънна пропаст. Може би стените от огън и лед ще се съберат около мен — само дето отпред няма да я има топлата светлинка.

И полетът ще стане вечен. И Вики, приближила се към мен, ще види под сваления шлем бялото ми, мъртво лице.

— Ти си подлец, Дайвър... — Чувам гласа си, но ми се струва, че някой говори вместо мен. — Ти си подлец, но си прав. Това не си струва да си пожертваш живота. Готов съм да дам файла.

Тъмния Дайвър кимва и се усмихва. Изобщо не му пука от обидата.

— Ще получиш файла...

Това е Чингиз.

— Остана още нашия велик хакер... — Тъмния Дайвър поглежда Подляра. — Хайде, хайде... Не бива да се правиш, че винаги си говорил през клавиатурата. Хубава мисъл, но знам, че не е така. Съгласен ли си с приятелите си?

— Да! — изревава Подляра.

— Тогава ще постъпим така... — Тъмния Дайвър взема от камината телефонната слушалка, допира я до ухото си, кимва. — Ще позвъня... на истинския Пат, който прилежно учи омразния руски език. Ти, Чингиз, ще го помолиш да отвори файла и да го изпрати в дълбината. Ето тук, на масичката за списания. Мисля, че ще се справи.

— Той не знае ключовете ни, глупако... — не издържа Чингиз.

— Ами ще му ги кажете. Всичките, поред. Кой беше пръв?

Докато говори, той вече набира номера.

— Леонид, после аз, после Подляра, накрая самия Пат. — Чингиз, изглежда, напълно се е предал.

— Прекрасно. И... нека да няма намеци и измами. Току-виж момчето се втурне тук да ви спасява — Тъмния Дайвър се вслушва и поднася слушалката към лицето на Чингиз.

— Привет, Пат...

Гласът на Чингиз е съвсем обикновен. Сякаш седи пред камината с чаша уиски в ръка, пуши цигара и философства с нас на отвлечени теми.

— Трудиш ли се? Браво. Работата е такава... ще те откъсна за минутка. Вземи файла, който зашифрирахме... да. Мързи те да отидеш? А по локалната мрежа трудно ли ти е да го изтеглиш? Добре... Сега всички поред ще ти кажем ключовете си. Ще отвориш файла и ще ни го пратиш в дълбината. Някъде в библиотеката. На масичката за списания. Не, не се шегувам. Хайде, действай, давам слушалката на Лъоня...

Тъмния Дайвър одобрително кимва, потупва Чингиз по рамото и се приближава със слушалката към мен.

— Хей... — изричам аз в микрофона.

— Лъоня, а защо изведнъж решихте да си разкрием ключовете? — с любопитство пита Пат.

— Ами за майтап. — Даже се изхитрям да се усмихна аз. — Готов ли си да набираш ключа?

— Аха...

— Диктувам. Първо са цифри. Седем. Четири. Шест. Нула. Шест. Две. Четири. Седем. Сега букви. W. H. O. Всичките главни, d. s. Всичките малки. Отново цифри. Едно. Три. Шест. Осем. Едно. Малко у. Главно Z. Символът за долар. Маймуна.

— Маймунското „а“ от адресите ли? Или думата „маймуна“? — делово пита Пат.

— Думи, които имат някакво значение, се използват в шифрите само от ламери — казвам аз. — Знакът, разбира се. Сега три отварящи скоби, цифрата осем. И възклицателен знак.

— Набрах я — съобщава Пат. — Сега ключът се генерира...

— Е, давам ти пак Чингиз...

Тъмния Дайвър, отдръпвайки слушалката встрани, прошепва:

— Хубав ключ! Одобрявам!

Мълча си. Това е общият ми ключ. Сега ще се наложи да преупаковам всичките си бази данни. Тъмния Дайвър отнася слушалката на Чингиз. Той, неясно защо, ме гледа със същото негодувание, с което гледа и Тъмния Дайвър. Но запазва гласа си спокоен:

— Отвори ли първия шифър? Добре. Сега набирай ключа ми... той е лесен... ламерски...

Ето каква била работата!

— Това е фраза, първата буква е малка, всички останали са големи. Има интервали между думите. Накрая трябва да се сложи точка. Набирай и повтаряй по букви.

Какво се тутка...

Чингиз издишва и с леден глас произнася:

— Четирийсет хиляди маймуни завират си отзад банан.

Тъмния Дайвър се превива в беззвучно кикотене.

Слушалката в ръката му подскача пред лицето на Чингиз. Подляра издава грухтящ звук, опитва се да погледне периферно Чингиз, после се обръща към мен.

Аз се удържам. Трудно, но се удържам.

— Какво? — изведнъж Чингиз губи самообладание. — Какво е това „мамуни“? Ти за да гледаш „мамуни“ ли ходиш в зоологическата градина?

Този път не издържам.

Изгубихме. Капитулирахме пред Тъмния Дайвър. Не е ясно и дали ще ни остави живи, след като получи файла.

Но сега аз се търкалям от смях, парализиран едновременно и в дълбината, и в апартамента си. И ме забавлява не толкова избраната от Чингиз парола, колкото от хокането, което той осъществява в момента.

— Да! Банан!

— Един за всичките ли? — пита Подляра и преминава в тихо кикотене.

— Това е... Сега Тоха ще ти каже своя ключ. Двойкаджия...

Тъмния Дайвър се приближава към Подляра. Поглежда към мен, усмихва се. Аз не мога да се усмихна в отговор... но усещам, че бих могъл да го направя. Виж ти. Намериха се някакви допирни точки между нас.

Всичко разбирам. И че ключът, състоящ се от думи, които имат значение, е по-удобен. И че ако се използва такъв ключ, трябва да се състави смешна фраза, нелепа и лесно запомняща се. И че тя дотолкова не подхожда на образа на Чингиз, че е напълно надеждна.

И все пак... все пак е смешно...

— Здравсти, старче... — изрича басово в слушалката Подляра. — Хубаво ключе има Чингиз, а? Ние тук едва не пукнахме от смях...

— Не протакай — тихо се обажда Тъмния Дайвър.

— Значи, ето какво... Моя ключ също не е труден. Но някои думи могат да ти се сторят непознати... ако има нещо, ще го уточним буква по буква. И изобщо... не се съсредоточавай върху смисъла.

Чингиз очевидно се напъня.

— Ами... такива са ми шегите, глупави. Сленг, ненормативна лексика... ти си голямо момче...

— По-бързо! — В гласа на Тъмния Дайвър се появява лека заплаха.

— Ако има нещо, после ще те отведе на преглед при психолог...

— От какви думи си съставил ключа? — съска Чингиз.

Подляра въздъхва и неизвестно защо понижава глас:

— Накратко, слушай... буквите се редуват, първата е малка, втората главна, третата малка и така нататък... няма никакви интервали. Набирай механично...

И той произнася ключа си.

За десет секунди в библиотеката настъпва гробна тишина. Тъмния Дайвър стои, замръзнал като скулптура, и червенина залива лицето му.

На мен също ми се иска да се изчервя. Но не мога.

После се чува ледения глас на Чингиз:

— Какви ги говориш на детето?

Подляра изсумтява, но не отговаря.

— Ще те убия, пънкар ненормален...

Подляра се начумерва и с доста сух, академичен тон, произнася в слушалката:

— Да, момче, разбирам, че въпросната дума рядко се използва в множествено число и поради това звучи някак необичайно. Не, няма да я намериш в речника... в нито един. Но според общоприетите граматични правила формата за множествено число трябва да се образува именно така.

Чингиз шумно издишва.

— Какво? — Подляра се замисля за миг. — Не, не, разбира се! Това всъщност е невъзможно. Противоречи на анатомията, физиологията и психологията на човека. А ако попиташ специалист по съпромат, ще разбереш че е и против законите на физиката. Това е просто някаква иронична фантазия, изразена с ненормативна лексика. Добре, после ще го обсъдим. Всичко е, да. Не зацикляй, става ли? Въведи ключа си и ни изпрати файла.

Тъмния Дайвър, без да каже нито дума, отнася слушалката обратно върху полицата на камината. Връща се при масичката.

У мен се появява чувството, че сега той се страхува да се доближи до Подляра.

— Чингиз, ами какво да правя? — жално се обажда Подляра. Да умирам ли сега? Твоя ключ... също си го биваше.

— Моят ключ могат да го четат пред елхата в детската градина! — изкрещява Чингиз. — В сравнение с твоя!

— Е, не преувеличавай... Бъди по-обективен, Чингиз!

— Как можа да го кажеш!

— Затова пък такъв ключ никой няма да избере!

— Естествено! Такива изроди като тебе се раждат веднъж в столетие!

— Наистина много съжалявам — тихо казва Подляра. — Извинявай. Наистина.

Слушам караницата им, но не се намесвам.

Зае́т съм с нещо изключително важно — мърдам пръстите на краката си.

Парализата отминава. Може би у всички нас, просто сега Чингиз и Подляра са заети с изясняване на отношенията си. А може да е първо при мен...

Плясване.

Върху масичката за списания се появява малкото леко томче. Тъмния Дайвър го хваща и бързо започва да го прелиства.

Ето, че той постигна своето. Ето, че дойде в Дийптаун новия живот. Въпреки физиологията и съпромата...

Лекичко подгъвам крака в коленете. Прекрасно. И чувствителността в тялото ми се завръща.

— Добре — казва Тъмния Дайвър. — Всичко е честно. Аз също играя честно... сбогом, господа. Пожелавам ви да измислите нови, също толкова интересни и необичайни ключове...

Той се променя, отново се превръща в Пат. Сигурно това му е необходимо, за да може да излезе от апартамента на Чингиз.

С прекалено детска походка, подскачайки, фалшивият Пат се насочва към изхода на библиотеката. И се спира.

Аз вдигам глава и виждам какво се случва.

На вратата стои другият Пат. Във виртуален костюм, а не с униформата за „Лабиринта“. И с някакво късоцевно, подобно на тамбура оръжие в ръце.

— Подляра никога не е псувал пред мен — обаждат се новият Пат. — Даже и когато е бил пиан. Веднага си помислих, че само под дулото на пистолет би казал такъв ключ.

Тъмния Дайвър стои с гръб към мен. Не зная дали сега може да ме наблюдава. Напълно вероятно е да може.

Но не бива да продължавам да се търкалям.

Започвам да се надигам. Много бавно и неумело. Ръцете и краката ми вече не са дървени, като от памук са.

Чингиз също обръща глава. Прави гримаса, като от болка или прекомерно усилие, но се обръща.

Какво става сега с телата ни? Плахи потрепвания на мускулите, непохватно плъзгащи се по клавиатурата пръсти? Да можех да изляза от дълбината... да изляза... да изляза...

Но аз не мога. Тъмния Дайвър ми е отнел и това последно умение.

А само на мен ли?

И само него ли е отнел?

Кой беше причината за това, че дайвърите изгубиха силите си?

Дълбина... дълбина, пусни ме...

Сякаш се удрям в невидима, еластична стена. Или се опитвам да се откъсна от силно стегната връв.

— Пат, пусни го... — изрича Чингиз.

— Пусни го — почти викам и аз. — Пат, не е лъжица за твоята уста! Нито пък на всички нас! Нека си ходи!

Само че сега Пат не иска да знае за нас, нито пък да ни чуе.

Пред него стои врагът, обидил приятелите му, изгорил машината му, престорил се на приятел... та той продължава да мисли, че Нике е била Тъмния Дайвър!

Пред него стои този, който е проникнал в дома му, който го е обрал, който е принудил Подляра не просто да играе ролята на изпаднал в паника циничен изрод, но и да стане такъв, макар и за миг. Пред него е този, заради когото вече е загинал някакъв младеж... нищо, че му е непознат — но е приятел на Подляра и на мен.

Сега той няма да отстъпи...

— Момче, няма нужда да се правиш на герой — със спокоен глас произнася Тъмния Дайвър. — С приятелите ти всичко е наред. Това, което отнасям, си е мое. Напълно. Свали оръжието.

— Ще стрелям, и край с машината ти! И нищо няма да можеш да отнесеш! Разбра ли?

По-добре да беше стрелял... по-добре да беше стрелял, глупчо... Но ти трябва да се самонавиеш. И се помпаш, без да разбираш, че Тъмния Дайвър е готов да нанесе удара си във всеки един момент, че той е по-бърз, че за него са достъпни изгубените от всички тайни и няма нужда да се самонавива. Просто у него все още има някакви огризки съвест и той не иска да стреля в теб дори с парализиращ заряд...

— Момче, престани — казва Тъмния Дайвър. — Не искам да ти причинявам зло, симпатичен си ми. Твоите приятели вече промениха гледната си точка, попитай ги.

— Пат, всичко свърши, направи му път! — провиква се Подляра. И също се мята, опитва се да стане. — Нека си ходи!

— Пропусни го! — изревава Чингиз с такъв глас, че даже Тъмния Дайвър потрепва.

— Пат, не се паникьосвай, всичко е наред! — изричам аз. Спокойно и убедително. За контраст. За да намаля емоционалното напрежение, увиснало във въздуха. — Всичко ще ти обясним! Нека да си върви.

Изтича кратък миг — съвсем кратък, в който Пат вече започва да навежда оръжието и Тъмния Дайвър прави малка крачка напред.

— Ти казваше, че си приятел! — извиква Пат.

Ето това е нещото, което той никога няма да може да прости.

— Нике не е Тъмния Дайвър! — изкрещявам аз. Късно.

Пат стреля.

Такова нещо досега не съм виждал. От цевта изригва фонтан от оранжев огън, той облива Тъмния Дайвър, който пламва.

— ...машината ти! — радостно крещи Пат.

Само че огънят угасва. Задушава се, сякаш се самоизяжда.

И фалшивият Пат отново променя облика си. Израства, превръща се в гъвкав, висок човек. Не мога да определя кой е, докато е обърнат с гръб, но ми е смътно познат.

— В настоящия момент не съм свързан с конкретна машина, сополанко — изрича Тъмния Дайвър.

Изстрел — пистолетът току-що е бил в кобура на колана му, след миг вече е в ръката му.

Ето, че Пат го закъса...

Приповдигам се, пристъпвам, вече почти мога да ходя...

Нещо не е наред!

Пат не пада като подкосен. Пат също продължава да стои.

Тъмния Дайвър е отпуснал хватката си?

— По дяволите... — този, когото виждам само откъм гърба, сваля оръжието си. — Това е...

Върху лицето на Пат се появява усмивка. Мимолетно, за секунда, примесена с объркване и страх. Той изпуска оръжието си и се хваща с двете ръце за гърдите.

За сърцето.

Дълбина...

Невидимата връв поддава, но издържа. Сякаш силно опънат ластик обгръща лицето ми.

Тъмния Дайвър скача напред, покрай Пат, и изскача в коридора.

— Пат! — изкрещявам аз.

— То не бие — смаяно съобщава Пат това, което аз вече съм разбрал.

Успявам да го подхвана, когато той пада. Полагам го върху пода. Само че това нищо не променя, той сега може да бъде спасен само с масаж на сърцето, силен, професионален, безпощаден, със синини, със счупени ребра — само и само да се задвижи кръвта през малкото глупаво тяло, за да поддържа безразсъдния мозък...

— Пат! — Чингиз успява да скочи, прекатурвайки масивното кресло, и на четири крака запълзява към нас. — Пат!

А той знае какво трябва да се направи... аз виждам как полага ръцете си върху гърдите на момчето, как с тласъци се опитва да съживи сърцето...

Не така! Не през дълбината! Не през скъпия и безопасен виртуален гащеризон, който ще превърне силния тласък в леко докосване...

А директно. В реалния живот, в реалния апартамент, където сега Пат се изхлузва от креслото, дращейки гърдите си, сякаш иска да се

добере до спрялото сърце...

— Чин, аз умирам ли? — шепне той само с устни.

С периферното си зрение виждам как Подляра се изправя и с походката на пияно зомби се опитва да тръгне към нас.

Дълбина...

Звън на невидима верига. Сблъсък с пустотата. Не мога да изляза!

Макар че и това не би помогнало, аз съм си в къщи, далеч съм. Нужен е този, който е наблизо.

— Излизай! — изкрещявам аз на Чингиз, който продължава да се опитва да направи масаж на сърцето от *дълбината*... — Излизай, тъпчо! Къде ти е терминала?

Чингиз само хвърля обезумял поглед някъде нагоре и аз разбирам всичко. Далече е. Не можем с полуживите си тела да пълзим през огромната виртуална квартира. Чингиз сега може да е на няколко метра от Пат, през една стена, съвсем наблизо; само че тук, в *дълбината*, това ще е много дълъг път...

— Излез така! — крещя аз. Сякаш съм забравил кой е пред мен. Сякаш е по силите на обикновения човек, не дайвър, да се изскубне от дъгоцветната вихрушка, да смъкне шлема, да... — Излез, помияр! Всичко това е измама! Всичко е илюзия!

Дълбина...

Пат вече изобщо не говори. Само гледа с помътнели очи, а може и изобщо да не гледа, това да са всичките ни надежди, претопени от лъжовната *дълбина* в илюзия за живот.

— Аз не умея! — извиква Чингиз. — Аз не мога!

Подръпване на поводата. Потропване на веригата. Стените са си наоколо. Не мога да са измъкна, но това нищо няма да промени. Само Чингиз може да го направи.

Дълбина...

— Умееш! Можеш! Длъжен си! — крещя аз. И му шибвам един шамар. С целия си насъбран бяс. — Длъжен си! Длъжен си — значи можеш!

Ти не винаги си била добра към мен, дълбина. И аз не винаги съм те обичал. Само в приказките е различно. Но аз вярвам, че си не просто тъпа, бездушна леща, насочена към душите ни, разплескани върху стъклото. Ти си нещо повече. Ти си изградена от всички нас, ти

си изстрадана от нас, ние сме ти давали всичко, каквото можем. И зло, и добро, и ненавист, и любов. Нещо ново би трябвало да се роди в теб и аз не вярвам, не искам да вярвам, че това ново нещо е жестоко и безпощадно.

Не се моля за себе си. Не за Чингиз или Подляра. Дори не и за Пат. За всички нас. За тези, които са били в дълбината, които сега са в нея и които ще влязат.

Защото, ако Пат умре, ти ще станеш друга, дълбина.

Завинаги.

Ние ще загубим не заради това, че Тъмния Дайвър получи своя мечтан файл. Ще загубим, ако умре това момче, което не блести с хакерския си талант; пише думата „маймуна“ без „й“, което е недостойно, вероятно, според Тъмния Дайвър, за вечен живот във виртуалността.

Всички ние ще загубим.

Дори ти, дълбина...

Гледам Чингиз в очите. Виждам страха му, виждам отчаянието му, виждам как се блъска в невидимата бариера...

Дълбина...

И нещо става.

Сякаш ни свързва някаква нишка.

Сякаш късчета от синия лед, сякаш венчелистчетата от аленочервения пламък танцуват сега в очите на Чингиз.

Сякаш той скача в бездънна пропаст...

— А... — издишва Подляра, когато тялото на Чингиз помътнява, губи цвета си и се разтваря във въздуха. — А?

— Направи му масаж на сърцето! — крещя аз. — Направи на Пат масаж на сърцето!

Това е смешно — слабите почуквания на магнитните намотки в гащеризона, илюзията за удар, илюзията за докосване — нищо не могат да решат, но нека Подляра да се опита да помогне — докато някъде в истинския свят Чингиз смъква шлема от главата си и изтръгвайки кабела от слота, изхвърчава навън от стаята.

Нека.

— Ще го убия това нищожество! — изревава Подляра, докато непохватно натиска гърдите на Пат. — Заклевам се! Ще го убия! Ще го размажа!

— Той е мой! — отговарям, скачайки.

Тялото вече е мое. Тялото е готово да ме слуша.

Може би действието на заряда приключва. Сивата спирала си е взела своето.

А може би понякога трябва да се даде всичко, за да се получи нещо.

Все едно ми е.

Дори и да съм престанал да съм дайвър — завинаги.

Излизам тичешком от стаята.

Тъмния Дайвър е мой.

Не се опитвам да отворя вратата. Удрям я — и дървената облицовка се разкъсва като хартия, стоманата се прегъва като картон, с рязко движение изскачам навън.

Мога да простя.

Много неща.

Мога да повярвам.

В почти всичко.

Вярвам, че Тъмния Дайвър не е възнамерявал да накисне Ромка. И аз самият бих могъл да постъпя така — да натреса неопитното хлапе на опитен хакер, да му дам шанс да се учи и да придобива опит.

Вярвам даже, че Тъмния Дайвър не е подозирал с какви заряди стреля. И е бил сигурен, че само ще парализира Пат.

Но едно нещо не мога да простя. Скоростта, като страхливец, с която Тъмния Дайвър се хвърли да бяга, когато разбра какво е направил.

Той е мой.

Нищо не мога да направя там, в квартирата на Чингиз. Не притежавам знания и сила, за да премахна последствията от изстрела. Но е по силите ми да направя така, че да няма нови изстрели.

Излизам тичешком на улицата. Мога да попитам охранителите. Мога да попитам и минувачите. Или да хвана такси.

Но аз чувствам присъствието на Тъмния Дайвър толкова ясно, колкото сигурно и той чувства моето.

Бягам по улицата. Минувачите отскачат встрани.

Вики, прости ми, обещах ти да не рискувам... но аз вече не умея да излизам от дълбината...

Вики, казах ти, че ще се опитам да намеря компромис... значи съм излъгал...

Вече не търся компромиси.

Наляво...

Той също бяга. Просто бяга по улицата, мъкнейки със себе си тежкия файл, без да се опитва да се издигне към небето или да минава през стени. Като най-обикновен жител на Дийптаун.

Той сега не се чувства добре.

Още веднъж наляво...

Даже успявам да видя Тъмния Дайвър. Съвсем близо, на стотина метра. Виждам го, измъквам револвера на Стрелеца и се учудвам на това — не искам да наказвам компютъра му, искам да убия самия него...

И Тъмния Дайвър се обръща. За миг той ме поглежда и аз виждам лицето му.

После той изчезва.

Разтваря се във въздуха.

Никой не обръща внимание на това. Изглежда като програмен изход от дълбината. Истината знае само той — и аз.

— Няма да се измъкнеш — казвам аз.

Може би ме чува. Или ще ме чуе после, когато отново придобие виртуална плът.

— Ще ти се наложи да ме убиеш, за да се измъкнеш, чуваш ли? — крещя аз и хората отскачат встрани, гледат ме като че ли съм побъркан. — Но ти няма да посмееш, нали?

Дълбина-дълбина... не съм твой.

Екраните на шлема. Нарисувана улица.

Свалих шлема, дълбоко поех дъх.

Часовникът показва единайсет и половина. Вики още я няма в къщи. Не мога даже да поискам съвет.

А искам ли сега да чуя нечий съвет?

Или отговор — четвърт час вече измина.

Свалих слушалката и набрах номера на клетъчния телефон на Чингиз. Страх ме е, че не е успял, че не се е справил, че...

— Да!

Познах гласа на Подляра, но дори не се учудих, че той отговаря на обаждането.

— Какво става при вас?

— Жив е — късо съобща Подляра и аз усетих как тялото ми омеква.

— Всичко ли е наред?

— Какъв ти ред! Пат повтаря онези думи, които чу от мен. Чингиз разправя, че следващия път няма да го спасява. А той, все едно, продължава да ги повтаря. Непрекъснато.

— Браво, да ги повтаря — казах аз. — Значи няма амнезия. Значи мозъкът му не е пострадал.

— Какво има там, та да страда? И за какъв мозък говориш? — преднамерено силно попита Подляра. Чух тънък възмутен глас, лек шум — Подляра се отдалечава нанякъде, а после добавя с приглушен глас: — Ти по-добре кажи какво направи Чингиз?

— Стана дайвър.

— Как?

— Подляр, да не дава Господ да разбереш... Повикайте Бърза помощ, нека все пак Пат го прегледа лекар.

— Повикахме го вече. Ти догони ли негодника?

— Не. Но няма къде да избяга. Сега вече не.

Подляра кратко въздъхна:

— Леонид... добре, какво толкова. Бедата ни се размина. Не бива. Живи сме. Всички ние сме живи. И нека да запазим това състояние.

— Подляр, не се безпокой. Всичко ще бъде... всичко ще бъде както ще бъде.

— Леонид!

— Всичко е наред, повярвай ми. Пийни си бира. Дай на Чингиз коняк. Поздрави Пат от мен... и му поискай прошка.

— За какво?

— Просто така. До после, Подляр.

Положих слушалката. Нахлузих шлема.

deer

[Enter]

Дори не забелязвам дъгата на дийп-програмата. Просто прекращвам от истинския, реален свят в *дълбината*.

Пред мен стоят две девойки.

— Преструва се — скептично казва едната.

— Излязъл е отдавна, това е просто сянка! — втората протяга ръка и лекичко побутва лицето ми.

— Ам! — изричам аз, щраквайки със зъби.

Девоите радостно пискат.

— Загуби! — крещи първата. — Загуби!

— Кой тревожи съня ми? — питам с мъртвешки глас. Но момичетата се интересуват не от Стрелеца като такъв, а само от собствения си спор.

— Благодаря! — в хор произнасят те и с кикот избягват по улицата.

Всичко е просто. Ето така и трябва да се живее в дълбината.

Отмествам се от мястото си, приближавам се към стената, облягам се. Пуши ми се. Жалко, че Стрелеца не пуши.

— Приятел, ще ми дадеш ли да запаля? — повиквам минаващия покрай мен мъж. Той кимва, с невъзмутимо лице изважда пакет цигари и запалка. Паля.

— Защо пръстите ти така танцуват? — пита минавачът. — Подпийнал ли си?

— Не. Видях привидение.

— О, често се случва... — съгласява се мъжа. — Използвай кръст и светена вода...

— Ще пробвам — кимвам аз.

Наистина не ми е добре. Оглеждам се. В Дийптаун питейните и развлекателните заведения са на всяка крачка.

Ето някаква пицария. А ето и наша, руска кръчма.

Да проявим патриотизъм.

Влизам, оглеждам се. Обстановката е достатъчно приятна. Стилизирана в „руски дух“, естествено. Но грамотно.

Сядам на свободна маса. Дървена пейка до стената, излъскана до белота дървена маса. Запалена борина на масата. Каруца, в която върху наръч сено са поставени кофи и каци със салати. Стил а ла рус. На чужденците трябва да им хареса.

Притичва сервитьор в яркочервена риза. Разбира се, че как иначе?

— Чаша коняк — казвам аз.

— Имаме прекрасна водка — отбелязва момъкът. — Истинска, руска...

— Момче, аз съм свой. Имах тежък ден. Но не искам да пия водка, разбираш ли?

Той кимва, но аз все пак добавям:

— Чаша коняк от красива бутилка с надпис „Кутузов“. И сандвич с хайвер. Това е всичко.

— Момент...

Получавам поръчката, веднага плащам и на екс изпивам половин чаша.

Прекрасен коняк.

Всъщност съм пил от него само веднъж. И то само за да запомня вкуса.

Добре.

Напрежението започва да спада. Бавно-бавно. Но аз усещам как си отиват от мен днешната вечер, вцепенелото ми се тяло, изплашените очи на Пат, пробият бариерата Чингиз.

Отиват си, но не съвсем. Временно.

Иначе няма да оцелея.

На съседната маса седи някаква задружна, весела компания.

— Рейн, ще издекламираш ли стихотворение... — моли някой симпатична девойка. — А?

Момичето не е настроено да се дърпа. Надменно издига глава... и веднага се усмихва, сякаш да подчертае несериозността на позата.

Но всички утихват.

*Достатъчно е само по прозрачността
на стъклото длан сребриста да прекараш...
Изкуството така твори огледала
Че всеки може себе си в тях да открие...*

Тя рецитира много просто. Несериозно. Без да умее да декламира стиховете, пък и без да ги приема насериозно, изглежда...

*Вярваме им и се пресягаме напред...
На злото сянката илюзията скрива,
И двойникът ни със насмешка устни свива*

Крадат душите ни огледалата.

*И толкоз лесно е да се порежеш от ръба,
От остър ръб, и да остане болка.
„Не разбивай!...“ ще шептят огледалата
и ще заместват любовта във нас със студ.*

*Светът на отраженията е лепкав и жесток,
Той се откъсва от покрито с лед стъкло...
И страшно ще е ако изведнъж, във кратък срок
огледалата дръзнат да ни завладеят.*

*На свобода ще се изтръгне легион —
фалшиво отразените от тях души.
И звън света ще изпълни... Стъклен звън...
Кой ще победи?... Оркестър, туш ми извири.*

Момичето млъква. Неловко се усмихва. Засмива се и посяга към чашата с вино. Но още няколко секунди на масата цари тишина.

Аз също мълча. Не знам защо си спомням за хакера Бърд от бара „При загиналия хакер“.

Та нали той фантазираше. Дори никакви съмнения няма, и не би могло да има.

Защо фантазиите толкова лесно се превръщат в реалност? Защо хакерът беше описал Храма, когото не беше виждал, когото не би могъл по никакъв начин да види? Защо това момиче рецитира стихове за неща, за които даже не може и да подозира?

Какво създадохме, влизайки в дълбината?

Гледам в тъмния кехлибар на коняка. Това също е дълбина. Много тук са я търсили.

Много са я намерили.

Даже не са необходими усилия... аз хвърлям бърз поглед към момичето, и някаква част от мен се изтръгва от тялото.

Сървър от второ ниво. Сървър от първо ниво. Входен гейт. Провайдър. Телефон.

В действителност тя се казва Лена. От Петербург. Не... по-точно, от Кронщадт.

Машината не е много яка. Защитата е стандартна. Няма проблем да бъде преодоляна. Тя влиза в *дълбината* не за да воюва. И не за да спасява.

И слава богу, че ги има тези, за които това е достъпно.

Кой ще каже за нас това, което не ще си кажем сами?

И кой ще се разсмее, когато сме се отучили да се усмихваме?

— Излизай — казвам аз, гледайки пред себе си. — Не можеш да се криеш вечно. Нали знаеш. И да опиташ — все едно, ще те измъкна навън.

Въздухът пред мен започва да потъмнява, сгъстява се. Наблюдавам как Тъмния Дайвър придобива плът, и допивам коняка си.

Все едно, моята *дълбина* не е в него.

— Именно аз мога да се крия вечно — обажда се Тъмния Дайвър. — За разлика от тебе.

Усмивам се, гледайки към него.

Злите духове се страхуват от усмивката повече, отколкото от кръста и светената вода. Всички подлости се извършват със сериозно лице. Всяка една гнусна мизерия произтича от това, че някой се е изплашил от нечия усмивка. Не е важно своя или чужда.

— Да, аз отслабвам — казва Тъмния Дайвър. — Аз отслабвам, а ти си възвърна част от предишните сили. Но, все едно, това нищо не променя.

— Пат е жив — изричам аз.

— Знам.

— Разбира се. Иначе ти не би се появил.

— Чуй, Леонид... — Той прокарва ръка по масата, взема от въздуха чаша, после — пълна бутилка коняк.

— Извинявайте — към нас се приближава сервитьор, — но да се носи със себе си...

Той среща погледа на Тъмния Дайвър, млъква и се отдалечава.

— Леонид, откъде бих могъл да знам, че следващия патрон е смъртоносен?

— Оттук — казвам аз. Вадя пистолета, даден ми от Дибенко. Измъквам пълнителя. Изсипвам патроните.

— Едно... две... три... четири... Липсват шест. Нали?

Тъмния Дайвър ме поглежда в очите.

— Първия куршум ти го изстреля в мен. Не улучи. С втория аз свалях полица. Още три куршума ти използва за мен, Чингиз и Подляра. Шестия куршум беше смъртоносен. Ти стреля в Пат.

— Убягна ми твоя изстрел.

— Да, разбира се. Ти се разтвори в мрежата. И не счете за необходимо да провериш какво се е случило през това време.

Тъмния Дайвър налива коняк. На себе си и на мен.

— Ще пийнеш, нали? Не е отровен.

Мълча.

— Леонид... ама какво толкова, в края на краищата! — Тъмния Дайвър се намръщва. — Не бих тръгнал да стрелям във вас с бойни куршуми. Никога! Разбери — Чингиз ми е приятен, Подляра ми е интересен, Пат ми е симпатичен. От само себе си се разбира, че и в теб не бих стрелял.

— Гибелта ми вече не е фатална за теб.

— Да... вече има повече от година, откакто не е фатална. Аз съм напълно самостоятелна личност.

Аз поглеждам Тъмния Дайвър в лицето — в своето лице — и се усмихвам.

— Целият проблем е там, че ние гледаме на света малко различно — казва Тъмния Дайвър. — Аз съм от *дълбината*. Ти — от *вън*. За теб съществува реалния свят. Слънце, небе, хора... За мен всичко това също го има. Но тук. В *дълбината*. В Дийптаун.

— Как стана така? — питам аз.

— Не помниш ли?

— Не.

— Неудачника ти даде част от силите си, Леонид. Помниш ли как потъваше, когато Дибенко изпробва върху теб зациклената дийп-програма... уловката за дайвъри?

— Помня.

— Той ти даде част от своите сили, Лъоня. Обвивката, бронята... мен. Ти успя да излезеш от безкрайното потапяне. Ти можеше да управляваш мрежата. Не директно, естествено... чрез мен. Тогава това нямаше никакво значение, аз си оставах никой. Безмозъчен придатък, изпълнител на нарежданията ти... Разтворена в мрежата програма, чакаща появата ти... учеща се да отгатва желанията, да избира най-добрите пътища.

— Това, което сега създаде Дибенко. „Изкуствена натура“.

— Да.

Отпивам от коняка. Поглеждам Тъмния Дайвър. Той разперва ръце — донякъде виновно, донякъде смирено.

— Та нали ти сам се отказа от дара, Леонид. Ти избра реалния свят... струваше ти се, че си го избрал веднъж завинаги. И започна да изгаряш мостовете след себе си. Отказа се от способностите на дайвър... но нали не можеш да промениш самия себе си, тялото си,

мозъка си. Ти унищожил дайвърството като явление. Промени цялата мрежа. Промени дийп-програмата. Хората престанаха да затъват в дълбината — таймерът сега е вътре в самата програма. Дайвърите престанаха да виждат пропуските в кодовете — защото ти искаше това!

— Не исках!

— Искаше. Неосъзнато, естествено. Но ти драсна клечката... а аз изгорих моста. Както се полагаше. И когато се слегна електронната пепел, когато нареждането беше изпълнено, аз се разтворих в мрежата. И знаеш ли... почти умрях. Но ти се върна.

Да, аз се върнах...

А какво друго ми оставаше да направя? В истинския свят бях никой, няхах нито работа, нито приятели, нито интереси. Нищо и никого. Само Вики.

Но това, както се оказа, също бе малко.

Любовта е огън. Достатъчно е изцяло да се откъснеш от света, да останеш сам — и няма да забележиш как пламъкът ще изгори кислорода и ще изгасне.

— Аз се върнах — казвам.

— И тогава аз оживях. Вървах подире ти. Слушах думите ти. Повтарях жестовите ти. Учех се да отгатвам постъпките ти и доизяждах чувствата ти. Доизносвах гнева ти. Доизплаквах мъката ти. Доизмислях яростта.

— А всичко останало? Любовта, радостта, добротата?

Тъмния Дайвър се усмихва. Усмихва се тъжно.

— От тях не оставаше за мен, Леонид. Ти ги извличаше докрай. И аз не те виня... странно би било да очаквам нещо друго.

Ние сигурно изглеждаме доста изрядно отстрани. Двама стари приятели, срещнали се след раздяла. И най-страшното е, че си е точно така.

— Ето защо си... такъв? — питам аз.

— Вероятно. Но аз не съжалявам. Аз не съм зъл гений, не съм маниак убиец. Просто съм по-рязък и сериозен от теб. Но аз съм жив... аз съм истински, макар и да е само тук, в Дийптаун, но съм истински!

— Защо така ненавиждаш Дибенко?

— Нима това е важно? Да допуснем, че ми трябва новата му програма. Нужни са ми братя и сестри. Такива като мен. Пълноправни

обитатели на виртуалния свят. Негови коренни жители.

— Но това си ти самият! — не издържам аз и губя самообладание. — Това е, от което си направен. За какво са ти програмите, от които се състоиш?

— А ти можеш ли да ми разкажеш от какво се състоиш, Леонид? Как работи черният ти дроб, как бие сърцето ти? Как прескачат импулсите по невроните, как се съкращават червата ти, как се изплискват в кръвта хормоните?

— Какво общо има всичко това?

— Можеш ли да си измъкнеш бъбрека, да го разгледаш под микроскоп, а после да го напъхаш обратно? Аз не мога. Засега — не мога. Трябваше ми това, което се нарича сорсове. Сега получих каквото исках.

— И такива като теб ще влязат в Дийптаун?

— Да.

— Не.

Гледаме се един друг. Погледът на Тъмния Дайвър е съвсем истински, човешки. Очите са огледало на душата. В неговите очи аз виждам себе си.

Но това са фалшиви огледала.

— Ти нищо не можеш да направиш, Леонид. Нищо. Отново си дайвър, справи се, но аз съм част от дълбината. По-силният съм.

— Аз не мога да променя себе си. Ти сам го каза. Значи...

— Нищо не значи, Леонид... Да! Ти пожела, и аз ти върнах част от силите ти. Мога да ти върна всичко. Вземай. Владей. Твори чудеса. Влизай в дълбината без компютър, руши стени, строй дворци. Аз съм по-силният. На много неща се научих.

— Да — кимвам аз. — Вярвам ти. Само дето знам едно нещо... което ти не знаеш.

Тъмния Дайвър върти чашата в ръце. Поклаща глава.

— Блъф.

— Светът на отраженията е лепкав и жесток... — изричам аз. — Не. Не е блъф.

Дълбина-дълбина, не съм твой... Пусни ме, дълбина...

Стена. Не гума, а камък.

Аз не мога да изляза от дълбината, докато Тъмния Дайвър е до мен. И това не е случайно.

Ти вървиш из гората и попадаш на стена. Твоите действия?

— Защо ненавиждаш Дибенко?

— За какво ти е да го знаеш? Ясно ми е, ти си му простил всичко. Даже опитът му да те убие. Но аз не съм му простил.

— Не е там работата. Ти вече не разчистваш моите сметки. А свои, лични. Защо?

— Какво значение има за теб?

— Искам да те разбера.

Тъмния Дайвър се усмихва.

— Да разбереш значи да победиш...

— Нали Дибенко е създал този свят. Твоят свят, единственият, където можеш да живееш. И дори нападението му... иначе Неудачника не би ми дал част от своята броня... не би ми дал теб... Просто нямаше да те има...

Аз млъквам и поглеждам Тъмния Дайвър.

Аз разбирам.

— А аз молил ли съм да ме създават?

Тихо е. Много тихо. Кръчмата наоколо започва да се топи. Светът се забулва от мъгла. Сива мъгла, обратната страна на Дийптаун.

Светът, където всъщност живее Тъмния Дайвър.

Моето всесилно отражение. Оживялата броня. Копие на душата ми, направено в момент на болка и страх, тъга и самота.

Било ми е и хубаво, и лошо в *дълбината*. Било ми е хубаво — и аз съм поглъщал радостта си, събирал съм я до дъно, изстребвал съм я докрай. Било ми е лошо — излизал съм. Оставяйки бронята си насаме с тъгата.

— Молил ли съм да ме създават? — пита Тъмния Дайвър.

— Никой никога не би могъл да помоли за това. Нито един човек.

Стоим до коленете в гъстата мъгла. Мъглата е навсякъде, мъглата се вие наоколо, пълзи по лицата ни, заглушава гласовете ни. И никъде — нито искрица светлина.

— Но аз не съм човек. Аз съм жив. Аз съм разумен. Аз нямам дийп-програма, Леонид. Аз виждам Дийптаун такъв, какъвто е. Нарисувано слънце. Нарисувано небе. Нарисувани лица. А знам, че има и друг свят.

— Той е същия.

— Не. Той е различен. Истински. Ти можеш да целунеш Вики — или да се скараш с нея. Можеш да поговориш с приятел — или да се сдърпате. Вие сте равни. Вие живеете сред равни на вас. Аз също искам да живея така.

Дълбина-дълбина, не съм твой...

— Какво искаш да направиш, Леонид? Да ме убиеш? Няма да стане. Колкото и силно да ме ненавиждаш, това няма да ти даде сили.

— Не те ненавиждам.

Тъмния Дайвър се смее:

— Наистина ли? Ами кажи, че ме обичаш тогава... кажи!

— Мъчно ми е за теб.

Той млъква.

— Мъчно ми е за теб, Тъмни Дайвъре.

— Няма за какво да ти е мъчно.

— Прости ми — изоставих те сам.

— Не бива!

— Прости ми — отказах се от самия себе си. Предадох съдбата си. Мислех, че мога наведнъж да разреша всички проблеми и беди. Че има идеални постъпки и абсолютни истини. Че малкият уютен свят може да оцелее в големия неуютен свят. Че мога да затворя прозореца и да не чувам чуждите гласове.

— Млъкни!

Тъмния Дайвър мърда глава, неловко, сякаш нарисуваната дреха го стяга. Разбирам какво иска да направи.

Да избяга.

Както аз избягах от него.

— Повече няма да те изоставям... — произнасям аз и докосвам рамото му.

Дълбина-дълбина, не съм твой...

Дъга в зениците му.

Сивата мъгла се разпада на разноцветен сняг. Шлемът е тежък... прекалено тежък за нарисуваното ми тяло.

Подлагам дланта си и улавям снежинка. Взирам се в мъничкия сияещ кристал.

Там са въртят цифри, безкрайни цифри, които аз не разбирам.

Там плуват лица, безкраен поток от лица, които не ми е писано да видя.

Стоя сред дъгоцветен снеговалеж, насред виелицата, която някой оцветява, черпейки цветовете от неизчерпаема палитра.

— Повече няма да те изоставям.

И Тъмния Дайвър в мен потреперва, когато падащия на парцали цветен сняг преминава през нас.

Истински сняг в истинския Дийптаун.

Толкова е лесно да промениш света.

Тръгвам през снеговалежа. Подлагам лицето си на вятъра. Под краката ми — невидима нишка, опъната по протежение на пропастта.

Искам ли да го направя? Наистина? Имам ли право на това?

Вечният въпрос, за който никога няма да има отговор. Не... ще има. При тези, които се боят да направят крачка; у тези, които няма да рискуват да подложат лицето си на вятъра; у тези, които са се стоварвали от моста.

Но няма някой е длъжен да прави това?

Протягам ръка. Улавям тежките снежни парцали. Стискам ги в дланта си, правя снежна топка.

Някой би казал, че това е разрушение.

Снегът беше цветен, снежната топка стана бяла...

Но бялото също е цвят...

Замахвам и хвърлям снежната топка напред. Миг — и на масата в кръчмата бойните патрони се покриват с ръжда. Миг — и доброволците, на чиито компютри е инсталирана „Изкуствена натура“ усещат кратко виене на свят. Миг — и отпред избухва топла светлина.

Пристъпвам още веднъж. Мостът под краката ми е хлъзгав, кара ме да бързам.

Разтварям виелицата и влизам в кабинета на Дибенко.

Доста сериозен кабинет. Веднага внушава уважение. Не се съмнявам, че и в реалността е толкова внушителен.

А съзателят на *дълбината* и творецът на изкуствен интелект седи пред компютъра си и играе тетрис. Доста посредствено, между другото. Ямата е наполовина затрупана... ще му е трудно да разчисти всичко.

— Натисни пауза — съветвам го.

Дибенко потрепва, обръща се. Разноцветните чудновати фигурки се сипят в ямата, образувайки шарена купчина.

— Леонид?

Знам от какво се страхува. Знам защо пръстите му трескаво шарят по клавиатурата, пускайки дийп-програмата.

— Да, аз съм. Не се страхувай. Тъмния Дайвър вече го няма.

— Ти? — без да маха пръсти от клавиатурата, пита Дибенко. — Как влезе?

— Нали все пак съм дайвър.

— Ще ми покажеш тази дупка!

— Вече я затворих. Не бой се. Всичко свърши. Тъмния Дайвър няма да те преследва. Нито пък ще разпространява новата ти програма.

— Уби ли го?

Нямам право да го осъждам. Но облекчението в гласа му е причината, поради която никога няма да станем приятели с него.

— Справих се с него — отклонявам се от отговора. — Съвсем се затрупа...

Дибенко ме поглежда с недоумение. Не разбира как могат да се сравняват играта и живота.

— Сигурен ли си, Леонид?

— Да.

Дибенко се замисля за секунда. После кимва:

— Добре. Вярвам ти. Имахме джентълменско споразумение и аз ще го изпълня... — той вади чековата си книжка, подписва чек и се замисля.

— Няма нужда.

— Да вписвам сума? Но... Леонид, така постъпват само в евтините екшъни.

— Няма нужда от чек. Все едно — няма да го взема. Той няма и да ми трябва, ако реша да отида в банката и да ти взема парите. Но няма да го направя.

— Защо? — Дибенко е искрено учуден. — Помолих те за помощ. Обещах ти награда.

— Това беше моя малка лична работа.

— О'кей. — Дибенко затваря чековата книжка, настанява се удобно в креслото. — Тогавя искам да ти кажа благодаря. Дори няма да те питам за подробностите. Тази новина ли дойде да ми съобщиш?

— Не само. Дмитрий, какво възнамеряваш да правиш с „Изкуствена натура“?

— Значи си се запознал с нея? Засега продължава тестването. След около половин година програмата ще бъде представена и пусната на пазара.

— Сигурен ли си, че това трябва да се прави?

Сядам пред масата. Поглеждам Дибенко:

— Дмитрий, ти мислиш ли, че отраженията ни ще се окажат по-добри от нас? Че ще се радват да живеят в нарисуван свят, без грима на дийп-програмата, без шансове да влязат в истинския живот?

— Какви ще се окажат — за всеки е индивидуално. Дали ще се радват — ще видим. Всеки един живот е по-добър от нежитието, нали?

Тъмния Дайвър в мен се смее и аз поклащам глава.

— Дмитрий, не си пред журналист. Ти самият как мислиш?

Дибенко извърща поглед.

— Леонид... добре, дявол да те вземе. Не знам! Не знам отговорите и на двата въпроса. Но нали все някой трябва да търси отговорите? Така ли е?

— Да, все някой трябва. Аз ги намерих. И двата отговора са — не.

— Леонид, вече нищо не зависи от мен! Нищо! Колелото е задвижено! Мога да забавя скоростта му или да я увелича. Но изобщо не мога да го спра. Програмата ще излезе на пазара. Това е бизнес, разбираш ли? Просто голям бизнес и големи пари. Детските игри на „медал за всепозволеност“ — те са в миналото. Съдружниците ми ще ме погълнат, конкурентите ми ще ме задушат. Парите са вложени, продуктът е създаден. И ще излезе на пазара.

— Разбирам. Само един съвет... не обещавай прекалено много.

— Не разбрах...

— Дмитрий, рекламирай „Изкуствена натура“ като най-удобния интерфейс за дълбината. Като програма с елементи на изкуствен интелект. Като надежден щит срещу психотропно виртуално оръжие. Като прогностична система, в края на краищата! Само никога на разпаяй, че тя е способна да породи разум... ще ти се изсмеят.

Той мълчи и ме гледа. А аз добавям, и злорадството ми по-скоро идва от Тъмния Дайвър, от неговата болка и самота, от живота в сивата мъгла.

— Нали ние с теб сме сериозни хора. Не журналисти, на които им трябва сензации, не писатели, които мечтаят за чудеса. Изкуствен интелект на съвременната научна база е невъзможен. Може би някога по-нататък...

— Леонид, ти нали чете отчетите?

Усмивам се, разпервам ръце:

— Малко ли неща могат да се привидят на въодушевените млади програмисти? Грешки в експериментите, субективно тълкуване, може би и нагласяване на данните...

— Как го направи?

— По същия начин, по който и преди две години добавих таймер към дийп-програмата.

Дибенко стиска устни. Не изглежда учуден. Или се е досещал, още преди мен, или издържа на удара.

— И все пак?

— Дмитрий, та ти по-добре от мен знаеш какво е това създаване на програма. То винаги е на границата между мистиката и магията. Стартираш — не работи. Стартираш — работи. Стартираш трети път — получило се е съвсем не това, което си искал. Алхимия. Вълшебство. Ти никога ли не си правил оня магически знак с пръсти, за да заработи програмата? Нали понякога това е помагало. Попитай някой художник как отгатва цветовете. Попитай някой писател как намира думите. Попитай някой скулптор какво излишно трябва да се отсече от къс мрамор.

— А ти сигурен ли си, че си отсякъл излишното?

— Надявам се.

Ставам. Покланям се.

И се разпадам на цветен сняг.

Поставих шлема си върху монитора. Както обикновено.

Измъкнах кабела от гащеризона. Както обикновено.

Но не свалих гащеризона.

Вратата към спалнята беше отворена. Вики седеше на кревата и ме гледаше.

— Всичко е наред — казах аз.

— Абсолютно всичко?

— Не, естествено. Това не е възможно. Но все пак е наред.

Вики кимна. Тя ме гледаше много странно... възискателно.

— Позвъни Подляра. Покани ни на гости у Чингиз, утре. Каза, че с Пат всичко е наред, даже не са го сложили на легло. Какво се е случило там?

— Заряд трето поколение. Последният от тях. Вече ги няма.

— Така си и помислих. Успя ли?

— Не аз, Чингиз. Да успее трябва този, който е близо.

— Очите ти са почервенели, Лъоня. И видът ти е... за плашене на Тъмни Дайвъри.

— Тъмния Дайвър беше само един. И вече го няма.

— Ти?...

— Не, не в този смисъл! Той престана да е Тъмния Дайвър. И това е всичко.

— Лъоня, сигурно трябва да си поговорим. За много неща.

— Трябва. Само че утре. Първо с теб. После ще отидем у Чингиз, и там също ще ми се наложи да разкажа това-онова.

Вики кимна:

— Да, виждам. Лягай си.

— Нямах предвид това. Остана ми да свърша още една работа в дълбината. Последна. И още не знам как да постъпя. И дори няма право да моля за съвет.

— Сигурен ли си, че е толкова спешно?

— Да. Вики, аз проумях едно нещо. Просто, естествено, но аз едва сега го разбрах. Ако умееш да плуваш — не стой на брега.

— Отново ли дойде времето на дайвърите?

— То никога не си е отивало, Вики. Ние просто се уморихме. Всичките. Но дайвърите ги е имало, има ги и ще ги има. Докато е жива дълбината и тези, които могат да потънат.

— Какво разочарование за Недосилов...

— Нищо. Той ще измисли ново логично обяснение. Това е негов талант.

Засмяхме се. После Вики каза:

— Върви, потапай се. И се върни. Помни, че те чакам.

— Винаги го помня.

Шлемът е тежък, но това си е обичайната тежест.

Неизбежната.

deer

[Enter]

Стените на хотелската стая. Протей и мотоциклетиста на кревата. Картината на стената, с хижата, размазана на груби ивици боя.

Как ми е омръзнал този хотел.

Отдавна е време да построя свой дом.

Повдигам телата на Протей и мотоциклетиста, раздрусвам ги, за да се изправят, и ги закачвам в гардероба.

После отварям вратата и излизам от стаята.

Не се оглеждам встрани.

Мога да вървя из Дийптаун направо, през стените на къщите и бариерите на защитните програми. Мога да се издигна в нарисуваното небе, където плуват бели облаци и свети слънцето. Мога просто да се преместя от една точка в друга.

Този, който беше Тъмни Дайвър, е в мен. И заедно ние можем много.

Но аз вдига ръка и хващам такси.

— „Лабиринт на смъртта“.

— Спешно ли е? — пита рижият луничав шофьор.

— Не непременно. Както се получи.

Излизаме на Гибсън, поемаме към американския квартал. Преминаваме покрай улица Тюрин^[1], покрай площад Василиев^[2].

Не, все пак — кой е този Гибсън?

Мога да попитам силата, която сега живее в мен.
Но бързите отговори са толкова скучни. Те не са за хората.
Те имат друга употреба.

Пътуваме — а аз затварям очи и се пресягам през мрежата. Сървър. Втори. Трети. Търсещи системи. Въпрос, отговор. Сървър. Локалната мрежа на болница в далечния Ванкувър. Защитата е здрава, но това сега не играе никаква роля.

Поглеждам в екраните на мониторите, сверявам данните от компютрите. Включвам се към видеокамерата под тавана на залата и за секунда поглеждам спящия Крейзи Тосър.

Хайде... по-бързо се оправяй.

За нас винаги ще има работа в дълбината.

— „Лабиринта“.

Плащам и поклащам глава, виждайки остатъка в сметката ми. Все пак трябва да поговоря с Крейзи, когато се върне на работа. Да мъкна рояли повече не се наемам.

При входа на „Лабиринт на Смъртта“ днес няма тълпа. Няколко групи оживено разговарящи геймъри — и това е всичко. Знаех, че ще е така, но все пак е необичайно.

— Лъонка!

Червенокосо момче притичва към мен и протяга ръка.

— Здравсти! „Лабиринта“ днес не работи!

— Знам. Появили са се проблеми на последното ниво на играта. Отказала е програмата на главното чудовище.

— Това се викат ламери! — възмущава се Иля. — И какво, затварят целия „Лабиринт“? Аз малко позаседнах на двайсето ниво. Помниш ли как се минава?

— Изобщо не си спомням — признавам си аз. — Е, какво... купи ли си звукова карта?

— Че как! Да можеше да чуеш? Бум-бум-бум! И-ха!

Той тръска глава и аз разбирам, че сега слуша някаква своя музика. Неизбежно прекрасна. На неговата възраст цялата музика се дели на отвратителна и великолепна.

— Поздравявам те — казвам аз. — А знаеш ли, че Дибенко изобщо не е имал звукова карта и затова дийп-програмата се стартира без звук?

— Знам. Само че аз, все едно, чувам нещо, когато започва да вали цветния сняг. Някаква музика, само че много тихо. Мислех, че е заради лошата карта. А нищо не се промени!

— Не е в картата работата. А в теб.

Момчето кимва, веднага забравяйки за казаното. У него има прекалено много енергия, за да говори само за едно нещо.

— А ти значи при тези... при бившите дайвъри?

— Да, при дайвърите.

— Някой път ще намина, става ли? И ти надниквай в хакерския бар, става ли? Само че там смениха паролата... момента. А! „Любов и вяност“! Ще я запомниш ли? Аз ще бягам...

— Ще се постарая. — Аз оставам страшно сериозен. — Хайде. Бягай. Сигурно имаш куп работи?

— Милион! — вече бягайки, крещи Иля. — А повече не може да има!

Аз стоя още минута, усмихвайки се.

А после бавно преминавам през затворената арка на входа.

Аз също имам работа. Една единствена, но неприятна работа.

Блатото, със сновещи чудовища...

Горите, с пълзящи чудовища...

Небето, с летящи чудовища...

Под земята, с бягащите чудовища...

И градът, с чудовища от всякакъв вид.

Разрушеният от нас небостъргач вече е възстановен.

Покривът, естествено, не се вижда, но аз знам, че там група гадини се суети около пушката.

Заплашвам ги с пръст и тръгвам по улицата.

Не стрелят в мен.

Влизам в градината на императорския дворец. Оглеждам се. Ето там се криехме... колко отдавна беше. Ето оттук вървеше групата играчи, които могъщият Император изби.

Сега ми е необходима ярост. Ярост, ненавист, злоба. Иначе няма да направя това, което съм длъжен да направя. Едно е да лишиш от първите проблясъци живот оживяващите доспехи... пънкари, гризеци пистолети и прегазващи минувачите.

Друго е да убиеш този, който няма въплъщение в реалния свят.

Този, който е бил създаден като студен безпристрастен експеримент. С първоначално заложиени строги правила на играта — да убива и да бъде убиван.

Нямам право да го оставя жив.

Длъжен съм да го убия.

Да извърша необратима постъпка... да, разбира се. Но да не му позволя да излезе на улиците на Дийптаун. Да не му позволя да осъзнае себе си, да разруши бариерите, да се разтвори в себе си. Тогава няма да помогне и сегашната ми сила.

Стоя, самонавивайки се, както преди няколко часа Пат стоеше пред Тъмния Дайвър. Спомням си как Императора чупеше с коляно гърбовете на геймърите, как изгоря Пат, как загина Чингиз. Той не трябва да извърви своя път до края, този финален персонаж на жестоката игра. Защото тогава всичко може да се върне. Заедно с истинския живот в Дийптаун ще се появи и истинска смърт.

И когато решавам, че яростта ми е достатъчна, тръгвам към вратите на двореца.

Вие сте доказали на проверяващите, че не пропагандирате зло и насилие... Айде стига бе, Крейзи, вие сте доказали, че „Лабиринта“ е доста печелившо развлекателно мероприятие... А ако някой ден Императора излезе извън играта и реши да си разчисти сметките с всички, които са го убивали?

Нали той вече тръгна по безкрайния път на познанието. Той зададе главния въпрос. Той престана да се подчинява на строгата програма на играта.

И аз съм длъжен да прекъсна този път.

Коридорите са празни.

Стигам до асансьора по познатия път, натискам тайния бутон. Асансьорът тръгва нагоре.

За програмистите на „Лабиринта“ сега аз съм невидим и безшумен. Но все пак намирам и прекъсвам всички канали за контрол, оставяйки на екраните замръзнали картини.

Не искам зрители.

Ще направя това, което трябва да се направи.

Тронната зала също е празна. И охраната я няма... охраната, която Императора е сложил в двореца по своя воля, въпреки програмата. Вадя пистолета на Стрелеца. От него няма никаква полза

— аз ще убия Императора със силата на Тъмния Дайвър. Но ми трябва символ.

Обхождам залата. Поглеждам зад сребристия метален трон.

И виждам Императора.

Той седи, превит, притеглил колене към лицето си, обхванал ги с ръце. В съвсем човешка поза. Била ли е зададена тя първоначално? Тази жалка поза на изгубено, замръзващо дете? Тази възможност да седи, скрил се зад трона, без да реагира на поредните групи геймъри, на шумните им викове, на продължаващите дълго изстрели от упор, на възмутените възгласи, че подобен скучен финал разваля цялото впечатление от интересната игра?

Защо нито един от трите отбора, достигнали до стотното ниво преди „Лабиринта“ да бъде затворен, не е спрял? Защо те са стреляли от упор, стреляли са дълго, отегчително, докато не свърши огромния жизнен потенциал на Императора?

Или аз не си задавам правилните въпроси?

Или се страхувам да ги задам?

Императора повдига глава и ме поглежда. Аз чакам. Може би ще ме познае. Може би очите му ще избухнат с ослепителен пламък... безвреден за мен пламък.

И тогава аз отново ще отсека излишното.

Той ме гледа дълго, много дълго. И усещам, че май полудявам.

Защото помня тази поза. Струва ми се, че помня и погледа.

— Кой съм аз? — пита Императора.

Сядам пред него. Тъмния Дайвър в мен мърмори нещо за излишно разтакаване, за необходимостта проблемите да се решават без колебание.

Но аз сега нямам право да слушам този глас.

— Защо престана да убиваш? — питам аз.

Той мълчи, сякаш подбира думите. Думите от бедния си запас, от това, което е чул от възбудените, хвърлящи се в боя геймъри, от техните караници и заповеди...

— Не искам.

— Защо?

Императора се опитва да каже нещо. И замира. Може би у него просто няма думи, които биха могли да обяснят всичко. Не му се е удало да ги чуе.

И тогава той просто се усмихва. Смутено, виновно, объркано.

Какво се е случило, когато той се измъкна след нас в опаката страна на Дийптаун, в сивия, размит свят на информационните потоци? Какво е видял, чул, разбрал?

Може би само това, че светът не се свежда само до града и градината, където той е длъжен да убива и да бъде убиван?

Те са във всички нас. Яростта и омразата. Агресията и страха.

Без тях също не може — никак.

Но има още нещо, и навярно то е по-силното. Ако оживялата програма разрушава заложените в нея инстинкти. Ако тя не отвърща на удара с удар.

Ако програмата пита: „Кой съм аз?“.

Ставам и хващам Императора за ръката. Той послушно става, въпросително ме поглежда.

Не бива да се извършват необратими постъпки. Но нали и с тях някой трябва да се занимава?

— Сега — изричам аз. — Почакай...

Това не е в неговата власт. Засега. Ще дойде миг, когато всичко ще е във властта му.

Дори времето, вероятно.

Побутвам стената на двореца, побутвам я с дланта си, и стената се разрушава. Зад нея не е императорският дворец, зад нея е Дийптаун. Пристъпвам, Императора също прави крачка.

Стоим върху хълм и градът е пред нас — всичко е като на длан. Заобиколени от някакъв парк, един от стотиците паркове в Дийптаун.

— Това е светът — казвам аз. — А светът е любов.

— Това е светът — повтаря Императора, и в очите му се появява светлина. — А светът е любов.

— Ето, виждаш ли колко е просто всичко? — изричам аз. Усмихвам се, и правя крачка встрани. Време ми е. Не трябва да се казва всичко. — Бъди щастлив! Живей!

— Кой съм аз?

На него все не му дава мира този най-важен въпрос. Кой е той... А аз кой съм? Имам ли аз кого да попитам?

— Мисля, че знам, но ти търси отговора сам. Така трябва!

Бившият Император на „Лабиринта“ кимва, колебливо се оглежда. И прави първата крачка.

— Довиждане! — казвам аз. — Довиждане! Тръгвам! Че имам милион работи за вършене... А повече не може да има!

[1] Александър Тюрин — руски фантаст, в момента живеещ в Германия. Автор на няколко киберпънк романи, най-известен от които е „Страхуват ли се компютрите от адския пламък?“ — Бел.прев. ↑

[2] Владимир Василиев — руски фантаст, автор на киберпънк повестта „Сърца и мотори“, преработена в романа „Горещ старт“. Съавтор на Лукяненко в „Дневен патрул“. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.